

ΒΙΒΛΙΟ ΠΡΩΤΟ

Οι Κρύσταλλοι των Ψυχών

© Κώστας Βουλαζέρης

ISBN: 978-618-5031-09-1

ISBN(set): 978-618-5031-08-4

Οι Κρύσταλλοι των Ψυχών είναι το πρώτο βιβλίο της σειράς Αρμπεναρκ: Η Επιστροφή των Θεών.

Περισσότερες πληροφορίες στο

<http://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/armpenark>

Πρόλογος

Τούτη είναι μια ιστορία που διαδραματίζεται χιλιετηρίδες μετά από την Αρχή του Χρόνου για τον Άρμπεναρκ. Διαδραματίζεται ύστερα από αρίφνητους πολέμους μεταξύ των βασιλείων και των πόλεων των ανθρώπων, κατά τη διάρκεια των οποίων πανύψηλοι πύργοι, που ορθώνονταν ως τα ουράνια, έπεσαν, σαν τίποτα παραπάνω από σωρούς πέτρας· κάστρα ισοπεδώθηκαν, σε σημείο που, πλέον, κανείς δε θα μπορούσε να αναγνωρίσει τα μέρη όπου στέκονταν, χρόνια πριν· πόλεις, που λαμποκοπούσαν απ' το χρυσάφι και το ασήμι, λεηλατήθηκαν και καταστράφηκαν, ξανά και ξανά, αφότου είχαν, πάλι, χτιστεί, ώσπου τίποτε παρά η σκόνη τους δεν έμεινε στη γη.

Και πίσω απ' όλα τούτα, απ' όλη την καταστροφή, πάντοτε παρέμεναν τα τρία Κέντρα Σταθερότητας του Άρμπεναρκ και οι μάχες όσων επιθυμούσαν να τ' αποκτήσουν για τον εαυτό τους. Γιατί είναι φανερό πως όποιος τα ελέγχει κρατά και τα χαλινάρια του κόσμου και τον καθοδηγεί, σαν ένα ανυπάκουο, αλλά ισχυρό, άτι. Το ένα απ' τα Κέντρα βρίσκεται στη Βόρεια Γη, το άλλο στο Βασίλειο του Ωκεανού, και το τελευταίο στη Νότια Γη. Εκεί ετέθησαν από τους Θεούς, τόσα χρόνια πριν, που κανείς δε θυμάται πότε έγινε αυτό. Όπως κανείς δε θυμάται, πλέον, και τους Θεούς. Κείτονται, ξεχασμένοι, στη Λήθη, τυλιγμένοι στο πέπλο του μυστηρίου και, παρά τις φήμες ότι κάποτε μπορεί να επιστρέψουν, λίγοι είναι εκείνοι που πιστεύουν κάτι τέτοιο. Γιατί έχει περάσει σ' όλων τις συνειδήσεις ότι οι Θεοί είναι νεκροί. Πέθαναν πολεμώντας αναμεταξύ τους, σαν κακοαναθρεμμένα παιδιά, στην πάλη τους για την κατάκτηση του Άρμπεναρκ. Και ποιος γνωρίζει, σε τούτες τις μέρες, τον λόγο για τον οποίο δημιούργησαν τα Κέντρα Σταθερότητας και γιατί τοποθέτησαν τα Στηρίγματα Ισχύος πάνω

σ'αυτά; Ένα είναι, ωστόσο, εκείνο που αποδέχονται όλοι: τον ανείπωτο τρόπο τους να μετακινήσουν τα Στηρίγματα από τα Κέντρα Σταθερότητας. Οι καταστροφολόγοι προφητεύουν πως θα έρθει το τέλος του Άρμπεναρκ, όταν συμβεί αυτό· οι διαβασμένοι προειδοποιούν για μεγάλες καταστροφές: «Αν οι Θεοί, όντως, υπήρξαν –όπως και πιστεύεται–, τότε, θα είχαν καλούς λόγους για να τοποθετήσουν τα Στηρίγματα Ισχύος στα Κέντρα Σταθερότητας· ας μην κατακρεουργήσουμε το έργο τους, πάνω στην αλαζονεία ή την ανθρώπινη περιέργειά μας.» Όμως τα λόγια τους δεν φαίνονται ικανά να καταλαγιάσουν το νου πολλών, οι οποίοι σκέφτονται και σκέφτονται τι θα μπορούσε να συμβεί, έτσι και προσέθεταν «την προσωπική τους πινελιά στο 'έργο των Θεών'»... Αλλά ο φόβος είναι ο φύλακας απείρων θυρών μυστηρίου και ο βοσκός αρίφνητων προβάτων· οπότε, κανείς δεν έχει τολμήσει ν'ανακατευτεί –με έργα, κι όχι με λόγια μονάχα– με τα Στηρίγματα Ισχύος και τα Κέντρα Σταθερότητας. Ίσως έτσι νάναι καλύτερα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1^ο Χαμένα Πλοία

Το παλάτι της Μάρβαθ βρισκόταν στο κέντρο της πρωτεύουσας του Σαραόλν και ήταν μεγάλο και πανέμορφο. Καμωμένο από λευκό μάρμαρο, ορθωνόταν ανάμεσα απ'τα καταπράσινα –και, πού και πού διαφόρων χρωμάτων– δέντρα του κήπου του Βασιληά Βένγκριλ. Ο κήπος ήταν γεμάτος με κάθε είδους εξωτικά φυτά, και πολλών ειδών ζώα πλανιόνταν εντός του, γιατί ο Βασιληάς λάτρευε κάθε τι το όμορφο και ασυνήθιστο. Άλλα από τα κλαδιά των δέντρων στρέφονταν προς τα πάνω, περήφανα, άλλα προς τα κάτω,

μοιάζοντας να θρηνούν το χαμό κάποιας αρχαίας αυτοκρατορίας, άλλα κρέμονταν, σαν τα χέρια ενός λιγνού, εφιαλτικού γίγαντα. Και φύλλα τα έντυναν, πλατιά, στενά, μεγάλα, μικρά, πράσινα, κίτρινα, μοβ, με χρυσαφίες αποχρώσεις, ασημένια, με λωρίδες παράξενων χρωμάτων. Κανείς δε μπορούσε ν'αμφισβητήσει την ομορφιά της συλλογής του Βένγκριλ. Και τα ζώα που τριγύριζαν στον κήπο ήταν το ίδιο σπάνια: Γάτες με μάτια σαν πετράδια, τα οποία βρίσκεις βαθιά κάτω απ'τη γη. Πουλιά με μελωδικές φωνές, τραχιές, λεπτές, σφυριχτές –αλλά πάντα μαγευτικές για κάθε άνθρωπο–, με φτερά που τα χρώματά τους έμοιαζαν τόσο με τα χρώματα των φύλλων των δέντρων που, πολλές φορές, όσοι θαύμαζαν τον κήπο αιφνιδιάζονταν, βλέποντας τα πτηνά να ξεπετάγονται μέσα απ'τις φυλλωσιές –τόσο καλά μπορούσαν να κρυφτούν εντός τους. Άλογα από τις καλύτερες ράτσες βρίσκονταν στους στάβλους του κήπου, άλλα προερχόμενα από την Πελ-Χάγκοθ, άλλα από το Άργκανθικ, απ'τη Ζίρκεφ, απ'το Κάρνεβολθ, απ'το Βασίλειο του Ωκεανού (τα συνήθως αποκαλούμενα «Αλμυρά Άτια»), ακόμα κι απ'τη Μάγκραθμελ, την χώρα των διαβολανθρώπων, των τρελών κατασκευαστών. Ένας Γκρίζος Ταύρος –ένα ιδιαίτερα σπάνιο πλάσμα σαν κι αυτό–, επίσης, στόλιζε τον Κήπο του Βένγκριλ. Έλεγαν ότι ο Βασιλιάς το είχε φέρει από χώρες αχαρτογράφητες, στα βόρεια, όταν κάποτε, στη νιότη του, ως Πρίγκιπας τότε, είχε ταξιδέψει εκεί, αναζητώντας να καταγράψει στο χαρτί αυτές τις περιοχές. Επέστρεψε έχοντας αποφασίσει πως καλύτερα ήταν ως είχαν –αχαρτογράφητες. (Πράγμα που έκανε πολλούς ν'αναρωτιούνται τι είδε εκεί ο τώρα Βασιλιάς και τότε Πρίγκιπας, που τον έκανε να πάρει μια τέτοια απόφαση... Ίσως μόνο οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού να γνωρίζουν...)

Στις τέσσερις άκρες του Κήπου του Βένγκριλ βρίσκονταν, αντίστοιχα, τέσσερις κίονες. Στα βόρεια ορθωνόταν ένας από λευκό αλάβαστρο, σαν το χιόνι, και επάνω στην επιφάνειά του ήταν σκαλισμένη η μορφή ενός αρχαίου Βασιλιά του Σαραόλν, που είναι

γνωστό πως, την εποχή της βασιλείας του, το Βασίλειο δεν είχε αυτό το όνομα –το όνομα που είχε τότε έχει, πλέον, ξεχαστεί από τους περισσότερους ανθρώπους και οι μόνοι οι οποίοι, πιθανώς, να το γνωρίζουν (γιατί γνωρίζουν πολλά και λησμονημένα πράγματα) είναι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού...

Στα νότια, ο «Ρουμπινένιος Κίων» (έτσι τον αποκαλούσαν οι ντόπιοι) ορθωνόταν πάνω απ'τα δέντρα του κήπου· όχι απειλητικά, αλλά τυλίγοντάς τα με μια γλυκιά, τρυφερή παρουσία, που αγκάλιαζε και όποιον βρισκόταν από κάτω. Στην επιφάνειά του ήταν σκαλισμένο ένα πελώριο πουλί, που είχε τις φτερούγες του ανοιχτές και υψωμένες· το κεφάλι του ήταν σηκωμένο και είχε ένα μακρύ, μεγαλόπρεπο ράμφος. «Φοίνικας» ονομαζόταν. Αλλά κανείς δεν είχε δει παρόμοιο πτηνό, στην πραγματικότητα. Τα βράδια, όταν ο ουρανός σκοτείνιαζε και μαβιά πέπλα τον τύλιγαν, φημολογείτο πως τα φτερά του Φοίνικα λαμπύριζαν, με διάφορα χρώματα, που μέσα σ'όλα βρισκόταν η απόχρωση του χρυσού. Υπήρχε και η δοξασία ότι τούτος ο κίονας ήταν ο αρχαιότερος απ'τους τέσσερις. Όμως, πάλι, την απόλυτη αλήθεια γι'αυτόν μονάχα οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ίσως να ξέρουν...

Στ'ανατολικά βρισκόταν ο κίονας της Βασίλισσας Ράνμιρ, η οποία ήταν γνωστό πως ελευθέρωσε την δυτική μεριά του Βασιλείου από τους δαιμονανθρώπους, απωθώντας τους, πίσω απ'τα βουνά. Ακόμα ο λαός θυμάται την πράξη της αυτή με περηφάνια. Και η κολόνα δημιουργήθηκε, με την εικόνα της σκαλισμένη επάνω, προς τιμήν της, όταν πέθανε στο πεδίο της μάχης, μετά από προδοσία των Αργκανθικιανών. Οι τελευταίοι είχαν υποσχεθεί να πολεμήσουν εναντίον των δαιμονανθρώπων, γιατί γνώριζαν πολύ καλά πως θα ήταν μια απειλή και γι'αυτούς, αν κάποτε κατακτούσαν το Σαραόλν, το οποίο τους χώριζε απ'τη Μάγκραθμελ και τους σατανικούς της κατοίκους. Όμως, όταν είδε ένας υπερβολικά φιλόδοξος βαρόνος –ο Χάρμελμ– την ευκαιρία να γίνει βασιληάς, αρπάζοντας τον θρόνο της Ράνμιρ, έβαλε ένα καταχθόνιο σχέδιο σε

λειτουργία. Η γενναία βασίλισσα πέθανε, κατά την εφαρμογή του σχεδίου αυτού, αλλά ο γιος της, ο Πρίγκιπας Σόντανχεμ πήρε εκδίκηση απ'τον Χάρμελμ, σκοτώνοντάς τον και σέρνοντας το κουφάρι του πίσω απ'τ'άλογό του, σ'όλο το πεδίο της μάχης. Έπειτα, αυτοανακηρύχτηκε Βασιλεύς του Σαραόλν.

Ο δυτικός κίονας δεν είχε σκαλισμένο στην επιφάνειά του κάποιον μεγάλο ήρωα του Βασιλείου, ούτε κάποιον αρχαίο, αλλά θαυμαστό, ηγεμόνα, ούτε κανένα μυθικό πλάσμα: Είχε έναν δαιμονάνθρωπο. Η κορμοστασιά του ήταν όπως αυτή των φυσιολογικών ανθρώπων, αλλά τα χαρακτηριστικά του προσώπου του διαφορετικά: Είχε μάτια σε μορφή αντεστραμμένων τριγώνων, αφτιά δίχως λοβούς, μυτερά· μαλλιά δεν διέθετε· ένα μακρύ, επικίνδυνο δόντι προεξείχε απ'τα χείλη του, στη μέση του στόματός του. Ήταν ντυμένος με μια ολόσωμη αρματωσιά, λαξευμένη πάνω στην βασάλτινη κολόνα, με θανατηφόρα καρφιά να πετάγονται απ'τους ώμους, τους αγκώνες και τα γόνατα της. Ονομαζόταν Μπόρναγκοθ, και ήταν ο στρατηγός της Επίθεσης του Μεσονυχτιού. Είχε οδηγήσει τον δαιμονικό του λαό εναντίον του Σαραόλν και είχε επιτεθεί, τα μεσάνυχτα, στο ερειπωμένο, πλέον, φρούριο Βόρτεκ –το οποίο εκείνος μετέτρεψε σε ερείπιο. Κατόπιν, είχε συνεχίσει την έφοδό του μέσα στο Βασίλειο, καταστρέφοντας πολλά χωριά και πόλεις. Αλλά η πορεία του ανακόπηκε στην Μάρβαθ, την πρωτεύουσα, και αναγκάστηκε να επιστρέψει στη Μάγκραθμελ, γιατί είχε χάσει πολύ στρατό, μέχρι να φτάσει εκεί, και δεν ήταν, πια, αρκετά ισχυρός, για να κερδίσει μια μάχη ενάντια σε αξιόμαχους αντιπάλους.

Το παλάτι στο κέντρο του Κήπου του Βένγκριλ δεν ήταν μονάχα όμορφο, μεγαλόπρεπο και θαυμαστό να το κοιτά κανείς, ή να ζει σ'αυτό –ήταν και μεγάλης σημασίας στον Άρμπεναρκ ολάκερο. Εντός του φυλασσόταν το Φτερό του Φοίνικα, το Στήριγμα Ισχύος της Βόρειας Γης. Έτσι, φαίνεται, δεν ήταν τυχαίο που οι δαιμονάνθρωποι λυσομανούσαν για τον Θρόνο του Σαραόλν, ούτε το γεγονός ότι ο Δούκας Χάρμελμ έστησε ολόκληρη πλεκτάνη κατά

της Βασίλισσας Ράνμιρ, για να γίνει ο ίδιος Βασιληάς. Επίσης λεγόταν ότι το Φτερό του Φοίνικα είχε κάποια σχέση με τον Φοίνικα που απεικονιζόταν στον νότιο κίονα του κήπου του παλατιού. Αλλά κανείς δεν ήξερε ποια ακριβώς (εκτός ίσως, ξανά, απ'τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού).

Το Φτερό του Φοίνικα, επί του παρόντος, βρισκόταν, ασφαλές, μέσα σε μια μεγάλη αίθουσα του παλατιού, της οποίας οι τοίχοι ήταν επενδυμένοι με ισχυρά και άθραυστα μέταλλα, και η ίδια ήταν προστατευμένη με ξόρκια δυνατών μάγων, αρχαίων και νεότερων. Μία είσοδος υπήρχε απ'την οποία μπορούσε κανείς να μπει και κλεινόταν από δύο πόρτες, καμωμένες από συμπαγές ατσάλι. Κάθε στιγμή της ημέρας τέσσερις πάνοπλοι πολεμιστές, οι καλύτεροι μαχητές του Βασιλείου, βρίσκονταν εμπρός της. Έτσι το πολύτιμο Στήριγμα Ισχύος δε διέτρεχε κίνδυνο, καθώς αναπαυόταν πάνω σε μια μαρμάρινη τράπεζα, η οποία θρυλείτο πως ήταν το ένα απ'τα τρία Κέντρα Σταθερότητας του Άρμπεναρκ.

Ελάχιστοι είχαν αντικρίσει το Φτερό. Και όσοι το είχαν δει είχαν μείνει, για πολύ καιρό, θαμπωμένοι απ'την ομορφιά του, μη μπορώντας να το βγάλουν απ'το νου τους. Γιατί υπήρχε η φήμη πως τα χρώματα επάνω του είναι τόσα –και οι ανταύγειες που κάνουν πολλαπλάσιες– που οι άνθρωποι δεν έχουν ονόματα γι'αυτά, και ούτε ποτέ θα ήταν δυνατόν να περιγραφούν από λέξεις θνητών.

Μια μέρα, ο Βασιληάς Βένγκριλ καθόταν στο θρόνο του, βαριεστημένα. Είχε πολλές έγνοιες στο νου του τις οποίες δεν ήθελε να σκέφτεται, πρωί-πρωί. Ήταν αυγή και εκείνος ήταν απ'τους λίγους ανθρώπους που σηκώνονταν τόσο νωρίς, απλά, για να δουν την ανατολή του πρώτου ήλιου, του Λούντρινχ. Η Βασίλισσά του, η Δήνκα, κοιμόταν ακόμα, στο βασιλικό υπνοδωμάτιο· δεν ήταν απ'τους ανθρώπους που ξυπνούσαν νωρίς: συνήθως, ερχόταν στην αίθουσα του θρόνου όταν κι ο δεύτερος ήλιος, ο Βάνσπαρχ, είχε κάνει την εμφάνισή του, κατά το μεσημέρι.

Ο Βένγκριλ ήταν ένας ώριμος άντρας που είχε ξεπεράσει την ηλικία των σαράντα –αλλά όχι και των σαράντα-πέντε–, καθόλου ιδεαλιστής και ουτοπιστής, παρά εντελώς πρακτικός τύπος, που αντίκριζε την πραγματικότητα στα μάτια και την γρονθοκοπούσε, καταπρόσωπο. Παρ’όλ’αυτά, του άρεσαν τα ηλιοβασιλέματα, όταν κι οι δύο ήλιοι τελείωναν τους κύκλους τους, καθώς και η ανατολή του πρώτου ήλιου Λούντρινχ. Η Δήνκα προτιμούσε μόνο τα ηλιοβασιλέματα.

Το παρουσιαστικό του Βασιληά του Σαραόλν θύμιζε έναν άντρα που είχε δει πολλά στη ζωή του και είχε πολεμήσει σε πολλές μάχες. Κι αυτή ήταν η πραγματικότητα –συγκεκριμένα, ακόμα πολεμούσε· οι μάχες με τους Μαγκραθμέλιους ποτέ δεν έπαυαν, ούτε οι φιλονικίες με τους Αργκανθικιανούς, ακόμα και με τους Βολχερθιανούς (οι οποίοι τις τελευταίες δεκαετίες είχαν επαναστατήσει κατά των δαιμονανθρώπων κυρίων τους, δημιουργώντας δικό τους κράτος, στη μέση της Μάγκραθμελ, με αποτέλεσμα να τη διαιρέσουν σε Βόρεια και Νότια). Ο Βένγκριλ είχε μακριά, καστανά μαλλιά, με κάποιες τούφες λευκών ανάμεσά τους· γένια σκέπαζαν το σαγόνι και τα μάγουλά του· και τα μάτια του είχαν ένα μεγαλειώδες σμαραγδί χρώμα.

Η αίθουσα του θρόνου ήταν άδεια αυτή την ώρα, όπως και οι θέσεις των βασιλικών συμβούλων. Ο Βασιληάς του Σαραόλν απολάμβανε αυτό το μικρό κομμάτι ηρεμίας που του προσφερόταν. Σηκώθηκε απ’το θρόνο του και περπάτησε ως το τραπέζι, όπου βρισκόταν ένας δίσκος, μ’ένα χρυσό μπουκάλι και μερικά κρυστάλλινα ποτήρια. Γέμισε ένα απ’τα τελευταία με κρασί απ’το μπουκάλι και ήπие μια γουλιά. Ήταν ντυμένος με ένα πράσινο παντελόνι και μια μακρυμάνικη, λευκή τουνίκα με κόκκινα σιρίτια. Οι μαύρες του μπότες γυάλιζαν, και ένας γαλάζιος μανδύας έπεφτε στους ώμους του, δεμένος με ασημένια αγκράφα. Η ζώνη του ήταν φαρδιά και από καφέ πετσί. Το σπαθί του τότε αφήσει πλάι στο θρόνο του. Η λαβή του ήταν περίτεχνα λαξευμένη και στο σημείο

όπου ενωνόταν με τη λάμα βρισκόταν ένα κατακόκκινο ρουμπίνι. Του το είχε δώσει μια γνωστή του μάγισσα, για να το τοποθετήσει εκεί, όταν σφυρηλατούσε το όπλο. Του είχε πει πως θα τον προστατεύει απ'τα τραύματα, στις μάχες. Ο Βένγκριλ ποτέ του δεν είχ'ασχοληθεί με τις μαγικές τέχνες, κι έτσι δεν γνώριζε αν πραγματικά δούλευε αυτό το μαραφέτι ή όχι. Πάντως, από τότε, δεν του είχε συμβεί κάποιο μεγάλο κακό στο πεδίο της μάχης. Ίσως αυτό νάταν αρκετή απόδειξη ότι η γητεία της μάγισσας έκανε, όντως, ό,τι εκείνη υποστήριζε...

Ένας χτύπος ακούστηκε απ'την ανοιχτή πόρτα της μεγάλης αίθουσας.

«Ελπίζω νάμαι ευπρόσδεκτος τόσο πρωί.»

Ο Βένγκριλ γύρισε και αντίκρισε τον Σόλμορχ της οικογένειας Έχμελθ. Ήταν ένας άντρας μετρίου αναστήματος –σαφώς κοντότερος απ'το Βασιλιά–, που πάντοτε –ακόμα και τέτοια ώρα, την αυγή– ντυνόταν σαν δανδής. Φορούσε λευκό, ατσάκιστο πουκάμισο, μαύρο παντελόνι, γυαλιστερές μπότες, στολισμένες με χρυσάφι, και έναν πορφυρό μανδύα, ο οποίος έλαμπε στον ήλιο που έμπαινε απ'τ'ανοιχτά παράθυρα. Στο δεξί του χέρι ήταν περασμένο ένα δαχτυλίδι με αμέθυστο· στ'αριστερό δύο, το ένα με διαμάντι και τ'άλλο με αζουρίτη. Στο λαιμό του κρεμόταν ένα περιδέραιο, με το μάτι της γάτας. Τα μαύρα, μακριά του μαλλιά συγκρατούσε πίσω ένα ασημένιο στέμμα. Ήταν λιγάκι χοντρός στην κοιλιά, όχι πολύ.

«Αν κάποιος μας έβλεπε τώρα, Σόλμορχ,» είπε ο Βένγκριλ, «δίχως να ξέρει ποιος απ'τους δυο μας είν'ο Βασιλιάς, αναμφίβολα, θα θεωρούσε εσένα.» Μειδίασε.

Ο ευγενής γέλασε. «Ευδιάθετος πάντα τα πρωινά, φίλε μου!»

«Δε μ'έχουν απασχολήσει ακόμα οι φροντίδες της ημέρας, αυτό είν'όλο,» εξήγησε ο Βένγκριλ, ανασηκώνοντας τους ώμους του.

«Μπορώ;...» Ο Σόλμορχ πλησίασε το τραπέζι και έκανε να πιάσει το χρυσό μπουκάλι.

Ο Βασιλιάς έγνεψε καταφατικά. «Παρακαλώ...»

Ο ευγενής γέμισε ένα κρυστάλλινο ποτήρι με κρασί και κάθισαν κι οι δυο τους, απολαμβάνοντας το γλυκό ποτό, για λίγο, δίχως ν' ανταλλάζουν κουβέντες. Το θέαμα της ανατολής του Λούντρινχ, που φαινόταν απ' τ' ανοιχτά παραθύρια της αίθουσας του θρόνου, τους είχε συνεπάρει.

Έπειτα, ο Σόλμορχ ρώτησε: «Πώς πάνε τα πράγματα στο Θόνμαρκ;»

Ο Βένγκριλ αναστέναξε. «Τι θες τώρα; Να μου χαλάσεις το πρωινό;»

«Αυτή δεν ήταν η πρόθεσή μου, και το γνωρίζεις,» μειδίασε ο Σόλμορχ.

«Όπως τα ξέρεις είναι,» απάντησε ο Βασιλιάς. «Οι καταραμένοι Μαγκραθμέλιοι είναι ακόμα κατασκηνωμένοι απέξω. Δεν έχουν περάσει τα σύνορα, βέβαια, μα περιμένουν εκεί, σαν πεινασμένοι λύκοι.»

«Τι θέλουν; Μίλησε κανείς τους;»

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι. Αλλά είναι φανερό τι θέλουν! Όλοι το γνωρίζουν. Επιθυμούν να επεκτείνουν τα σύνορά τους. Είναι τρομερά οργισμένοι που το Βασίλειό τους διαιρέθηκε σε Βόρειο και Νότιο, λόγω της επανάστασης των δούλων τους, και, τώρα, επιδιώκουν να κερδίσουν χαμένο έδαφος.»

«Ίσως θάταν συνετό να συμμαχήσουμε μαζί τους...» πρότεινε ο Σόλμορχ, σκουπίζοντας τα χείλη του απ' το κρασί, με τον αντίχειρά του.

«Με τους Μαγκραθμέλιους;» εξεπλάγη ο Βένγκριλ. «Αυτά τα σκυλιά—!»

«Δεν εννοώ τους Μαγκραθμέλιους,» τον έκοψε ο ευγενής. «Εννοώ τους πρώην-δούλους τους, τους τώρα επονομαζόμενους Βολχερθιανούς.»

«Κάτι τέτοιο, πράγματι, δεν τόχουμε επιχειρήσει, γιατί φοβόμαστε ότι θα μας βάλει σε περισσότερους μπελάδες.» Ο Βένγκριλ ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του και το κρυστάλλινο ποτήρι

με το κρασί στο τραπέζι. Έμπλεξε τα δάχτυλα των χεριών του, τοποθετώντας τα στην κοιλιά. «Σκέψου το εξής,» είπε, μετά από μισό λεπτό σκέψης: «Έστω ότι συμμαχούμε με τους Βολχερθιανούς... Αυτοί τι θα θέλουν αμέσως; Να τους γλιτώσουμε απ'τους Μαγκραθμέλιους, που βρίσκονται βόρεια και νότια του νέου τους κράτους. Και μπορεί να ζητήσουν δύο πράγματα: Πρώτον: να τους βοηθήσουμε ν'ανοίξουν πόλεμο ενάντιον της Βόρειας ή της Νότιας Μαγκραθμέλ, ώστε να την κατακτήσουν και να ισχυροποιηθούν. Δεύτερον: να έρθουν στο δικό μας βασίλειο. Υπάρχουν προβλήματα, όμως, και στις δύο περιπτώσεις: Κατ'αρχήν, δε μπορούμε –και δε θέλουμε– να εμπλακούμε, τώρα, σε τέτοιο πόλεμο με τους Μαγκραθμέλιους. Κατά δεύτερο λόγο, δεν ξέρω πώς αυτοί θ'αντιδράσουν σε καθεμία απ'τις παραπάνω περιπτώσεις· γνωρίζεις τι διαβολικά μηχανικά κατασκευάσματα είναι ικανοί να δημιουργήσουν... Και κατά τρίτο λόγο, θα έχουμε μπελάδες εντός του Σαραόλν, με μια ξένη εθνότητα ανάμεσα στο λαό μας.»

«Σε καταλαβαίνω, Βένγκριλ,» αποκρίθηκε, γνέφοντας καταφατικά, ο Σόλμορχ. «Δε θες περισσότερη αναταραχή απ'ό,τι ήδη υπάρχει.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Βασιληάς.

«Δε μπορώ να σε κατηγορήσω γι'αυτό,» παραδέχτηκε ο ευγενής. «Έχεις δίκιο. Όμως τι σκοπεύεις να κάνεις με τους διαβολανθρώπους, που έχουν καταυλιστεί έξω απ'τα σύνορά μας, απέναντι απ'το Θόνμαρκ;»

«Τίποτα, αν δεν δω κάποια εχθρική κίνηση από μέρος τους,» δήλωσε ο Βένγκριλ.

«Μα, τους ξέρεις· ίσως να μαγειρεύουν κάτι,» τόνισε ο Σόλμορχ. «Μπορεί να περιμένουν καμια απ'τις παρανοϊκές τους μηχανές νάναι έτοιμη και μετά να επιτεθούν. Δε θάταν προτιμότερο να τους διαλύσουμε, προτού κινηθούν εναντίον μας;»

«Θα περιμένω λίγο ακόμα και θα δω,» είπε ο Βένγκριλ. «Μάλιστα, για νάμαι σίγουρος, θα βάλω ανθρώπους να μάθουν τι σχεδιάζουν οι Μαγκραθμέλιοι.»

«Ποιους θα βάλλεις;»

«Θα ειδοποιήσω τον Άρχοντα Έζφερκ του Θόνμαρκ να το φροντίσει.» εξήγησε ο Βασιλιάς. «Εκείνος θα ξέρει ποιοι απ'τους δικούς του είναι ικανότεροι, για να χρησιμοποιήσει...»

«Εσύ είσαι ο ηγεμόνας τούτης της χώρας· ξέρεις καλύτερα,» ομολόγησε ο Σόλμορχ.

Με την κουβέντα τους, η αυγή πέρασε και οι σύμβουλοι του Βένγκριλ άρχισαν να έρχονται στην αίθουσα του θρόνου, καλημερίζοντας τον Βασιλιά τους και τον ευγενή. Εκείνοι επέστρεψαν τους χαιρετισμούς. Και η συζήτηση γύρισε στο φτιάξιμο ενός παλιού δρόμου, στα ανατολικά του Βασιλείου, που είχε από καιρό πέσει σε αχρηστία, αλλά η Βαρονέσα της περιοχής επιθυμούσε να τον φτιάξει, ώστε να ξεκινήσει, πάλι, το εμπόριο και ν'αναπτυχθούν οικονομικά οι βόρειες επαρχίες.

Η Βασίλισσα Δήνκα δεν άργησε να κατεβεί απ'τα διαμερίσματά της, όταν ζύγωνε το μεσημέρι και ο ήλιος Βάνσπαρχ είχε, πια, υψωθεί στον ουρανό.

«Καλημέρα, Βασιλιά μου,» είπε, μ'ένα πλατύ χαμόγελο, ζυγώνοντας τον Βένγκριλ και σκύβοντας, για να τον φιλήσει, καθώς εκείνος καθόταν στο τραπέζι, πλάι στον Σόλμορχ. Ήταν μια ψηλή γυναίκα, λίγο πριν τα σαράντα της χρόνια, με ξανθά μαλλιά, τα οποία τώρα ήταν δεμένα κότσο πίσω της. Το πρόσωπό της ήταν πουδραρισμένο και τα χείλη της βαμμένα. Φορούσε ένα μακρύ, πορφυρό φόρεμα, με μεγάλους, όρθιους γιακάδες και βαθιά λαιμόκοψη.

Ο Σόλμορχ πήρε το χέρι της στο δικό του και το φίλησε. «Πάντα γοητευτική, Βασίλισσά μου...»

«Σ'ευχαριστώ, Σόλμορχ. Είσαι καλοντυμένος κι εσύ, όπως πάντα,» αποκρίθηκε η Δήνκα.

«Το καλό ντύσιμο δείχνει τον πολιτισμό κάποιου,» τόνισε ο ευγενής, μ'ένα μειδίαμα.

«Λόγια ενός ανθρώπου που ποτέ δεν έχει πολεμήσει...» ρουθούνισε ο Βένγκριλ, αναποδογυρίζοντας τα μάτια του.

«Ο πόλεμος είναι για τους πολεμιστές,» εξήγησε, με φιλοσοφική διάθεση, ο Σόλμορχ. «Εγώ είμαι άνθρωπος του πολιτισμού και των καλών τεχνών.»

«Να ευχαριστείς την Τύχη που οι Μαγκραθμέλιοι δεν έχουν έρθει, ξανά, ως την πρωτεύουσά μας,» είπε ο Βένγκριλ. «Αλλιώς κάτι μου λέει πως ένας άνθρωπος του πολιτισμού και των καλών τεχνών που βλέπω, τώρα, μπροστά μου, θα γινόταν πολεμιστής, προτού προφτάσω να βλεφάρισω.»

«Κακίες,» έκανε ο Σόλμορχ, μορφάζοντας, κοροϊδευτικά.

Η Δήγκα γέλασε, κοφτά, και κάθισε πλάι στον σύζυγο και Βασιληά της. «Ποιο είναι το θέμα, σήμερα;»

«Ένας παλιός δρόμος που θέλει επιδιόρθωση,» δήλωσε ο Βένγκριλ. «Αυτός στη Βαρονία της Τάθβιλ.»

«Και η Βαρονέσα ζητά χρήματα, για να τον ξαναφτιάξει, ώστε να είναι, πάλι, εύχρηστος από τους εμπόρους και τους κατοίκους των περιοχών,» πρόσθεσε η Αλφάρνα, η σύμβουλος οικονομικών: μια γυναίκα γύρω στα πενήντα, με γαλάζια μάτια και ασημόμαυρα μαλλιά που έπεφταν, λυτά, στους ώμους της.

«Γιατί;» συνοφρυώθηκε ο Βένγκριλ. «Δεν έχει αρκετά η Βαρονία;»

Η Αλφάρνα σήκωσε τους λεπτούς ώμους της. «Δεν έχω ιδέα, Βασιληά μου. Ο αγγελιαφόρος που έστειλε εδώ δεν μου ανέφερε καμια αιτιολογία...»

«Με συγχωρείτε για την παρέμβαση,» είπε ο Σόλμορχ, «αλλά αυτός ο δρόμος για τον οποίο μιλάτε δεν είν'ο επονομαζόμενος απ'τους ντόπιου 'στοιχειωμένος δρόμος', ο οποίος οδηγεί στα σύνορα του Αργκανθικ;»

«Ναι,» απάντησε ο Βένγκριλ.

«Κάποτε, ήμουν εκεί —γιατί είχα επισκεφτεί τη Βαρονέσα (που, φυσικά, γοητεύτηκε, αμέσως, απ'την παρουσία μου)— και ήθελα, μετά, να ταξιδέψω στο γειτονικό βασίλειο, για μια δουλειά μου. Οι

ντόπιοι, όμως, μου πρότειναν να μην πάρω τον εν λόγω δρόμο, επειδή φαντάσματα πλανιόνται σ' αυτό το μέρος, από τότε που έγινε μια μάχη εκεί, μεταξύ της Βαρονίας της Τάθβιλ και μιας άλλης, στο Άργκανθικ... Αφού, λοιπόν, πιστεύεται πως ο δρόμος είναι στοιχειωμένος, ποιος ο λόγος κάποιιοι να επιθυμούν να τον χρησιμοποιήσουν;»

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε ο Βένγκριλ, τρίβοντας τα γένια του.

«Να στείλουμε ένα μήνυμα στην Τάθβιλ, να τη ρωτήσουμε τι ακριβώς συμβαίνει,» πρότεινε η Δήνκα.

Ο Βένγκριλ έγενε καταφατικά. «Ναι...» Στράφηκε προς τον Πόνκιμ, τον βασιλικό του διπλωμάτη. «Σύνταξε μια επιστολή για το σχετικό θέμα.»

Εκείνος (ένας μελαχρινός άντρας, με κοντά, μαύρα μαλλιά και μουστάκι) έγενε καταφατικά. «Ως προστάξετε, Βασιληά μου...» Και έπιασε, αμέσως, δουλειά. Πήρε πένα και μελάνι και έγραψε πάνω σ' ένα κομμάτι χαρτί, υπέγραψε, το τύλιξε κι έβαλε πάνω την βασιλική σφραγίδα, με βουλοκέρι.

Ο Βένγκριλ δε ζήτησε να διαβάσει τι έγραφε ο Πόνκιμ· του είχε μεγάλη εμπιστοσύνη –σ' αυτόν και στις ικανότητες που είχε στα λόγια. Τον γνώριζε από παλιά.

«Θα το δώσω σε κάποιον να το μεταφέρει στη Βαρονέσα,» δήλωσε ο διπλωμάτης, ενόσω σηκωνόταν απ' τη θέση του και προχωρούσε προς την έξοδο της βασιλικής αίθουσας.

Καθώς αυτός έβγαине, μια γυναίκα έμπαινε, βιαστικά. Φορούσε μια πράσινη τουνίκα, που έπεφτε ως τα γόνατα, και μια μπλε κάπα. Τα μαλλιά της ήταν ξανθά και δεμένα αλογοουρά.

«Μεγαλειότητα.» Έκανε μια γρήγορη, βαθιά υπόκλιση. «Ηρθα όσο ταχύτερα μπορούσα—»

«Τι τρέχει;» διέκοψε ο Βένγκριλ την αγγελιαφόρο.

«Τα πλοία μας χάνονται, Βασιληά μου. Στο Βασίλειο του Ωκεανού. Δύο εμπορικά, ως τώρα, έχουν εξαφανιστεί, περιέργως, ενώ έπλεαν στα δυτικά νερά.»

«Και τι ακούγεται για το όλο ζήτημα;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Διάφορες φήμες, Μεγαλειότατε. Θέλετε να σας πω ό,τι μπόρεσα να—» προθυμοποιήθηκε η αγγελιαφόρος.

«Όχι, όχι,» τη σταμάτησε ο Βένγκριλ. «Θα στείλω κάποιον να ερευνήσει την όλη υπόθεση. Πήγαινε. Αν και νομίζω πως είναι δουλειά της Βασίλισσας Αάνθα να ελέγχει άμα πειρατές βρίσκονται στα νερά της...» πρόσθεσε, καθώς η ξανθιά γυναίκα έφευγε απ' την αίθουσα.

«Μπορεί να μην ξέρει για τα χαμένα πλοία...» υπέθεσε η Δήνκα.

«Αποκλείεται,» κούνησε το κεφάλι του ο Βένγκριλ. «Αλλά θα στείλω τον Ράθμαλ να δει τι γίνεται εκεί.

»Φώναξέ μου τον Ράθμαλ!» πρόσταξε έναν υπηρέτη.

Εκείνος, αμέσως, έφυγε.

«Παράξενο αυτό που συμβαίνει,» παρατήρησε ο Σόλμορχ. «Η Βασίλισσα Αάνθα φημίζεται για το γεγονός ότι περιόρισε πολύ την πειρατεία στο Βασίλειο του Ωκεανού, που είναι ένα, πραγματικά... «άτακτο» βασίλειο, δύσκολο να κλειστεί σε καλούπια...»

«Αν δεν είναι πειρατές, τι άλλο να υποθέσουμε;» ρώτησε ο Βένγκριλ. «Μαγκραθμέλιοι; Ή Ζιρκέφιοι, απ' τη Νότια Γη;»

Ο Σόλμορχ κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω...»

«Φοβάμαι μήπως μαγεία είναι μπλεγμένη στην υπόθεση...» είπε η Δήνκα. Και ο Βένγκριλ έγνεψε καταφατικά.

Ο Ράθμαλ δεν καθυστέρησε καθόλου να έρθει στην βασιλική αίθουσα. Ήταν ένας άντρας με μακριά, μαύρα μαλλιά και σκληρά μάτια. Φορούσε έναν αλυσιδωτό θώρακα κι από πάνω έναν πορφυρό μανδύα, με το έμβλημα του Βασιλείου –αυτό που τον αναγνώριζε ως στρατιώτη του Βασιλιά και του έδινε επιπλέον δικαιοδοσίες σε σχέση με τους στρατιώτες των διαφόρων βαρόνων και δουκών του Σαραόλν. Οι μπότες του, μελανές, σαν τη νύχτα, έφταναν ως το γόνατο. Και στη μέση του κρεμόταν ένα δίκοπο, βαρύ ξίφος.

«Με ζητήσατε, Βασιλιά μου...;» είπε, κάνοντας μια υπόκλιση.

«Ναι,» αναστέναξε ο Βένγκριλ, καθώς σηκωνόταν όρθιος, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω του. «Έχω μια δουλειά για σένα...»

«Τι δουλειά, Βασιληά μου;» ρώτησε, ούτε πρόθυμα ούτε απρόθυμα, ο Ράθμαλ· απλά, σαν ένας άνθρωπος που ήταν έτοιμος να εκτελέσει το καθήκον του.

«Τα εμπορικά πλοία μας χάνονται στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού. Θέλω να επισκεφτείς τη Βασίλισσα Αάνθα και, γενικά, να ερευνήσεις το όλο ζήτημα.»

«Ως προστάξετε, Μεγαλειότατε. Φεύγω αμέσως. Πόσους πολεμιστές δικαιούμαι να πάρω μαζί μου;»

«Ένα τάγμα. Και ζήτησε απ' τον Άρχοντα Φερχ της Όρφαλχ να σου δώσει όποιο καράβι έχει στη διάθεσή του, όταν φτάσεις εκεί.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου.» Ο Ράθμαλ έκανε άλλη μια υπόκλιση κι έφυγε απ' την αίθουσα. Τα βήματα των μποτών του ακούγονταν δυνατά στο μαρμάρινο πάτωμα του διαδρόμου.

«Είθε όλα να πάνε καλά...» είπε ο Σόλμορχ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2^ο

Μια επιστολή που βάζει έναν βασιληά σε σκέψεις

Έτσι ο Ράθμαλ αποχώρησε από τη Μάρβαθ, την πρωτεύουσα του Βασιλείου Σαραόλν, και ταξίδεψε, έφιππος, μαζί μ' ένα τάγμα στρατιωτών, πιστών στον Βασιληά Βένγκριλ, προς το λιμάνι της Όρφαλχ. Δεν άργησε να φτάσει εκεί και να βρει τον άρχοντα της πόλης, Φερχ, ο οποίος έστειλε μήνυμα πίσω, στην πρωτεύουσα, για την ομαλή άφιξη του απεσταλμένου του Βασιληά και ότι ο Ράθμαλ θα είχε ήδη αναχωρήσει για το Βασίλειο του

Ωκεανού, όταν ο μονάρχης διάβαζε αυτό το γράμμα. Κι ετούτα ήταν τα τελευταία νέα που είχαν απ' τον έμπιστο στρατιώτη...

«Ωραία,» έγενεψε καταφατικά, με το κεφάλι του, ο Βένγκριλ, στεκόμενος μπροστά απ' το θρόνο του και κρατώντας το γράμμα του Φερχ, με τα δύο χέρια, ανοιχτό μπροστά του. «Όλα βαίνουν καλώς.» Ο Βασιληάς του Σαραόλν ήταν ντυμένος μ' έναν χρυσό χιτώνα, μαύρες μπότες και πορφυρό μανδύα. Τα χέρια του στόλιζαν δαχτυλίδια και περικόρπια, με πολύτιμους λίθους. Στο λαιμό του ήταν ένα μεγάλο περιδέραιο, απ' τ' οποίο κρεμόταν το βασιλικό οικοδόμημα. Στο κεφάλι του βρισκόταν η χρυσή του κορόνα, πάνω στην οποία ήταν ένα ρουμπίνι, εκεί όπου κάλυπτε το μέτωπο του άντρα, και ζαφείρια σ' όλη την υπόλοιπη επιφάνεια της.

«Αλίμονο νάχε πρόβλημα να φτάσει ως την Όρφαλχ,» είπε η Βασίλισσα Δήγκα, που καθόταν στον θρόνο της, αριστερά του θρόνου του συζύγου της. «Μετά να δούμε τι θα γίνει...» Φορούσε ένα γαλάζιο, ανάλαφρο φόρεμα, μ' ένα μακρύ σχίσιμο στο δεξή μηρό. Στους καρπούς της είχε περασμένα βραχιόλια και στα χέρια της δαχτυλίδια. Ένα μενταγιόν από πέρλες έπεφτε ανάμεσα στα στήθη της. Στα πόδια της ήταν δεμένα ασημένια σανδάλια.

«Ναι, ναι...» αναστέναζε ο Βένγκριλ. «Στο Βασίλειο του Ωκεανού είναι το πραγματικό πρόβλημα.» Έριξε το κομμάτι χαρτί που κρατούσε στο τραπέζι, όπου κάθονταν οι σύμβουλοί του. Αυτό τυλίχτηκε από μόνο του, αφού κανείς, πια, δεν το συγκρατούσε ανοιχτό.

«Πατέρα;»

Ο Βασιληάς στράφηκε, για να δει την κόρη του να μπαίνει στην μεγάλη αίθουσα του θρόνου. Το όνομά της ήταν Έρμελ. Ήταν ντυμένη με μια φαρδιά, ριχτή, λευκή πουκαμίσσα, πράσινο παντελόνι, που φούσκωνε στους μηρούς, και καφετιές μπότες. Τα μακριά μαλλιά της ήταν μια ανάμιξη καστανών –του πατέρα της– και ξανθών –της μητέρας της– αλλά τα μάτια της τα είχε πάρει

αποκλειστικά απ'τον Βένγκριλ και ήταν καταπράσινα κι αστραφτερά.

«Τι είναι, λουλουδάκι μου;» ρώτησε ο μονάρχης, μ'ένα χαμόγελο.

«Βαριέμαι στο παλάτι...» δήλωσε η Έρμελ.

«Πες μου τι είν'αυτό που θέλεις, και θα σ'το δώσω,» προθυμοποιήθηκε ο Βένγκριλ, με το χαμόγελο ακόμα στο πρόσωπό του.

«Τίποτα δε μου λείπει. Θέλω μόνο να πάω στους δασότοπους, στα βόρεια του Βασιλείου· ποτέ δεν τους έχω δει...» αποκρίθηκε, παραπονιάρικα, η Έρμελ.

«Να προστάξω τότε μια ομάδα να σε συνοδεύσει;» ρώτησε ο Βασιληάς.

Το πρόσωπο της κόρης του, πάραυτα, φωτίστηκε από ικανοποίηση και χαρά. «Ναι! Πάω να ετοιμαστώ!»

«Αποκλείεται να πας στους δασότοπους!» επενέβη η Δήνκα, καθώς σηκωνόταν απ'το θρόνο της και ζύγωνε την Έρμελ και τον σύζυγό της. «Δεν έχω καμια διάθεση να στέλνω ανθρώπους να σε ψάχνουν, όταν χαθείς! Τελείωσε! Δεν το ξανασυζητώ –δε θα πας εκεί!»

«Μα, μαμά–» διαμαρτυρήθηκε η κοπέλα.

«Όχι, Έρμελ! Δεν θα πας!» τη διέκοψε η Βασίλισσα.

Ο Βένγκριλ καθάρισε το λαιμό του. «Δήνκα,» είπε. «Δε νομίζω πως είναι σπουδαίο να ταξιδέψει λίγες μέρες στους δασότοπους. Δεν είναι δα και τόσο επικίνδυνοι.» Ανασήκωσε τους ώμους. «Εξάλλου, θα έχει ανθρώπους μαζί της, οι οποίοι θα την προσέχουν...»

Η Βασίλισσα στράφηκε να τον κοιτάξει, με σκληρό βλέμμα. «Την κακομαθαίνεις! Δε θα κάνει ό,τι θέλει σ'αυτό το βασίλειο!»

«Φυσικά και όχι,» συμφώνησε ο Βένγκριλ. «Τα μέλη της βασιλικής οικογένειας κάνουν μόνο ό,τι είναι καλό για το Σαραόλν, όσο μπορούν. Παρ'όλ'αυτά, δεν είναι τίποτα το σπουδαίο να φύγει, για λίγο καιρό, απ'το παλάτι, να ξεκουραστεί...»

Η Δήνκα έβαλε τα χέρια στη μέση της. «Να ξεκουραστεί; Γιατί τι κάνει; Φυλάει σκοπιά ή σκάβει;»

Ο Βένγκριλ δυνάμωσε τη φωνή του, κάπως θυμωμένος: «Μα είναι και η καθημερινή κλεισούρα! Όλο τα ίδια και τα ίδια.»

«Ναι. Θέλω να δω και κάτι άλλο, εκτός απ'το παλάτι, μητέρα!» τόνισε η Έρμελ. «Κάποια στιγμή, όταν έχεις πάει παντού εδώ μέσα, το μέρος αρχίζει να σε πνίγει!»

«Μην είσαι αχάριστη!» Η Δήνκα στράφηκε, απότομα, στο μέρος της, σηκώνοντας, κατηγορηματικά, το δάχτυλό της. «Τα έχεις όλα και, πάλι, θες—»

«Τι θέλω, μητέρα; Να κάνω ένα ταξίδι; Είν'αυτό τόσο σπουδαίο;» την έκοψε η κόρη της.

«Μ'αν χαθείς και δεν ξέρεις το δρόμο—» άρχισε η Βασίλισσα.

«Δε θα χαθώ!» τόνισε η Έρμελ.

«Και άνθρωποί μου θάναι μαζί της,» πρόσθεσε ο Βένγκριλ. «Μην ανησυχείς, Δήνκα.»

Η Βασίλισσα αναστέναξε, σταύρωσε τα χέρια μπροστά της και τους γύρισε την πλάτη, προχωρώντας προς ένα παράθυρο της αίθουσας.

«Πήγαινε, ετοιμάσου,» προέτρεψε ο Βένγκριλ την Έρμελ.

Εκείνη έφυγε απ'την αίθουσα, ευχαριστώντας τον, μ'ένα πλατύ χαμόγελο.

Ο Βασιληάς του Σαραόλν πλησίασε τη Βασίλισσα του, που κοίταζε έξω απ'το παλάτι, κι αγκάλιασε τους ώμους της. Εκείνη τον έκανε πέρα.

«Τι είναι τώρα;» ξεφύσηξε ο Βένγκριλ. «Είσαι θυμωμένη επειδή θέλει να πάει βόλτα;»

Η Δήνκα γύρισε, για να τον αντικρίσει· δάκρυα είχαν συγκεντρωθεί στα μάτια της. «Βόλτα! Τ'αποκαλείς αυτό βόλτα; Θα πάει στους δασότοπους! Είν'επικίνδυνο μέρος. Ανησυχώ γι'αυτήν...»

«Ηρέμησε, αγάπη μου,» είπε ο Βένγκριλ. «Δεν είναι τόσο επικίνδυνο όσο πιστεύεις. Κάποια άγρια ζώα όντως υπάρχουν. Μα δεν θα είναι μόνη. Θα έχει κι άλλους μαζί της.»

Η Δήνκα δεν απάντησε, μόνο κάθισε στο περβάζι του παραθύρου, στρέφοντας το βλέμμα της προς τα χτίρια της πρωτεύουσας του Σαραόλν. Αμέτρητες καμινάδες ήταν αναμμένες και καπνός γέμιζε τον ουρανό, καθώς το μεσημέρι ζύγωνε.

«Δε χρειάζεται ν' ανησυχείς.» Ο Βένγκριλ την αγκάλιασε, κι εκείνη, τούτη τη φορά, ακούμπησε το ξανθό της κεφάλι στο στέρνο του.

Μέχρι το βράδυ μια ομάδα είκοσι ανθρώπων είχε ετοιμαστεί, για να συνοδέψει την Έρμελ στους δασότοπους, στα βόρεια. Ήταν όλοι τους αρματωμένοι με δερμάτινες πανοπλίες και μερικοί με φολιδωτές, σε περίπτωση που τύχαινε να χρειαστούν περισσότεροι προστασία. Έφεραν μακριά τόξα και σπαθιά. Ο καθένας είχε κι ένα άλογο και θα έπαιρναν μαζί τους και μερικά άλλα ακόμα, για να κουβαλούν τις προμήθειες του ταξιδιού. Η θυγατέρα του Βασιλιά θα είχε για συντροφιά την Μπόρνεφ, μια πολεμίστρια με την οποία ήταν φίλες. Έτσι, πρωί-πρωί, με την αυγή, ξεκίνησαν, βγαίνοντας απ' την Μάρβαθ και κατευθυνόμενοι βόρεια.

Και τούτη ήταν μία απ' τις λίγες αυγές που η Δήνκα είχε ξυπνήσει, για ν' αποχαιρετήσει την κόρη της, λες και ήταν η τελευταία φορά που θα την έβλεπε: «Να προσέχεις. Να μην εμπιστεύεσαι κανέναν. Να τρως καλά, για να μην πάθεις τίποτα. Να πίνεις μπόλικο νερό. Αλλά πρόσεχε μην το ρίξεις στο κρασί, εκεί όπου δε θα σε βλέπω! Ούτε στις μπίρες! Τα βράδια να κουκουλώνεσαι ολόκληρη στην κουβέρτα σου, γιατί κάνει κρύο στους δασότοπους· μην αρπάξεις καμία πούντα!»

Η Έρμελ αισθανόταν κάποια αμηχανία, καθώς τ' άκουγε όλ' αυτά, αλλά προσπάθησε να την καταπνίξει, φέρνοντας στο νου της ότι σε λίγο θα ήταν μακριά απο δώ.

Με τον πατέρα της δεν αντάλλαξε τίποτ' άλλο από το κούνημα ενός χεριού από απόσταση, καθώς κι ένα χαμόγελο. Ήξερε ότι της είχε εμπιστοσύνη.

Η Δήνκα αγκάλιασε τον Βένγκριλ, καθώς στέκονταν μπροστά στο παράθυρο του δωματίου τους και έβλεπαν την ομάδα να ξεμακραίνει απ'την πρωτεύουσα. «Το παιδί μου έφυγε...»

Ο Βασιληάς δε μπόρεσε παρά να γελάσει.

Η Δήνκα τον έσπρωξε μακριά της και έβαλε τα χέρια της στη μέση. «Πόσο αναίσθητος μπορεί να είσαι! Η κόρη μας –η μοναδική μας κόρη– πηγαίνει βόρεια, εκεί όπου ούτε τα Πνεύματα δεν ξέρουν τα μέρη, κι εσύ νομίζεις ότι κάνει μια βόλτα στον κήπο!»

«Τα παραλές,» τη λοξοκοίταξε ο Βένγκριλ. «Εγώ, στην ηλικία της, είχα εξερευνήσει όλο το Βασίλειο.»

«Εσύ... εσύ... Είναι διαφορετικό αυτό!» τόνισε η Βασίλισσα.

Ο Βένγκριλ μειδίασε. «Πού είν'η διαφορά;...»

«Εσύ ήσουν άντρας,» απάντησε η Δήνκα.

«Κι επειδή;...» σήκωσε τους ώμους ο Βασιληάς.

«Μπορεί εκεί όπου θα πάει να... να... ξέρεις τι να κάνει με κάποιον και να μείνει έγκυος και...» Η Βασίλισσα είχε γίνει κατακόκκινη, μέσα στο πράσινο φόρεμα με τ'οποίο ήταν ντυμένη. Είχε βάλει τα καλά της, για ν'αποχαιρετήσει την κόρη της. Αντιθέτως, ο σύζυγός της είχε μονάχα μια μαύρη ρόμπα ριγμένη πάνω του.

«Μήπως –κατά σύμπτωση, εντελώς–, πάλι, τα παραλές;» σταύρωσε τα χέρια μπροστά του ο Βένγκριλ.

«Όχι, όχι, όχι!» πείσμωνσε η Δήνκα. «Δεν τα παραλέω καθόλου. Μια κοπέλα στην ηλικία της–»

«–έχει αρκετό μυαλό στο κεφάλι της, για να μπορεί να φροντίζει τον εαυτό της,» είπε ο Βένγκριλ. «Δεν την εμπιστεύεσαι; Εγώ την εμπιστεύομαι.»

«Κι εγώ... κι εγώ,» αποκρίθηκε η Βασίλισσα. «Αλλά...»

«Αφού, λοιπόν, την εμπιστεύεσαι, άστη να πράττει όπως νομίζει, γιατί εκείνη ξέρει το καλό της.»

«Και δεν είναι λιγάκι... πρωινή για σένα τούτη η ώρα;» πρόσθεσε, γρήγορα, προτού προλάβει εκείνη να μιλήσει.

«Ίσως...» παραδέχτηκε η Δήνκα. «Όμως το παιδί μου–»

«Τότε, καλύτερα να σε ξαναβάλω να κοιμηθείς...» μειδίασε ο Βασιλιάς, ζυγώνοντάς την. Τύλιξε τα χέρια του γύρω της κι άρχισε να ξεκουμπώνει τα κουμπιά που βρίσκονταν στην ράχη του φορέματός της.

«Βένγκριλ... είναι πολύ νωρίς...» έκανε η Δήνκα, καθώς το ρούχο έπεφτε στα πόδια της.

Εκείνος έβαλε το δάχτυλό του κάτω απ' το σαγόνι της και ρούφηξε τα μικρά, σαρκώδη χείλη της. «Και τι μ' αυτό;...» ρώτησε, καθώς το άλλο του χέρι εξερευνούσε τις καμπύλες του κορμιού της.

«Μια απλή παρατήρηση ήταν,» αποκρίθηκε η Δήνκα, περνώντας τους πήχεις της πίσω απ' το λαιμό του και φιλώντας τον.

«Μ' αρέσει αυτό σε σένα,» είπε ο Βένγκριλ, καθώς η ρόμπα του έπεφτε στο πάτωμα και οι δυο τους τυλίγονταν μες στα σκεπάσματα του βασιλικού τους κρεβατιού.

«Ποιο;» ρώτησε η Δήνκα, μπήγοντας τα νύχια της στα πλευρά του.

«Ότι είσαι παρατηρητική γυναίκα,» εξήγησε ο Βασιλιάς· και δε μίλησαν, πια, μετά, για αρκετή ώρα...

** ** *

«Τι έγινε, τελικά, μ' αυτόν τον παλιό δρόμο στη Βαρονία της Τάθβιλ;» ρώτησε ο Σόλμορχ, μια μέρα που αποφάσισε να επισκεφτεί τον φίλο του, Βασιλιά Βένγκριλ, το απόγευμα. Οι τρεις τους –αυτός, ο μονάρχης και η Δήνκα– κάθονταν σ' ένα μπαλκόνι του παλατιού, βλέποντας τους δύο ήλιους του Άρμπεναρκ να ολοκληρώνουν τους κύκλους τους. Ο ένας είχε μισοχαθεί στην Ανατολή κι ο άλλος στη Δύση.

«Τον έχω ξεχάσει εντελώς,» παραδέχτηκε ο Βασιλιάς. «Κανείς δεν τον έχει αναφέρει, από τότε που ο Πόνκιμ έστειλε επιστολή στη Βαρονέσα. Βασικά, περιμένουμε απάντησή της...»

«Δεν αργεί, κάπως, να έρθει;» απόρησε ο Σόλμορχ.

«Αν είχε πραγματικό πρόβλημα με τον δρόμο η Τάθβιλ, δε θ'αργούσε να μας απαντήσει,» είπε η Δήνκα, πίνοντας μια γουλιά απ'το ζεστό χαμομήλι της. «Τ'ότι δεν έχει αποστείλει κανένα μήνυμα, σημαίνει πως δεν υπάρχει και σοβαρό πρόβλημα.»

«Η ότι, τελικά, βρήκε τα χρήματα να επιδιορθώσει το δρόμο μόνη της,» πρόσθεσε ο Βένγκριλ.

Η Δήνκα αναστέναξε. «Δεν έχω, πια, καρδιά για να σκέφτομαι δρόμους και τείχη...»

«Γιατί, Βασίλισσά μου;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Το παιδί μου, η Έρμελ, έφυγε...» εξήγησε η Δήνκα.

«Έφυγε!» έκανε, έκπληκτος, ο Σόλμορχ. «Πού πήγε;»

Ο Βένγκριλ γέλασε. «Η Δήνκα, ως συνήθως, υπερβάλλει. Δεν έφυγε. Πήγε, απλά, ένα ταξιδάκι στους δασότοπους, στα βόρεια, για να ξεσκάσει. Είχε βαρεθεί συνέχεια στο παλάτι.»

«Ευχήσου μόνο να επιστρέψει αρτιμελής –ψυχικά και σωματικά–, γιατί αλλιώς εσύ θα φταις για όλα!» τόνισε η Βασίλισσα.

Ο Βένγκριλ αναποδογύρισε τα μάτια του, σταυρώνοντας τα χέρια εμπρός του. «Πάλι, τα ίδια θα λέμε;...»

«Γιατί την αφήσατε να πάει;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Ορίστε φυσιολογικός άνθρωπος!» έκανε η Δήνκα. «Δε θ'άφηνε το παιδί του να τρέχει στις ερημιές!»

«Με το συμπάθιο, Σόλμορχ,» είπε ο Βένγκριλ, «αλλά γιατί δεν παντρεύτηκες αυτόν;» ρώτησε τη σύζυγό του.

«Ίσως να το κάνω!» μούγκρισε η Δήνκα.

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Βασιληάς. «Σας εύχομαι κάθε ευτυχία και καλούς απογόνους!» Ο τόνος του δεν ήταν θυμωμένος, αλλά εύθυμος, και η σύζυγός του κι ο ευγενής δε μπόρεσαν παρά να γελάσουν.

** ** *

Ύστερ' από κάποιες μέρες, η Έρμελ επέστρεψε στην Μάρβαθ και πήγε στο παλάτι, να συναντήσει τους γονείς της.

«Κόρη μου –είσαι ξανά μαζί μας!» Η Δήνκα, μόλις την είδε, αμέσως, έπεσε πάνω της και την αγκάλιασε σφιχτά, μέχρι που η κοπέλα πίστεψε ότι θα έσκαγε.

«Πώς ήταν το ταξίδι σας;» τη ρώτησε, μ' ένα χαμόγελο, ο Βένγκριλ.

«Ήταν υπέροχο, πατέρα!» αποκρίθηκε η Έρμελ. «Τα δάσος ήταν μαγευτικό. Είδαμε μέχρι και ξωτικά!»

«Ξωτικά!» πετάχτηκε η Δήνκα, με μια έκφραση τρόμου στο πρόσωπό της. «Σας πείραξαν; Σας έκλεψαν; Τι σας έκαναν;»

«Τίποτα, μαμά,» γέλασε η Έρμελ. «Απλώς, μας οδήγησαν σ' ένα ρυάκι, όταν δε μπορούσαμε να βρούμε νερό...»

«Δε μπορούσατε να βρείτε νερό;» έκανε η Δήνκα. «Σ' τάλεγα!» στράφηκε στον Βένγκριλ. «Είδες το παιδί μας τι υπέφερε;»

«Μαμά, δεν υπέφερα! Ίσα-ίσα, όλα ήταν υπέροχα. Και, πατέρα, κοντά στο ρυάκι ήταν και κάποια πανέμορφα, λευκά άλογα, με κέρατα στο μέτωπο!»

«Μονόκεροι,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Δεν είναι υπέροχα όντα;»

«Πράγματι,» συμφώνησε η Έρμελ, γνέφοντας καταφατικά. «Και η Μπόρνεφ μού διηγήθηκε ένα σωρό ιστορίες γι' αυτούς. Ανυπομονώ να ξαναπάω κάποια στιγμή!»

«Να ξαναπάς; Όχι! Αποκλείεται!» πετάχτηκε η Δήνκα.

«Μητέρα!—»

«Όχι, Έρμελ! Δε θα ξαναπάς!»

«Μα, δεν κιν—!»

«Το απαγορεύω!»

«Εντάξει! εντάξει!» τις διέκοψε ο Βένγκριλ. «Ως τότε, βλέπουμε. Τώρα, ετοιμάσου, Έρμελ, κι έλα στην τραπεζαρία, για φαγητό. Θα πω στο μάγειρα να ετοιμάσει κάτι ξεχωριστό, για την άφιξή σου.»

Η κοπέλα έδωσε ένα γρήγορο φιλί στο μάγουλο του πατέρα της κι έφυγε.

«Και ρίξε λίγο –ή, μάλλον, πολύ– άρωμα πάνω σου,» είπε η Δήνκα πίσω της. «Μυρίζεις απ’τον δρόμο. Και μην ξεχάσεις να πλυθείς, πριν έρθεις κάτω!»

** ** *

«Δεν είναι περίεργο που δεν έχει ακόμα έρθει μήνυμα απ’τον Ράθμαλ;» είπε ο Βένγκριλ. «Νόμιζα πως, όταν έφτανε στην Βασίλισσα Αάνθα, θα μας έστελνε. Έτσι έπρεπε να κάνει, τουλάχιστον. Οπότε, δε μπορώ να υποθέσω παρά πως κάτι του συνέβη...»

Η Δήνκα, που καθόταν στον θρόνο, δίπλα του, αναστέναξε, ακουμπώντας το πηγούνι στη μικρή γροθιά της.

«Τι λες κι εσύ;» στράφηκε στο μέρος της ο Βένγκριλ.

Η Δήνκα ξαναναστέναξε.

«Πάψε ν’αναστενάζεις και πες μου κάτι!» απαίτησε ο Βένγκριλ.

«Τι να πω;» μούγκρισε η Βασίλισσα. «Τρεις μέρες τώρα μου έχεις φάει το κεφάλι μ’αυτό το ζήτημα! Όλο το παλάτι γνωρίζει για την ανησυχία σου για τον Ράθμαλ. Ανησυχείς γι’αυτόν τον στρατιώτη περισσότερο απ’όσο ανησυχούσες για την κόρη μας, όταν ξενιτεύτηκε!...»

«Δεν ‘ξενιτεύτηκε’, Δήνκα,» μιμήθηκε τη φωνή της ο Βένγκριλ. «Ούτε πήγε πουθενά που νόμιζα πως υπήρχε κίνδυνος. Όμως εκεί όπου έχει πάει ο Ράθμαλ *υπάρχει* κίνδυνος, πανάθεμά με! Και πώς να μην ανησυχώ για το τι μπορεί να έπαθε! Δεν έχεις, εξάλλου, ακούσει ότι κι άλλα δυο εμπορικά πλοία μας χάθηκαν στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού; Δεν είμ’ο μόνος που ανησυχεί, Βασίλισσά μου –όλο το Σαραόλν ανησυχεί!»

«Τότε, ας κάνουμε κάτι,» πρότεινε η Δήνκα. «Ο Αρχιστράτηγος Άρθαλκ, με τον οποίο μίλησα τις προάλλες, λέει να στείλουμε κι άλλον άνθρωπο στην Αάνθα.»

«Ξέρεις τι είναι το περίεργο;» έκανε ο Βένγκριλ, τρίβοντας τα γένια του. «Πιστεύω πως ο Ράθμαλ δεν έφτασε σ' αυτήν. Γιατί, αν είχε φτάσει, εκείνη δε θα μας έστελνε κάποιο μήνυμα, να μας ενημερώσει ότι τον έχασε ή τίποτα παρόμοιο; Κάτι, τέλος πάντων!»

«Ίσως να διστάζει...» υπέθεσε η Δήνκα. «Ίσως να πιστεύει ότι –αν είναι όντως χαμένος– θα τον βρει, και δε θέλει να σ' ανησυχήσει...»

«Ανησυχώ ήδη!» μούγκρισε ο Βένγκριλ. «Σκέφτομαι να ζητήσω τη συμβουλή της Χόλκραδ της μάγισσας· ίσως εκείνη να μπορεί να κάνει κάτι. Αλλά θα πρέπει να στείλω κάποιον να τη βρει. Γιατί, γαμώτο, όλα μοιάζουν τόσο μακριά, συνεχώς;...»

«Ας' τη Χόλκραδ ήσυχη,» είπε η Δήνκα. «Δεν τη συμπαθώ.»

«Γιατί; Είναι πολύ συμπαθητική...» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ.

Η Βασίλισσα τον κάρφωσε, με το γαλανό της βλέμμα. «Γιαυτό δεν τη συμπαθώ!»

«Δήνκα! Μη γίνεσαι παράλογη, πάλι,» τόνισε ο Βένγκριλ. «Η Χόλκραδ είναι καλή στην τέχνη της· τούτο μόνο μ' ενδιαφέρει σ' αυτήν.»

«Δεν περιμένουμε λιγάκι ακόμα;» πρότεινε η Βασίλισσα. «Ίσως νάρθει και κάποιο μήνυμα απ' την Αάνθα. Μη βιαζόμαστε και κάνουμε καμια ανοησία...»

«Καλά. Για ορισμένες μέρες, όμως,» είπε ο Βένγκριλ. «Όχι παραπάνω.» Ήταν κατηγορηματικός.

** ** *

«Τελείωσε! θα στείλω να φωνάξουν τη Χόλκραδ, Δήνκα,» δήλωσε ο Βένγκριλ, καθώς αυτός, η Βασίλισσα, ο Σόλμορχ (που τους είχε επισκεφτεί, γι' άλλη μια φορά) και οι βασιλικοί σύμβουλοί στέκονταν γύρω απ' το τραπέζι της βασιλικής αίθουσας, συζητώντας το θέμα των εμπορικών πλοίων που χάνονταν και την εξαφάνιση του Ράθμαλ. Άλλο ένα καράβι είχε χαθεί και ο λαός του Βασιλείου διαμαρτυρόταν –ιδιαίτερα οι έμποροι.

«Είσαι βιαστικός –όπως πάντα!» αποκρίθηκε η Δήνκα. «Και η διπλωματία θέλει... διπλωματία –όχι βιαστικές κινήσεις!»

«Βασίλισσά μου, κι εγώ, τώρα, πλέον, πιστεύω πως κάτι πρέπει να γίνει,» εξέφρασε τη γνώμη του ο Πόνκιμ ο βασιλικός διπλωμάτης, που κι αυτού η άποψη, εξαρχής, ήταν να μη βιαστούν. «Καλό θα ήταν να φωνάξουμε την εν λόγω μάγισσα...»

«Επείγον μήνυμα από τη Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού!»

Ένας αγγελιαφόρος μπήκε στην αίθουσα και παρέδωσε ένα τυλιγμένο κομμάτι χαρτί στον Βασιλιά Βένγκριλ. Ήταν ντυμένος στα πράσινα και στα κόκκινα και φορούσε ένα, επίσης πράσινο, καπέλο με λευκό φτερό.

«Καιρός ήτανε!» παρατήρησε ο μονάρχης· ξετύλιξε την επιστολή και τη διάβασε δυνατά, σ' όσους βρίσκονταν γύρω απ' το τραπέζι:

«Σεβαστέ Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν,

»Σας γράφω αυτό το γράμμα με μεγάλη ανησυχία. Πριν δύο δεκαήμερα ήρθε στο παλάτι της πρωτεύουσας του Βασιλείου μου ένας απεσταλμένος σας, ονόματι Ράθμαλ. Συζήτησα μαζί του το πρόβλημά σας, σχετικά με τα χαμένα εμπορικά πλοία. Και θα ήθελα να σας πληροφορήσω πως και δικά μας πλοία χάνονται στη δυτική μεριά του Βασιλείου του Ωκεανού. Έστειλα ανθρώπους να ερευνήσουν, αλλά εξαφανίστηκαν. Ξαναέστειλα, το ίδιο... Παρ' όλ' αυτά, και παρ' όλες τις προειδοποιήσεις μου, ο απεσταλμένος σας, Ράθμαλ, αποφάσισε να ερευνήσει τα μέρη εκείνα του Ωκεανού κι ο ίδιος. Δεν έχει επιστρέψει από τότε. Δεν ξέρω, πλέον, τι να κάνω, για να τον εντοπίσω και σας στέλνω τούτη την επιστολή, αισθανόμενη υποχρέωση να σας ειδοποιήσω για το χαμό του.

»Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού, με μεγάλη ανησυχία.

»Και εδώ τελειώνει το γράμμα,» είπε ο Βένγκριλ, ακουμπώντας το χαρτί στο τραπέζι. «Μου φαίνεται πως το πρόβλημα των χαμένων πλοίων είναι πολύ μεγαλύτερο απ' ό,τι πιστεύαμε...»

«Και τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Δήνκα. «Λέω να στείλουμε και κάποιον άλλο εκεί. Κάποιος *πρέπει* να τα καταφέρει να μάθει τι συμβαίνει!»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Βένγκριλ. «Υπάρχει ανάγκη να σκεφτούμε πολύ προσεχτικά την επόμενη μας κίνηση. Γιατί αυτός ο οποίος θα στείλουμε, τώρα, *χρήζει* να είναι ικανός ν' αποκαλύψει τι τρέχει στη δυτική μεριά του Ωκεανού και να δώσει τέλος στο κακό.»

«Και ποιος θα είναι ο... σωτήρας μας;» ρώτησε ο Σόλμορχ.

«Δεν έχω ιδέα...» αποκρίθηκε ο Βασιληάς, και κάθισε, βαριά, στην καρέκλα του, στο τραπέζι.

Οι υπόλοιποι τον μιμήθηκαν.

«Εσείς τι προτείνετε;» Ο μονάρχης κοίταξε, έναν-έναν, τους συμβούλους του. Εκείνοι αποκρίθηκαν μόνο με γκριμάτσες που έλεγαν ότι δε γνώριζαν, με ανασηκώματα των ώμων και με κουνήματα του κεφαλιού.

«Δε μπορώ να το πιστέψω ότι είμαστε σ'αδιέξοδο...» αναστέναξε ο Βένγκριλ. «Η μάγισσα Χόλκκραδ ίσως, όμως—»

«Αποκλείεται!» πετάχτηκε η Δήνκα. «Τι σχέση έχει αυτή με θάλασσες και πλοία; Ψιθυρίζεται ότι μιλά με τα Πνεύματα των βουνών και των δασών. Να ζητήσουμε βοήθεια απ'τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού!»

«Ναι!» συνοφρυώθηκε ο Βένγκριλ. «Πώς δεν τόχα σκεφτεί από πριν;»

«Εκεί όπου άνθρωποι του πολέμου μπορεί ν' αποτυχαίνουν, ίσως να επιτύχει ένας άνθρωπος της γνώσης,» μουρμούρισε ο Σόλμορχ, μ' ένα στραβό μειδίαμα προς τον Βασιληά.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 3^ο

Φάλμαριν

Η Ερία βγήκε απ' την δυτική πύλη της Μάρβαθ, ενώ οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ –ο Λούντρινχ κι ο Βάνσπαρχ– λαμποκοπούσαν στον ουρανό. Ήταν μια ψηλή γυναίκα, με μακριά, λεία, μαύρα μαλλιά, που έπεφταν στην πλάτη και στους ώμους της, καθώς ήταν χαλαρά δεμένα, με μια λευκή κορδέλα, πίσω απ' το κεφάλι της. Φορούσε έναν άσπρο χιτώνα, που μισοκάλυπτε την αλυσιδωτή αρματοσιά της και πάνω του ήταν κεντημένο το έμβλημα του Βασιλιά Βένγκριλ: το Φτερό του Φοίνικα με δύο ανεστραμμένα ξίφη εκατέρωθέν του. Καβαλούσε ένα μελαχρινό άτι και στο πλάι της σέλας της ήταν κρεμασμένη μια μεγάλη ασπίδα, η οποία, επίσης, έφερε το βασιλικό οικόσημο. Δίπλα στην ασπίδα ήταν κρεμασμένη και μια φαρέτρα με βέλη, καθώς κι ένα μακρύ, πολεμικό τόξο. Στο γοφό της πολεμίστριας ήταν δεμένο το σπαθί της, θηκαρωμένο σ' ένα πέτσινο, γκρίζο θηκάρι από σίδηρο και δέρμα. Στην άλλη μεριά της σέλας ήταν ένας σάκος, με λίγα τρόφιμα. Περισσότερα απ' όσα η Ερία πίστευε πως θα χρειαζόταν, γιατί στον προορισμό της, αναμφίβολα, θα είχε φτάσει ως τ' ολοκλήρωμα των κύκλων των ήλιων.

Καθώς περνούσε απ' τα φυλάκια, εκατέρωθεν της δυτικής πύλης της Μάρβαθ, χαιρέτησε έναν φρουρό, που στεκόταν εκεί, στηριζόμενος στο κοντάρι και την ασπίδα του. Εκείνος ανταποκρίθηκε, μ' ένα κούνημα του κεφαλιού του. Η Ερία τον γνώριζε από παλιά: καλό παιδί, αλλά στριφογύριζε πολύ στο κρεβάτι, τη νύχτα...

Σπιρούνισε το μαύρο άλογό της και ξεκίνησε να καλπάζει πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο, προσπερνώντας ορισμένους ταξιδιώτες. Οι πεταλωμένες οπλές του ζώου ηχούσαν σαν κεραυνός. Σε λίγο, η

πολεμίστρια το έβγαλε απ'τη δημοσιά και ακολούθησε ένα κακοδιατηρημένο μονοπάτι, που οδηγούσε προς μερικούς λόφους, στα νότια.

Ο Βασιληάς την είχε προστάξει να ταξιδέψει ως την Κατοικία των Σοφών του Κύκλου του Φτερού και να ζητήσει τη βοήθειά τους, σχετικά με την υπόθεση των χαμένων πλοίων, στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού. Προσωπικά, η Ερία δεν καταλάβαινε σε τι μπορούσαν να τους φανούν χρήσιμοι αυτοί οι σοφοί. Σίγουρα, επρόκειτο για πειρατεία. Και εκείνο που, πραγματικά, χρειαζόταν ήταν να επανδρώσουν καταλλήλως ένα πλοίο, με ικανούς πολεμιστές, και να το στείλουν να καθαρίσει τα σκυλιά της θάλασσας. Βέβαια, ακουγόταν πως πολλά καράβια είχαν σταλεί απ'την Αάνθα, τη Βασίλισσα του Ωκεανού, και όλα τους είχαν χαθεί. Αλλόκοτα πράγματα ψιθυρίζονταν, αλλά η γυναίκα δεν πίστευε ούτε λέξη από δαύτα· κάποιοι πολύ έξυπνοι πειρατές ήταν, δίχως αμφιβολία... Όμως, αφού ο Βασιληάς της είχε προστάξει να ειδοποιηθούν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, δε μπορούσε να τον αμφισβητήσει.

Όταν κι οι δυο ήλιοι ήταν ψηλά στον ουρανό, σταμάτησε, κοντά σ'ένα ρυάκι, και άφησε τ'άτι της να πιει νερό, ενώ εκείνη κάθισε στο χορτάρι, κάτω απ'τη σκιά των φύλλων ενός δέντρου. Ακόνισε, για λίγο, το σπαθί της, από συνήθεια, ύστερα, έφαγε από τα τρόφιμα στο σάκο της και συνέχισε το ακόνισμα του ξίφους της, για να περάσει η ώρα. Μόλις το άλογό της ήταν αρκετά ξεκούραστο, το καβάλησε, πάλι, και πήρε το μονοπάτι που ακολουθούσε απ'το πρωί, ανάμεσα στους λόφους.

Η βλάστηση σ'ετούτα τα μέρη ήταν λιγοστή: όχι ιδιαίτερα ψηλά δέντρα, αλλά μπόλικοι μισοξεραμένοι θάμνοι. Η Ερία αναρωτήθηκε γιατί επέλεξε αυτός ο κύκλος σοφών να χτίσει εδώ την κατοικία του. Δεν υπήρχε και τίποτα το ενδιαφέρον... *Αλλά, δε βαριέσαι, σκέφτηκε, κανένας σοφός δεν είναι ιδιαίτερα καλά στα μυαλά του. Όλοι ή κάθονται, σκυμμένοι, πάνω από πανάρχαιους, κιτρινισμένους*

τόμους, λες και θα μάθουν κάτι που δεν το ξέρουν οι άλλοι, ή συλλογιούνται και συλλογιούνται, διαρκώς, διάφορα, σα να μπορούσαν ν'αλλάξουν τον κόσμο...

Ο Λούντρινχ άρχισε να χάνεται στη Δύση, ο Βάνσπαρχ στην Ανατολή. Η Ερία αντίκρισε ανάμεσα στους λόφους έναν πύργο να ορθώνεται, τυλιγμένος σε μαβιά χρώματα και σκιές. Ήταν χτισμένος από καφετιά πέτρα και είχε ένα αλλόκοτο, στριφτό σχήμα. Η κορυφή του κατέληγε σε κεραμίδια, τοποθετημένα πάνω της έτσι που έμοιαζαν να δημιουργούν ένα κωνοειδές καπέλο. Τ'όλο χτίσμα πρέπει νάταν πολύ, μα πολύ, παλιό.

Η Ερία σήκωσε ένα φρύδι της. «Πουθενά χειρότερα δε μπορούσαν να κατοικούν;...» μονολόγησε.

Χτύπησε τ'ατι της, με τα γκέμια, και κάλπασε, μέχρι την ξύλινη, μεγάλη πόρτα του πύργου, η οποία, παρότι κι αυτή παλιά, φαινόταν αρκετά ανθεκτική.

«Ζητώ πρόσβαση,» φώναξε στον αέρα η πολεμίστρια, μη βλέποντας κανέναν εκεί κοντά. «Έρχομαι μετά από προσταγή του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν,» πρόσθεσε, όταν δεν πήρε απάντηση.

«Ποιος ο λόγος που γυρεύει ο Βασιλιάς τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού;» Η φωνή ήρθε από ψηλά.

Η Ερία σήκωσε το κεφάλι της και κοίταξε σ'ένα μπαλκόνι του αρχαίου πύργου. Εκεί στεκόταν ένας άντρας, του οποίου το πρόσωπο δεν μπορούσε να διακρίνει, μέσα στο σκοτάδι. Πάντως, πρέπει να είχε μακριά μαλλιά, γιατί ανέμιζαν στον απαλό, βραδινό αγέρα, μαζί με τη ρόμπα που φορούσε.

«Ο λόγος είναι τα πλοία που χάνονται, στη δυτική μεριά του Βασιλείου του Ωκεανού... αν έχετε μάθει για δαύτα, εδώ, στην εξορία, όπου ζείτε,» πρόσθεσε, με χαμηλότερο τόνο στη φωνή της, για να μην ακουστεί.

«Μαθαίνουμε πολύ περισσότερα απ'ό,τι νομίζετε, κυρία,» τόνισε ο άντρας, που το πρόσωπό του ήταν τυλιγμένο στο σκοτάδι.

Η Ερία αναπήδησε. Πώς την είχε ακούσει; Τελικά, αυτοί οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού είχαν κοφτερότερα αφτιά απ' ό,τι πίστευε...

«Δε σκόπευα να σας προσβάλω,» είπε, ευγενικά. «Απλά,» ανασήκωσε τους ώμους της, «πρέπει να παραδεχτείτε ότι το μέρος είναι, κάπως, ερημικό...»

«Είναι,» συμφώνησε ο άγνωστος, «από άποψη ελλείψεως ανθρώπων. Αλλά, σας παρακαλώ, περάστε. Μην πιστέψετε κιόλας πως είμαστε φιλόξενοι εδώ... στην εξορία.»

Η είσοδος του πύργου άνοιξε, και ένας διάδρομος, φωτιζόμενος από δαυλούς, παρουσιάστηκε πίσω της. Όμως τίποτ' άλλο... Ποιος είχ' ανοίξει;

Η Ερία ξεκαβαλίκεψε, μα δίστασε να μπει. Έριξε ένα βλέμμα επάνω, όπου, πριν λίγο, στεκόταν ο σκιερός άντρας, αλλά όχι τώρα, πια...

«Πού είσαι;» φώναξε η πολεμίστρια, τραβώντας το σπαθί της.

«Έρχομαι. Μισό λεπτό. Είναι πολλές οι σκάλες.»

Τότε μόνο η πολεμίστρια παράτησε τα σκαλιά στο βάθος του διαδρόμου, δεξιά. Ο άντρας δεν άργησε να έρθει. Ζύγωσε, μέσ' απ' το ημίφως, και το πρόσωπό του, τελικά, αποκαλύφθηκε, όταν στεκόταν μπροστά της. Αν και η Ερία περίμενε ν' αντικρίσει κάποιον κακάσχημο γέρο, είδε έναν όμορφο τύπο, με καλοχτενισμένα, μαύρα μαλλιά και γένια. Μέσα στα μάτια του έξυπνες φωτιές έκαιγαν.

«Καλησπέρα,» είπε, ευγενικά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Καλησπέρα,» αποκρίθηκε, το ίδιο ευγενικά, αλλά με κάποια αμηχανία στη φωνή της, η Ερία.

«Περάστε,» την προέτρεψε ο άντρας, παραμερίζοντας απ' την είσοδο. «Και, παρακαλώ, θηκαρώστε το σπαθί σας· δεν είναι μέρος για όπλα ο Πύργος του Φτερού...»

Η Ερία έβαλε στο θηκάρι το όπλο της. Στράφηκε να κοιτάζει τ' άλογό της. «Πού θα...;»

«Αφήστε τον ίππο σας έξω,» πρότεινε ο Σοφός.

«Μα—»

«Το μέρος είναι ασφαλές,» τη διαβεβαίωσε.

«Είναι, όμως, ερημικό,» τόνισε η Ερία.

«Γι' αυτό είναι ασφαλές,» εξήγησε ο Σοφός, μ' ένα μειδίαμα.

«Καλά...» Η Ερία πήρε τα πράγματά της απ' το άλογο και μπήκε στον πύργο, καθώς ο οικοδεσπότης της έκλεινε την πόρτα.

«Ονομάζομαι Φάλμαριν,» συστήθηκε ο άντρας.

«Εγώ Ερία,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια.

«Ελάτε.» Ο Φάλμαριν προχώρησε, και η γυναίκα τον ακολούθησε, μέσα από στενούς, στριφτούς διαδρόμους, ως ένα μικρό σαλονάκι, με τζάκι, χτισμένο στον τοίχο, έναν καναπέ, ντυμένο με δέρματα, και ένα χαλί στρωμένο στο πάτωμα. Μέχρι να φτάσουν εδώ, η Ερία είχε την εντύπωση ότι κατέβαιναν και υπέθετε πως, τώρα, έπρεπε να είναι κάτω απ' το έδαφος.

«Καθίστε,» είπε ο Φάλμαριν.

Η πολεμίστρια υπάκουσε, παίρνοντας θέση στον καναπέ, καθώς άφηνε τα πράγματά της παραδίπλα. «Μόνος μένεις εδώ;»

«Όχι.» Κι ο Φάλμαριν κάθισε στον καναπέ.

«Παράξενο... δεν πρόσεξα κανέναν άλλο,» παραδέχτηκε η Ερία.

«Κι όμως ο Πύργος είν' ανάστατος με τον ερχομό σας,» την πληροφόρησε ο Φάλμαριν, κάνοντάς τη να συνοφρυωθεί. «Πρέπει να μάθω στους μαθητές μου να είναι λιγότερο περίεργοι.»

Μαθητές... Η Ερία είχε ακούσει πως κάποιοι πήγαιναν από μικρή ηλικία να βρουν τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, για να διδαχτούν τα μυστικά της Γνώσης κοντά τους. Τους θεωρούσε ανόητους. Όμως ήταν προσωπική της άποψη...

«Λοιπόν, τι επιθυμεί να κάνουμε γι' αυτόν ο Βασιλιάς Βένγκριλ;» ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Θέλει κάποιος από σας να έρθει στην επόμενη αποστολή στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού,» τον πληροφόρησε η Ερία. «Πιστεύει πως, αφού τόσοι και τόσοι απέτυχαν, εσείς ίσως να τα καταφέρετε...»

«Μπορεί και νάχει δίκιο...» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Μπορεί και να σφάλει...»

«Θα έρθει, όμως, αύριο κάποιος από σας μαζί μου, στην Μάρβαθ;» ρώτησε η Ερία.

Ο Φάλμαριν φάνηκε σκεπτικός, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του. Σηκώθηκε όρθιος κι έκανε μια μικρή βόλτα στο δωμάτιο.

Ξαφνικά, στράφηκε στο μέρος της πολεμίστριας, μ'ένα ανέμισμα της ρόμπας του. «Πολλά παράξενα ακούγονται για τα χαμένα πλοία. Πιστεύω πως μαγικές δυνάμεις βρίσκονται σε δουλειά. Κάτι πραγματικά σατανικό, για να αποτυγχάνουν τόσοι να βρουν όχι, απλώς, τη λύση του μυστηρίου, μα και περί τίνος πρόκειται.»

«Και;» έκανε η Ερία, περιμένοντας μια απάντηση, σχετικά με το αν θα ερχόταν κάποιος μαζί της ως την πρωτεύουσα του Σαραόλν.

«Θα έρθω εγώ,» δήλωσε, πάραυτα, ο Φάλμαριν, σα να διάβασε το μυαλό της. «Αύριο θα ξεκινήσουμε.»

«Το άλογό μου, που είναι έξω...» άρχισε η Ερία.

«Είναι ασφαλές, κυρία μου. Μην επαναλαμβάνομαστε,» αποκρίθηκε, ενοχλημένος, ο Φάλμαριν. «Θα κοιμηθείτε εδώ, σ' αυτό το δωμάτιο. Μην πάτε πουθενά αλλού, παρακαλώ. Προτιμούμε όλοι τα πράγματα να είναι ήσυχα στον Πύργο του Φτερού. Σε λίγο, θα σας φέρουμε φαγητό και πιτό.»

«Δε χρειάζεται· έχω μαζί μου,» αποκρίθηκε η Ερία. Είχε ακούσει ένα σωρό ιστορίες, ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού έτρωγαν έντομα και αλλόκοτα φυτά...

«Όπως επιθυμείτε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, και έφυγε απ' το δωμάτιο.

Το τζάκι στο σαλονάκι, αμέσως, άναψε, κάνοντας την πολεμίστρια ν' αναπηδήσει. «Μα τα Πνεύματα!...» ξεφύσηξε. «Εδώ μέσα είν' ό,τι πρέπει, για να πεθάνει κανείς από συγκοπή...»

Ύστερα, ανασήκωσε, αδιάφορα, τους ώμους κι έβγαλε κάτι να φάει απ' το σάκο της. Δυσκολευόταν, κάπως, να κατεβάζει τις μπουκιές, όταν της ερχόταν στο μυαλό οι θρύλοι για το τι έτρωγαν οι Σοφοί...

Όταν χόρτασε και ήπие αρκετό κρασί, απ' το φλασκί της, ξάπλωσε στο χαλί, με την πλάτη στον καναπέ, δίχως να βγάλει την αλυσιδωτή αρματωσιά της. Δεν ήξερε γιατί, αλλά τούτο το μέρος την έκανε φοβερά επιφυλακτική...

Κοιμήθηκε· κι όλο το βράδυ έβλεπε παράξενα όνειρα, ότι κρύα μάτια την κοιτούσαν, μέσα από ένα σκοτεινό δωμάτιο κι εκείνη ήταν παράλυτη, μη μπορώντας να κινήσει τα πόδια της...

** ** *

«Κυρία Ερία.»

Η πολεμίστρια άνοιξε τα μάτια. Το χέρι της πήγε στη λαβή του σπαθιού της. Σηκώθηκε, τάχιστα, όρθια και στράφηκε να κοιτάξει τον Φάλμαριν, που στεκόταν στην είσοδο του δωματίου.

«Συμβαίνει κάτι;» ρώτησε εκείνος.

«Όχι, τίποτα...» αποκρίθηκε η Ερία.

«Συγνώμη, αν σας τρώμαξα. Πώς κοιμηθήκατε; Δε θέλω να διαδοθεί ότι δεν φερόμαστε καλά στους μουσαφίρηδες εδώ, στον Πύργο του Φτερού.»

«Μια χαρά,» δήλωσε η πολεμίστρια.

«Ωραία,» είπε ο Φάλμαριν. «Είστε έτοιμη να ξεκινήσουμε το ταξίδι ως τη Μάρβαθ; Εγώ είμαι.»

Η Ερία παρατήρησε τον σάκο στον ώμο του. «Φύγαμε,» αποκρίθηκε, σηκώνοντας κι εκείνη τα πράγματά της απ' το έδαφος; το δικό της σάκο, την ασπίδα της, το τόξο και τη φαρέτρα.

«Δεν ήταν ανάγκη να τα φέρετε όλα τούτα μέσα· και στ'άλλογό σας να τ'αφήνατε, εντάξει θα ήταν· κανείς δε θα τάκλεβε...» είπε ο Φάλμαριν. «Τέλος πάντων, ελάτε.»

Και την οδήγησε, πάλι, μέσα από στριφτούς, στενούς διαδρόμους, φωτιζόμενους από δαυλούς, στην εξώπορτα του Πύργου του Φτερού. Μόλις βγήκαν, η Ερία είδε πως, όντως, τ'άτι της την

περίμενε εκεί. Έβαλε τα πράγματά της στη σέλα του και το καβάλησε.

«Εσύ δεν έχεις άλογο;» ρώτησε τον Φάλμαριν.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά θα μπορούσαμε να συνιπτεύσουμε, αν θέλετε.»

«Φυσικά. Ανέβα.»

Ο Φάλμαριν κάθισε πίσω της και η Ερία χτύπησε τ'άτι, με τα γκέμια, για να ξεκινήσει να καλπάζει. Άρχισαν, πάλι, να διασχίζουν τους λόφους, πάνω στο παλιό, σκονισμένο μονοπάτι.

«Είπες ότι έχεις μαθητές· είσαι δάσκαλος;» ρώτησε η πολεμίστρια, σε κάποια στιγμή, πριν το μεσημέρι, ενώ κι ο Βάνσπαρχ ήταν στον ουρανό.

«Μάλιστα, κυρία μου.»

«Τι είδους δάσκαλος;»

«Δάσκαλος,» είπε, απλά, ο Φάλμαριν.

«Εννοώ, τι διδάσκει;»

«Τη Γνώση.»

«Δηλαδή;»

«Το Παρελθόν, το Παρόν και λιγότερο το Μέλλον,» διευκρίνισε ο Σοφός.

«Την ιστορία του Σαραόλν, ε;» έκανε η Ερία.

«Και αυτήν.»

«Αλλά όχι μόνο;»

«Όχι μόνο,» συμφώνησε εκείνος.

«Δε σε καταλαβαίνω... Μήπως, μπορείς να τα πεις, ξέρεις, πιο... λιανά;» ζήτησε η Ερία.

«Όχι, κυρία μου.»

«Γιατί όχι;»

«Γιατί ακριβώς αυτά διδάσκω στους μαθητές μου. Δεν τα λέω στον καθένα.»

«Τώρα... εξηγηθήκαμε, νομίζω,» παρατήρησε η Ερία.

Το μεσημέρι, σταμάτησαν εκεί όπου είχε σταματήσει η πολεμίστρια και την προηγούμενη ημέρα, ερχόμενη στον Πύργο του Φτερού. Και, καθώς οι δυο τους έτρωγαν, είδε πως το φαγητό του Φάλμαριν ήταν... κανονικό. Κάπως λιτό, για το δρόμο (ελιές, ψωμί, τυρί και λίγο παστό κρέας), αλλά κανονικό –ούτε έντομα, ούτε σκουλήκια, ούτε παράξενα φυτά.

«Είχα ακούσει πως εσείς, οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού, τρώτε έντομα, σκουλήκια και παράξενα φυτά,» είπε στον συνταξιιδιώτη της.

Εκείνος γέλασε, διακριτικά. «Όχι, κυρία μου. Δεν τρώμε τέτοιου είδους πράγματα. Και δεν ξέρω γιατί έχει διαδοθεί αυτό. Το έχω κι εγώ ακούσει. Ελπίζω, κάποτε, να πάψει να λέγεται...

»Γιαυτό προτιμήσατε δικό σας φαγητό, χτες βράδυ;» συνοφρυώθηκε.

Η Ερία χαμογέλασε, με τις δεισιδαιμονίες που άφησε να την επηρεάσουν. «Ναι,» παραδέχτηκε.

«Όλοι κάνουμε λάθη,» είπε, φιλοσοφικά, ο Φάλμαριν.

«Κι εσείς οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού;»

«Όλοι,» τόνισε εκείνος.

«Αλήθεια, γιατί ‘του Φτερού’;» αναρωτήθηκε η Ερία. «Έχετε καμια σχέση με το Φτερό, το Στήριγμα Ισχύος που φυλάσσει ο Βασιληάς Βένγκριλ;»

«Είναι μυστικό,» δήλωσε, απλά, ο Φάλμαριν. «Αλλά μην υποπτεύεστε και τίποτα το σπουδαίο.»

«Ό,τι πεις, δάσκαλε...» αποκρίθηκε η Ερία, πίνοντας κρασί απ’το φλασκί της.

Κατά το απόγευμα, σηκώθηκαν και καβαλίκεψαν τ’άτι της πολεμίστριας. Διέσχισαν τους λόφους, μέσω του ίδιου παλιού μονοπατιού. Το βράδυ, ήταν στη δημοσιά και κάλπαζαν προς την Μάρβαθ.

«Έχεις έρθει ποτέ ως εδώ, στον πολιτισμό, δάσκαλε;» ρώτησε η Ερία.

«Τόσες φορές που τον έχω βαρεθεί,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Δε σε πιστεύω,» δήλωσε η πολεμίστρια.

«Όπως επιθυμείτε.»

Η Ερία έκανε τ'άλογό της να πηγαίνει πιο σιγά, καθώς ζύγωναν την πύλη της πρωτεύουσας. «Σταμάτα τον πληθυντικό.»

«Σέβομαι όλους τους ανθρώπους,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Και λοιπόν; Και γω τους σέβομαι...»

«Εγώ, όμως, προτιμώ να τους μιλάω και στον πληθυντικό. Υπάρχει κάποιο πρόβλημα, κυρία μου;»

«Όχι... κύριέ μου.»

Πέρασαν την πύλη και μπήκαν στους φωτιζόμενους από φανάρια δρόμους της Μάρβαθ.

«Πηγαίνουμε στο παλάτι, τώρα;» ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ερία. «Ο Βασιλιάς κι η Βασίλισσα σε περιμένουν μ'ανυπομονησία.»

Έφτασαν στον μεγάλο κήπο, και η πολεμίστρια είπε στους φρουρούς που στέκονταν εκατέρωθεν της πύλης:

«Είμαι η Ερία. Φέρνω τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.»

Οι δυο άντρες άνοιξαν και η υπεύτρια πέρασε, με τον Σοφό πίσω της. Ξεκαβαλίκεψε, το ίδιο κι ο Φάλμαριν, και τ'άτι της πήρε ένας σταβλίτης. Ακολούθησαν ένα μονοπάτι, στρωμένο με πέτρες, το οποίο διέσχισε τον κήπο, και εισήλθαν στο παλάτι. Στην αίθουσα του θρόνου ο Βασιλιάς Βένγκριλ, η Βασίλισσα Δήνκα και οι σύμβουλοί τους τους περίμεναν.

«Ερία. Τον έφερες,» παρατήρησε ο μονάρχης.

Η πολεμίστρια έκανε μια βαθιά υπόκλιση. «Μάλιστα, Βασιληά μου.» Έδειξε, με μια κόσμια χειρονομία, τον συνταξιδιώτη της. «Απο δώ ο Φάλμαριν απ'τον Κύκλο του Φτερού.»

Ο άντρας υποκλίθηκε μπροστά στο Βασιληά και τη Βασίλισσα. «Στις υπηρεσίες σας.»

«Γνωρίζετε γιατί σας κάλεσα εδώ;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Η κυρία Ερία με ενημέρωσε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.
«Επιθυμείτε, ίσως, να μου διευκρινίσετε κάτι, Βασιληά μου;»

«Όχι. Εκτός, βέβαια, ότι θα χρειαστεί να ξεκινήσετε αύριο, καλέ μου κύριε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Πιστεύω, κατανοείτε την βιασύνη μου...»

«Απολύτως, Μεγαλειότητα,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

«Ωραία,» είπε ο Βένγκριλ. «Τότε, σας εύχομαι καλή ανάπαυση, για σήμερα. Αύριο, θα σας ευχηθώ καλό ταξίδι και καλή επιτυχία στην αποστολή σας.»

Φώναξε δυο υπηρέτες. «Οδηγήστε τον κύριο Φάλμαριν του Κύκλου του Φτερού στο δωμάτιο που ετοιμάσατε γι' αυτόν.»

«Μάλιστα, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο ένας. Και προς τον Σοφό: «Ακολουθήστε μας, κύριε.»

Εκείνος υπάκουσε.

«Ερία, μπορείς να πηγαίνεις,» είπε η Δήνκα. «Όμως αύριο, με την αυγή, να είσαι εδώ.»

«Ως προστάξετε, Βασίλισσά μου.» Η πολεμίστρια έκανε, πάλι, μια βαθιά υπόκλιση κι έφυγε απ' την αίθουσα του θρόνου.

«Τι λες, Δήνκα; θα τα καταφέρουν;» συνοφρυώθηκε ο Βένγκριλ.

Εκείνη μόρφασε, δείχνοντας άγνοια. Ύστερα, είπε: «Δε νομίζω...»

Ο Βένγκριλ αγκάλιασε τους ώμους της, με το ένα χέρι, μειδώντας.
«Είσαι απαισιόδοξη βασίλισσα...»

«Ρεαλίστρια,» διόρθωσε η Δήνκα.

«Εσύ πρότεινες τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού,» της θύμισε ο Βένγκριλ.

«Ναι... αλλά νόμιζα ότι θα δω... κάτι άλλο,» ομολόγησε η Δήνκα.
«Αυτός ο άνθρωπος σου φάνηκε... αρκετά ικανός, ώστε να επιτύχει εκεί όπου τόσοι πολεμιστές απέτυχαν;...»

«Θα περιμένουμε και θα δούμε,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Μόνο αυτό μπορούμε να κάνουμε...»

«Όσο τα πλοία μας χάνονται,» πρόσθεσε η Βασίλισσα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 4^ο

Στον δρόμο προς την Όρφαλχ

Το επόμενο πρωί, με την αυγή, ο Φάλμαριν ήταν στην αίθουσα του Βασιληά Βένγκριλ. Είχε ξυπνήσει πολύ προτού τον φωνάξει ο φρουρός έξω απ' την πόρτα του. Δεν ήταν απ' τους ανθρώπους που κοιμούνται πολύ. Στο μεγάλο δωμάτιο, εκτός απ' αυτόν βρίσκονταν και ο ίδιος ο Βασιλιάς, η Βασίλισσα (άλλη μια φορά που είχε ξυπνήσει πρωί), οι σύμβουλοί τους, η Ερία, και μια ομάδα δεκατεσσάρων αντρών και οκτώ γυναικών, όλοι τους οπλισμένοι λες και θα πήγαιναν σε μάχη.

Ο Βένγκριλ σηκώθηκε όρθιος. Ήταν ντυμένος με μια χρυσαφένια τουνίκα, μαύρο παντελόνι, ψηλές, γυαλιστερές μπότες και πορφυρό μανδύα. Το Στέμμα του Βασιλείου κουλουριαζόταν, σαν φίδι, γύρω απ' το κεφάλι του. Και ο Βασιλιάς του Σαραόλν μίλησε:

«Σας συγκέντρωσα εδώ για να ευχηθώ σ' όλους σας καλή τύχη στην αποστολή σας. Είθε τα Πνεύματα να είναι με το μέρος σας. Και μην αποκαρδιώνεστε από τις αποτυχίες των συναδέλφων σας, γιατί εσείς έχετε έναν ξεχωριστό άνθρωπο μαζί σας: τον Φάλμαριν του Κύκλου του Φτερού. Έναν άνθρωπο που μπορεί να φροντίσει τα Πνεύματα να είναι, όντως, με το μέρος σας. Έτσι κι εγώ τολμώ να ελπίζω –και να έχω την πεποίθηση– ότι θα μάθαιτε, τουλάχιστον, τι παθαίνουν τα πλοία μας στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού· και δε διστάζω να πιστεύω πως θα σταματήσετε και το κακό που το προκαλεί αυτό.»

«Σας ευχαριστούμε για τα καλά σας λόγια, Βασιληά μου, καθώς και για την εμπιστοσύνη που μας δείχνετε,» αποκρίθηκε η Ερία, που της είχε ανατεθεί η αρχηγία της ομάδας των πολεμιστών που στέκονταν

γύρω της. «Ορκιζόμαστε να δώσουμε τέλος στις εξαφανίσεις των πλοίων.»

Και όλοι τους έβαλαν τη γροθιά τους στην καρδιά –εκτός απ’τον Φάλμαριν.

«Τότε, ξεκινήστε. Σας αποχαιρετώ.» Ο Βένγκριλ ξανακάθισε στο θρόνο του, πλάι στην Δήνκα.

Η ομάδα της Ερία στράφηκε προς την έξοδο της μεγάλης αίθουσας και βάδισε έξω, μαζί με τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Ελπίζω να μη σας αποχαιρετώ για πάντα...» μουρμούρισε ο Βασιλιάς, ακουμπώντας το σαγόνι, μελαγχολικά, στη γροθιά του.

** ** *

Η Ερία ανέβηκε στ’άλογό της, που ένας σταβλίτης έβγαλε απ’τους στάβλους του κήπου του παλατιού. Στο σάκο της είχε προμήθειες γι’αρκετό καιρό, με τις οποίες την είχε εφοδιάσει ο Βασιλιάς Βένγκριλ, όπως είχε εφοδιάσει κι όλους τους υπόλοιπους της ομάδας, που, τώρα, κι αυτοί καβαλίκευαν.

Ο Φάλμαριν σκαρφάλωσε πάνω σ’ένα μαύρο άτι, σαν τη νύχτα. Η έκφρασή του δεν έμοιαζε μ’αυτή των υπολοίπων. Ενώ σ’εκείνων τα πρόσωπα καθρεπτίζονταν οι ελπίδες τους –που προέρχονταν απ’τα λόγια του Βένγκριλ κι απ’το γεγονός ότι είχαν έναν Σοφό του Κύκλου του Φτερού μαζί τους–, στο δικό του πρόσωπο θα μπορούσε κανείς να διακρίνει μονάχα βαθύ προβληματισμό. Το σκοτεινό βλέμμα του, μάλιστα, έμοιαζε χαμένο, σα να κοίταγε αλλού, σε κάποιον άλλο κόσμο...

«Τι έχεις, δάσκαλε;» τον ρώτησε η Ερία, καθώς έβγαιναν, απ’τον κήπο του παλατιού, στους δρόμους της Μάρβαθ, καβάλα στ’άλογά τους. Η μελαχρινή γυναίκα προπορευόταν, παρέα με τον Σοφό.

«Θάπρεπε να έχω κάτι;» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, μυστηριακά.

«Δε σε βλέπω τόσο χαρούμενο, όσο τους άλλους. Δεν πιστεύεις ότι θα τα καταφέρουμε;» είπε η Ερία, συνοφρυωμένη.

«Ίσως και να τα καταφέρουμε.» Η φωνή του Φάλμαριν ήταν ακαθόριστη· δε μπορούσες να διακρίνεις ούτε ελπίδα, ούτε απογοήτευση σ' αυτήν.

«Αλλά δε νομίζεις ότι, όντως, θα τα καταφέρουμε...;» θέλησε να μάθει η Ερία.

Ο Φάλμαριν στράφηκε, να την κοιτάξει. «Είπα εγώ κάτι τέτοιο;»

Η Ερία σήκωσε τους ώμους της. «Όχι... –όμως το υπονοείς!» τόνισε. «Και δε θέλω να αποκαρδιώνεις τους πολεμιστές μου. Σ' εσένα έχουν εναποθέσει τις ελπίδες τους.»

«Κακώς,» είπε ο Φάλμαριν. «Πρέπει να πιστεύουν περισσότερο στον εαυτό τους, άμα θέλουν να επιτύχουν στην αποστολή τους.»

«Ναι... αλλά μην τους κάνεις να νομίζουν πως όλα είναι χαμένα, εξ αρχής,» ζήτησε η Ερία. «Γιατί δεν είναι.»

«Όντως, δεν είναι,» συμφώνησε ο Φάλμαριν.

Η Ερία, όμως, δεν ήξερε αν της έλεγε αλήθεια –αν αυτό πίστευε, πραγματικά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Όταν είχαν βγει απ' την πρωτεύουσα του Σαραόλν και κάλπαζαν πάνω σ' έναν μεγάλο, πλακόστρωτο δρόμο, που πήγαινε νότια, ο Φάλμαριν, ρώτησε την πολεμίστρια:

«Προς τα πού κατευθυνόμαστε;»

«Προς την πόλη-λιμάνι Όρφαλχ,» εξήγησε η Ερία. «Εκεί θα βρούμε ένα πλοίο να μας περιμένει, αρκετά επανδρωμένο για να μας πάει στο Βασίλειο του Ωκεανού και στη Βασίλισσα Αάνθα.»

«Δηλαδή, η άφιξή μας είναι αναμενόμενη,» συμπέρανε ο Φάλμαριν.

«Ναι,» απάντησε η Ερία. «Ο Βασιλιάς έστειλε μήνυμα στον Άρχοντα Φερχ της Όρφαλχ, να τάχει όλα έτοιμα, όταν φτάσουμε.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν απάντησε.

«Τι; δε με πιστεύεις;» έκανε η Ερία.

«Σας πιστεύω,» είπε, σα να σκεφτόταν κάτι άλλο, ο Φάλμαριν.

Το απόγευμα, βρίσκονταν σε μια μικρή πόλη, όπου και σταμάτησαν, καθώς το σκοτάδι είχ' αρχίσει ν' απλώνεται πάνω απ' το

Βασίλειο. Ο Λούντρινχ γλιστρούσε προς τον δυτικό ορίζοντα και ο Βάνσπαρχ προς τον ανατολικό. Η Ερία ζήτησε από την αρχόντισσα του μέρους να τους φιλοξενήσει, για το βράδυ. Ήταν μια στρυφνή γυναίκα, γύρω στα εξήντα, ντυμένη στα μαύρα, και δεν φάνηκε ιδιαίτερα χαρούμενη που θα τους έβαζε στο κάστρο της. Αλλά δε μπορούσε να κάνει κι αλλιώς· οι Νόμοι του Βασιλιά έλεγαν ξεκάθαρα ότι οποιοιδήποτε πολεμιστές του είχαν το δικαίωμα να ζητήσουν φιλοξενία οπουδήποτε μέσα στο Βασίλειο.

«Η οικοδέσποινά μας δε φαίνεται να μας θέλει εδώ,» παρατήρησε η Ερία, καθώς εκείνη και δυο άντρες (στρατιώτες της ομάδας της) κάθονταν σ'ένα μικρό σαλονάκι. Ο ένας ονομαζόταν Γκούλχακ, και ήταν ψηλός, σωματώδης, με κοντά, ξανθά μαλλιά και μούσι στο σαγόνι. Ο άλλος λεγόταν Φέρντεχ, και ήταν μελαχρινός, με μακριά μαλλιά, ως τους ώμους, τώρα, δεμένα κοτσίδα πίσω του. Κανένας τους δε φορούσε την αρματωσιά του· τις είχαν βγάλει, για να ξεμουδιάσουν τα κορμιά τους απ'την ιππασία, το ίδιο κι η αρχηγός τους.

«Έτσι δείχνει,» αποκρίθηκε ο Γκούλχακ, πίνοντας κρασί από μια κούπα. Ανασήκωσε τους φαρδείς ώμους του. «Αλλ'άς την πάρουν οι δαιμονάθρωποι! Τι μας νοιάζει, όσο μας προσφέρει κατάλυμα, για σήμερα; Αύριο, θάμαστε μακριά απο δώ.»

«Σωστά,» συμφώνησε ο Φέρντεχ, μορφάζοντας. Ύστερα, χαμήλωσε, κάπως, τη φωνή του και ρώτησε την Ερία: «Εσύ τον ξέρεις καλά αυτόν τον Σοφό που είναι μαζί μας;»

«Όχι και τόσο καλά...» δίστασε ν'απαντήσει εκείνη. «Τι θες να μάθεις;»

«Τι άνθρωπος είναι,» εξήγησε ο Φέρντεχ. «Σου μιλούσε το πρωί. Για τι θέμα;»

«Ζήτησε να πληροφορηθεί πού πηγαίνουμε. Του είπα πως κατευθυνόμαστε στην Όρφαλχ και πως ο Άρχοντας Φερχ θάχει ένα πλοίο έτοιμο για μας εκεί. Μετά, έμεινε σιωπηλός, όλο το υπόλοιπο της ημέρας.»

«Πώς σου φαίνεται;» στένεψε τα μάτια του ο Φέρντεχ. «Άτομο εμπιστοσύνης;»

«Αυτό θα το μάθω μόνο όταν πολεμήσω μαζί του,» δήλωσε η Ερία.

«Δε νομίζω ποτέ να γίνει κάτι τέτοιο,» είπε ο Γκούλχακ. «Περισσότερο της σκέψης μου μοιάζει ο τύπος, παρά της μάχης.»

«Δεν έχεις ακούσει ότι οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού έχουν παράξενες δυνάμεις;» τον ρώτησε η Ερία. «Μιλούν με τα Πνεύματα. Και τα κάνουν να υπακούν στη βούλησή τους.»

«Δεν τόχω δει ποτέ να συμβαίνει,» είπε ο Γκούλχακ.

«Αυτό, όμως, δε σημαίνει ότι δεν συμβαίνει κιόλας,» τόνισε η Ερία. Μια πόρτα άνοιξε.

«Καλησπέρα,» χαιρέτησε ο Φάλμαριν, καθώς όλοι στράφηκαν, αφηνιδιασμένοι, στο μέρος του.

«Καλησπέρα,» του ανταπέδωσε τον χαιρετισμό η Ερία. «Πώς κι απο δώ;»

«Είπα να κάνω μια βόλτα, πριν πέσω για ύπνο. Δεν αισθάνομαι και τόσο ευπρόσδεκτος σ'ετούτο το κάστρο.»

«Κανένας μας,» έγνεψε καταφατικά ο Φέρντεχ.

Ο Φάλμαριν προχώρησε και στάθηκε μπροστά σ'ένα παράθυρο, κάτω απ'τ'οποίο φαινόταν η μικρή πόλη όπου είχαν σταματήσει.

«Έχεις καμια ιδέα για το τι μπορεί να συμβαίνει με τα πλοία των εμπόρων, Σοφέ;» τον ρώτησε Γκούλχακ.

«Όχι,» απάντησε, ξερά, ο Φάλμαριν.

«Εγώ νόμιζα πως εσείς, στον Κύκλο του Φτερού, είσατε πανεπιστήμονες...» έκανε ο Γκούλχακ.

Ο Φάλμαριν στράφηκε στο μέρος του. «Γνωρίζουμε πολλά πράγματα, κύριε· αυτό είν'αλήθεια. Ωστόσο, πάντα υπάρχει κάτι για να μάθει κανείς –κάτι που δεν το γνωρίζει τώρα, αλλά μπορεί να το γνωρίσει μετά. Και, μετά, δε θα γνωρίζει, πάλι, κάτι άλλο...»

Ο Γκούλχακ έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι, μπερδεμένος. «Ναι, ναι... συμφωνώ απολύτως...»

Η Ερία μειδίασε, λεπτά.

«Τι είν'αυτό τ'αχούρι, τέλος πάντων!» Μια γυναίκα μπήκε στο μικρό σαλονάκι. Είχε κοντά, ξανθά μαλλιά και ήταν ντυμένη με μια κίτρινη τουνίκα, που έπεφτε ως τα γόνατα και είχε πράσινα σιρίτια. Τα πόδια της ήταν γυμνά, καθώς δε φορούσε μπότες. Γενικότερα, έμοιαζε σαν μόλις νάχε ξυπνήσει.

«Τι τρέχει, Μάνζρα;» ρώτησε η Ερία.

«Τι να τρέχει, αρχηγέ!» μούγκρισε η πολεμίστρια. «Έχεις πέσει στα δωμάτια που μας έδωσε αυτή η γκιόσα;»

«Μη φωνάζεις!» σφύριξε η Ερία. «Δε θέλω να σ'ακούσει. 'Ντάξει, τα δωμάτια ίσως να μην είναι τέλεια, μα—»

«Χάλια είναι, αρχηγέ!» την έκοψε η Μάνζρα. «Αλλ'αυτό δε θα με πείραζε—»

«Τι σε πειράζει, τότε;» απαίτησε, θυμωμένη, η Ερία.

«Και δεν πειράζει μονάχα εμένα —απλά, εμένα έστειλαν για να παραπονεθώ. Τα δωμάτια έχουν ποντίκια, αρχηγέ. Να κάτι αρουραίους!» Η Μάνζρα έκανε μια χαρακτηριστική χειρονομία, για να δείξει το μέγεθός τους.

Η Ερία αναστέναξε. «Είναι μία νύχτα,» είπε. «Προσπαθήστε να το ανεχτείτε. Δε θα μας ωφελήσει σε τίποτα να τσακωθούμε, βραδιάτικα. Ίσα-ίσα, που θα μας στερήσει και την ξεκούραση την οποία αύριο θα χρη—»

«Μα, αρχηγέ, ούτως ή άλλως, δε θα ξεκουραστούμε μ'αυτούς τους αρουραίους!» αντιγύρισε η Μάνζρα.

«Και τι να κάνω, δηλαδή;» μούγκρισε η Ερία. «Να πάω, τώρα, να μαλώσω με την αρχόντισσα;»

Η Μάνζρα ήταν έτοιμη ν'απαντήσει, όταν ο Φάλμαριν μίλησε, αναπάντεχα:

«Ελάτε εδώ,» της είπε.

«Τι;» έκανε η πολεμίστρια, σηκώνοντας ένα φρύδι.

«Ελάτε εδώ,» επανέλαβε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Η Μάνζρα πλησίασε. Εκείνος έβγαλε ένα σακουλάκι από μια τσέπη της ρόμπας του, και μέσα απ'αυτό πήρε μερικά φύλλα από κάποιο

φυτό στη χούφτα του. Τα έδωσε στην ξανθιά γυναίκα, με τα κοντά μαλλιά.

«Τι είναι;» ρώτησε η πολεμίστρια, κοιτώντας τα.

«Φύλλα από ένα φυτό,» απάντησε ο Φάλμαριν.

«Τούτο το βλέπω, όμως—»

«Θα τα κάψετε, στο εσωτερικό στεγνών ποτηριών. Η μυρωδιά τους θα διώξει τα ποντίκια απ'τα δωμάτιά σας,» δήλωσε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Σίγουρα;» συνοφρυώθηκε η Μάνζρα.

Ο Φάλμαριν δεν απάντησε.

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους της, μειδιώντας. «Ευχαριστώ.» Κι έφυγε απ'το σαλονάκι.

Ο Γκούλχακ κι ο Φέρντεχ έριξαν μια ερευνητική ματιά στον Σοφό, που στράφηκε, πάλι, στο παράθυρο. Ύστερα, κοίταξαν την Ερία, που δε μίλησε...

** ** *

«Έδιωξαν τους αρουραίους, τελικά,» είπε η Μάνζρα, τ'άλλο πρωί, στον Φάλμαριν, καθώς είχαν φύγει απ'το κάστρο της στρυφνής αρχόντισσας και κάλπαζαν πάνω στον πλακόστρωτο δρόμο που πήγαινε νότια.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δε μίλησε.

«Αλλά η οσμή τους δεν ήταν και τόσο ευχάριστη,» πρόσθεσε η Μάνζρα.

«Αν ήσασταν εσείς αρουραίος και η οσμή ήταν ευχάριστη, θα φεύγατε;» τη ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Οχι, υποθέτω,» αποκρίθηκε η Μάνζρα. «Όμως, έτσι κι αλλιώς, καλύτερα λίγη άσχημη μυρωδιά από πολλά δαγκώματα...»

Ο Φάλμαριν έγνεψε καταφατικά, μ'ένα αδιόρατο μειδίαμα.

«Νομίζω πως, όντως, είσαι χρήσιμος, εν τέλει, Σοφέ!» είπε ένας πολεμιστής. «Για να διώχνεις τους ποντικούς, τουλάχιστον!» Γέλασε, και μαζί του κι άλλοι.

Η Ερία, όμως, του έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα, γιατί δεν θεώρησε το αστείο του καθόλου ευγενικό.

Το μεσημέρι, σταμάτησαν σε μια άλλη πόλη και ο εκεί άρχοντας – που ονομαζόταν Τάνφριλ– τους πρόσφερε, απλόχερα, φαγητό και ποτό. Μάλιστα, τους έβαλε να φάνε μαζί του, στην ίδια αίθουσα, σ’ένα μεγάλο, μακρόστενο τραπέζι. Ήταν ένας μελαχρινός, σγουρομάλλης άντρας, με γένια, ντυμένος μ’έναν σκούρο-μπλε χιτώνα. Η γυναίκα του ήταν μια καστανή κυρία, με τα μαλλιά της δεμένα κότσο. Είχε και δυο γιους, οι οποίοι έδειχναν νάναι αρκετά ευγενικοί, απ’τον τρόπο με τον οποίο συμπεριφέρονταν στους βασιλικούς πολεμιστές.

«Πώς βρίσκετε το γεύμα;» ρώτησε, όταν έτρωγαν, ο Άρχοντας. «Είναι της αρεσκείας σας;»

«Είναι ιδιαίτερα καλό, κύριε. Σας ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Τι γίνεται, τέλος πάντων, μ’αυτά τα καράβια που χάνονται;» είπε ο Τάνφριλ. «Έχετε μάθει τίποτα;»

«Βρισκόμαστε κι εμείς στο σκοτάδι, άρχοντά μου,» εξήγησε η Ερία. «Αλλά ελπίζουμε να μάθουμε. Και να σταματήσουμε το κακό, αν αυτό είναι μέσα στις δυνάμεις μας.»

«Μια ξαδέλφη μου είναι εμπόρισσα, και έχει χάσει, μέχρι στιγμής, ένα καράβι της. Άλλο ένα έχει και φοβάται, πια, να το στέλνει προς τα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού. Προσπαθεί, τώρα, να μαζέψει αρκετά χρήματα, για να αποκαταστήσει τη ζημιά του πρώτου πλοίου.»

«Λυπόμαστε πολύ για το γεγονός, άρχοντά μου,» είπε η Ερία. «Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, για να φέρουμε τα πράγματα στον φυσιολογικό τους ρυθμό. Όταν φτάσουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού θα μιλήσουμε και με τη Βασίλισσα Αάνθα, να μάθουμε τι γνωρίζει

κι εκείνη πάνω στο ζήτημα, γιατί, αναμφίβολα, θα ξέρει κάτι περισσότερο από μας, αφού βρίσκεται πιο κοντά στο πρόβλημα...»

«Διάφορα ψιθυρίζονται, κυρία μου. Ένα εξ αυτών είναι ότι οι διαβολάνθρωποι ευθύνονται για τις εξαφανίσεις των πλοίων. Βέβαια, δεν έχω ιδέα κατά πόσο αληθεύει...»

«Ίσως, όντως, να ευθύνονται,» υπέθεσε η Ερία. «Δε θάναι η πρώτη, ούτε η τελευταία φορά, που προκαλούν πρόβλημα στο Σαραόλν και, απ'ό,τι έχω ακούσει, και στο Βασίλειο του Ωκεανού.»

Όταν πέρασε το μεσημέρι και το απόγευμα ήρθε, η πολεμίστρια και η ομάδα της εγκατέλειψαν το κάστρο του Άρχοντα Τάνφριλ, ξεκούραστοι και χορτάτοι.

«Αυτός ο άνθρωπος ήξερε από φιλοξενία,» παρατήρησε ο Γκούλχακ, καθώς κάλπαζαν.

«Ναι,» κούνησε το κεφάλι της, συμφωνώντας, η Μάνζρα. «Καλά θα ήταν να φτάναμε στην πόλη του βράδυ, γιατί έχω την υποψία ότι τα δωμάτια που θα μας παραχωρούσε θα ήταν το ίδιο καθαρά και καλοφτιαγμένα, όσο καλομαγειρεμένο ήταν το φαγητό του.»

«Πού θάμαστε ως τη νύχτα;» ρώτησε, από καθαρή περιέργεια, ο Γκούλχακ.

Η Μάνζρα έβγαλε έναν χάρτη απ'το σάκο της, καθώς καθόταν πάνω στη σέλα τ'αλόγου της. Τον κρατούσε σφιχτά, για να μην της φύγει απ'τα χέρια, με τον αέρα που προκαλείτο απ'τον καλπασμό του ζώου. «Χμμ...» έκανε. «Απ'ό,τι βλέπω, μέσα σε κάποιο δάσος...»

«Καλά, ο δρόμος περνά μέσ'απ'το δάσος· αυτό είναι γνωστό. Όμως υπάρχει καμια πόλη πριν ή μετά;»

«Μία, μετά, στα νότιά του. Αλλά θάχουμε φτάσει εκεί ώσπου να σκοτεινιάσει; Δε νομίζω. Τ'άλογα θα θέλουν ξεκούραση νωρίτερα.» Ξαναδίπλωσε τον χάρτη και τον έβαλε στο σάκο της.

Τελικά, σταμάτησαν ανάμεσα στα δέντρα, όταν η νύχτα έπεσε· δεν είχαν περάσει το δάσος, όπως είχε προβλέψει η Μάνζρα. Κατασκήνωσαν μέσα του, ανάβοντας φωτιές, για να κρατούν

τα άγρια ζώα μακριά. Ο Φάλμαριν ήταν συνέχεια σιωπηλός, μέχρι που έπεσαν για ύπνο, παρότι οι άλλοι προσπαθούσαν ν'ανοίξουν κουβέντα μαζί του, γιατί είχαν ακούσει πολλά για τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού και επιθυμούσαν να τον γνωρίσουν καλύτερα.

«Αφήστε τον,» τους πρότεινε η Ερία. «Δεν είναι και τόσο της συζήτησης. Ή, τουλάχιστον, της μη-αναγκαίας συζήτησης...»

Όταν, την επόμενη μέρα, οι ήλιοι άρχισαν να ολοκληρώνουν τους κύκλους τους στον ουρανό, η ομάδα που είχε στείλει ο Βασιλιάς Βένγκριλ για την υπόθεση των χαμένων πλοίων έφτασε στην πόλη-λιμάνι Όρφαλχ και η οσμή του θαλασσινού νερού ήρθε στα ρουθούνια των μελών της. Ζύγωσαν την βόρεια πύλη και οι φύλακες εκεί τους σταμάτησαν.

«Ποιοι είστε;» απαίτησε ένας.

Η Ερία δεν ήξερε αν πρόσεξε το βασιλικό οικόσημο στον χιτώνα που φορούσε πάνω απ'την αλυσιδωτή αρματωσιά της, επειδή υπήρχαν σκιές, έτσι αποκρίθηκε: «Απεσταλμένοι του Βασιλιά. Επιθυμούμε να δούμε τον Άρχοντα Φερχ.»

«Τότε, περάστε,» τους παρότρυνε ο φρουρός.

Η Ερία κι η ομάδα της μπήκαν στην πόλη και πήγαν προς το παλάτι του Άρχοντα, καθώς οι κάτοικοι τούς κοιτούσαν απ'τα παράθυρα των σπιτιών τους και οι ταξιδιώτες απ'τα παράθυρα των πανδοχείων.

Η κατοικία του Φερχ ήταν στα ανατολικά και, μόλις οι εκεί φύλακες αντίκρισαν το έμβλημα που έφεραν οι έφιπποι πολεμιστές, έτρεξαν στο εσωτερικό του παλατιού, για να ειδοποιήσουν τον κύρη τους.

Η Ερία ξεκαβαλίκεψε έξω απ'τον κήπο του μεγάρου, ενώ οι δικοί της παρέμειναν πάνω στ'άτια τους. Ο Φάλμαριν, ωστόσο, κατέβηκε απ'τη σέλα του και στάθηκε πλάι της.

«Μισό λεπτό! Μισό λεπτό,» είπε ο στρατιώτης στην είσοδο. «Ο Άρχοντας θα σας υποδεχτεί. Απλά, γίνονται κάποιες προετοιμασίες, για το στάβλισμα των αλόγων σας. Βλέπετε, δε σας περιμέναμε...»

«Δε μας περιμένατε;» συνοφρυώθηκε η Ερία. «Είσαι βέβαιος γι' αυτό;»

«Απ'όσο ξέρω, κυρία,» αποκρίθηκε ο στρατιώτης.

«Δεν έχει ειδοποιηθεί ο άρχοντάς σου;»

«Σας είπα: εγώ δεν έχω ακούσει να έχει ειδοποιηθεί...» ανασήκωσε τους ώμους του ο άντρας.

Η Ερία έριξε ένα ερωτηματικό βλέμμα στον Φάλμαριν. Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει, αλλά δεν μίλησε, ούτε φάνηκε καμια ιδιαίτερη έκφραση στο πρόσωπό του· απλά, περίμενε...

Σε λίγο, η πύλη του κήπου άνοιξε και σταβλίτες πήραν τα άλογα της ομάδας, ενώ υπηρέτες προσφέρθηκαν να τους οδηγήσουν στην τραπεζαρία. Η αρχηγός της αποστολής αναρωτιόταν τι συνέβαινε, τελικά, εδώ. Κανένας δεν έμοιαζε να είχε υπόψη του την άφιξή τους. Όλοι τους ήταν τόσο έκπληκτοι που τους έβλεπαν όσο οι άρχοντες που είχαν συναντήσει μέχρι να φτάσουν εδώ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 5^ο

«Ο κίνδυνος μεγαλώνει· κάποιος τάχει
βάλει μ' ολάκερο το Σαραόλν...»

Ο άντρας που τους υποδέχτηκε, σε μια μεγάλη αίθουσα, ήταν ψηλός, λιγνός, με φρεσκοξυρισμένο πρόσωπο και ξανθά μαλλιά, δεμένα αλογοουρά πίσω απ' το κεφάλι του. Γύρω απ' τους κροτάφους του κουλουριαζόταν μια κορδέλα ασημί χρώματος. Ένα μακρύ, πορφυρό πουκάμισο, ένα καφετί παντελόνι κι ένας κόκκινος μανδύας τον έντυναν. Οι μπότες του ήταν ψηλές και καφετιές, όπως το παντελόνι. Απ' τη μελανή, στενή ζώνη του

κρεμόταν ένα λεπτό, μακρύ ξίφος, μέσα σε μαύρο θηκάρι, στολισμένο με χρυσάφι.

«Είστε ευπρόσδεκτοι,» είπε ο Άρχοντας Φερχ στην Ερία και την ομάδα της. «Μας συγχωρείτε που είμαστε λιγάκι αναστατωμένοι, μα δεν περιμέναμε την άφιξή σας. Καθίστε, παρακαλώ...»

Έκανε μια κόσμια χειρονομία προς το μεγάλο τραπέζι, πάνω σ' οποίο δεν υπήρχαν πολλά φαγητά, αλλά αρκετά μπουκάλια κρασί και κανάτες με μπίρα ή νερό.

«Ευχαριστούμε, άρχοντά μου,» αποκρίθηκε, ευγενικά, η Ερία, με μια μικρή υπόκλιση· κι εκείνη και οι δικοί της βάδισαν προς το τραπέζι, για να καθίσουν.

«Το βραδινό θα είναι έτοιμο πολύ σύντομα,» υποσχέθηκε ο Φερχ, καθώς αυτός καθόταν στην κορυφή του τραπεζιού.

«Άρχοντά μου, είπατε πως δε μας περιμένατε...» άρχισε η Ερία.

«Ναι, αυτή είν' η αλήθεια,» απάντησε ο Φερχ. «Δυστυχώς, δε σας περίμενα. Θα έπρεπε;»

«Δεν έφτασε σε σας κάποιο μήνυμα, ότι θα ερχόμασταν;» ρώτησε η πολεμίστρια.

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι του ο Φερχ.

«Μα, ο Βασιληάς Βένγκριλ σάς έστειλε ένα τέτοιο μήνυμα,» δήλωσε η Ερία.

Ο Φερχ συνοφρυώθηκε. Η απορία ήταν φανερή στο πρόσωπό του. «Είστε βέβαιη ότι η επιστολή εστάλη;»

«Ναι,» είπε η Ερία.

«Τότε, κάτι πρέπει να συνέβη στον αγγελιαφόρο, στο δρόμο,» κατέληξε ο Φερχ. «Λέτε κάποιος να μην ήθελε να μάθω για την άφιξή σας; Για ποιο λόγο είστε εδώ;»

«Σκοπεύουμε να ταξιδέψουμε στο Βασίλειο του Ωκεανού,» τον πληροφόρησε η Ερία. «Θα ερευνήσουμε την υπόθεση των χαμένων πλοίων. Ο προηγούμενος απεσταλμένος του Βασιληά, ο Ράθμαλ, εξαφανίστηκε. Ήρθε, μάλιστα, μήνυμα από την Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού, που έλεγε ότι, παρ'όλες τις προσπάθειές της, δε

μπορούσε να τον βρει. Ούτε κανένας δικός της έχει μάθει τι συμβαίνει στα καράβια, στα δυτικά νερά του Βασιλείου της.»

«Τότε, αυτός που επιθυμεί να διατηρήσει το πέπλο μυστηρίου που καλύπτει τούτη την ιστορία, αναμφίβολα, σαμπόταρε τον αγγελιαφόρο,» είπε ο Φερχ. «Ο Βασιλιάς πρέπει να ειδοποιηθεί, αν το κακό βρίσκεται μέσα στο ίδιο το Σαραόλν!» Η όψη στο πρόσωπό του ήταν αποφασισμένη. «Θα αποστείλω σ'αυτόν επιστολή, αύριο, με την αυγή.»

«Αυτό θα ήταν πολύ φρόνιμο, άρχοντά μου,» συμφώνησε η Ερία. «Επίσης, θα μπορούσατε να ετοιμάσετε κι ένα πλοίο για μας;»

«Ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Φερχ. «Θα σας εξυπηρετήσω μ'οποιον τρόπο μπορώ. Οι συντεχνίες των εμπόρων, διαρκώς, μου κάνουν παράπονα, επειδή ορισμένων τα καράβια έχουνε χαθεί κι επειδή όλοι οι υπόλοιποι τρέμουν μη χαθούν και τα δικά τους. Έτσι που πάμε, αν δεν δοθεί τέλος στις εξαφανίσεις αυτές, θα πάψει το εμπόριο...»

«Δε θ'αφήσουμε κάτι τέτοιο να συμβεί, άρχοντά μου,» τον διαβεβαίωσε η Ερία.

«Μακάρι, μακάρι,» αποκρίθηκε ο Φερχ, δυσανασχετώντας. «Αλλά και ο Ράθμαλ, την τελευταία φορά που ήταν εδώ, προτού τον χάσουμε, το ίδιο έλεγε...»

Έστερα, υπηρέτες άρχισαν να φέρνουν φαγητά, μέσα σε μεγάλες πιατέλες, ώσπου το μακρόστενο τραπέζι, που ήταν σχεδόν άδειο, γέμισε.

«Φάτε, χορτάστε απόψε,» παρότρυνε ο άρχων της Όρφαλχ την Ερία και τους δικούς της, «γιατί πολλές δυσκολίες σάς περιμένουν στο κοντινό μέλλον. Ειλικρινά, εύχομαι για την επιτυχία της αποστολής σας.»

«Σας ευχαριστούμε, άρχοντά μου,» είπε η πολεμίστρια.

Και εκείνη κι η ομάδα της άρχισαν να τρώνε. Αλλά ο Φάλμαριν δεν φάνηκε να έχει ιδιαίτερη όρεξη —όχι πως και ποτέ, ως τώρα, φαινόταν να είχε πάντα γευμάτιζε λιτά.

«Τι λες;» τον ρώτησε η Ερία.

«Σχετικά με τι;» θέλησε να μάθει ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Σχετικά με την εξαφάνιση του μηνύματος του Βασιληά Βένγκριλ προς τον Άρχοντα Φερχ,» εξήγησε η Ερία. «Πολλά πράγματα δε χάνονται, τώρα τελευταία;»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Φάλμαριν. «Αλλά εγώ δεν μπορώ να γνωρίζω τι ακριβώς συμβαίνει. Άλλωστε, αυτό προσπαθούμε ν'ανακαλύψουμε...»

«Ούτε μια υπόθεση δεν κάνεις;» απόρησε η Ερία.

«Εσείς τι υπόθεση κάνετε, κυρία μου;» στράφηκε να την κοιτάξει ο Φάλμαριν, φιλοσοφικά.

«Εγώ... λέω πως... Συμφωνώ με τον Άρχοντα· όποιος ευθύνεται για τις εξαφανίσεις των πλοίων ευθύνεται και για την εξαφάνιση του μηνύματος...» απάντησε η πολεμίστρια, σταματώντας να τρώει, για λίγο.

«Εγώ, πάλι, λέω πως υπάρχουν τρεις περιπτώσεις: Η πρώτη είναι να ισχύει αυτό που λέτε· η δεύτερη είναι η εξαφάνιση του μηνύματος να οφείλετε σε τυχαίο γεγονός (παράδειγμα: ληστές)· και η τρίτη είναι η εξαφάνιση να ήταν εσκεμμένη από κάποιον, αλλά γι'άλλο λόγο από εκείνον που πιστεύουμε εμείς.»

«Τι λόγο, δηλαδή;» συνοφρυώθηκε η Ερία.

«Δεν έχω ιδέα. Τρεις υποθέσεις έκανα· δεν είμαι βέβαιος για καμία από αυτές,» εξήγησε ο Φάλμαριν.

«Δε μας βοηθάς και πολύ έτσι, δάσκαλε,» συμπέρανε η Ερία, και ξαναστράφηκε στο φαγητό της.

Ο Φάλμαριν δεν αποκρίθηκε· στράφηκε κι εκείνος στο φαγητό του.

Κανένας απ'τους πολεμιστές της ομάδας της Ερία δεν είχε παράπονο με το γεύμα ή τη φιλοξενία του Άρχοντα Φερχ, απ'ό,τι έλεγαν στα καταλύματα που τους προσέφερε εκείνος γι'απόψε (τα οποία όλα ήταν βολικά και καθαρά). Στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού παραχωρήθηκε ιδιαίτερο δωμάτιο, μέσα στ'οποίο θα κοιμόταν μόνος. Οι υπόλοιποι θα ήταν δύο-δύο.

Η Ερία θα μοιραζόταν το δωμάτιό της με την Μάνζρα, και, όταν πήγαν σ' αυτό, μετά απ' το φαγοπότι στην μεγάλη αίθουσα του παλατιού, ήταν κι οι δυο τους σκασμένες απ' το φαγητό.

«Δεν έπρεπε να φάμε τόσο πολύ...» ξεφύσηξε η ξανθιά πολεμίστρια με τα κοντά μαλλιά.

«Έχεις δίκιο,» συμφώνησε η μελαχρινή αρχηγός της. Πλησίασε το παράθυρο του δωματίου και το άνοιξε, για να μπει αέρας. «Και το κρασί μ' έχει ζαλίσει αρκετά, θα όφειλα να ομολογήσω. Πολύ, μάλλον...»

«Ναι, και μένα,» παραδέχτηκε η Μάνζρα, και κάθισε, βαριά, στο κρεβάτι, κάνοντας την φολιδωτή αρματωσιά της να κουδουνίσει. «Μονάχα αυτός ο Σοφός του Φτερού του Κύκλου... ε... του Κύκλου του Σοφού... του Φτερού, εννοώ...»—έμοιαζε μεθυσμένη—«μονάχα αυτός δεν έφαγε πολύ, ούτε ήπια... Είδες τον Γκούλχακ και τον Φέρντεχ; δυο καμαριέρες τούς πήγαιναν στα καταλύματά τους... *Χικ!* Νομίζω πως αυτός ο λεχρίτης ο Γκούλχακ παράπλωνε το χέρι του σ' εκείνη την ξανθιά... ή στην κοκκινομάλλα;... Ή, μήπως... ο Φέρντεχ ήτανε που παραχέρι άπλωνε στην κοκκινομάλλα;... ε... στην ξανθιά, θέλω να πω... Δε θα του ξαναμιλήσω...»

«Δεν πέφτεις, καλύτερα, για ύπνο;» πρότεινε η Ερία. «Έχεις τα χάλια σου.»

«Λες; *Χικ!*»

«Ναι. Κι εγώ, εδώ που τα λέμε, δεν είμαι και τόσο... Το κεφάλι μου... Αισθάνομαι παράξενα... Έχω ξαναμεθύσει, που να πάρει, και δεν ήταν έτσι!...» Άρχισε να λύνει την αλυσιδωτή αρματωσιά από πάνω της. Δεν τα κατάφερνε· τα χέρια της μπερδεύονταν. «Βοηθήσεις να μπορείς, Μάρνζα;...» μπέρδεψε και τα λόγια της. «Ε! Μάνζρα, μπορείς να με βοηθήσεις;» διόρθωσε.

«Ναι, αρχηγέ. Πάραυτα.» Η ξανθιά πολεμίστρια σηκώθηκε στα πόδια της, τα οποία έμπλεξε το ένα πάνω στ' άλλο και ήταν έτοιμη να πέσει. Άπλωσε

το χέρι της και πιάστηκε απ' τον ώμο της Ερία.

Έπεσαν κι οι δυο μαζί, κάνοντας έναν δυνατό θόρυβο μετάλλου, με τις αρματωσιές τους.

«Μάνζρα;»

«Παρούσα, αρχηγέ...»

«Δεν είμαστε καθόλου καλά. Δεν είναι τούτο μεθυνικό κανίσι – κανονικό μεθύσι.

»Α, και, τώρα, που πέσαμε... δεν έγινε αυτός ο θόρυβος που ακούγαμε από τα δωμάτια των άλλων, λίγο πριν μπούμε στο δικό μας;»

«Ναι, αρχηγέ...»

«Νομίζω, Μάνζρα, πως κι εκείνοι σωριάζονταν στο πάτωμα... Το φακέλι μου... –το κεφάλι μου...» Η Ερία παραμέρισε τα μαλλιά απ' το μέτωπό της, με το χέρι.

Ύστερα, άκουσε χτυπήματα στην πόρτα του δωματίου της –δυνατά χτυπήματα. Και κάποιον να φωνάζει τ' όνομά της.

«Λεπτό μισό...» Η πολεμίστρια σηκώθηκε στα πόδια της τρεκλίζοντας. Όχι, αυτό δεν ήταν κανονικό μεθύσι· νόμιζε πως είχε πυρετό...

Ανοιξε.

Ήταν ο Φάλμαριν.

«Γεια, σκάδαλε,» μπέρδεψε τη γλώσσα της. «Δάσκαλε, πω θέλω να. Να πω θέλω... θέλω να–»

«Το κρασί κι η μπίρα περιείχαν δηλητήριο,» δήλωσε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Ωςπ; Πι-π-πώς;» απόρησε η Ερία, γουρλώνοντας τα μάτια της.

Ο Φάλμαριν τής έβαλε μια κούπα, γεμάτη με κάποιο υγρό, στα χείλη. «Πιες,» την παρότρυνε, βιαστικά.

Εκείνη ήπιε. Η γεύση ήταν, πραγματικά, αποκρουστική και της ερχόταν αηδία. Αλλά δε χρειάστηκε να την υπομείνει για πολύ. Ο Σοφός τράβηξε το ποτήρι μακριά της, μόλις εκείνη κατέβασε μια γουλιά.

«Πρέπει να μείνει και για τους άλλους,» την πληροφόρησε.

Και, ξαφνικά, όλα ήταν, ξανά, πεντακάθαρα για την Ερία, σαν να μην είχε ποτέ μεθύσει –σαν να μην είχε ποτέ δηλητηριαστεί.

«Δηλητήριο, είπες;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Φάλμαριν, παρατηρώντας πως είχε έρθει στα συγκαλά της. «Κάποιος επιχείρησε να σας δηλητηριάσει. Και εμένα. Κατάλαβα τα συμπτώματα στο δωμάτιό μου και, αμέσως, έφτιαξα τ'αντίδοτο.»

Πλησίασε, γρήγορα, την Μάνζρα και έβαλε και στο στόμα αυτής την κούπα με το παράξενο υγρό. Μια γουλιά μονάχα χρειάστηκε, για να συνέλθει η ξανθιά πολεμίστρια.

«Φάλμαριν. Έχεις και βότανα για το μεθύσι;» έκανε, μειδιώντας, ενώ δεν είχε ακόμα σηκωθεί απ'το πάτωμα.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σοφός. «Αλλά τούτο είναι βότανο για τις δηλητηριάσεις,» εξήγησε.

«Δηλητηριάσεις!» έκανε η Μάνζρα.

«Κάποιος είχε ρίξει δηλητήριο στο κρασί και στη μπίρα,» την πληροφόρησε η Ερία.

«Ποιος;» Η Μάνζρα, πάραυτα, πετάχτηκε στα πόδια της.

«Ηρεμα,» της πρότεινε η Ερία. «Θα τον βρούμε. Αλλά δεν πρέπει να δείξουμε ότι καταλάβαμε την πλεκάνη του, γιατί, τότε, δε θα τον εντοπίσουμε ποτέ· θα κρυφτεί καλά.

»Τώρα. Φάλμαριν, πάμε στους υπόλοιπους. Κινδυνεύουν!»

«Όχι άμεσα,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Το δηλητήριο δε θα τους σκοτώσει ως αύριο την αυγή. Συγκεκριμένα, θα μοιάζουν να κοιμούνται, μετά από μεθύσι. Άρα, έχουμε χρόνο. Ακούστε το σχέδιό μου: Να μην συνεφέρουμε κανέναν ακόμα και να προσπαθήσουμε να βρούμε τον υπεύθυνο για τη δηλητηρίασή σας.»

«Καλά λες.» Η Ερία έγνεψε καταφατικά, κατανοώντας τη λογική του. «Αν τους ξυπνήσουμε τώρα, θα προκαλέσουμε αναστάτωση. Ενώ αν τους αφήσουμε να κοιμούνται –αφού, όντως, κοιμούνται, προς το παρόν–, θα μπορέσουμε να πιάσουμε, αθόρυβα, τον δηλητηριαστή.»

«Ακριβώς.» Τα σκοτεινά, έξυπνα μάτια του Φάλμαριν έλαμψαν.

«Και πώς θα τον πιάσουμε;» θέλησε να μάθει η Μάνζρα. «Ελπίζω τα μεγάλα μυαλά σας να τόχουν σκεφτεί κι αυτό, γιατί το μικρό δικό μου δεν έχει ιδέα.»

«Ο δηλητηριαστής, αναμφίβολα, θα έρθει εδώ να επιβεβαιώσει τη δουλειά του,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Θα επιθυμεί νάναι σίγουρος για την επιτυχία του. Και θα ζυγώσει, πρώτα, ή το δικό μου δωμάτιο ή το δικό σας. Καταλαβαίνετε γιατί, νομίζω. Εσείς»—αναφερόταν στην Ερία—«είστε η αρχηγός, κι εγώ είμαι —ή, τουλάχιστον, έτσι με θεωρούν— βασικός σε τούτη την αποστολή. Οπότε, τώρα, να πηγαίνω στο κατάλυμά μου.»

«Καλή τύχη,» του ψιθύρισε η κορακομάλλα πολεμίστρια, καθώς εκείνος άνοιγε την πόρτα. «Άμα βρεθείς σε άμεσο κίνδυνο, φώναξέ μας. Και μη μου μιλάς στον πληθυντικό.»

Δεν ήξερε, όμως, αν ο Σοφός άκουσε το τελευταίο, γιατί είχε ήδη φύγει.

«Τι κάνουμε, λοιπόν;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Σκάσε και παρίστανε την κοιμισμένη,» αποκρίθηκε η Ερία κι έπεσε, ανάσκελα, με την πανοπλία, στο κρεβάτι της.

** ** *

Τελικά, ο δηλητηριαστής εμέλλετο να επισκεφτεί, πρώτα, το δωμάτιο του Φάλμαριν.

Ο Σοφός άκουσε την πόρτα ν'ανοίγει, καθώς είχε τα μάτια του κλειστά κι ήταν πεσμένος, με τα ρούχα και τις μπότες, στο κρεβάτι.

Βήματα τον πλησίασαν. Ένα μαλακό, γυναικείο χέρι τού χάιδεψε τα μαλλιά.

«Καημενούλη,» ακούστηκε μια χλευαστική, θηλυκή φωνή, «ήπιες παραπάνω απ'όσο άντεχες;... Τ, τ, τ, τ, εσείς οι Σοφοί, εκεί στην ερημιά όπου ζείτε, πού να ξέρετε από κρασί και μπίρα, ε;...»

Τα μαύρα μάτια του Φάλμαριν άνοιξαν, απότομα. «Ξέρουμε, όμως, από δηλητήρια, κυρία.»

Αντίκρισε μια ξανθιά γυναίκα, ντυμένη σαν καμαριέρα, να αναπηδά, αιφνιδιασμένη, βάζοντας το χέρι στο στέρνο της.

Ο Φάλμαριν σηκώθηκε όρθιος, δίχως καμια ιδιαίτερη βιασύνη. «Ερία!»

Η «καμαριέρα» πισωπάτησε, τρεκλίζοντας. «Γιατί... γιατί φωνάζετε, κύριε; Οι άλλοι κοιμούνται...»

«Ναι, ξέρω. Φροντίσατε γι' αυτό, προσωπικά...» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Εγώ... Όχι! Όχι!»

Γύρισε να φύγει, αλλά έπεσε πάνω στην Ερία, που μόλις έμπαινε. Η πολεμίστρια την γρονθοκόπησε, καταπρόσωπο, σωριάζοντάς τη στο πάτωμα.

«Τσουλί!» γρύλισε. «Πήγες να μας δηλητηριάσεις!»

Μπήκε στο δωμάτιο, και πίσω της η Μάνζρα.

«Κάποιο λάθος κάνετε,» ψέλλισε η «καμαριέρα». «Τρομερό λάθος, κυρία μου!...»

Η Ερία κοίταξε, αμέσως, τον Φάλμαριν, ερωτηματικά.

«Ψέματα,» δήλωσε, απλά, εκείνος. «Αυτή είναι η δηλητηριάστρια.»

Η Ερία τράβηξε το σπαθί της.

«Όχι –σας ικετεύω!» πετάχτηκε η «καμαριέρα», σερνόμενη, με την πλάτη, προς τα πίσω, για ν' απομακρυνθεί απ' την ατσάλινη λεπίδα.

«Ποιος σε πρόσταξε να μας δηλητηριάσεις;» απαίτησε η Ερία.

«Δε-δεν ξέρω...»

«Μάνζρα. Της ανοίγεις το στόμα, αν έχεις την καλοσύνη;»

«Πάραυτα, αρχηγέ.» Η ξανθιά πολεμίστρια έσκυψε και σήκωσε την «καμαριέρα» απ' τα μαλλιά. Ύψωσε τη γροθιά της.

«Σας ικετεύω...» άρχισε να κλαίει εκείνη. «Αλήθεια, δεν ξέρω! Ήταν... ήταν ένας άνθρωπος –άντρας, μάλλον– ντυμένος με μαύρη κάπα, το βράδυ, και... και κουκούλα· δε-δε μπορούσα να δω το

πρόσωπό του... Δε σας λέω ψέματα... Σας παρακαλώ, μην πείτε τίποτα στον Άρχοντα...!»

«Αυτό να το ξεχάσεις, βρομιάρα,» μούγκρισε η Ερία. «Ο Άρχοντας θα τα μάθει όλα.»

Η Μάνζρα κοπάνησε την «καμαριέρα», με τη γροθιά της, ξανασωριάζοντάς τη στο πάτωμα. Εκείνη έκλαιγε, με λυγμούς.

«Φάλμαριν.» Η Ερία στράφηκε στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού. «Πάμε να συνεφέρουμε τους άλλους. Εσύ, φύλαγε αυτήν,» πρόσταξε την ξανθιά πολεμίστρια.

** ** *

Σύντομα, όλη η ομάδα της Ερία ήταν στο πόδι και συγκεντρωμένη στη μεγάλη αίθουσα, μαζί με την «καμαριέρα», καθώς και τον Άρχοντα Φερχ, τον οποίο είχε, επίσης, ξυπνήσει ο Φάλμαριν, με το βότανό του.

«Σου χρωστάμε άπαντες τη ζωή μας,» είπε ο κύριος της Όρφαλχ στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού. «Αλλά, αλήθεια, πώς κατάλαβες ότι είχαμε δηλητηριαστεί; Οι περισσότεροι πίστευαν ότι μεθύσαμε. Κι αυτό θα πίστευαν ακόμα, αν δε μας τόχες πει...»

«Άρχοντά μου,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, «εγώ δεν είχα πει παρά δυο γουλιές κρασί, και, όταν άρχισα να αισθάνομαι άσχημα, δεν ήταν δυνατόν να υποθέσω τίποτ'άλλο, εκτός απ'το ότι κάποιος με δηλητηρίασε.»

«Πώς μπορώ να σ'ανταμείψω για τη σωτήρια πράξη σου;» ρώτησε ο Φερχ.

«Μαθαίνοντας ποιος ήταν αυτός που μας ήθελε νεκρούς, άρχοντά μου,» απάντησε ο Φάλμαριν. «Η γνώση μ'ενδιαφέρει περισσότερο απ'το χρυσάφι. Η γνώση είναι αιώνια δύναμη, ενώ το χρήμα εφήμερη.»

Ο Φερχ στράφηκε στην «καμαριέρα», που την κρατούσε ένας φρουρός του, με τα χέρια της δεμένα μπροστά της. «Αν μας πεις

ποιος ήταν που σε πρόσταξε να μας δηλητηριάσεις, μπορεί να γλιτώσεις τη φυλακή.»

«Άρχοντά μου, χίλια συγγνώμη· δεν ήθελα να το κάνω αυτό... Δελεάστηκα απ'ό,τι μου έδωσε...»

«Τι σου έδωσε;» απαίτησε ο Φερχ.

«Κοσμήματα που θ'άξιζαν μια ολόκληρη περιουσία, άρχοντά μου. Δεν κατάλαβα πόσο κακό θα έκανα... Νόμιζα ότι το δηλητήριο ήταν υπνωτικό μονάχα...» (Κανείς δεν ήξερε πόσο αλήθεια ή ψέματα ήταν αυτό...)

«Τον άντρα που σ'το έδωσε τον είδες; Είδες τίποτα στο πρόσωπό του; Στα χέρια του; Είχε κάτι παράξενο το ντύσιμό του; Μπορεί να γλιτώσεις την φυλακή.»

«Άρχοντά μου, ήταν νύχτα... Δεν-δεν τον είδα. Φορούσε κουκούλα... Και μαύρα –όλα πάνω του ήτανε μαύρα... Ή, τουλάχιστον, έτσι τα θυμάμαι. Μπορεί-μπορεί νάφταιγε κι η νύχτα, άρχοντά μου... Ναι, μπορεί νάφταιγε η νύχτα...»

«Πάρτε την,» πρόσταξε ο Φερχ. Και ο φρουρός που την κρατούσε την τράβηξε μαζί του, ενώ άλλοι δύο τον ακολουθούσαν.

«Άρχοντά μου!» φώναξε η «καμαριέρα». «Δεν είχα κακό στο νου μου!...»

Η Ερία αναποδογύρισε τα μάτια της. «Όλοι έτσι λένε, μετά...»

«Δεν το πιστεύω αυτό που πήγαμε να πάθουμε, νυχτιάτικα...» αναστέναξε ο Γκούλχακ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του.

«Υποχθόνιες δυνάμεις βρίσκονται σε δουλειά, μέσα στο Βασίλειο,» τόνισε ο Φέρντεχ. «Ο Βασιλιάς πρέπει να μάθει γι'αυτό, δίχως καθυστέρηση.»

«Και θα μάθει,» τον διαβεβαίωσε ο Άρχοντας Φερχ της Όρφαλχ. «Με την αυγή, θα του στείλω γράμμα. Ο κίνδυνος μεγαλώνει, συνεχώς· όταν είχ'έρθει ο Ράθμαλ τέτοια δεν συνέβησαν. Κάποιος τάχει βάλει μ'ολάκερο το Σαραόλν...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 6^ο

Ο Άνεμος, η Νύχτα, και ο παπαγάλος

Καλημέρα, Ερία,» χαιρέτησε ο Γκούλχακ, καθώς καθόταν στο τραπέζι της μεγάλης αίθουσας του παλατιού του Αρχοντα Φερχ, όπου βρίσκονταν και οι υπόλοιποι απεσταλμένοι του Βασιλιά Βένγκριλ, παίρνοντας το πρωινό τους, το οποίο ήταν το ίδιο νόστιμο και καλομαγειρεμένο όπως το βραδινό. «Χαίρομαι που όλοι μας είμαστε καλά. Χτες βράδυ, παρότι έλεγε ο Φάλμαριν, είχα τις ανησυχίες μου ότι το δηλητήριο μπορεί να μας έκανε κακό, ακόμα και μετά απ' το αντίδοτό του.»

«Να του έχεις εμπιστοσύνη, φίλε μου,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια. «Όταν λέει πως κάτι το ξέρει, το ξέρει. Γιατί, αν δεν το ξέρει, δεν το λέει καθόλου.»

«Μιλάς πολύ μαζί του, τώρα τελευταία, και τα λόγια σου έχουν αρχίσει να μοιάζουν με τα δικά του, Ερία,» γέλασε η Μάνζρα.

Η Ερία έκανε μια γκριμάτσα προς την ξανθιά πολεμίστρια, με τα κοντά μαλλιά, αλλά δεν αποκρίθηκε.

Ο Γκούλχακ μειδίασε.

«Πάντως, δε μπορούμε, πια, να λέμε τίποτα για τον Φάλμαριν,» τόνισε ο Φέρντεχ, «ότι ίσως να μην είναι άτομο εμπιστοσύνης και τέτοια... Γιατί, στο κάτω-κάτω, μας έσωσε τη ζωή –όλων μας.»

«Εγώ τον κατάλαβα από τότε που μας έδωσε να κάψουμε εκείνα τα φύλλα, για να διώξουμε τους ποντικούς απ' τα δωμάτιά μας,» είπε η Μάνζρα. «Θα τόκανε αυτό ένας κακόβουλος άνθρωπος;»

«Πιθανώς,» αποκρίθηκε η Ερία, «αν επιθυμούσε να κερδίσει την εμπιστοσύνη μας. Όμως, χτες βράδυ, μας έδειξε πως δε μπορούμε να αμφισβητήσουμε την αφοσίωσή του, σε μας ή στο Βασιλιά.»

«Μια άσχετη ερώτηση,» είπε ο Γκούλχακ: «Γιατί πάντα μας μιλάει στον πληθυντικό;»

«Θεωρεί πως έτσι μας σέβεται,» εξήγησε η Ερία.

Στο πρόσωπο του Γκούλχακ έσκασε μύτη μια απορημένη έκφραση. Ο Φέρντεχ ήπια μια γουλιά απ' το τσάι του, χωρίς να μιλήσει. Η Μάνζρα ανασήκωσε τους ώμους της, αδιάφορα.

«Στείλατε το μήνυμα στο Βασιληά, άρχοντά μου;» ρώτησε η Ερία τον Φερχ, που καθόταν στην κορυφή του τραπεζιού.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνος, γνέφοντας καταφατικά, με το κεφάλι. «Του ανέφερα όλα τα παράξενα που έχουν συμβεί, μέχρι στιγμής: την εξαφάνιση του δικού του μηνύματος, την απόπειρα δηλητηρίασης σας, ό,τι μας είπε η 'καμαριέρα' μου για τον άντρα που της ζήτησε να σας εξολοθρεύσει...»

«Ωραία,» αποκρίθηκε η Ερία. «Και το πλοίο; Ετοιμάζετε κάποιο για μας; Με συγχωρείτε, αν σας πιέζω, αλλά—»

«Όχι, όχι,» τη διέκοψε ο Φερχ. «Δε με πιέζετε καθόλου. Ίσα-ίσα που, βοηθώντας σας, βοηθάω τον εαυτό μου. Σας έχω ήδη πει τι γίνεται με τις συντεχνίες των εμπόρων. Έχουν, κυριολεκτικά, λυσσάζει.

»Το καράβι σας θάναι έτοιμο, μέχρι το απόγευμα.»

«Πήρατε μέτρα προστασίας για τον αγγελιαφόρο σας;» ρώτησε η Ερία. «Αφού το γράμμα του Βασιληά χάθηκε, ίσως να χαθεί και το δικό σας...»

«Εστέila μαζί του κάποιους άντρες μου,» εξήγησε ο Φερχ. «Θάναι αρκετά ασφαλής.»

«Αυτό εξαρτάται κι απ' τον κίνδυνο που θα έχουν ν' αντιμετωπίσουν, Άρχοντά μου.» Ο Φάλμαριν ήταν που μίλησε, πλησιάζοντας το μεγάλο τραπέζι, για να πάρει κι εκείνος το πρωινό του. «Αυτοί που μπορεί να φαίνονται πολλοί και ικανοί σε σας, ίσως να φαντάζουν λίγοι κι ανίσχυροι στον 'κίνδυνο'...»

«Έχετε κάποιες υποψίες για το ποιος μπορεί νάναι ο 'κίνδυνος', κύριε;» ρώτησε ο Φερχ.

«Καμια, άρχοντά μου. Εγώ, μάλιστα, είμαι ίσως ο μόνος εδώ μέσα που πιστεύω ότι μπορεί η εξαφάνιση του πρώτου αγγελιαφόρου να ήταν τυχαία. Αλλά, αν όντως υπάρχει κάποιος που τα σχεδιάζει όλ' αυτά, τότε, καλύτερα θα ήταν να ήσαστε, διαρκώς, σ' επιφυλακή, όχι να επαναπαύεστε ότι ο απεσταλμένος σας είναι ασφαλής. Αν περάσουν γύρω στις οκτώ μέρες και δε σας έχει δοθεί απάντηση απ' το Βασιλιά, να του αποστείλετε κι άλλο μήνυμα, ρωτώντας τον αν έλαβε το πρώτο. Γιατί όσο αφήνεις έναν κίνδυνο ανεξέλεγκτο, τόσο μεγαλώνει –όπως τη φωτιά.»

«Η συμβουλή σας είναι σωστή, κύριε,» συμφώνησε ο Φερχ. «Αν δεν έρθει καμια απόκριση στο μήνυμά μου, θα στείλω κι άλλο.»

Όταν τελείωσαν το πρωινό τους, η Ερία ζήτησε απ' τον Φάλμαριν να έρθει μαζί μ' αυτήν, τον Γκούλχακ, τον Φέρντεχ και τη Μάνζρα, που θα έκαναν μια βόλτα στην πόλη.

«Έρχομαι,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Γιατί όχι; Μοιάζει ωραία μέρα.»

Έτσι, κατέβηκαν κι οι πέντε απ' το παλάτι κι άρχισαν να βαδίζουν μέσα στους δρόμους της Όρφαλχ. Τα σπίτια της ήταν χτισμένα από ψαρόπετρα, κανένα δεν είχε παραπάνω από δυο ορόφους, και το ένα βρισκόταν ασφυκτικά κοντά στο άλλο, λες και οι κάτοικοι της πόλης ήθελαν τόσο χώρο για να μείνουν, που δεν τους ενδιέφερε και πολύ να υπάρχει χώρος για να βαδίζουν. Αυτό γινόταν περισσότερο αντιληπτό στην αγορά της πόλης, όπου οι τέντες, οι σκηνές, και οι πάγκοι ήταν σχεδόν το ένα στοιβαγμένο πάνω στ' άλλο, καθώς κάθε έμπορος προσπαθούσε (απεγνωσμένα) να τοποθετήσει κάπου τηνπραμάτεια του και να την πουλήσει.

«Τρομερός παπαγάλος, κυρία! Τρομερός παπαγάλος!» Μια γυναίκα έπιασε την Ερία απ' τον ώμο, αναγκάζοντάς τη να σταματήσει κοντά στη σκηνή της. Ήταν καστανή, αλλά τα μαλλιά της είχαν ιδιαίτερα σκούρο χρώμα· ήταν μαζεμένα σε μια μεγάλη αλογοουρά πίσω της, και γύρω τους φορούσε χρυσοκέντητες κορδέλες. Ένα μαύρο φόρεμα –με βαθύ, αλλά όχι πλατύ ντεκολτέ–, ποτισμένο στον

ιδρώτα, την έντуне. Έδειχνε στην πολεμίστρα ένα πρασινοκίτρινο πτηνό, με χοντρό ράμφος, του οποίου τα νυχάτα πόδια ήταν γαντζωμένα πάνω σ'ένα όρθιο, ξύλινο T.

«Δεν ενδιαφέρομαι,» αποκρίθηκε, ψυχρά, η Ερία.

«Κυρία, αυτός ο παπαγάλος δεν είναι σαν τους συνηθισμένους, σας βεβαιώ! Είναι φερμένος απ'την Ζίρκεφ, όπου οι παπαγά-»

«Δεν ενδιαφέρομαι για τον παπαγάλο!» τόνισε, αυστηρά, η Ερία.

«Μα, δε σας είπα ακόμα το καλύτερα, καλή μου κυρία,» δήλωσε η εμπόρισσα. «Ξέρετε ποιο είναι το παράξενο μ'ετούτον τον παπαγάλο; Μπορεί να μην το πιστέψετε, αλλά είν'αλήθεια. Γλίτωσε από ένα απ'τα εμπορικά πλοία που βυθίστηκαν στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού.»

«Πώς!» έκανε η Ερία, έκπληκτη. «Πού το ξέρεις;»

Και το ενδιαφέρον των υπολοίπων, αμέσως, κορυφώθηκε.

«Ο παπαγάλος μιλάει. Μου τα είπε όλα: το πλήρωμα να χτυπιέται, σα μανιασμένο» (η εμπόρισσα έμοιαζε πολύ περήφανη, που τα διηγιόταν τούτα), «ο Καπετάνιος να φωνάζει έντρομος. Και, μετά, το πτηνό πέταξε μακριά και ήρθε εδώ!»

«Μας κοροϊδεύεις, κυρά μου;» μούγκρισε ο Φέρντεχ. «Οι παπαγάλοι δε διηγούνται· δεν έχουν λογική.»

«Όχι, καλέ μου κύριε, δε διηγούνται,» αποκρίθηκε η εμπόρισσα. «Αλλά διηγούνται κιόλας –με τον τρόπο τους: Μου έκανε τις φωνές του πληρώματος και του Καπετάνιου και των εμπορών. Ήταν, πραγματικά, τρομερές!...»

«Είμαστε απεσταλμένοι του Βασιληά,» δήλωσε η Ερία, «για να λύσουμε την υπόθεση των χαμένων πλοίων. Δεν πιστεύω να προσπαθείς να μας ξεγελάσεις, γιατί θ'αποβεί εις βάρος σου.»

«Καλή μου κυρία!» έκανε, (προσποιητά;) έκπληκτη, η εμπόρισσα. «Με προσβάλλετε, αφάνταστα. Θα φερόμουν εγώ ποτέ έτσι; Όχι στους απεσταλμένους του Βασιληά μονάχα, μα σε κανέναν! Πρέπει να διατηρώ την καλή μου φήμη, ξέρετε.»

«Δηλαδή, ο παπαγάλος διηγείται ό,τι συνέβη στο καράβι...;» συνοφρυώθηκε η Μάνζρα.

«Περίπου,» παραδέχτηκε η εμπόρισσα. «Μιμείται τις φωνές όσων βρίσκονταν εκεί.»

«Κάντον να τις μιμηθεί,» ζήτησε η Μάνζρα.

«Κυρία μου, δε μπορώ να τον κάνω να τις μιμηθεί. Τις μιμείται μόνος του, όποτε εκείνος νομίζει,» εξήγησε η εμπόρισσα.

«Αν δεν το δούμε να συμβαίνει, γιατί να σε πιστέψουμε;» απαίτησε ο Γκούλχακ.

«Καλύτερα που δεν θα τον αγοράσετε εσείς,» ακούστηκε μια φωνή δίπλα τους. «Θα τον πάρω εγώ. Πόσο κοστίζει, εμπόρισσα;»

Ένας άντρας καθόταν στην άκρη ενός άδειου κάρου, όχι πολύ μακριά τους. Ήταν μελαχρινός, με πλούσια μαλλιά και στρογγυλωπό πρόσωπο. Φορούσε ένα καφετί, πέτσινο γιλέκο, ένα πράσινο, φαρδύ παντελόνι, μια μαύρη, πλατιά ζώνη, και μελανές, όχι ιδιαίτερα ψηλές, μπότες. Στη μέση του ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο.

«Όχι, περιμέντε!» πετάχτηκε η Ερία. «Εμείς βρισκόμαστε σ'αποστολή για το Βασιλιά. Θέλουμε τον παπαγάλο –μας είναι αναγκαίος!»

«Εγώ, όμως, δίνω τα λεφτά,» τόνισε ο άγνωστος. Σηκώθηκε όρθιος και πλησίασε την ομάδα της πολεμίστριας και την εμπόρισσα. Στράφηκε στην τελευταία, ρωτώντας, σχεδόν αδιάφορα: «Λοιπόν, πόσο, κούκλα;»

«Εκατό χρυσά νομίσματα, κύριε,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Εκατό!» έκανε η Ερία. «Αυτό είναι καθαρή ληστεία!»

«Και ο παπαγάλος τούτος είναι... σπάνιο κομμάτι,» συμπλήρωσε η εμπόρισσα.

«Χαμήλωσε την τιμή,» τη συμβούλεψε ο ξένος. «Κανείς δεν πρόκειται να τον αγοράσει τόσο ακριβά, κούκλα.»

«Δεν πρόκειται να τον πουλήσω φτηνότερα,» πείσμωνσε η εμπόρισσα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

«Θα τον πουλήσεις,» επέμεινε η Ερία. «Ο παπαγάλος μάς είναι αναγκαίος στην αποστολή μας για τον Βασιληά.»

«Τότε, θα τον αγοράσετε,» αποκρίθηκε η εμπόρισσα. «Υποθέτω...»

«Τι διαολεμένη εκμετάλλευση είν' αυτή!» επενέβη ο Γκούλχακ. «Επειδή τον έχουμε ανάγκη, δηλαδή—»

«Κι εμένα μ' αποκλείεις απ' την αγορά!» πρόσθεσε ο κορακομάλλης άγνωστος. «Είναι άδικο!»

«Αυτή, όμως, είναι η τιμή μου. Πάρτε τον παπαγάλο ή φύγετε. Δική σας η επιλογή.»

«Αρνείσαι στο Βασιληά έναν παπαγάλο;» μούγκρισε η Ερία.

«Δε βλέπω κανέναν Βασιληά εδώ,» παρατήρησε η εμπόρισσα. «Αν μου τον ζητούσε εκείνος, ίσως και να του τον έδινα —φτηνότερα.»

«Εμείς είμαστε άνθρωποι του Βασιληά,» της θύμισε η Ερία.

«Πάλι, τον Βασιληά δεν τον βλέπω,» τόνισε η εμπόρισσα.

«Είσαι εντελώς παρανοϊκή;» φώναξε ο Γκούλχακ. «Εμείς βρισκόμαστε εδώ *εκ μέρους* του Βασιληά. Είναι σα να είν' ο ίδιος μαζί μας!»

«Είπα —δεν τον βλέπω,» αντιγύρισε η εμπόρισσα. «Αγοράστε τον παπαγάλο ή αδειάστε μου τηγωνιά. Υπάρχουν κι άλλοι πελάτες σήμερα. Μη μου κόβετε την κίνηση.»

«Δε θα σου κόψουμε μόνο την κίνηση, άμα συνεχίσεις να—!» Η Μάνζρα έκανε να τραβήξει το σπαθί της, αλλά η Ερία τής έπιασε το χέρι, ρίχνοντάς της ένα αυστηρό, απαγορευτικό βλέμμα.

«Πού πάει αυτός ο τύπος με τον παπαγάλο;» ρώτησε σχεδόν, αδιάφορα, ο Φάλμαριν.

«Ε!» έκαναν όλοι οι άλλοι και στράφηκαν στο Τ όπου ήταν, πριν από λίγο, το πρασινοκίτρινο πτηνό. Τώρα, τόχε αρπάξει ο μελαχρινός άγνωστος, που ξεκίνησε να τρέχει, μόλις κατάλαβε πως τον αντιλήφθηκαν.

«Φερ' τον παπαγάλο πίσω!» φώναξε ο Φέρντεχ, παίρνοντάς τον στο κατόπι και σπρώχνοντας τον κόσμο της αγοράς από μπροστά του. «Παλιόσκυλο! Παλιοκλέφτη!»

Έσπρωχνε, έσπρωχνε, έσπρωχνε, προσπαθώντας να μην τον αφήσει καθόλου απ'τα μάτια του. Σε κάποια στιγμή, εκείνος κλότσησε, απότομα, έναν μεγάλο λόφο (έφτανε ως τον πρώτο όροφο ενός χτιρίου) από ψάθινα καλάθια, τα οποία σωριάστηκαν πάνω στον Φέρντεχ.

«Καταραμένε μπαγαπόντη!» γρύλισε ο πολεμιστής, επιχειρώντας να κρατήσει την ισορροπία του. Δεν τα κατάφερε κι έπεσε.

Ύστερα, κάποιος παραμέρισε μερικά καλάθια από πάνω του. Και κείνος αντίκρισε έναν άντρα με πλατύγυρο καπέλο και μπλε, μισοκουρελιασμένο πανωφόρι, να τον κοιτάζει.

«Είσαι καλά, φίλε;»

Ο Φέρντεχ κοίταξε γύρω του, ψάχνοντας, με το βλέμμα, τον κλέφτη. Δεν τον βρήκε.

«Όχι!» γρύλισε. «Όχι, καθόλου!» Σηκώθηκε όρθιος.

«Μια χαρά σε βλέπω εγώ,» μειδίασε ο άντρας με το καπέλο.

** ** *

Η Μάνζρα είδε τα καλάθια να πέφτουν πάνω στον Φέρντεχ, αλλά δε σταμάτησε· ήξερε ότι δε θα πάθαινε τίποτα. Συνέχισε ν'ακολουθεί τον άγνωστο που είχ'αρπάξει τον παπαγάλο, τρέχοντας.

«Σταμάτα, ηλίθιε!» του φώναξε. «Θα μπλέξεις άσχημα! Είμαστε απεσταλμένοι του Βασιληά!»

Εκείνος, σαν απάντηση, κλότσησε ένα βαρέλι με λάδι. Το γλιστερό υγρό χύθηκε στα μποτοφορεμένα πόδια της Μάνζρα.

«Ααααα!» ούρλιαξε η ξανθιά γυναίκα, καθώς σωριαζόταν στο σκληρό έδαφος.

Αισθάνθηκε κάποιον να την κλοτσά, να μπλέκεται πάνω της και να πέφτει κι αυτός.

Αντίκρισε την Ερία.

«Γαμώτο!» μούγκρισε η Μάνζρα. «Νομίζω ότι μας ξέφυγε, αρχηγέ...»

«Τρομερή διαπίστωση...!» μουρμούρισε, θυμωμένα, η Ερία, καθώς προσπαθούσε να σηκωθεί όρθια. «Σιχαίνομαι το λάδι!...» Ο λευκός χιτώνας της με το έμβλημα του Βασιληά είχε γεμίσει με το γλοιώδες υγρό, καθώς και τα χέρια της, αλλά, ευτυχώς, τα μαλλιά της λιγότερο.

Ο Φάλμαριν κι ο Γκούλχακ φάνηκαν νάρχονται. Ο τελευταίος γέλασε, βλέποντάς τες σ' αυτή την κατάσταση.

«Αδελφέ μου! ούτ'ο γελωτοποιός του Βένγκριλ δεν τα καταφέρνει τόσο καλά!...»

«Γκούλχακ, θα σε σαπίσω στο ξύλο!» μούγκρισε η Μάνζρα, καθώς η Ερία τη βοηθούσε να σηκωθεί όρθια, δίχως να ξαναγλιστρήσει στο λάδι.

«Έχει δίκιο, όμως,» αναστέναξε η αρχηγός της ομάδας: «Κι ο γελωτοποιός του Βένγκριλ θα μπορούσε να πιάσει αυτόν τον τύπο, και μας μας ξέφυγε...»

Ο Φέρντεχ πλησίασε. «Πούντος, ο καταραμένος;»

«Τον χάσαμε,» παραδέχτηκε η Ερία. «Και βουτηχτήκαμε μες στο λάδι... Το σιχαίνομαι πάνω μου!»

«Δεν τον χάσαμε,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

Οι άλλοι στράφηκαν, απότομα, να τον κοιτάξουν.

«Μας κοροϊδεύεις, ρε δάσκαλε;» αναστέναξε η Ερία.

«Όχι, κυρία μου. Απλά, περιμένετε μισό λεπτό, παρακαλώ...» αποκρίθηκε, ευγενικά, όπως πάντα, ο Φάλμαριν. Έκλεισε τα μάτια του και φάνηκε να μουρμουρίζει κάτι, μέσ' από σφαλισμένα χείλη.

«Τι κάνει;» ψιθύρισε η Μάνζρα, φοβούμενη μην τον ενοχλήσει. «Υφαίνει κάποιο ξόρκι;»

Ο Φέρντεχ ανασήκωσε τους ώμους του.

«Τα ίδια έκανε κι όταν εσείς φύγατε, τρέχοντας, πίσω απ' τον κλέφτη,» εξήγησε ο Γκούλχακ.

«Γιαυτό εσύ έμεινες πίσω, παλιοδειλέ;» είπε η Μάνζρα.

Ο Γκούλχακ δεν απάντησε.

Ο Φάλμαριν, μετά από λίγο, άνοιξε, πάλι, τα μάτια του. «Μπήκε σ'ένα πανδοχείο, ονόματι *‘Το Ασημένιο Περιδέραιο’*.»

«Πώς το έμαθες;» ρώτησε η Ερία.

«Τα Πνεύματα μιλούν σ'εκείνους που γνωρίζουν τη γλώσσα τους. Και τα Πνεύματα βρίσκονται παντού,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Πάμε, τώρα;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Ερία. «Δείξε μας. Όταν πιάσω στα χέρια μου αυτό τον κλέφτη, θα ευχηθεί να ήταν νεκρός!»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού περπάτησε πρώτος, κι οι άλλοι τον ακολούθησαν, μέσα από μερικά στενά δρομάκια της αγοράς (όχι πως είχε και μεγάλους δρόμους), τα οποία, τελικά, τους έβγαλαν μπροστά από ένα μονώροφο χτίριο, που η πινακίδα πάνω απ'την πόρτα του έγραφε *«Το Ασημένιο Περιδέραιο»*.

Η ομάδα άνοιξε την πόρτα και μπήκε. Στο εσωτερικό η ατμόσφαιρα ήταν αποπνιχτική απ'τον καπνό και τις μυρωδιές των φαγητών. Πολύς κόσμος καθόταν στα τραπέζια. Και σ'ένα ακριανό ήταν κι ο κλέφτης, μαζί με μια μελαχρινή γυναίκα, με μακριά μαλλιά. Η τελευταία ήταν ντυμένη με μελανό γιλέκο, μελανό παντελόνι και ψηλές, ως το γόνατο, μπότες. Τα ρούχα ήταν όλα κολλητά επάνω της. Στη ζώνη της ήταν θηκαρωμένο ένα ξιφίδιο. Στα χέρια του κορακομάλλη άντρα βρισκόταν ο πρασινοκίτρινος παπαγάλος.

Η Ερία κι οι δικοί της ζύγωσαν, γρήγορα. Εκείνος, μόλις τους είδε, ξαφνιαστηκε και σηκώθηκε, απότομα, να φύγει, ρίχνοντας στο δάπεδο την κούπα με τη μπίρα του, όμως παρατήρησε πως τον είχαν κυκλώσει, κι έτσι δεν το επιχείρησε.

«Κάθισε,» του πρότεινε η αρχηγός των απεσταλμένων του Βασιλιά.

Ο άντρας ακολούθησε τη συμβουλή της, ήρεμα.

«Ποιοι είν' αυτοί, Άνεμε;» τον ρώτησε, συνοφρυωμένη, η μελαχρινή γυναίκα που καθόταν μαζί του.

«Είμαστε πολεμιστές του Βασιληά, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Γκούλχακ. «Ο φίλος σας απο δώ είναι κλέφτης. Έκλεψε τον παπαγάλο μιας τίμιας εμπόρισσας.»

«Όχι ακριβώς τίμιας...» μουρμούρισε, αναποδογυρίζοντας τα μάτια της, η Μάνζρα.

Ο Άνεμος (όπως τον είχε αποκαλέσει η μελαχρινή γυναίκα) αναστέναξε. «Παιδιά, δεν έχω κανένα προηγούμενο μαζί σας...»

«Τώρα, έχεις,» τόνισε η Ερία. «Είναι παράνομο να κλέβεις.»

«Μα είδατε πώς πήγαινε να μας εκμεταλλευτεί αυτή η εμπόρισσα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Της άξιζε.»

«Εσύ θα κρίνεις αν της άξιζε;» μούγκρισε ο Φέρντεχ.

«Τι τον ήθελες, όμως, τόσο πολύ τον παπαγάλο, τέλος πάντων;» Η περιέργεια έτρωγε την Ερία. «Φαينόσουν να τον χρειάζεσαι όσο εμείς.»

Ο Άνεμος μειδίασε. «Είσαι έξυπνη,» παρατήρησε. «Ψάχνω και γω να μάθω τι συμβαίνει με τα χαμένα πλοία. Μαζί με την Νύχτα.» Λοξοκοίταξε την μελαχρινή γυναίκα πλάι του.

«Γιατί; μπορώ να μάθω;» ρώτησε η Ερία, σηκώνοντας ένα της φρύδι.

«Δεν έχετε ακούσει το θρύλο που ψιθυρίζουν στα λιμάνια;» απόρησε η Νύχτα.

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι η Ερία.

«Τότε, καθίστε, παρακαλώ,» τους παρότρυνε ο Άνεμος, χαϊδεύοντας τον παπαγάλο που είχε μόλις κλέψει.

Εκείνοι κάθισαν.

«Κατ'αρχήν, θα μου πείτε πώς μ'εντοπίσατε, τελικά;»

«Τι σε νοιάζει;» απαίτησε ο Γκούλχακ. Δεν του άρεσε που κάθονταν για κουβέντα μ'ετούτον τον κλέφτη.

«Έχω την περιέργεια να μάθω. Σας είχα... αδρανοποιήσει όλους.»

«Ο φίλος μας, ο Φάλμαριν, μιλά με τα Πνεύματα,» εξήγησε η Ερία, κοιτώντας τον λιγομίλητο σύντροφό της.

«Μάγος;» σήκωσε τα φρύδια του ο Άνεμος, καθώς κι εκείνος στρεφόταν σ' αυτόν.

«Σοφός του Κύκλου του Φτερού, κύριε,» διόρθωσε ο Φάλμαριν.

«Μάγος, δηλαδή,» κατέληξε ο Άνεμος. «Όλοι σας μάγοι είστε.»

Ο Φάλμαριν δεν αποκρίθηκε.

«Μίλησέ μας για το τι ψιθυρίζεται στα λιμάνια,» πρότεινε η Ερία στον κλέφτη του παπαγάλου.

Εκείνος ξαναχάιδεψε το πτηνό στα χέρια του. «Λένε ότι τα πλοία χάνονται και δεν επιστρέφουν γιατί βρίσκουν ένα νησί γεμάτο θησαυρούς.»

Η Μάνζρα γέλασε. «Είσ' ανόητος, αν πιστεύεις αυτές τις ιστορίες...!»

«Καθόλου, κούκλα,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Πολύ συμφωνούν σ' αυτό. Δε μπορεί νάναι τυχαίο. Βέβαια, κάποιιοι λένε ότι στο νησί ζουν καταχθόνια όντα, που σκοτώνουν όσους πάνε για τους θησαυρούς. Εγώ κι η Νύχτα παραδεχόμαστε πως, αναμφίβολα, θα υπάρχει κίνδυνος, αλλά, φύσει τυχοδιώχτες, δεν τα βάζουμε εύκολα κάτω. Θα βρούμε το νησί και θα πλουτίσουμε. Προς το παρόν, ψάχνουμε ένα πλοίο να μας πάει εκεί...»

«Κι εδώ που τα λέμε, εσείς εκεί δεν θα κατευθυνθείτε;» ρώτησε η Νύχτα. Η Ερία έγνεψε καταφατικά. «Τότε, δεν πιστεύω να σας ήταν κόπος να μας πάρετε μαζί σας. Για την τροφή μας θα φροντίζουμε μόνη μας και μπορούμε να κοιμόμαστε και στ' αμπάρι, αν χρειαστεί. Επιπλέον, πιθανώς να σας φανούμε χρήσιμοι. Έχουμε μια κάποια εμπειρία στη θάλασσα κι οι δυο, καθώς και στη μάχη, άμα υπάρχει ανάγκη να πολεμήσουμε.»

Η αρχηγός της αποστολής φάνηκε να το σκέπτεται.

«Τι σκέφτεσαι;» μούγκρισε ο Φέρντεχ. «Ο τύπος είναι κλέφτης!»

«Αλλά μπορεί να σας φανώ χρήσιμος –το ίδιο και η Νύχτα –το ίδιο κι ο παπαγάλος μου. Τι προτιμάς, φίλε μου, έναν άνθρωπο στη φυλακή ή κάποιον ικανό στο ταξίδι που πρόκειται να κάνεις... και πιθανώς να είναι επικίνδυνος;»

«Εξάλλου, το έγκλημα του Ανέμου δεν είναι και τόσο φρικτό,» ανασήκωσε τους ώμους της η Νύχτα, καθώς ακουμπούσε την πλάτη της στην καρέκλα και τύλιγε τα χέρια της πάνω στο ένα της γόνατο, το οποίο ύψωνε ελαφρώς, για να βάλει το πόδι της σε πιο βολική θέση. «Απλά, έκλεψε έναν παπαγάλο. Και... μπορεί να σας τον δώσει –στην ουσία θα σας τον δώσει, αφού θα συνταξιδέψουμε– κι εσείς πληρώστε την εμπορίσσα κανονικά, αν νομίζετε –εκατό κορόνες...»

«Δεν έχεις κι άδικο...» παραδέχτηκε ο Γκούλχακ.

«Και όποιος είναι χρήσιμος πρέπει νάναι κι ευπρόσδεκτος,» πρόσθεσε ο Φάλμαριν.

«Ναι,» συμφώνησε η Μάνζρα, μ'ένα μειδίαμα.

«Τι λέτε, ρε παιδιά; Δε το πιστεύω!...» έκανε, αγανακτισμένος, ο Φέρντεχ.

«Έχουμε, όμως, την πλειοψηφία,» του είπε η Ερία.

«Κι εσύ μαζί τους;» αναστέναξε ο Φέρντεχ.

«Ναι,» κατένευσε η Ερία. Στράφηκε στον Άνεμο και τη Νύχτα. «Μπορείτε να έρθετε μαζί μας.»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο πρώτος, χαμογελώντας. «Πότε φεύγετε;»

«Σήμερα τ' απόγευμα, πιστεύουμε,» δήλωσε η Ερία.

«Πού θα σας συναντήσουμε;»

«Καλύτερα, κάποιος από μας νάρθει να βρει εσάς. Πού;»

«Εδώ, στο *Ασημένιο Περιδέραιο*.»

«Τον παπαγάλο,» ζήτησε η Ερία.

«Ο παπαγάλος θα μείνει μαζί μας,» τόνισε ο Άνεμος.

Και η Νύχτα έγνεψε καταφατικά, και πρόσθεσε: «Σαν εγγύηση ότι θα μας φωνάξετε να έρθουμε στο πλοίο σας.»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε η Ερία, λιγάκι πειραγμένη όμως.

Ύστερα, εκείνη κι η ομάδα της σηκώθηκαν απ'το τραπέζι και βγήκαν απ'το πανδοχείο.

«Δεν τους εμπιστεύομαι αυτούς τους δυο,» δήλωσε ο Φέρντεχ.

«Γιατί, όμως, ν'αρνηθούμε μια βοήθεια που μας προσφέρεται;» έθεσε το ερώτημα η Ερία. «Και, μάλιστα, τζάμπα...»

«Πάμε, τώρα, να πληρώσουμε τον παπαγάλο στην εμπορίσσα;» ρώτησε ο Γκούλχακ.

«Να πληρώσουμε τον παπαγάλο;» έκανε η Μάνζρα. «Ερία;»

«Μπα...» κούνησε το κεφάλι της η αρχηγός της ομάδας, και προχώρησε.

«Μα...» άρχισε ο Γκούλχακ.

Η Μάνζρα γέλασε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 7^ο

Η Θαλάσσια Λεπίδα σαλπάρει

Οταν επέστρεψαν στο παλάτι του Φερχ, η Μάνζρα και η Ερία, αμέσως, έβγαλαν τα βουτηγμένα στο λάδι ρούχα τους και πήγαν για μπάνιο, προτού κατεβούν στην μεγάλη αίθουσα, όπου συγκεντρώθηκαν όλοι οι πολεμιστές, για να γευματίσουν. Στον άρχοντα της Όρφαλχ δεν είπαν τίποτα για όσα τους είχαν συμβεί στην αγορά· σκόπευαν να μπάσουν τον Άνεμο, τη Νύχτα και τον παπαγάλο στο πλοίο τους δίχως να δώσουν εξηγήσεις.

«Δε μ'αρέσει καθόλου αυτό, αρχηγέ,» είπε ο Φέρντεχ, όταν είχαν τελειώσει το φαγητό τους και έπιναν, ήρεμα, τσάι, καθισμένοι σε διάφορα σημεία της αίθουσας, περιμένοντας να ετοιμαστεί το καράβι τους.

«Δεν είναι τόσο τραγικό,» αποκρίθηκε η Ερία, που είχε θρονιαστεί στο περβάζι ενός παραθύρου, κρατώντας στο δεξί χέρι την κούπα της, απ' την οποία λίγος αχνός υψωνόταν.

«Μα, ο Άνεμος και η Νύχτα δε μου μοιάζουν διόλου γι'άνθρωποι εμπιστοσύνης· θα μας προδώσουν, με την πρώτη ευκαιρία, αν είναι να πάρουν τον πολύτιμο θησαυρό τους –άμα, τελικά, όντως, υπάρχει θησαυρός σ'αυτό το καταραμένο νησί και δεν είν'όλα παραμύθια.»

«Το ξέρω,» ανασήκωσε τους ώμους της, αδιάφορα, η Ερία, πίνοντας μια γουλιά τσάι απ'την κούπα της.

«Τότε, γιατί να τους πάρουμε μαζί μας;» έθεσε το ερώτημα ο Φέρντεχ, βάζοντας τα χέρια στη μέση του, καθώς στεκόταν.

«Γιατί μας προσφέρουν βοήθεια δίχως να ζητούν πληρωμή –εκτός κι αν πληρωμή είναι ο ίσως ανύπαρκτος θησαυρός τους... Και απ'ό,τι είπαν έχουν μια κάποια εμπειρία στη θάλασσα, που εμείς σου θυμίζω πως δεν έχουμε.»

«Θάχουν, όμως, οι άνθρωποι που θα μας δώσει ο άρχοντας Φερχ μαζί με το καράβι,» τόνισε ο Φέρντεχ.

«Ο Άνεμος κι η Νύχτα νομίζω ότι έχουν ακόμα περισσότερη,» εξήγησε η Ερία. «Είναι τέτοιου είδους άτομα· δεν τους είδες; Των λιμανιών, του δρόμου, κάνουν ό,τι δουλειά βρουν, προσπαθούν να πλουτίσουν απ'το τίποτα· τυχοδιώχτες!...»

«Δεν πρόκειται να σε μεταπείσω, έτσι;»

«Όχι. Εξάλλου, και οι υπόλοιποι πιστεύουν ότι καλό θα είναι νάρθουν μαζί μας –ακόμα κι ο Φάλμαριν (αυτό δεν το περίμενα). Γιατί, στο κάτω-κάτω, εμείς έχουμε είκοσι πολεμιστές, εκείνοι είναι μονάχα δύο· τι κακό να μας κάνουν –αν υποθέσουμε ότι, όντως, θέλουν να μας κάνουν κακό;»

«Όπως νομίζετε,» αναστέναζε ο Φέρντεχ. «Εύχομαι μονάχα όλη τούτη η υπόθεση να μην πάει στραβά για μας...»

** ** *

«Αυτό εκεί πρέπει νάναι το πλοίο μας, που το ετοιμάζουν.» Η Μάνζρα έδειξε έξω από ένα παράθυρο της μεγάλης αίθουσας όπου αναπαύονταν, πίνοντας τσάι, οι απεσταλμένοι του Βένγκριλ.

«Χμ, ναι...» συμφώνησε ο Γκούλχακ. «Τι κάνουν; Το γεμίζουν με τρόφιμα;»

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε η Μάνζρα. «Το πλήρωμα, όμως, δε μου φαίνεται ιδιαίτερα πολύ. Αλλά δεν πειράζει. Θα έχουμε τον Άνεμο και τη Νύχτα να μας καθοδηγούν στη θάλασσα, αφού είπαν ότι ξέρουν από τέτοια.»

«Ναι. Δεν πιστεύω, όμως, να τα είπαν μόνο και μόνο για να γλιτώσουν το τομάρι τους και να μην τους ξαναδούμε...;»

Η Μάνζρα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Αν είν'έτσι, τότε, άδικα χάσαμε τον παπαγάλο,» κατέληξε.

«Πάμε να τους βρούμε στο πανδοχείο, για να σιγουρευτούμε ότι δε θα φύγουν;» πρότεινε ο Γκούλχακ.

«Τώρα;» απόρησε η Μάνζρα. «Ας περιμένουμε, ως την ώρα που το καράβι θα είναι έτοιμο, και θα μας στείλει η Ερία.»

«Τότε, ίσως νάναι αργά,» υπέθεσε ο Γκούλχακ. «Δεν πάμε να της το πούμε.»

«Πάμε,» συμφώνησε η Μάνζρα.

Πλησίασαν την αρχηγό της αποστολής, που συζητούσε κάτι με τον Φέρντεχ.

«Σκεφτήκαμε κάτι,» είπε ο Γκούλχακ.

«Πρωτότυπο αυτό,» παρατήρησε ο Φέρντεχ.

Η Μάνζρα τον αγνόησε επιδεικτικά. «Λέμε να πάμε από τώρα να βρούμε τον Άνεμο και τη Νύχτα, επειδή μπορεί αργότερα να φύγουν.»

«Γιατί να φύγουν;» ρώτησε η Ερία.

«Γιατί ίσως όλα όσα μας έλεγαν να μας τα έλεγαν μόνο και μόνο για να γλιτώσουν από μας και, μετά, να την κοπανήσουν,» εξήγησε η Μάνζρα.

Η Ερία σήκωσε ένα της φρύδι προς τον Φέρντεχ. «Δεν έχει κι άδικο...»

«Λοιπόν, να πάμε στο πανδοχείο τους και να έρθουμε, σιγά-σιγά, μαζί τους, στο λιμάνι;» είπε η Μάνζρα.

«Καλά, πηγαίντε,» τους επέτρεψε η Ερία.

Ο Γκούλχακ κι η Μάνζρα απομακρύνθηκαν απ'την αρχηγό τους και τον Φέρντεχ, αρχίζοντας ν'ανεβαίνουν στα καταλύματά τους, για να φορέσουν τις πανοπλίες τους.

«Να σε βοηθήσω να βγάλεις αυτά τα ρούχα και να ντυθείς μ'εκείνα της δουλειάς;» ρώτησε ο πολεμιστής, μειδιώντας.

«Θάπρεπε να μου κάνεις τούτη την πρόταση κάποια άλλη στιγμή, που θάχουμε περισσότερο χρόνο,» του επέστρεψε το μειδίαμα η Μάνζρα.

«Θα το θυμάμαι αυτό,» τόνισε ο Γκούλχακ, καθώς εκείνη έμπαινε στο δωμάτιό της, κλείνοντας την πόρτα πίσω της.

Σε λίγο, ήταν κι οι δυο τους έτοιμοι, ντυμένοι με τις φολιδωτές αρματωσιές τους και με ξιφή θηκαρωμένα στη μέση τους. Όμως κάτι έλειπε απ'την αμφίεση της Μάνζρα.

«Γιατί δε φοράς το χιτώνα με το οικόσημο του Βασιλιά;» τη ρώτησε ο Γκούλχακ.

«Όταν έγινε μες στο λάδι και ήρθαμε δω, τον έπλυνα και δεν έχει στεγνώσει ακόμα,» εξήγησε εκείνη.

Κατέβηκαν στην μεγάλη αίθουσα, έκαναν νόημα στην Ερία ότι έφευγαν και, μετά, βγήκαν απ'το παλάτι του άρχοντα Φερχ, βαδίζοντας στους δρόμους της Όρφαλχ. Απ'τα πανδοχεία και τις ταβέρνες φασαρία ερχόταν και μυρωδιές φαγητού. Το μεσημέρι είχε περάσει, αλλά ακόμα κάποιοι έτρωγαν ή ξεκουράζονταν μαζί με την παρέα τους. Στους δρόμους η κίνηση ήταν μειωμένη, όσο ήταν δυνατόν σε μια πόλη σαν και τούτη, όπου το ένα χτίριο ήταν τόσο κοντά στο άλλο.

Πήγαν ως την αγορά και χάθηκαν, προσπαθώντας να εντοπίσουν το *Ασημένιο Περιδέραιο*.

«Πού είμαστε, τώρα;» αναστέναξε η Μάνζρα, βάζοντας τα χέρια στη μέση και κοιτώντας τριγύρω.

«Ας ρωτήσουμε,» πρότεινε ο Γκούλχακ. Στράφηκε σ'έναν έμπορο εκεί κοντά, ο οποίος πουλούσε ρούχα. «Ε, φίλε, μπορείς να μας πεις πώς να πάμε στο πανδοχείο *‘Το Ασημένιο Περιδέραιο’*;»

«Ευχαρίστως,» αποκρίθηκε εκείνος. «Προχωρήστε προς τα κει»—έδειξε, με το χέρι του—«και στρίψτε στο τρίτο σοκάκι δεξιά σας.»

Η Μάνζρα κι ο Γκούλχακ ακολούθησαν τις οδηγίες του εμπορου και πέρασαν από κάτι στενά δρομάκια, όπου, αν ήταν πρωί, η κατάσταση θα ήταν αφόρητη απ'την πολυκοσμία. Τελικά, βρέθηκαν στο πανδοχείο που έψαχναν και μπήκαν στην τραπεζαρία. Κοίταξαν, μα δεν είδαν πουθενά τον Άνεμο ή τη Νύχτα.

«Δεν πιστεύω να...;» άρχισε ο ξανθός άντρας, με το μικρό γένι στο σαγόνι.

«Θα σου φαινόταν απίθανο;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Γκούλχακ. «Όμως γι'αυτό ήρθαμε: για να τους προλάβουμε προτού φύγουν. Νομίζω πως την πατήσαμε, όταν χάσαμε το δρόμο για εδώ. Αργήσαμε...»

«Μην απογοητεύεσαι ακόμα,» είπε η Μάνζρα. «Για να δούμε τι έχουν να πουν κι οι θαμώνες...»

Η τραπεζαρία του πανδοχείου ήταν γεμάτη με ταξιδιώτες και ναυτικούς. Πίσω απ'το μπαρ στεκόταν ένας χοντρός άντρας, με λίγα, μαύρα μαλλιά και καράφλα στο κέντρο του κεφαλιού. Φορούσε μια βρόμικη, ποτισμένη στον ιδρώτα, μπεζ τουνίκα. Οι δύο απεσταλμένοι του Βασιληά Βένγκριλ τον ζύγωσαν.

«Γεια,» έκανε ο Γκούλχακ, σηκώνοντας, ελαφρώς, το χέρι.

«Γεια σου, φίλε,» αποκρίθηκε ο οινοχόος. «Έχεις το βασιλικό οικοδόμημα επάνω σου, παρατηρώ. Είσαι πολεμιστής του Βασιληά;»

«Ακριβώς,» έγνεψε καταφατικά ο Γκούλχακ.

Κάποιοι που κάθονταν στο μπαρ, ή στα κοντινά τραπέζια, στράφηκαν να του ρίξουν ένα βλέμμα ο καθένας.

«Ψάχνουμε για δύο ανθρώπους,» δήλωσε η Μάνζρα. «Ο ένας ονομάζεται Άνεμος και η άλλη Νύχτα.»

«Πολεμιστές του Βασιλιά ή μη, εδώ δεν παίρνετε πληροφορίες δίχως να πληρώσετε γι' αυτές,» αποκρίθηκε ο οινοχόος.

«Εντάξει,» ξεφύσηξε ο Γκούλχακ, που δεν του πολυάρεσε η συμπεριφορά του χοντρού άντρα μπροστά του. «Πόσα θες;»

«Όσα περισσότερα, τόσο το καλύτερο,» έκανε εκείνος, μ' ένα πλατύ μειδίαμα, που αποκάλυψε δυο κενά σημεία στην πάνω σειρά των δοντιών του στόματός του.

«Δεν υπάρχει λόγος να πληρώσεις αυτόν τον χοντρομπαλά· εδώ είμαστε,» ακούστηκε η φωνή της Νύχτας, και οι δυο πολεμιστές την είδαν να ξεπροβάλλει μέσ' απ' τον κόσμο, ντυμένη στα μαύρα, όπως και το πρωί.

«Πρόσεχε τα λόγια σου, γυναίκα!» απείλησε ο οινοχόος, δείχνοντάς τη, με το παχύ δάχτυλό του.

«Θάπρεπε, μήπως, να σε φοβηθώ Χέγκαχ;» σήκωσε ένα της φρύδι η Νύχτα. «Γιατί, αν είν' έτσι, τότε, δεν έχω καταλάβει ακόμα γιατί...»

«Αμα δεν ήτανε δω οι πολεμιστές του Βασιλιά, θα σουδειχνα γιατί, σκύλα, αλλά δεν θέμε να προσβάλουμε τη Μεγαλειότητά του,» μούγκρισε ο χοντρός.

«Όλο λόγια είσαι,» αντιγύρισε, χλευαστικά, η Νύχτα. «Ελάτε μαζί μου,» πρότεινε στον Γκούλχακ και τη Μάνζρα.

Αυτοί την ακολούθησαν, και η μαυροντυμένη γυναίκα τούς πήγε μπροστά σε μια μοβ κουρτίνα, την οποία παραμέρισε, για ν' αποκαλυφθεί ένα τραπέζι και ο Άνεμος, με τον πρασινοκίτρινο παπαγάλο του στο χέρι.

«Δεν περίμενα να σας δω τόσο νωρίς, παιδιά,» είπε, αλλά δεν έμοιαζε καθόλου έκπληκτος για την εμφάνισή τους. «Όμως, όταν άκουσα όλες τις κουβέντες και τους ψιθύρους να παύουν στην τραπεζαρία και να ηχεί πεντακάθαρα η φωνή του Χέγκαχ, ήμουν βέβαιος πως ήσασταν εσείς. Τι θα θέλατε;»

«Ηρθαμε, απλά, για να σας οδηγήσουμε στο καράβι μας, στο λιμάνι,» εξήγησε η Μάνζρα.

«Από τώρα;» ρώτησε η Νύχτα, καθώς καθόταν πλάι στον Άνεμο. «Νόμιζα πως θα ξεκινούσατε αργότερα, όταν είπατε απόγευμα...»

«Αργότερα ξεκινάμε, αλλά...»

«Φύγαμε πιο νωρίς απ'το παλάτι, για να είμαστε σίγουροι ότι θα φτάσουμε στην ώρα μας εδώ. Φοβόμασταν μη χάσουμε το δρόμο,» είπε ψέματα ο Γκούλχακ. «Τελικά, δεν τον χάσαμε, γι'αυτό μας βλέπετε από τώρα.»

«Έτσι εξηγείται...» συμπέρανε ο Άνεμος, χαϊδεύοντας τον παπαγάλο του.

«Να καθίσουμε;» ζήτησε η Μάνζρα.

«Ασφαλώς,» απάντησε η Νύχτα. «Τι ρωτάτε;»

Ο Γκούλχακ και η Μάνζρα πήραν θέσεις στις καρέκλες του τραπέζιού.

«Λοιπόν, μίλησε ο παπαγάλος;» ρώτησε ο πρώτος.

«Μιλιά δεν έβγαλε, ο παλιομπαγαπόντης,» τον πληροφόρησε η Νύχτα.

«Δε βαριέσαι, και για να τον χαϊδεύεις καλός είναι,» είπε ο Άνεμος. «Τζάμπα τον πήραμε. Δεν πιστεύω να τον πληρώσατε...;»

«Φυσικά και όχι,» είπε η Μάνζρα.

«Αν και θάπρεπε,» πρόσθεσε ο Γκούλχακ. «Εσείς μπορεί νάστε κλέφτες, αλλά εμείς δεν είμαστε.»

«Συνεργάζεστε, όμως, μαζί μας,» παρατήρησε ο Άνεμος.

«Εξ ανάγκης,» τόνισε ο Γκούλχακ.

«Τι δουλειές κάνετε, όταν δεν ψάχνετε για θησαυρούς;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Διάφορες τυχοδιωχτικές,» εξήγησε η Νύχτα.

«Μάλιστα...»

Κάθισαν, για λίγο, δίχως να κουβεντιάζουν. Και, ξαφνικά, ο παπαγάλος μίλησε!

«Α! Α! Πονάω! Αρπάζει... τη ζωή μου! Α! Α! Πονάω! Καπ' τάνιε, κάνε κάτι! Α! Α! Το καταραμένο! Τι 'ναι τούτο το... Α! Α!»

Μετά, έπεσε, πάλι, σιωπή.

Ο Άνεμος, η Νύχτα, η Μάνζρα κι ο Γκούλχακ αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Μίλησε!» γέλασε ο πρώτος. «Τελικά, οι ελπίδες μας δεν ήταν μάταιες! Ο παπαγάλος μίλησε!»

«Αλλά τι ήταν αυτά που είπε;» μόρφασε ο Γκούλχακ. «Ασυναρτησίες.»

«Που ίσως να καταλάβουμε καλύτερα, μέχρι να φτάσουμε στο νησί. Και, κατά τη διάρκεια του ταξιδιού μας για εκεί, μπορεί να μας δώσει κι άλλες πληροφορίες –πολύτιμες πληροφορίες.»

«Πάντως, αυτά που έλεγε τώρα εμένα μου έμοιαζαν με κραυγές ανθρώπων που φοβούνται πως σύντομα θα πεθάνουν,» δήλωσε η Μάνζρα, με κάποιο δέος στη φωνή της.

Ο Άνεμος αναστέναξε. «Γρήγορα –σε κάποιες μέρες, μάλλον–, θα μάθουμε...»

Η Νύχτα τού έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα.

Η Μάνζρα ήταν, κάπως, χλομή.

«Γιατί έχω την αίσθηση ότι βαδίζουμε προς την καταδίκη μας;» έθεσε το ερώτημα ο Γκούλχακ.

«Δεν πάμε, σιγά-σιγά, προς το καράβι σας;» πρότεινε ο Άνεμος. «Κι αν δεν είναι έτοιμο, θα περιμένουμε έξω, στο λιμάνι, ώσπου να μπορούμε να επιβιβαστούμε.»

«Ναι, ας πάμε,» έγενψε καταφατικά, με το κεφάλι, ο Γκούλχακ, μη θέλοντας να σκέφτεται τι τους περίμενε.

«Να μιλήσουμε στο Φάλμαριν,» είπε η Μάνζρα, καθώς παραμέριζαν το μοβ παραβάν, για να βγουν στην τραπεζαρία. «Εκείνος –δε μπορεί– κάποιο τρόπο θα έχει να μας προστατέψει απ' αυτό το κακό...»

Έφυγαν απ' το *Ασημένιο Περιδέрайο*, αφού, πρώτα, ο Άνεμος και η Νύχτα ανέβηκαν, για λίγο, στον όροφο του πανδοχείου, για να πάρουν τα πράγματά τους. Έστερα, έβγαλαν τους δυο

απεσταλμένους του Βασιληά, γρήγορα, στο λιμάνι. Ο Λούντρινχ έγερνε προς τη Δύση και ο Βάνσπαρχ προς την Ανατολή, ενώ τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ άρχιζαν να κάνουν την εμφάνισή τους στον ουρανό.

«Πού είν’το καράβι σας;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Απο δώ, νομίζω,» αποκρίθηκε η Μάνζρα, που το κοίταζε απ’το παλάτι και θυμόταν, περίπου, τη θέση.

Όταν το βρήκαν –πράγμα που έγινε δίχως ιδιαίτερη αργοπορία–, είδαν πως πρέπει νάταν έτοιμο να σαλπάρει, αλλά κανένας απ’την ομάδα της Ερία δεν ήταν ακόμα εδώ.

Ο Άνεμος κάθισε σ’ένα βαρέλι, κοντά σε μια ψαροταβέρνα, και οι υπόλοιποι συγκεντρώθηκαν γύρω του. Έβγαλε ένα δερμάτινο σακουλάκι με σπόρους απ’την τσέπη του και έδωσε στον παπαγάλο να φάει. Το πρασινοκίτρινο πτηνό έχωσε μέσα την χοντρή του μύτη.

«Έχω αρχίσει να τον συμπαθώ,» δήλωσε ο μπαγαπόντης, στρεφόμενος στη Νύχτα. «Πώς λες να τον ονομάσουμε;»

«Άνεμε,» τον λοξοκοίταξε εκείνη, «νομίζω ότι έχουμε κι άλλα πράγματα να σκεφτόμαστε απ’το πώς θα ονομάσουμε τον παπαγάλο...!»

«Τούτη τη στιγμή; Μπα... Αλλ’αφού δε θες να προτείνεις τίποτα... θα τον φωνάζω... Ανώνυμο! Αυτό είναι –ο Ανώνυμος!...» Μειδίασε προς το πτηνό, που έτρωγε τους σπόρους στο δερμάτινο σακούλι.

«Προτιμότερο δε θάταν κάτι όπως ‘Προφήτης της Καταστροφής’;» είπε ο Γκούλχακ.

«Πολύ μελοδραματικό,» το απέρριψε ο Άνεμος.

«Να η Ερία και οι άλλοι,» έδειξε, μετά από κάποια ώρα, η Μάνζρα.

Πράγματι, η αρχηγός της αποστολής πλησίαζε το αγκυροβολημένο πλοίο, μαζί με τον Φάλμαριν, τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, και τον άρχοντα Φερχ της Όρφαλχ. Πίσω τους έρχονταν οι υπόλοιποι πολεμιστές του Βασιληά.

Ο Γκούλχακ προχώρησε προς το μέρος τους, και ο Άνεμος, η Νύχτα κι η Μάνζρα τον ακολούθησαν.

«Εδώ είστε,» παρατήρησε η Ερία. «Πολύ καλά.»

«Ήρθε η ώρα να σας αποχαιρετήσω,» είπε ο Φερχ. «Σας εύχομαι καλή επιτυχία στην αποστολή σας. Δώστε τέλος σ'ό,τι κι αν είν'αυτό που κάνει τα εμπορικά πλοία μας να χάνονται.»

«Θα προσπαθήσουμε, άρχοντά μου,» υποσχέθηκε η Ερία, σφίγγοντας χέρια μαζί του.

Ύστερα, όλοι τους ανέβηκαν στο καράβι, που είχε το όνομα «*Η Θαλάσσια Λεπίδα*». Στο κατάστρωμα, ένας άντρας συνάντησε την αρχηγό. Ήταν μετρίου αναστήματος και ντυμένος με φαρδύ παντελόνι, που φούσκωνε σχεδόν παντού, καθώς και με μια, επίσης φαρδιά, πράσινη πουκαμίσα, που έπεφτε ως τα γόνατά του και στη μέση της δενόταν μια πλατιά, πέτσινη, μαύρη ζώνη. Ήταν ξανθός, με σγουρά, μακριά μαλλιά και γένια, αλλά όχι μουστάκι. Στο πλευρό του κρεμόταν ένα πλατύ γιαταγάνι, του οποίου η λεπίδα γυάλιζε στο φως των λαμπών που είχαν ανάψει οι ναύτες πάνω στο καράβι, καθώς σκοτείνιαζε.

«Γεια σου, κοπελιά. Είμ'ο Καπετάν Κλέντριν, πιστός στον άρχοντα Φερχ και στο Βασιλιά.»

Η Ερία συστήθηκε ως αρχηγός της έρευνας για τα χαμένα εμπορικά πλοία κι αντάλλαξε μια χειραψία και μ'αυτόν.

Όταν τα πανιά έπεσαν και η *Θαλάσσια Λεπίδα* ξεκίνησε να πλέει πάνω στα ήρεμα νερά του Ωκεανού, ο Καπετάνιος είπε:

«Τα πράγματα θα χειροτερέψουν, όταν βγούμε στ'ανοιχτά. Άκουσα ότι μερικά σκαριά παραλίγο να βουλιάξουν απ'τις καταιγίδες που μαστίζουν το πέλαγος. Αλλά, βέβαια, μην ανησυχείτε. Έχω αρκετή εμπειρία για να μας γλιτώσω απ'οτιδήποτε κακό.»

«Βασιζόμαστε πάνω σου, Καπετάνιε,» αποκρίθηκε η Ερία. «Δεν έχουμε πείρα στη θάλασσα. Εκτός απ'τους φίλους μας απο δώ, τον Άνεμο και τη Νύχτα.» Στράφηκε να τους κοιτάξει.

Ο Καπετάν Κλέντριν γέλασε, δυνατά, βλέποντάς τους. «Γνωρίζομαστε!» δήλωσε, εκπλήσσοντας την πολεμίστρια. «Τι κάνετε δω, παλιοπειρατές;»

«Ψάχνουμε το θησαυρό του νησιού όπου χάνονται τα πλοία, Καπετάνιε,» απάντησε ο Άνεμος, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του, ενώ ο απογευματινός αέρας έπαιρνε την καφετιά του κάπα και ο παπαγάλος ήταν γατζωμένος στον δεξή του ώμο.

«Αυτό το παραμύθι;» απόρησε ο Κλέντριν, και γέλασε, πάλι. «Κι ο Σάμελμ το κυνήγησε. Από τότε, δεν τον ξανάδα, τον ψευτοπαλικαρά.»

«Εμείς δεν είμαστε ο Σάμελμ,» τόνισε η Νύχτα, στενεύοντας τα σκοτεινά της μάτια.

«Ω, ώστε είστε καλύτεροι, ε;» μόρφασε ο Κλέντριν. «Αλλ' αλήθεια πώς και τους πήρατε μαζί σας;» ρώτησε την Ερία.

«Είπαν ότι έχουν κάποια εμπειρία στη θάλασσα και στη μάχη,» εξήγησε η αρχηγός της αποστολής. «Και δεν αρνούμαστε τη βοήθεια κανενός –ιδιαίτερα εκείνων που την προσφέρουν δίχως αντάλλαγμα.»

«Όχι ακριβώς δίχως αντάλλαγμα,» διόρθωσε ο Κλέντριν. «Νομίζουν πως θάχουν αντάλλαγμα –τον θησαυρό. Έλα, όμως, που κάτι μου λέει πως θ'απογοητευτούν. Απορώ, μάλιστα, ποιος μπαγαπόντης άπλωσε αυτή τη φήμη. Σίγουρα, πάντως, κάποιος κακόβουλος, για να κάνει ανόητους τυχοδιώχτες να κυνηγούν ανύπαρκτα πλούτη, και να χάνονται.»

«Δεν το ξέρεις ότι είν' ανύπαρκτα',» του είπε ο Άνεμος.

«Είναι, φιλαράκο μου. Και να σου πω γιατί; Γιατί ποιος είδε τον θησαυρό, ρε συ μπαγαπόντη μου, αφού όλοι πούχουνε ταξιδέψει στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού έχουνε χαθεί κιόλας;» έθεσε το ερώτημα ο Κλέντριν.

«Υπάρχει ίσως περισσότερη σοφία στα λόγια σας απ'ό,τι φαντάζεστε, Καπετάνιε,» παρατήρησε ο Φάλμαριν, πλησιάζοντας.

Ήταν τυλιγμένος σε μια καφετιά κάπα, με την κουκούλα στο κεφάλι του να το σκεπάζει απ' τον κρύο αγέρα.

«Τι εννοείς, φίλε μου;» τον ρώτησε η Ερία.

«Πιθανώς κάποιος νάχει εξαπλώσει τις φήμες αυτές επίτηδες,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Και τι όφελος θα έχει, μάγε;» απαίτησε ο Άνεμος, χαϊδεύοντας τον πρασινοκίτρινο παπαγάλο στα χέρια του.

«Όσοι πηγαίνουν σ' αυτό το νησί, στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού, χάνονται,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Αυτό θάνατο και τ' όφελός του.»

«Μα, δεν είναι λογικό,» είπε η Νύχτα. «Γιατί να θέλει κάποιος να χάνονται οι άνθρωποι και τα πλοία;»

«Αυτό προσπαθούμε ν' ανακαλύψουμε,» εξήγησε ο Φάλμαριν.

Η Μάνζρα τον πλησίασε. «Ο παπαγάλος μίλησε,» τον πληροφόρησε.

«Αλήθεια; Και τι είπε;» θέλησε να μάθει ο Φάλμαριν.

«Κραυγές τρομαγμένων ανθρώπων ήταν,» απάντησε η Μάνζρα.

«Προφανώς, κάτι διαβολικό συμβαίνει στο νησί όπου χάνονται τα πλοία,» είπε ο Άνεμος, δίχως φόβο στη φωνή του. «Υποπτεύομαι πως και μαγεία είν' αναμεμιγμένη.»

«Κατ' αρχήν, δεν ξέρουμε ότι είναι όντως νησί το μέρος όπου εξαφανίζονται τα καράβια,» τόνισε η Ερία.

«Είναι νησί, αν πιστέψουμε τις φήμες που έχουν διαδοθεί,» της θύμισε η Νύχτα.

«Τις ίδιες φήμες που μιλούν για το θησαυρό;» κάγχασε ο Καπετάν Κλέντριν.

Η Νύχτα τον αγνόησε.

«Η Βασίλισσα Αάνθα ίσως να γνωρίζει κάτι περισσότερο,» είπε ο Γκούλχακ, καθώς κι αυτός ήρθε στην παρέα τους.

«Η Βασίλισσα Αάνθα *πρέπει* να γνωρίζει κάτι περισσότερο,» είπε η Ερία. «Στο Βασίλειό της είναι το πρόβλημα, στο κάτω-κάτω.»

«Μπορείς να μας προστατέψεις, με τη μαγεία σου, απ' αυτό που έπαθαν εκείνοι τους οποίους μιμείται ο παπαγάλος;» ρώτησε η Μάνζρα τον Φάλμαριν.

«Πρώτα, πρέπει να μάθω τι είναι αυτό που έπαθαν και, μετά, να σκεφτώ έναν τρόπο, για να σας προστατέψω,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Όμως μπορείς να το καταφέρεις;» θέλησε να την διαβεβαιώσει η Μάνζρα.

«Θα το προσπαθήσω,» υποσχέθηκε ο Φάλμαριν. «Αλλά τίποτα δεν είν' ακόμα βέβαιο...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 8^ο

Ένας αρχικατάσκοπος αναλαμβάνει δράση

Μια μέρα, μια γυναίκα ήρθε στην Αυλή του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν. Είχε μακριά, μαύρα μαλλιά, δεμένα κότσο, και φορούσε ταξιδιωτικά ρούχα και κάπα. Στο χέρι κρατούσε ένα τυλιγμένο χαρτί. Όταν της επιτράπηκε είσοδος στην μεγάλη αίθουσα του θρόνου, έκανε μια βαθιά υπόκλιση και είπε:

«Μήνυμα από τον Άρχοντα Φερχ της Όρφαλχ, Μεγαλειότητα.»

Και έδωσε στον Βασιληά το τυλιγμένο χαρτί.

«Σ' ευχαριστώ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ. «Μπορείς να πηγαίνεις.»

Ξετύλιξε το έγγραφο, καθώς στεκόταν πλάι στο τραπέζι των συμβούλων του, και η Δήνκα κοίταξε πάνω απ' τον ώμο του.

Σεβαστέ Βασιληά Βένγκριλ,

Ηρθε σε μένα η ομάδα των πολεμιστών που στείλατε με αρχηγό την Ερία. Ωστόσο, πρέπει να σας γνωστοποιήσω δύο δυσάρεστα γεγονότα: Το πρώτο είναι ότι ο αγγελιαφόρος ο οποίος υποτίθεται πως θα με ειδοποιούσε για τον ερχομό τους δεν έφτασε ποτέ στην πόλη μου. Δεν γνωρίζω τι του συνέβη· δεν τολμώ να μαντέψω τίποτε... Το δεύτερο δυσάρεστο, Βασιλιά μου, είναι ότι, ενόσω βρίσκονταν εδώ η Ερία και η ομάδα της, μία «καμαριέρα» μου επιχείρησε να τους δηλητηριάσει όλους –μαζί και μένα. Χάρη στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού, Φάλμαριν, –ο οποίος δεν δέχτηκε καμία ανταμοιβή από μένα– σωθήκαμε, και η δηλητηριάστρια πιάστηκε και, επί του παρόντος, κρατείται στις φυλακές της Όρφαλχ. Όταν ρωτήθηκε ποιος της ζήτησε να μας δηλητηριάσει, είπε πως ήταν ένας άντρας (μάλλον), που φορούσε κουκούλα και μαύρη κάπα, ο οποίος την επισκέφτηκε νύχτα. Για να πράξει ό,τι έπραξε την πλήρωσε με κοσμήματα μεγάλης αξίας.

Προσωπικά, Βασιλιά μου, υποψιάζομαι πως υπάρχει κάποιος προδότης μέσα στο Σαραόλν, κάποιος που επιδιώκει την καταστροφή του. Φοβάμαι, θα όφειλα να ομολογήσω. Να είστε πολύ, πολύ προσεκτικός...

Η Ερία και η ομάδα της, όταν λάβετε τούτο το γράμμα, πρέπει να έχουν ήδη φύγει, προ πολλού, με το πλοίο που ετοίμασα γι'αυτούς.

Φερχ, Αρχων της Όρφαλχ

«Άσχημα μαντάτα,» παρατήρησε ο Βένγκριλ, κατεβάζοντας το χαρτί από μπρος του.

Η Δήνκα έγενεψε καταφατικά. «Χειρότερα απ'ό,τι φανταζόμασταν...»

«Τι είναι, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Πόνκιμ, ο βασιλικός διπλωμάτης, καθώς σηκωνόταν απ' τη θέση του στο τραπέζι. «Δεν πάνε όλα καλά με τους απεσταλμένους σου;»

«Και ναι και όχι,» του απάντησε ο Βένγκριλ, με ανήσυχη όψη στο πρόσωπό του. «Παραλίγο να τους δηλητηριάσει μια ‘καμαριέρα’, στο παλάτι του Φερχ.»

«Πώς έγινε αυτό;» απαίτησε ο Πόνκιμ, σχεδόν θυμωμένος.

«Δεν ξέρουμε,» κούνησε το κεφάλι του ο Βένγκριλ. «Κάποιος την πλήρωσε για να το κάνει.»

«Ποιος;» συνοφρυώθηκε ο βασιλικός διπλωμάτης. Και οι υπόλοιποι σύμβουλοι κοιτούσαν το Βασιληά τους μ' ενδιαφέρον και δέος.

«Δεν έμαθε ο Φερχ. Η ‘καμαριέρα’ είπε ότι ήταν ένας άντρας με κάπα και κουκούλα, μες στο βράδυ. Και ο Άρχοντας της Όρφαλχ υποθέτει πως κάποιος προδότης κρύβεται μέσα στο Σαραόλν, κάποιος που θέλει την καταστροφή του...» είπε ο Βένγκριλ.

Η Δήνκα έπιασε, σφικτά, τον πήχη του συζύγου της. «Βασιληά μου, πρέπει να κάνουμε κάτι! Πρέπει να βρούμε αυτόν τον προδότη, προτού είναι πολύ αργά!»

«Όποιος κι αν είναι, θα πληρώσει για ό,τι επιχείρησε να πράξει,» ορκίστηκε ο Βένγκριλ.

«Εκείνος, μάλλον, θα ευθύνεται και για την εξαφάνιση του μηνύματος που στείλαμε στο Φερχ,» είπε η Δήνκα. «Θα επιθυμούσε το αρχοντικό του νάναι σε αναστάτωση, ώστε να μπορεί ευκολότερα η δηλητηριάστριά του να σκοτώσει τους απεσταλμένους μας.»

«Κάλεσε τον Αρχικατάσκοπό μου,» πρόσταξε ο Βένγκριλ έναν φρουρό της αίθουσας. Αυτός έκανε μια μικρή υπόκλιση κι έφυγε, αμέσως.

Σε λίγο, ένας άντρας ήταν στο μεγάλο δωμάτιο. Είχε μαύρα, κορακίσια μαλλιά, τα οποία έπεφταν ως τους ώμους του. Τα σκοτεινά μάτια του ήταν στενά, πονηρά και παρατηρητικά. Φορούσε ένα λευκό πουκάμισο, ένα κολλητό, μαύρο παντελόνι, μαύρες, ψηλές

μπότες, και ένας μελανός μανδύας από βελούδο, το εσωτερικό του οποίου ήταν μοβ, έπεφτε στην πλάτη του. Στη ζώνη του ήτανθηκαρωμένο ένα μακρύ στιλέτο μ' ασημένια λαβή.

«Μπράλμακ,» είπε ο Βένγκριλ, σταυρώνοντας τα χέρια πίσω του. «Έχουμε προβλήματα...»

«Το κατάλαβα, Βασιληά μου, μόλις με κάλεσες,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος. «Τι θα ήθελες από μένα;»

«Ρίξε μια ματιά.» Ο Βένγκριλ τού έδωσε το γράμμα του Φερχ.

Ο Μπράλμακ το διάβασε και ύψωσε το ένα του φρύδι. «Μπερδεμένη κατάσταση, Βασιληά μου...»

«Καταλαβαίνεις τι θέλω να κάνεις;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Είναι φανερό πως να βρω τον προδότη,» αποκρίθηκε ο Μπράλμακ. «Αλλά θάνατι σαν να ψάχνω βελόνα στ' άχυρα.»

«Αυτή, όμως, δεν είν' η δουλειά σου;» απαίτησε ο Βένγκριλ.

«Σαφώς, Βασιληά μου. Και μην αμφιβάλλεις καθόλου ότι θα τον βρω και θα σ' τον παραδώσω· νεκρό ή ζωντανό τον επιθυμείς;»

«Αν μπορείς ζωντανό, αλλιώς νεκρό. Προτιμώ να μην έχω φίδια μες στο Βασίλειό μου.»

«Αρχίζω από σήμερα,» δήλωσε ο Μπράλμακ. Έκανε μια μικρή υπόκλιση, με το κεφάλι του, στον Βασιληά και, αφού του επέστρεψε το μήνυμα του Φερχ, έφυγε απ' την αίθουσα.

«Σε πόσους ανθρώπους εμπιστευόμαστε τη μοίρα του Σαραόλν...» παρατήρησε η Δήνκα, συνοφρυωμένη. «Και, αν ο συνδυασμός αυτών δεν είναι ο σωστός, τότε, τι θ' απογίνει το Βασίλειο;...»

«Ποτέ δεν θα τ' αφήσω να πέσει,» τη διαβεβαίωσε ο Βένγκριλ, βάζοντας το χέρι του, ενθαρρυντικά, στους ώμους της. «Αυτός ο προδότης δεν είναι παρά μια μικρή ενόχληση. Και, μάλλον, δουλεύει για τους δαιμονανθρώπους της Μάγκραθμελ. Ο Μπράλμακ δε θα δυσκολευτεί να τον εντοπίσει, παρά του ότι δε φαινόταν και τόσο σίγουρος τώρα.»

** ** *

Η *Θαλάσσια Λεπίδα* σταμάτησε σ'ένα λιμάνι, στα νότια του νησιού Μάρ-Γκναλ, όταν οι δύο ήλιοι του Άρμπεναρκ είχαν ολοκληρώσει τους κύκλους τους. Κάποιες μέρες ταξιδιού είχαν περάσει και, όπως είχε προβλέψει ο Καπετάν Κλέντριν, η ομάδα της Ερία είχε συναντήσει καταιγίδες –δύο, συγκεκριμένα–, μόλις το πλοίο βγήκε στ'ανοιχτά. Οι στεριανοί πολεμιστές της δεν έμοιαζαν ν'αντέχουν και πολύ τη θάλασσα –ούτε και η ίδια. Όλοι, κάθε λίγο και λιγάκι, άδειαζαν το στομάχι τους απ'ό,τι είχαν φάει, κάθονταν στο πάτωμα, με τα κεφάλια τους σκυμμένα, παραμιλώντας πως λίγο ακόμα και θα πέθαιναν, ή ξάπλωναν ανάσκελα στα κρεβάτια τους, προσπαθώντας ν'αντισταθούν στη ζάλη. Ο Άνεμος και η Νύχτα, βέβαια, καθότι συνηθισμένοι σε τέτοια, δεν έδειχναν να υποφέρουν και τόσο. Και ο Φάλμαριν, περιέργως, φαινόταν το ίδιο ανεπηρέαστος...

Η μικρή πόλη-λιμάνι Γκλάχεκ ήταν η πρώτη τους στάση, και άπαντες αποβιβάστηκαν στις αποβάθρες της μάλλον πρόθυμα.

«Επιτέλους, ξηρά!» αναφώνησε η Μάνζρα. «Τα Πνεύματα μάς καταδίωκαν συνεχώς και αποφάσισαν να δείξουν έλεος!...» Ο νυχτερινός αγέρας έκανε τα κοντά, ξανθά μαλλιά της ν'αναδεύονται.

«Τα Πνεύματα δεν είχαν καμία δουλειά με τις καταιγίδες που περάσαμε,» τη διαβεβαίωσε ο Φάλμαριν, τυλιγμένος στην ταξιδιωτική του κάπα κι έχοντας την κουκούλα του στο κεφάλι.

«Δε μπορούσες, όμως, να τα προστάξεις να τις σταματήσουν;» ρώτησε ο Φέρντεχ. «Κοντέψαμε να πεθάνουμε.»

«Δεν είναι κανείς να παίζει με τα Πνεύματα,» του έριξε ένα αυστηρό βλέμμα ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Καλά, μη δαγκώνεις,» ανασήκωσε τους ώμους του ο Φέρντεχ.

«Κι αυτός ο καταραμένος παπαγάλος δεν έχει μιλήσει καθόλου!» μούγκρισε ο Γκούλχακ, κοιτώντας το πρασινοκίτρινο πτηνό στον ώμο του Ανέμου.

«Μην κοιτάς έτσι τον Ανώνυμο,» αντιγύρισε εκείνος. «Θα το θεωρήσει ως προσβολή.»

«Καλό τ'αστείο σου, αλλά μου φαίνεται πως άδικα σε πήραμε και σένα μαζί μας!» διαμαρτυρήθηκε ο Γκούλχακ.

«Τι περιμένατε να κάνω να σταματήσω τις καταιγίδες;» απόρησε ο Άνεμος, μορφάζοντας. «Εδώ ο μάγος σας φοβάται 'να παίζει με τα Πνεύματα',» μιμήθηκε τη φωνή του Φάλμαριν, «εγώ θα παίζω;»

«Ξέρεις κάποιο πανδοχείο εδώ, Καπετάνιε;» ρώτησε η Ερία τον Κλέντριν.

«Ναι, μα, τώρα, δεν είμαστε στο Σαραόλν και κανένα δε θα κάνει χώρο για τόσους πολλούς ανθρώπους, επειδή είναι απεσταλμένοι του Βασιλιά Βένγκριλ,» αποκρίθηκε εκείνος. «Οπότε, προτιμότερο είναι να κοιμηθούμε κι απόψε στην *Θαλάσσια Λεπίδα*.»

«Οχι πάλι!...» έκανε η Μάνζρα.

«Εσύ είσαι πολύ ανθεκτικός στη θάλασσα,» είπε ο Φέρντεχ στο Φάλμαριν. «Έχεις ταξιδέψει κι άλλες φορές με πλοίο;»

«Οχι,» απάντησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Τότε γιατί;» απόρησε ο Φέρντεχ.

«Φταίνει τα σκουλήκια και τα χόρτα που τρώω,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, ειρωνευόμενος τη φήμη που είχε διαδοθεί για τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. (Στην πραγματικότητα, έπαιρνε ένα βότανο, για να μην ζαλίζεται. Αλλά δεν έλεγε τίποτα στους υπόλοιπους, γιατί ήξερε πως τότε όλοι θα του το ζητούσαν, και η ποσότητα που είχε μαζί του δεν έφτανε, για να τους ικανοποιήσει...)

«Γιατί βγήκαμε, αφού θα ξαναμπούμε στο καράβι;» ρώτησε ο Γκούλχακ τον Καπετάνιο.

«Δε θέλατε να πατήσετε λίγο στην ξηρά;» μειδίασε ο Κλέντριν. «Δε μου φαινόσασταν και τόσο καλά μες στο σκαρί, ρε παλικάρια...»

Ο Άνεμος και η Νύχτα άρχισαν ν'απομακρύνονται απ'τους υπόλοιπους· ο Ανώνυμος ήταν γαντζωμένος στον πήχη του πρώτου.

«Πού πάτε;» τους φώναξε η Ερία.

«Σ'αυτή την ταβέρνα, να φάμε τίποτα.» Η Νύχτα έδειξε, με το χέρι της.

«Ερχομαι και γω,» δήλωσε η Ερία, και τους ακολούθησε.

«Ε! Η αρχηγός μάς πουλάει,» έκανε ο Φέρντεχ. «Πάω μαζί τους.» Κι έσπευσε και κείνος πίσω τους.

Ο Γκούλχακ κι η Μάνζρα επίσης. Όπως κι αρκετοί άλλοι απ'τους πολεμιστές απεσταλμένους του Βασιλιά Βένγκριλ.

Σύντομα, η ταβέρνα «*Το Χρυσό Σαλάχι*» ήταν γεμάτη με κόσμο, και πολλοί από δαύτους δεν κάθονταν, παρά στέκονταν όρθιοι, μ'έναν ποτήρι μπίρα στο χέρι.

«Μην τρώτε πολύ,» προειδοποίησε η Νύχτα όσους ήταν κοντά της. «Άμα πιάσει καταιγίδα αύριο, θα τα βγάλετε, πάλι...»

Αυτοί που την άκουσαν γέλασαν και είπαν αστεία, σηκώνοντας τις κούπες τους και πίνοντας.

«Καλά...!» έκανε εκείνη. «Μη διαμαρτύρεστε, όμως, μετά...»

«Μα τι είν'αυτά που λες, φιλενάδα;» Ήταν η ταβερνιάρισσα που μίλησε. Μια ξανθιά γυναίκα, ντυμένη με πορφυρό φόρεμα και λευκή ποδιά. «Άσε τους ανθρώπους να χαρούν, όσο μπορούν.»

«Και ν'αφήσουν λεφτά στο μαγαζί...» πρόσθεσε, σιγανά, η Νύχτα.

Ο Άνεμος μειδίασε, και ο παπαγάλος του έβγαλε μια φωνή:

«Και ν'αφήσουν λεφτά στο μαγαζί! Και ν'αφήσουν λεφτά στο μαγαζί! Και ν'αφήσουν λεφτά στο μαγαζί!»

«Ο Ανώνυμος συμφωνεί μαζί σου!» γέλασε ο άντρας. Παραμέρισε τα σκοτεινά μαλλιά της και τη φίλησε στο μάγουλο. Η Νύχτα στράφηκε στο μέρος του και κόλλησε τα χείλη της πάνω στα δικά του, τυλίγοντας το χέρι της πίσω απ'το λαιμό του.

«Σαλιαρίσματα! Σαλιαρίσματα!» έκρωξε ο παπαγάλος.

«Βούλωστο!» του έκλεισε το ράμφος, με δυο δάχτυλά του, ο Άνεμος. «Αυτά που πρέπει να πεις δεν τα λες, καταραμένο πτηνό.»

Ο Φάλμαριν ήρθε στην ταβέρνα, βγάζοντας την κουκούλα απ'το κεφάλι του.

«Πλησίασε, μάγε!» τον προσκάλεσε ο Φέρντεχ, τραβώντας μια καρέκλα στο τραπέζι όπου κάθονταν αυτός, η Ερία, η Μάνζρα κι ο Γκούλχακ.

Ο Φάλμαριν κάθισε. «Μην μ'αποκαλείται όλοι σας 'μάγο' επειδή έτσι μ'αποκαλεί ο Άνεμος,» ζήτησε. «Είμαι άνθρωπος της γνώσης. Κι αυτός είν'ένας απ'τους λόγους που ήρθα σ'ετούτο το ταξίδι, εκτός απ'το για να βοηθήσω τον Βασιλιά.»

«Και τι μπορεί να μάθεις απ'το ταξίδι μας;» απόρησε ο Φέρντεχ, πίνοντας κρασί απ'την κούπα του.

«Όλοι σας παραδέχεστε ότι κάτι παράξενο συμβαίνει με τα χαμένα εμπορικά πλοία,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Ακριβώς αυτό το παράξενο, λοιπόν, σκοπεύω να μάθω.»

«Και θα σε ωφελήσει;»

«Ποτέ δεν ξέρετε τι μπορεί να με ωφελήσει, κύριε. Και έχω το προαίσθημα ότι, μετά από τούτη την υπόθεση, θα επιστρέψω με αρκετή γνώση συγκεντρωμένη για τον Πύργο του Φτερού.»

«Ο Βασιλιάς έχει στείλει μήνυμα και στην Βασίλισσα Αάνθα, για τον ερχομό μας;» ρώτησε ο Φέρντεχ την Ερία.

«Όχι,» αποκρίθηκε η αρχηγός της αποστολής. «Ούτε για τον ερχομό του Ράθμαλ είχε στείλει. Αλλά, έτσι όπως χάνονται, τον τελευταίο καιρό, όλα τα μηνύματα, κάτι μου λέει πως δε θάχε νόημα και να το έστελνε...»

«Μην είσαι απαισιόδοξη, αρχηγέ,» τόνισε ο Γκούλχακ. «Ακόμα κι ο Φάλμαριν παραδέχεται πως πιθανώς να ήταν τυχαίο το γεγονός ότι χάθηκε το γράμμα που εστάλη στον Άρχοντα Φερχ.»

«Εγώ δεν πιστεύω πως ήταν τυχαίο,» δήλωσε η Ερία. «Χωρίς να θέλω να σε προσβάλλω, δάσκαλε,» πρόσθεσε.

«Δεν προσβάλλομαι τόσο εύκολα, κυρία μου,» τη διαβεβαίωσε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Αφού έφαγαν στην ταβέρνα «*Το Χρυσό Σαλάχι*», επέστρεψαν στην *Θαλάσσια Λεπίδα*, για να ξεκουραστούν, ευχόμενοι να μην πιάσει κακοκαιρία όσο θα κοιμόνταν, γιατί, τότε, αλίμονό τους, έτσι όπως είχαν γεμίσει τις κοιλιές τους με φαγητό και πιετό. Άσε που θ'άκουγαν τη Νύχτα να τους λέει «σας τάλεγα εγώ»... Τελικά, η Τύχη ήταν με το μέρος τους και τα νερά ήταν ήρεμα στις αποβάθρες

της μικρής πόλης-λιμάνι Γκλάχεκ, στη νότια μεριά του νησιού Μαρ-Γκναλ. Το πρωί θα συνέχιζαν το ταξίδι τους, με τελικό προορισμό τη νήσο Ράλβοχ και το παλάτι της Βασίλισσας Αάνθα του Ωκεανού...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9^ο

Η Βασίλισσα του Ωκεανού

Η μέρα που η *Θαλάσσια Λεπίδα* πλησίαζε την μεγάλη νήσο Ράλβοχ και την πρωτεύουσα του Ωκεανού Θέρληχ ήταν καλή και ηλιόλουστη. Γλάροι πετούσαν στον καταγάλανο ουρανό και τα νερά ήταν ήρεμα· ταρασσονταν μόνο απ'το πλοίο, που ταξίδευε σχίζοντάς τα. Η Ερία, ο Φάλμαριν, η Νύχτα και ο Άνεμος στέκονταν στην πλώρη. Στο χέρι του τελευταίου ήταν, όπως συνήθως, ο Ανώνυμος. Μπροστά τους αντίκριζαν τους πύργους της Θέρληχ να υψώνονται πάνω απ'τα τείχη της και το παλάτι να αστράφτει απ'το χρυσάφι και το ασήμι, ενώ κάποια αγάλματα από αλάβαστρο, που στόλιζαν τις επάλξεις του, λαμποκοπούσαν στο φως των ήλιων. Στο λιμάνι ήταν αραγμένα τόσα καράβια όσα οι στεριανοί δεν είχαν δει ποτέ στη ζωή τους συγκεντρωμένα. Και γύρω τους έκαναν βόλτες οπλισμένοι πολεμιστές, με κοραλλένιες πανοπλίες κι ασπίδες, οι οποίοι καβαλούσαν γιγάντιους ιππόκαμπους με ζαφειρένια μάτια.

«Αυτό το μέρος είναι πανέμορφο,» παρατήρησε η Ερία, μ'ένα χαμόγελο, καθώς ο άνεμος έπαιζε με τα μαύρα, μακριά μαλλιά της.

«Πράγματι, είναι...» συμφώνησε ο Φάλμαριν, γνέφοντας καταφατικά, με το κεφάλι του.

Προτού η *Θαλάσσια Λεπίδα* φτάσει αρκετά κοντά στις αποβάθρες, για ν'αγκυροβολήσει, καβαλάρηδες ιππόκαμπων την περικύκλωσαν

και ένας τους φώναξε, υψώνοντας το κεφάλι του, για να κοιτάξει αυτούς που στέκονταν στην πλώρη:

«Ποιος είν'ο Καπετάνιος τούτου του πλοίου;»

Ήταν ένας μελαχρινός άντρας, με σγουρά, πλούσια μαλλιά και αραιά γένια. Στο ένα του χέρι κρατούσε μια κοραλλένια ασπίδα, μαζί με τα γκέμια του ιππόκαμπού του, και στο άλλο ένα κοντάρι, με ατσαλένια αιχμή που γυάλιζε στον ήλιο.

Η Νύχτα φώναξε τον Κλέντριν, ο οποίος, αμέσως, ήρθε. «Εγώ είμαι ο Καπετάνιος της *Θαλάσσιας Λεπίδας*,» δήλωσε.

«Βλέπουμε πολεμιστές στο καράβι σου, Καπετάνιε,» είπε ο καβαλάρης του ιππόκαμπου. «Ποια είναι η δουλειά τους στη Θέρληχ, την πρωτεύουσα του Ωκεανού;»

«Είμαστε απεσταλμένοι του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν,» αποκρίθηκε η Ερία. «Ήρθαμε για να ερευνήσουμε την υπόθεση των χαμένων πλοίων, στα δυτικά νερά του Βασιλείου σας.»

«Και κάποιοι άλλοι είχαν σταλεί,» είπε ο ιπποκαμποκαβαλάρης. «Δυστυχώς, χάθηκαν κατά την αναζήτησή τους.»

»Είστε, βέβαια, ευπρόσδεκτοι στην πρωτεύουσα της Βασίλισσας Αάνθα. Ακολουθήστε μας.»

Και η *Θαλάσσια Λεπίδα* ακολούθησε τους πολεμιστές πάνω στους ιππόκαμπους, οι οποίοι την οδήγησαν σε μια μεγάλη αποβάθρα, όπου αγκυροβόλησε. Ο άντρας που είχε μιλήσει στον Καπετάν Κλέντριν και στην Ερία άφησε τον ιππόκαμπο του και πάτησε στην ξηρά, με τα σανδαλοφορεμένα πόδια του, καθώς οι απεσταλμένοι του Βένγκριλ κατέβαιναν απ'το καράβι τους.

«Εγώ θα μείνω στο πλοίο,» δήλωσε ο Καπετάνιος στην αρχηγό της αποστολής. «Όταν με ξαναχρειαστείτε, μπορείτε να επιστρέψετε.»

«Έγινε, φίλε μου. Σ'ευχαριστούμε για τον κόπο σου να μας φέρεις ως εδώ,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Καθόλου κόπος, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο Κλέντριν. «Υποχρέωσή μου να υπηρετώ πιστά τον Βασιλιά.»

Όταν και οι είκοσι πολεμιστές ήταν κάτω, καθώς κι η αρχηγός τους, ο Φάλμαριν, ο Άνεμος και η Νύχτα, ο ιπποκαμποκαβαλάρης συστήθηκε:

«Ονομάζομαι Χάλτερκ και είμαι διοικητής του δέκατου τάγματος των ιπποκαμποκαβαλάρηδων της βασιλικής φρουράς της Βασίλισσας Αάνθα.»

«Χαίρω πολύ, Χάλτερκ,» αποκρίθηκε η Ερία. «Εγώ είμαι η Ερία, αρχηγός τούτης της αποστολής.»

«Ελάτε μαζί μου, παρακαλώ. Θα σας οδηγήσω στο παλάτι.»

Έτσι οι απεσταλμένοι του Βένγκριλ τον πήραν στο κατόπι και διέσχισαν πλακόστρωτους δρόμους, με όμορφα σπίτια τριγύρω και κήπους. Τα αγάλματα δεν έλειπαν από την διακόσμηση της πρωτεύουσας του Ωκεανού, ούτε τα κομψά φανάρια, τα οποία αυτή την ώρα της ημέρας ήταν, φυσικά, σβηστά. Στρατιώτες άνοιγαν δρόμο, για να περάσει η ομάδα της Ερία, και οι παραμερισμένοι πολίτες και ταξιδιώτες κοιτούσαν πάνω απ'τους ώμους των φρουρών της Θέρλινχ να δουν ποιοι ήταν οι νεόφερτοι. Η αρχηγός της αποστολής ήταν σίγουρη, από τις εκφράσεις στα πρόσωπά τους, ότι αρκετοί αναγνώριζαν το οικόσημο στους χιτώνες τους και καταλάβαιναν πως ήταν από το Σαραόλν.

«Όχι κι άσχημη υποδοχή,» παρατήρησε ο Φέρντεχ, «αν σκεφτεί κανείς ότι δε μας περίμεναν. Άξιζε, τελικά, την ταλαιπωρία του ταξιδιού μας.»

«Δική σου άποψη,» τόνισε ο Γκούλχακ.

Η Μάνζρα μειδίασε.

«Εμένα, πάντως, μ'εκνευρίζει όλη τούτη η αναστάτωση,» είπε η Νύχτα στον Άνεμο.

Εκείνος έγνεψε καταφατικά. «Καταλαβαίνω τι εννοείς...» Χάιδεψε τον παπαγάλο που ήταν γαντζωμένος στον αριστερό του πήχη. «Κι αυτό το πτηνό δεν έχει πει τίποτα το σημαντικό για το πλοίο απ'τ'οποίο ξέφυγε.»

Στράφηκε στον Φάλμαριν. «Μάγε, μπορείς να κάνεις τον Ανώνυμο να μιλήσει;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Τότε, τι περιμένεις;» απόρησε η Νύχτα.

«Την κατάλληλη στιγμή,» εξήγησε εκείνος, μυστηριακά.

«Και πότε θάναη η ‘κατάλληλη στιγμή’;» απαίτησε ο Άνεμος.

«Δεν είναι μακριά, σας διαβεβαιώνω, κύριε,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

«Πιστεύεις ότι οι πληροφορίες που θα μας δώσει θα μας φανούν χρήσιμες;» ρώτησε η Νύχτα.

«Δεν είμαι μάντης,» είπε ο Φάλμαριν. «Μόνο ένας άνθρωπος της γνώσης. Ή... ‘μάγος’, άμα έτσι προτιμάτε να μ’αποκαλείτε...»

Η καγκελωτή πύλη του κήπου του παλατιού της Αάνθα άνοιξε διάπλατα μπροστά στην Ερία, που προπορευόταν των υπολοίπων πολεμιστών της. Και οι δύο φρουροί που στέκονταν εκατέρωθεν της υποκλίθηκαν, προτού εκείνη περάσει και βαδίσει σ’ένα πλακόστρωτο μονοπάτι, πάνω στ’οποίο οι μαύρες μπότες της ηχούσαν δυνατά. Πλάι της ερχόταν ο Χάλτερκ.

«Τώρα, είμαστε στον βασιλικό κήπο της Βασίλισσας Αάνθα,» δήλωσε. «Δεν είναι πανέμορφος;»

Η Ερία κοίταξε γύρω της, τα πυκνόφυλλα δέντρα με τους εξωτικούς, ή όχι και τόσο εξωτικούς, καρπούς· τους κομμένους σε κομψά σχήματα θάμνους· τα πτηνά που ζούσαν μονάχα στη νήσο Ράλβοχ και η πολεμίστρια δεν είχε ξαναντικρίσει ποτέ στη ζωή της· τις λίμνες (οι οποίες ήταν ιδιαίτερα πολλές), που μέσα τους τσαλαβουτούσαν βατράχια κι άλλα αμφίβια, ή ψάρια κολυμπούσαν, αντανακλώντας τα χρώματά τους στην επιφάνεια του νερού και δημιουργώντας πανέμορφες αποχρώσεις.

«Είναι κάτι το εξαιρετικό,» παραδέχτηκε η κορακομάλλα γυναίκα.

«Χαίρομαι που σας αρέσει, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Χάλτερκ.

Ύστερα, μια ψηλή, διπλή, ξύλινη πόρτα άνοιξε μπροστά τους. Επάνω της είχε περίτεχνα σκαλίσματα ψαριών –με αφύσικα μεγάλες ουρές– και λουλουδιών της θάλασσας. Η Ερία και η ομάδα της

πέρασαν σ'ένα μεγάλο χολ, με μαρμάρινες κολόνες, πάνω στις οποίες σκαρφάλωναν αναρριχόμενα φυτά, που ξεπρόβαλαν μέσα από μικρές λίμνες, όπου κολυμπούσαν εξωτικά ψάρια. Το πάτωμα ήταν στρωμένο με πλατιές, λευκές πέτρες.

«Περιμένετε εδώ, παρακαλώ,» είπε ο Χάλτερκ, «μέχρι να ειδοποιηθεί η Βασίλισσα και να είναι έτοιμη να σας δεχτεί. Υπηρέτες θα φέρουν πιο άνετα ρούχα για σας, εάν επιθυμείτε να βγάλετε τις πανοπλίες σας. Τώρα, με συγχωρείτε για λίγο...» Και έφυγε απ'το μεγάλο χολ.

«Τούτο το μέρος είναι απίστευτα όμορφο,» τόνισε η Μάνζρα, κοιτώντας τις λίμνες με το νερό, τα φυτά παντού τριγύρω, τις μαρμάρινες κολόνες και το λευκόπετρο πάτωμα. Δεν υπήρχε κανένα ψεγάδι –πουθενά.

«Νάχε και καμια καρέκλα,» είπε ο Φέρντεχ. «Τι είδους παλάτι είν'αυτό;»

Τότε, υπηρέτες ήρθαν, μεταφέροντας ρόμπες με κεντήματα επάνω, τις οποίες άφησαν σε μια κρεμάστρα.

«Η Βασίλισσα Αάνθα επιθυμεί να αισθανθείτε σαν στο σπίτι σας,» είπε μια ξανθιά γυναίκα, που ορισμένες τούφες των μαλλιών της ήταν δεμένες σε πλεξούδες. «Φορέστε αυτά τα πιο βολικά ρούχα και ξεκουραστείτε, μέχρι να μπορέσει να σας δει.»

Ύστερα, αυτή κι οι άλλοι υπηρέτες εγκατέλειψαν το μεγάλο χολ.

«Ας κάνουμε όπως πρότεινε η κυρία,» ανασήκωσε τους ώμους του ο Γκούλχακ, και πήρε μια ρόμπα απ'την κρεμάστρα.

Σε λίγο, όλοι τους ήταν ντυμένοι με τις ενδυμασίες που τους είχαν φέρει και κάθονταν πάνω στις μεγάλες, λευκές πέτρες, κοντά στις λίμνες, στα άνθη του και τ'αναρριχόμενα φυτά.

«Θα μπορούσα να μείνω εδώ για πάντα,» είπε η Μάνζρα, βάζοντας το πόδι της μέσα στο νερό μιας λίμνης και τρομάζοντας τα ψάρια που κατοικούσαν εκεί.

«Αλλά, δυστυχώς, θα χρειαστεί να φύγουμε σύντομα,» την προετοίμασε η Ερία, που ακουμπούσε την πλάτη της σε μια κολόνα.

«Μόλις μιλήσουμε με τη Βασίλισσα και μας πει τι γνωρίζει για τα χαμένα πλοία, θα πρέπει να εγκαταλείψουμε τούτο το νησί και να κατευθυνθούμε στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού.»

«Μάγε,» φώναξε ο Άνεμος στον Φάλμαριν, που καθόταν, οκλαδόν, λίγο πιο πέρα, μην έχοντας ντυθεί με τα ρούχα που τους προσφέρθηκαν από την Αάνθα, παρά φορώντας ακόμα τα δικά του. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ύψωσε το βλέμμα του προς τον τυχοδιώκτη. «Πότε θα κάνεις τον παπαγάλο να μιλήσει; Δεν είναι, τώρα, η κατάλληλη ώρα;»

«Τι;» συνοφρυώθηκε η Ερία, στρεφόμενη στον Φάλμαριν. «Μπορείς να τον κάνεις να μιλήσει; Και γιατί δεν το έπραττες τόσο καιρό, στο πλοίο;»

«Και τι θα καταλαβαίνατε, τότε;» αποκρίθηκε εκείνος. «Οι μισοί ήσασταν στα όρια της λιποθυμίας.»

«Οχι συνέχεια,» τόνισε η Ερία.

Ο Φάλμαριν σηκώθηκε απ'τη θέση του, τους πλησίασε και κάθισε κοντά τους. «Προτιμότερο είναι να μας μιλήσει όταν θάναι και η Βασίλισσα Αάνθα μπροστά, γιατί, όπως όλοι πιστεύουμε, εκείνη θα γνωρίζει κάτι περισσότερο από μας· οπότε, πιθανώς να κατανοήσει καλύτερα τα λόγια του.»

«Δεν έχεις κι άδικο,» παραδέχτηκε η Ερία.

«Α! Α! Κίνδυνος! Κίνδυνος! Κίνδυνος!» ακούστηκε, ξάφνου, η φωνή του Ανώνυμου, και πολλοί έστρεψαν τα κεφάλια τους προς το μέρος του. «Καπ'τάνιε, θα χαθούμε όλοι! Καπ'τάνιε, σώσε μας! Κατάρα σ'αυτό το μέρος! Δεν έπρεπε νάρθουμε ποτέ! Α! Α! Α! Α!»

«Σε ποιο... μέρος αναφέρεται;» συνοφρυώθηκε η Νύχτα.

«Η Βασίλισσα Αάνθα ίσως να ξέρει,» είπε ο Φάλμαριν. «Γιαυτό κι εγώ περιμένω νάναι και κείνη μπροστά, προτού καλέσω τα Πνεύματα.»

«Πάντως, σκεφτήκατε ποτέ πως μπορεί τούτη νάναι η τελευταία πραγματική μας ανάπαυση, προτού όλοι χαθούμε, όπως εκείνους που

βρίσκονταν στα προηγούμενα πλοία οι οποίοι τόλμησαν να πλεύσουν στα δυτικά νερά του Ωκεανού;» ρώτησε ο Φέρντεχ.

«Εκείνοι ήταν οι πρώτοι που ταξίδεψαν εκεί,» αποκρίθηκε η Ερία. «Εμείς γνωρίζουμε πιο πολλά απ' αυτούς.»

«Σαν τι;» θέλησε να μάθει ο Φέρντεχ.

«Το πόσο μεγάλος είναι ο κίνδυνος· οπότε, θα είμαστε περισσότερο προσεκτικοί. Επιπλέον, η Αάνθα θα μας δώσει τα 'φώτα' της. Και έχουμε μαζί μας και τον Φάλμαριν.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δε μίλησε.

«Τα μάγια σου θα μπορούν να μας βοηθήσουν, έτσι δεν είναι;» τον ρώτησε η αρχηγός της αποστολής.

«Ελπίζω,» απάντησε ο Φάλμαριν, στωικά. «Μόνο ελπίζω...»

«Εκτός απ' το να μας προστατεύσουν, μπορούν να βρουν και το θησαυρό του νησιού;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

«Δεν γνωρίζουμε ούτε αν, όντως, υπάρχει νησί, ούτε αν υπάρχει ο θησαυρός στον οποίο συνέχεια αναφέρεστε,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

«Προσωπικά, πιστεύω πως ισχύει εκείνο που μας είπες την τελευταία φορά, μάγε,» εξέφρασε τη γνώμη του ο Φέρντεχ: «ότι κάποιος έχει επίτηδες εξαπλώσει αυτές τις φήμες, για να παραπλανεί τολμηρούς –και ανόητους– στα δυτικά νερά, ώστε να χάνονται.»

Ο Άνεμος κι η Νύχτα στραβομουτσούνιασαν, αλλά αποφάσισαν να μην αντιδικήσουν με τον πολεμιστή του Βασιλιά.

Ο Χάλτερκ επέστρεψε στο χολ με τις λίμνες και τα αναρριχόμενα φυτά. «Η Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού μπορεί να δεχτεί τους αρχηγούς σας, για να μιλήσει μαζί τους,» δήλωσε.

Η Ερία σηκώθηκε κι έκανε νόημα και στον Φάλμαριν να σηκωθεί.

«Θάρθουμε κι εμείς,» δήλωσε η Νύχτα, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν, μαζί με τον Άνεμο.

«Αποκλείεται.» Η Ερία ήταν κατηγορηματική, αλλά η φωνή της όχι ιδιαίτερα δυνατή, για να μην την ακούσει ο Χάλτερκ, που στεκόταν στην άλλη μεριά του χολ.

«Γιατί;» απαίτησε ο Άνεμος. «Είμαστε σημαντικοί σ'ετούτη την αποστολή!»

«Όπως κι όλοι οι υπόλοιποι πολεμιστές μου,» τόνισε η Ερία. «Αλλά η Βασίλισσα ζήτησε να δει μόνο τους αρχηγούς. Που σημαίνει εμένα και το Φάλμαριν.»

«Από πότε ο μάγος έγινε αρχηγός εδώ πέρα;» διαφώνησε η Νύχτα. «Εμείς έχουμε τον παπαγάλο!»

«Ο Φάλμαριν είναι ιδιαίτερης σημασίας στην αποστολή,» σφύριξε η Ερία, «και δε θέλω ν'ακούσω άλλη κουβέντα περί τούτου. Όσον αφορά τον παπαγάλο, δώστε τον σε μένα.»

«Θέλεις να τρομάξεις το πτηνό;» έκανε ο Άνεμος. «Έχει συνηθίσει εμένα.»

«Δε θα πάθει τίποτα,» αντιγύρισε η Ερία. «Έλα, δόστον.»

«Δε βλέπεις; δεν έρχεται,» τόνισε ο Άνεμος, καθώς η αρχηγός πήγαινε να πιάσει τον Ανώνυμο, αλλά κείνος απομακρυνόταν απ'τα χέρια της, πάνω στον ώμο του κυρίου του.

«Καλά,» μούγκρισε η Ερία. «Έλα. Αλλά μόνο εσύ.» Έριξε ένα σκληρό βλέμμα στη Νύχτα, προτού προλάβει εκείνη να διαφωνήσει.

Έτσι, η αρχηγός της αποστολής ακολούθησε τον Χάλτερκ μαζί με τον Άνεμο και τον Φάλμαριν. Ο διοικητής του δέκατου τάγματος των υποκαμποκαβαλάρηδων της βασιλικής φρουράς τούς οδήγησε σε μια μεγάλη σκάλα από μάρμαρο, στρωμένη μ'ένα κατακόκκινο χαλί. Την ανέβηκαν και διέσχισαν μερικούς όμορφα διακοσμημένους διαδρόμους, με γλυπτά, αγάλματα και έργα τέχνης, μέχρι που ο Χάλτερκ άνοιξε μια ξύλινη πόρτα, για να φανερωθεί ένα όχι ιδιαίτερα μεγάλο σαλονάκι, που ολόκληρος ο ανατολικός του τοίχος ήταν από κρύσταλλο και η πρωτεύουσα φαινόταν από κάτω του. Μπροστά απ'τον κρύσταλλο βρισκόταν ένας καναπές από πορφυρό μετάξι, που πλάι του στεκόταν μια γυναίκα. Ήταν ντυμένη μ'ένα ριχτό, λαχανί πέπλο, τ'οποίο τυλιγόταν γύρω απ'το καλλίγραμμο κορμί της και δενόταν στη μέση της με μια λεπτή ζώνη από χρυσάφι. Στον δεξή της πήχη ήταν περασμένα πολλά βραχιόλια και στα

περισσότερά της δάχτυλα πολύτιμα δαχτυλίδια. Στο λαιμό της κρεμόταν ένα περιδέραιο από κοχύλια. Στα πόδια της φορούσε ασημένια σανδάλια. Το πρόσωπό της ήταν πανέμορφο, σαν το δημιούργημα κάποιου γλύπτη, άριστου στην τέχνη του. Τα χαρακτηριστικά του ήταν καλοσχηματισμένα και σε τέλεια συμμετρία μεταξύ τους. Τα χείλη της ήταν κατακόκκινα, ούτε ιδιαίτερα μεγάλα, ούτε ιδιαίτερα μικρά. Αλλά ακριβώς εκείνου του μεγέθους ώστε να είναι χάσμα οφθαλμών. Τα μάτια της στόλιζαν σαν σμαράγδια το πρόσωπό της, το οποίο πλαισίωνε μια μάζα πορφυρών μαλλιών. Πάνω στο κεφάλι της ήταν ένα χρυσό στέμμα, λαξευμένο έτσι ώστε να μοιάζει με πολλά μικρά όστρακα ενωμένα.

«Σας παρουσιάζω την Βασίλισσα Αάνθα του Ωκεανού,» είπε, με κάποια περηφάνια στη φωνή του, ο Χάλτερκ.

Η Ερία, ο Φάλμαριν κι ο Άνεμος υποκλίθηκαν.

«Σας χαιρετώ,» είπε η Αάνθα. «Είστε οι απεσταλμένοι του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν, υποθέτω.»

«Ναι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Ερία. «Βρισκόμαστε εδώ λόγω της υπόθεσης των χαμένων εμπορικών πλοίων.»

«Παρακαλώ, καθίστε,» είπε η Αάνθα. «Έχουμε να συζητήσουμε πολλά πράγματα.» Πρότεινε το χέρι της προς ένα ξύλινο τραπέζι, με καρέκλες, πλάι στ' οποίο βρισκόταν ένα σβηστό, πέτρινο τζάκι.

Η αρχηγός της αποστολής του Βένγκριλ, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού και ο τυχοδιώχτης με τον παπαγάλο κάθισαν.

Το ίδιο και η Αάνθα. «Είναι πραγματικά λυπηρό αυτό που συμβαίνει,» άρχισε. «Γιατί, εκτός απ' τα δικά σας πλοία που χάνονται στα δυτικά νερά του Βασιλείου μου, χάνονται και πλοία απ' τη Ζίρκεφ, καθώς και δικά μας πλοία. Κανείς, όμως, ως τώρα, δεν έχει ανακαλύψει τι συμβαίνει σ' αυτά τα μέρη. Έστειλα ανθρώπους μου· χάθηκαν. Έστειλε ο Βασιλιάς σας τον κύριο Ράθμαλ, μαζί μ' αρκετούς πολεμιστές· χάθηκαν κι αυτοί. Άκουσα πως κι απ' τη Ζίρκεφ στάλθηκε μια ομάδα, αλλά είχε την ίδια μοίρα.

»Βρισκόμαστε σε αδιέξοδο, όπως θα μπορούτε να καταλάβετε. Και φοβόμαστε ότι όλα τούτα είναι κάποια πλεκτάνη των Μαγκραθμέλιων, αυτών των σιχαμερών δαιμονανθρώπων. Προσωπικά, ανησυχώ πως... δεν ξέρω, βέβαια, γιατί έχω αυτή την ανησυχία και ίσως να σας φανεί ανόητη... αλλά υποψιάζομαι ότι επιθυμούν το Πορφυρό Κοχύλι που φυλάω στο παλάτι μου.»

«Το Πορφυρό Κοχύλι; Το Στήριγμα Ισχύος του Βασιλείου του Ωκεανού;» εξεπλάγη η Ερία.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Κι αν αυτό, κάπως, καταστραφεί, όλοι γνωρίζουμε ότι τα νησιά του Βασιλείου θα βυθιστούν. Πελώρια κύματα θα σηκωθούν και θα τα καταπιούν. Δυστυχώς, ο κόσμος μας βρίσκεται πάντα σε ασταθή ισορροπία...»

«Πράγματι,» συμφώνησε ο Φάλμαριν. «Από την εποχή που χάθηκαν οι Θεοί, αφήνοντας πίσω τους τα Στηρίγματα Ισχύος στα Κέντρα Σταθερότητας του Άρμπεναρκ.»

Η Αάνθα κατένευσε. Ύστερα, παρατήρησε: «Μοιάζετε διαβασμένος, κύριε. Ποιος είστε;»

«Ονομάζομαι Φάλμαριν και ανήκω στον Κύκλο του Φτερού, στο Σαραόλν. Είμαι δάσκαλος εκεί.»

«Μεγάλη μας αγένεια που δε συστηθήκαμε κι εμείς,» είπε η Ερία. «Εγώ είμαι η Ερία, αρχηγός της αποστολής για την υπόθεση των χαμένων πλοίων. Και ο κύριος απο δώ ονομάζεται—»

«Άνεμος, Βασίλισσά μου,» πήρε το λόγο ο ίδιος, «άσημος τυχοδιώκτης, που αναζητώ τα πλούτη που ακούγεται πως βρίσκονται στο νησί όπου χάνονται τα πλοία.»

«Ακούγεται τέτοιο πράγμα;» απόρησε η Αάνθα.

«Ναι, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Στις ακτές του Σαραόλν, τουλάχιστον...»

«Και γω που νόμιζα πως μόνο εδώ, στα νησιά, λεγόταν αυτό το παραμύθι,» είπε η Αάνθα. «Λυπάμαι που θα σας απογοητεύσω, κύριε, αλλά πιστεύω πως είναι ένα ψέμα, για να τραβά ανθρώπους στα δυτικά νερά του Βασιλείου μου και να χάνονται...»

«Αυτή είναι κι η δική μου άποψη,» τη διαβεβαίωσε ο Φάλμαριν.

«Τι πληροφορίες μπορείτε να μας δώσετε για τα μέρη όπου εξαφανίζονται τα καράβια, προτού ξεκινήσουμε το ταξίδι μας για εκεί;» ρώτησε τη Βασίλισσα η Ερία.

«Φοβάμαι πως πολύ λίγες,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Δε γνωρίζω κι εγώ πολλά πράγματα για τις εξαφανίσεις, αφού κανείς δεν έχει επιστρέψει, για να μου πει τι συμβαίνει...»

Αυτό φάνηκε ν' απογοήτευσε την Ερία.

«Έχουμε τούτον τον παπαγάλο μαζί μας, Βασίλισσά μου,» είπε, τότε, ο Άνεμος. «Ήταν σε κάποιο απ'τα εμπορικά πλοία που χάθηκαν και μιμείται τις κραυγές του πληρώματος.»

«Πού τον βρήκατε;» ρώτησε η Αάνθα.

«Μια εμπόρισσα μάς τον πούλησε, στην Όρφαλχ του Σαραόλν, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Και ο φίλος μας αποδώ—στράφηκε στον Φάλμαριν—«υποστηρίζει πως μπορεί να τον κάνει, με τα μάγια του, να μας μιλήσει—δηλαδή, να μας πει ό,τι άκουσε στο εμπορικό πλοίο, την ημέρα της εξαφάνισής του. Γιατί, βλέπετε δεν αναφέρεται και πολύ στο γεγονός το ίδιο το πτηνό, εκτός από όποιες στιγμές εκείνο επιθυμεί, και λέει όσα επιθυμεί κάθε φορά, μ'αποτέλεσμα να μη μπορούμε να βγάλουμε νόημα...»

«Και δεν έχετε ακόμα επιχειρήσει να... βάλετε σε τάξει τον λόγο αυτού του παπαγάλου;» ρώτησε η Αάνθα τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Περίμενα να βρεθούμε μαζί σας, Βασίλισσά μου,» εξήγησε ο Φάλμαριν, «ώστε να έχουμε και τη δική σας γνώμη πάνω σ'αυτά που θ'ακούσουμε απ'το ράμφος του πτηνού.»

«Ωραία,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Τότε, μπορούμε ν'αρχίσουμε. Γνωρίζω κι εγώ η ίδια κάποια πράγματα σχετικά με τη μαγεία και ίσως να σας φανώ χρήσιμη, κύριε.»

Ο Φάλμαριν σηκώθηκε όρθιος. «Βάλτε τον παπαγάλο πάνω στο τραπέζι,» είπε στον Άνεμο.

«Ήταν μαγεία, Βασίλισσά μου,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Αναμφίβολα. Οι άνθρωποι π’ακούσαμε δεν πέθαιναν από τίποτα συνηθισμένο. Προσπαθούσαν ν’αποφύγουν μια αναπόφευκτη καταστροφή· δεν ήταν κάτι φυσιολογικό· δεν ήταν καν κάτι τερατόμορφο· γενικότερα, δεν ήταν κάτι που μπορούσαν να πολεμήσουν –ήταν κάτι που τους χτυπούσε, αμείλικτα, δίχως εκείνοι νάχουν τη δύναμη ν’αντεπιτεθούν.»

«Πόσο ανόητη ήμουν...» είπε η Ερία, κουνώντας το κεφάλι της.

«Γιατί;» τη ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Γιατί, εξαρχής, πίστευα πως ήταν πειρατές –ή Μαγκραθμέλιοι– αυτοί που έφταιγαν για τις εξαφανίσεις των πλοίων,» εξήγησε η αρχηγός της αποστολής.

«Πράγματι, δε νομίζω να πρόκειται για απλούς πειρατές. Όμως οι δαιμονάνθρωποι μπορεί να είναι μπλεγμένοι, χρησιμοποιώντας κάποια απ’τις σατανικές μηχανές που κατασκευάζουν.»

«Πρέπει να τους εμποδίσουμε,» είπε, αποφασιστικά, αλλά λιγάκι χλομή, η Αάνθα. «Αυτό πρέπει να τελειώσει.»

«Θα κάνουμε ό,τι μπορούμε, Βασίλισσά μου,» τη διαβεβαίωσε η Ερία.

«Και ο θησαυρός...;» έκανε, απογοητευμένα, ο Άνεμος. «Γιατί ο παπαγάλος δεν μίλησε για το θησαυρό...; Δεν είδαν τίποτα οι ναυτικοί...;»

«Δεν υπάρχει θησαυρός,» τόνισε η Αάνθα.

«Ο θησαυρός *υπάρχει*,» επέμεινε ο Άνεμος. «Και θα τον βρούμε.»

«Μην παραμυθιάζεσαι,» στράφηκε, απότομα, στο μέρος του η Ερία. «Τι σχέση μπορεί νάχει ένας θησαυρός μ’όλ’αυτά; Δεν άκουσες τι έπαθαν οι άνθρωποι που βρέθηκαν στα δυτικά νερά του Ωκεανού;»

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Προφανώς, δεν είπαν τίποτα για πλούτη, γιατί δεν πήγαν αρκετά κοντά για να τα δουν. Αλλά εγώ κι η Νύχτα θα πάμε!»

Η Ερία αναστέναξε. Η Αάνθα δε μίλησε· ούτ’ο Φάλμαριν.

«Έχετε πλοίο, για να σας μεταφέρει ως τα δυτικά του Βασιλείου μου;»

ρώτησε η Βασίλισσα.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η αρχηγός της αποστολής.

«Υπάρχει κάτι άλλο που θα μπορούσα να σας προσφέρω, προτού ξεκινήσετε;» προθυμοποιήθηκε η Αάνθα.

«Εάν σκεφτούμε κάτι, Βασίλισσά μου, θα σας ενημερώσουμε.»

«Τότε, επιθυμείτε να αναπαυθείτε εδώ, για σήμερα;»

«Μάλλον, θα ξεκινήσουμε αμέσως.» Η Ερία σηκώθηκε όρθια.

«Πάμε,» είπε στον Φάλμαριν και στον Άνεμο. «Να βρούμε τους άλλους.»

Και η Αάνθα σηκώθηκε. «Καλή τύχη στο ταξίδι σας.» Έσφιξε χέρια με την Ερία και με τους δύο άντρες. «Εύχομαι να δώσετε τέλος σ' αυτή την απειλή.»

«Σας ευχαριστούμε, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε η Ερία.

«Εάν επιτύχουμε, θα είστε η πρώτη που θα το μάθετε,» υποσχέθηκε ο Φάλμαριν. «Γιατί θα περάσουμε απο δώ, προτού κατευθυνθούμε στο Σαραόλν.»

Μετά, έφυγαν απ' το σαλονάκι, και η Αάνθα πρόσταξε έναν φρουρό του διαδρόμου να τους οδηγήσει στο χολ με τις λίμνες.

Μόλις είχαν χαθεί απ' τα μάτια της, άκουσε μια φωνή πίσω της:

«Ποιοι ήταν αυτοί οι ξένοι, Βασίλισσά μου;»

Στράφηκε για ν' αντικρίσει τον Κράντμον: έναν ψηλό άντρα με ξανθά, μακριά μαλλιά, τα οποία χύνονταν στους ώμους του, κάνοντας ανταύγειες, καθώς τα χτυπούσε το φως των ήλιων, που έμπαινε απ' το παράθυρο, πλάι του. Ήταν ντυμένος με μια λευκή τουνίκα –η οποία έπεφτε ως τα γόνατά του και είχε κόκκινα σιρίτια–, ένα μαύρο παντελόνι και μπότες. Στο λαιμό του κρεμόταν ένα χρυσό περιδέραιο και στα χέρια του ήταν, επίσης χρυσά, περικάρπια.

«Απεσταλμένοι του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν,» εξήγησε η πορφυρομάλλα.

Ο Κράντμον την πλησίασε κι ακούμπησε τα χέρια του στους ώμους της. «Πάλι, αγάπη μου; Δεν είδε ότι τίποτα δεν συνέβη με τους προηγούμενους, παρά μονάχα χάθηκαν; Δεν έχει καμια εκτίμηση, προφανώς, για τους υπηκόους του, για να τους στέλνει έτσι εύκολα στο θάνατο...»

«Μην το λες αυτό,» αποκρίθηκε η Αάνθα. «Κάποιος πρέπει να δώσει τέλος στις εξαφανίσεις των πλοίων. Το κακό παρατράβηξε, δεν νομίζεις;»

«Έχεις δίκιο, αγαπημένη μου,» παραδέχτηκε ο Κράντμον. «Όμως γιατί ετούτοι να πετύχουν εκεί όπου οι άλλοι απέτυχαν;»

«Δεν ξέρω,» είπε η Αάνθα. «Αλλά νομίζω ότι έχουν ελπίδες. Είναι κι αυτός ο μάγος μαζί τους. Ένας Σοφός του Κύκλου του Φτερού, ο Φάλμαριν. Θα τους βοηθήσει. Πρέπει νάναι καλός στη τέχνη του.»

«Μάγος, ε;» Ο Κράντμον φάνηκε σκεπτικός. «Σοφός του Κύκλου του Φτερού, από το Σαραόλν;»

Η Αάνθα έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι της. «Ναι.»

«Πράγματι, αυτοί ξέρουν πολλά. Ίσως να καταφέρει κάτι,» αποκρίθηκε ο Κράντμον. Αγκάλιασε τους ώμους της και μπήκαν στο σαλονάκι, με το μεγάλο παράθυρο, που κοιτούσε κάτω, στην προτεύουσα του Ωκεανού.

«Σκεφτόμουν να πάω μαζί τους...» είπε η Αάνθα. «Γνωρίζω κι εγώ κάτι από μαγεία και ίσως—»

«Ο λαός σου σε χρειάζεται εδώ,» τη διέκοψε ο Κράντμον. «Και, επίσης, χρειάζεται έναν βασιληά. Θα με κάνεις Βασιληά σου;»

«Σου έχω πει, Κράντμον, το σκέφτομαι,» απάντησε η Αάνθα. «Αλλά δεν είμαι σίγουρη...»

«Γιατί, αγάπη μου;» ρώτησε ο άντρας. «Πιστεύεις ότι θα βρεις κάποιον που να σ'αγαπά περισσότερο από μένα;» Έσκυψε και φίλησε το λαιμό της. «Ή πιστεύεις ότι θα βρεις κάποιον καλύτερο να διοικήσει μαζί σου τούτο το βασίλειο; Εγώ, απλώς, θα ελαφρύνω το φορτίο σου. Γιατί το Βασίλειο του Ωκεανού είναι, πραγματικά,

τεράστιο και, επομένως, μεγάλο φορτίο για να το σηκώνει ένας, μόνος του...»

Η Αάνθα στράφηκε να τον κοιτάξει. «Το σκέφτομαι. Μη με πιέζεις.»

«Τουναντίον, Βασίλισσά μου. Εγώ δε θέλω να αισθάνεσαι καθόλου πιεσμένη. Κι αν γινόταν να κάνω τις εξαφανίσεις των πλοίων να σταματήσουν, μ' ένα χτύπημα των δαχτύλων μου, θα το έκανα, αλλά δε μπορώ...» Φίλησε τα χείλη της.

** ** *

«Ωρα να φεύγουμε,» είπε η Ερία στους πολεμιστές της, όταν επέστρεψε στο χολ με τις λίμνες. «Φορέστε τις αρματωσιές σας, να ξεκινήσουμε για το πλοίο.»

«Γιατί έτσι, ξαφνικά;» ρώτησε ο Φέρντεχ. «Τι έγινε με την Αάνθα;»

«Η Βασίλισσα του Ωκεανού δεν γνωρίζει, τελικά, τίποτα για τις εξαφανίσεις των πλοίων,» εξήγησε η Ερία.

«Ο παπαγάλος μίλησε;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

Ο Άνεμος έγενεσε καταφατικά

«Σας έδωσε καμια χρήσιμη πληροφορία;»

«Θα σου πω στο καράβι.»

«Γιατί όλη τούτη η μυστικοπάθεια;» απαίτησε η Μάνζρα, καθώς ντυνόταν, με την πανοπλία της.

«Δεν υπάρχει καμια μυστικοπάθεια,» της απάντησε η Ερία. «Απλά, δεν έγινε τίποτα σημαντικό με την Βασίλισσα Αάνθα.»

«Δηλαδή, πάλι, είμαστε στο μηδέν;» αναστέναξε ο Γκούλχακ.

«Όχι ακριβώς,» του απάντησε ο Φάλμαριν. «Κάτι μάθαμε απ' τον παπαγάλο. Αν και όχι τίποτα το σημαντικό, κάτι μάθαμε...»

«Τι, επιτέλους; Θα μας πείτε;» έκανε ο Γκούλχακ.

«Ότι μαγεία είναι μπλεγμένη στην όλη υπόθεση,» απάντησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Επικίνδυνη μαγεία. Τα πληρώματα

δεν συναντούν ούτε πειρατές, ούτε στρατιώτες και χάνονται. Κάτι άλλο τους συμβαίνει –κάτι που δε μπορούν να πολεμήσουν.»

«Αλλά εσύ είσαι μάγος,» τόνισε η Νύχτα. «Θα μπορείς...»

«Θα προσπαθήσω, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

Όταν ήταν όλοι τους έτοιμοι, ντυμένοι με τις αρματωσιές τους (εκτός, φυσικά, απ'τον Άνεμο, τη Νύχτα και τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού), έφυγαν απ'το παλάτι της Αάνθα και βάδισαν προς το λιμάνι, όπου είχαν αφήσει το πλοίο τους, τη *Θαλάσσια Λεπίδα*. Σε κανενός το πρόσωπο δεν υπήρχε ιδιαίτερη αισιοδοξία...

** ** *

Η Βασίλισσα του Ωκεανού παρακολουθούσε τους απεσταλμένους του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν να βγαίνουν απ'τον κήπο του παλατιού της και να βαδίζουν στους δρόμους της πρωτεύουσας, καθώς στεκόταν μπροστά σ'ένα παράθυρο.

Ο Κράντμον αγκάλιασε τους ώμους της. «Αν καταφέρουν να μας γλιτώσουν απ'τις εξαφανίσεις των πλοίων, θα είναι πραγματικοί ήρωες...» Και χαμογέλασε, πίσω της.

«Ναι,» είπε η Αάνθα, σιγανά. Αλλά η όψη της ήταν μελαγχολική. Επιθυμούσε να φύγει κι εκείνη μαζί τους. Νόμιζε ότι πρόδιδε το λαό της, με το να κάθεται εδώ και να περιμένει οι άλλοι να κάνουν κάτι γι'αυτό που απειλούσε το Βασίλειο του Ωκεανού...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 10^ο

Φονιάδες και προδότες

Ηταν μεσημέρι, όταν η *Θαλάσσια Λεπίδα* σάλπαρε από το λιμάνι της Θέρληχ, ανοίγοντας τα πανιά της στον λιγοστό άνεμο που φυσούσε και αφήνοντας την θαυμαστή πρωτεύουσα του Ωκεανού πίσω της. Κάποιοι ιπποκαμποκαβαλάρηδες κούνησαν τα χέρια τους, σε χαιρετισμό, προς τους πολεμιστές του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν, τον οποίο εκείνοι τους ανταπέδωσαν.

«Δεν έπρεπε να φύγουμε τόσο νωρίς,» διαμαρτυρήθηκε η Μάνζρα, καθισμένη στην πλώρη, κοντά στην Ερία, τον Φάλμαριν, τον Άνεμο και τη Νύχτα. «Έπρεπε να μείνουμε να κάνουμε γνωριμίες –και να ξεκουραστούμε λίγο.»

«Θα ξεκουραστούμε στο καράβι, μέχρι να φτάσουμε στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού,» αποκρίθηκε η αρχηγός της αποστολής.

«Αμφιβάλλω,» είπε η Μάνζρα. «Αμα πιάσει, πάλι, καμία καταιγίδα...» Άφησε την πρότασή της ατελείωτη, καθώς κουνούσε το χέρι της, σε ένδειξη απελπισίας.

Η Ερία δεν της απάντησε, γιατί ήξερε πως άδικα θα μιλούσε.

«Τι θα τον κάνουμε, τώρα, τούτο τον παπαγάλο;» ρώτησε η Νύχτα τον Άνεμο. «Μας είπε ό,τι είχε να μας πει.»

«Θα τον κρατήσουμε,» ανασήκωσε τους ώμους του εκείνος, καθώς ήταν μισοξαπλωμένος στα σανίδια του πλοίου, τυλιγμένος στην μαύρη του κάπα και με τον Ανώνυμο γαντζωμένο στον πήχη του. «Άλλωστε τον έχω συνηθίσει. Και... είναι το γούρι μας!»

«Γιατί;» απόρησε η Νύχτα, κοιτώντας το πρασινοκίτρινο πτηνό σχεδόν επιφυλακτικά, λες και θα τραβούσε στιλέτο, να την μαχαιρώσει.

«Όταν έχουμε τον θησαυρό στα χέρια μας, ο Ανώνυμος θα μας θυμίζει τι τραβήξαμε για να τον πάρουμε,» εξήγησε ο Άνεμος. «Και ότι εκείνος μας οδήγησε σ' αυτόν.»

«Όχι ακριβώς,» είπε η Νύχτα.

«Μας προειδοποίησε, όμως, για τον κίνδυνο που υπάρχει στο νησί,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Οπότε, ο μάγος απο δώ κάτι θα σκεφτεί, για να τον αντιμετωπίσει. Έτσι, μάγε;»

«Αυτό εύχομαι και γω,» είπε ο Φάλμαριν, κάτω απ' την κουκούλα της κάπας του. «Αλλά πόσες φορές πρέπει να σας τονίσω ότι τίποτα δεν είναι σίγουρο, για να το χωνέψετε; Μπορεί και να καταστραφούμε όλοι.»

«Μην τα λες τούτα τόσο φωναχτά,» τον προειδοποίησε η Ερία. «Δεν θέλω να αποκαρδιώνεις τους πολεμιστές μου. Και μπορεί, τώρα, κάποιος να σ' άκουσε.»

«Δε βλέπεις να γνωρίζουν την αλήθεια,» την πληροφόρησε ο Φάλμαριν. «Γιατί, γνωρίζοντας την αλήθεια, θα είναι έτοιμοι για ό,τι τους περιμένει, ενώ, όταν βρίσκονται προστατευμένοι πίσω απ' την ασπίδα του ψεύδους, σύντομα, θ' ανακαλύψουν πως δεν είναι προστατευμένοι καθόλου.»

«Πάντα πρέπει να μιλάς έτσι ώστε να μπερδεύεις τους άλλους;...» έκανε η Μάνζρα.

«Δεν είναι πρόθεσή μου, κυρία μου, σας διαβεβαιώ,» διευκρίνισε ο Φάλμαριν.

«Δε μου λες και κάτι άλλο, ρε μάγε, γιατί μας μιλάς όλη την ώρα στον πληθυντικό;» απόρησε ο Άνεμος.

«Γιατί σέβομαι τους ανθρώπους,» εξήγησε ο Φάλμαριν.

«Και, λοιπόν;» ανασήκωσε τους ώμους του ο τυχοδιώχτης. «Δεν είπαμε να μας βρίζεις...»

«Προτιμώ τον πληθυντικό –τις περισσότερες φορές, τουλάχιστον,» είπε, απλά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Είναι ιδεολογικό θέμα.»

«Όπως αγαπάς,» αποκρίθηκε, αδιάφορα, ο Άνεμος.

** ** *

«Τι έμαθες;» ρώτησε ο Μπράλμακ, ο Αρχικατάσκοπος του Βένγκριλ, τον άντρα που στεκόταν μπροστά του και ήταν ντυμένος με μαύρη κάπα και κουκούλα. Κι οι δυο τους βρίσκονταν σ'ένα σοκάκι της Όρφαλχ (δηλαδή, ένα πραγματικά στενό άνοιγμα ανάμεσα σε δυο χτίριά της, αφού τους «κανονικούς» δρόμους αυτής της πόλης οι κάτοικοι άλλων πόλεων τούς θεωρούν «σοκάκια»), ενώ σκοτάδι απλωνόταν στον ουρανό πάνωθ' τους, του οποίου τη μουντάδα έσπαγαν τα μυριάδες άστρα.

«Η κοπέλα πράγματι δεν γνωρίζει ποιος ήταν κείνος που αντάμωσε,» αποκρίθηκε ο κατάσκοπος. «Δεν έχει πει τίποτα παραπάνω σε κανέναν.»

«Πού τον συνάντησε, Τάρφαν;» θέλησε να μάθει ο Μπράλμακ.

«Λίγο πιο έξω απ'την πόλη, σ'ένα χωράφι στα δυτικά, κοντά σ'ένα ερείπιο, όπου παλιά λεγόταν πως συγκεντρώνονταν μάγοι και ύφαιναν διαβολικά ξόρκια, προτού διωχτούν απ'τη φρουρά της πόλης.»

«Πήγες εκεί;»

«Όχι.»

«Πήγαινε, και πες μου τι βρήκες το πρωί. Θα με συναντήσεις στο *Πανδοχείο της Μάρφαλ*.»

«Έγινε.» Ο κατάσκοπος έφυγε προς διαφορετική κατεύθυνση από κείνη που πήρε ο Μπράλμακ.

Ο τελευταίος διέσχισε κάμποσους στενούς δρόμους της Όρφαλχ, μέχρι που βρέθηκε σε μια καλή συνοικία της πόλης, όπου ήταν και το *Πανδοχείο της Μάρφαλ*. Μπήκε, και, όπως συνήθως, η ατμόσφαιρα του χώρου ήταν ευχάριστη, χωρίς πολύ βαβούρα, δυνατές μυρωδιές ή φωνές. Οι θαμώνες συζητούσαν κόσμια και τα τραπέζια ήταν τοποθετημένα έτσι ώστε να μην υπάρχει συνωστισμός. Βέβαια, σ'αυτό βοηθούσε και το γεγονός ότι η

τραπέζαρία ήταν αρκετά μεγάλη, ούτως ώστε ο καθένας να μπορεί να απομονώνεται με την παρέα του, αν το επιθυμούσε. Στις ξύλινες κολόνες φανάρια κρέμονταν, για να φωτίζουν το μέρος και να δημιουργούν μια ατμόσφαιρα για την οποία φημιζόταν το πανδοχείο.

Ο Μπράλμακ πλησίασε ένα τραπέζι κοντά στη σκάλα, που οδηγούσε στον πρώτο όροφο. Εκεί καθόταν μια ξανθιά γυναίκα, με μακριά μαλλιά. Ήταν ντυμένη με μια πράσινη πουκαμίσια, πάνω απ'την οποία φορούσε ένα εφαρμοστό, πέτσινο γιλέκο με μεγάλη, τετράγωνη λαιμόκοψη. Το παντελόνι της ήταν μαύρο και οι μπότες της καφετιές, ψηλές, αλλά όχι ως το γόνατο. Μπροστά της ήταν ένα πιάτο με φαγητό και μια κούπα κρασί.

«Καλησπέρα, Καλνάρα,» είπε ο Μπράλμακ και κάθισε αντίκρυ της. «Τι βρήκες για τον αγγελιαφόρο;»

«Το πτώμα του,» αποκρίθηκε η γυναίκα, τρώγοντας. Ακούμπησε την πλάτη της στην καρέκλα, σκούπισε τα χείλη της, με μια λευκή πετσέτα, και ήπιε μια γουλιά κρασί απ'την κούπα της.

«Πού;» Τα μάτια του Μπράλμακ έλαμψαν.

«Θα σου φανεί περίεργο, αλλά ήταν, εντελώς, εκτός πορείας,» τον πληροφόρησε η Καλνάρα.

«Τι εννοείς;» ρώτησε ο Μπράλμακ.

«Οι άνθρωποί μου τον βρήκαν σ'ένα χαντάκι, δέκα χιλιόμετρα δυτικά του δρόμου που οδηγεί, απ'την πρωτεύουσα, εδώ. Τώρα, πώς βρέθηκε εκεί, μην ρωτάς...»

«Σίγουρα, ήταν αυτός;»

«Πιθανώς, ναι· σίγουρα, όχι, γιατί δεν βρήκαμε κανένα μήνυμα πάνω του. Αλλά η όλη του ενδυμασία ήταν σαν αυτή αγγελιαφόρου.»

Ο Μπράλμακ φάνηκε να δυσανασχετεί. Τότε, μια σερβιτόρα ήρθε στο τραπέζι, ζητώντας παραγγελία. Ο Αρχικατάσκοπος παράγγειλε κάτι, δίχως να σκέφτεται, περισσότερο για να την ξεφορτωθεί.

«Από τι σκοτώθηκε; Αναγνωρίσατε το όπλο;» ρώτησε την Καλνάρα, μόλις ήταν, πάλι, μόνοι.

«Όχι...» αναστέναξε η κατάσκοπος. «Κι αυτό είν' άλλο ένα απ' τα παράξενα μ'ετούτη την υπόθεση. Δεν φαίνεται να τον σκότωσε κάποιος· μάλλον, έπεσε μόνος του στο φαράγγι και έσπασε το κρανίο του.»

«Πώς είναι δυνατόν;» απόρησε ο Μπράλμακ. «Και, μάλιστα, δέκα χιλιόμετρα δυτικά του δρόμου. Τι έπαθε; τυφλώθηκε;»

«Ένα πράγμα μονάχα μπορεί να συνέβη: του έκαναν μάγια,» τόνισε η Καλνάρα.

«Ποιος;» ρώτησε ο Μπράλμακ. «Υπάρχει κάποιος ύποπτος;»

Η Καλνάρα κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Αλλά... νομίζω ότι με παρακολουθούν.»

Σιγή βασίλεψε, για λίγο, μεταξύ τους, καθώς η ίδια σερβιτόρα που είχε έρθει και πριν ξαναπλησίαζε, φέρνοντας το φαγητό του αρχικατασκόπου. Όταν έφυγε, εκείνος ρώτησε:

«Είναι, τώρα, εδώ;»

«Ναι. Αυτός με την κάπα και την κουκούλα, δύο τραπέζια στα δεξιά.»

Ο Μπράλμακ έριξε μια διακριτική ματιά.

«Δεν ξέρω αν είναι άντρας, γυναίκα, ή καν άνθρωπος· δεν έχω δει καθόλου το πρόσωπό του,» συνέχισε η Καλνάρα.

«Δηλαδή, υποθέτεις πως ίσως νάναι και δαιμονάνθρωπος;» είπε ο Μπράλμακ.

Η Καλνάρα σήκωσε τους ώμους της. «Σου είπα: δεν ξέρω. Αλλά σκοπεύω να μάθω.»

«Από τότε τον αντιλήφθηκες;» ρώτησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Από τότε που ήρθα στην πόλη,» τον πληροφόρησε η Καλνάρα. «Είναι συνεχώς πίσω μου. Αποκλείεται νάναι τυχαίο.»

«Τι θα κάνεις;» είπε ο Μπράλμακ.

«Θα περιμένω εκείνος να δράσει πρώτος,» δήλωσε η Καλνάρα.

«Να είσαι πολύ, πολύ προσεκτική,» τη συμβούλεψε ο Μπράλμακ.

** ** *

Η ομάδα της Ερία σταμάτησε, κατά το βράδυ, σε ένα μικρό λιμάνι της βόρειας ακτής της νήσου Ράλβοχ, όπου υπήρχαν δύο μισογεμάτες ταβέρνες. Οι πολεμιστές του Βασιλιά και οι ναύτες του карабиού φρόντισαν να τις γεμίσουν, μέχρι που να μη χωρά άλλος άνθρωπος. Γιαυτό κι ο Φάλμαριν προτίμησε ν' απομακρυνθεί απ' την πολυκοσμία. Βάδισε ανατολικά απ' τις αποβάθρες, μέσα στη νύχτα, κοιτώντας τον ρόμβο που σχηματίζουν τούτη τη στιγμή τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ και υπολογίζοντας έτσι την ώρα. Κάποιοι, κάποτε, πίστευαν πως τα φεγγάρια ήταν Θεοί και τα λάτρευαν, αλλά, βλέποντας πως δεν ερχόταν καμία απόκριση από κείνα, αυτό το είδος της «φεγγαροθησκείας» ξεπεράστηκε. Οι μόνες που προσπαθούσαν να το διατηρήσουν ήταν οι ιέρειες που είχαν ηγετικόί θέση στην τότε «Εκκλησία». Έκαναν διάφορες επιδείξεις ισχύος, για να κρατούν τους πιστούς τους, όμως, στην πραγματικότητα, τις δυνάμεις τους τις έπαιρναν απ' τα Πνεύματα, όπως κάθε συνηθισμένος μάγος. Και, όταν το μυστικό τους φανερώθηκε, η ιεραρχία τους έγινε κομμάτια.

Ο Φάλμαριν γνώριζε ότι όλοι οι πραγματικοί Θεοί ήταν νεκροί, μετά από πολέμους μεταξύ τους, και τα μόνα αληθινά τους απομεινάρια ήταν τα Πνεύματα: κομμάτια αυτών, που άφησαν πίσω τους, ύστερα απ' την διάλυσή τους. Λίγοι άνθρωποι, όμως, το ήξεραν τούτο. Ακόμα και πολλοί απ' τους μάγους –οι οποίοι χειρίζονταν τις δυνάμεις των Πνευμάτων– το αγνοούσαν...

«Βαδίζεις μοναχός, δάσκαλε;» άκουσε πίσω του.

«Χαίρετε, κυρία Ερία,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν, δίχως να γυρίσει. «Σας έπιασε πονοκέφαλος απ' τη βαβούρα στις ταβέρνες; Εγώ ήξερα ότι θα με πιάσει, οπότε προτίμησα να μην καθίσω...»

Η Ερία μειδίασε, καθώς ήρθε να βαδίζει πλάι του. «Δεν είχες άδικο,» αποκρίθηκε.

Ο Φάλμαριν κάθισε σε μια πέτρα, καθαρίζοντάς την απ' την άμμο, με μια γρήγορη κίνηση του χεριού του.

Η Ερία κάθισε σε μια παραδίπλα. «Κρύο έχει,» παρατήρησε.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν αποκρίθηκε.

«Τι σκέφτεσαι;» ρώτησε η αρχηγός της αποστολής.

«Τίποτα,» είπε ο Φάλμαριν.

«Όχι πώς μπορείς να μας γλιτώσεις απ' αυτό που παθαίνουν τα άλλα πλοία στα δυτικά νερά;»

«Πότε θα σταματήσετε, επιτέλους, να με πιέζετε, σχετικά μ'ετούτο το θέμα;» στράφηκε, απότομα, στο μέρος της ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Εδώ δεν ξέρω περί τίνος πρόκειται· πώς περιμένετε να σας προστατέσω –χωρίς να μάθω κάτι περισσότερο, τουλάχιστον;...»

«Μας συγχωρείς, αν σε πιέζουμε,» αποκρίθηκε η Ερία. «Απλά...» Πήρε μια βαθιά ανάσα και την έβγαλε, αργά, απ'τα πνευμόνια της. «Όλοι μας ανησυχούσε. Φυσιολογικό δεν είναι; Τόσοι έχουνε χαθεί...»

«Προσπαθήστε να μην πανικοβάλλεστε. Είναι πολύ σημαντικό,» είπε ο Φάλμαριν. «Όποιος σκέφτεται νηφάλια πάντα κερδίζει περισσότερα από κείνον που η σκέψη του είναι θολωμένη.»

Η Ερία, ξαφνικά, πετάχτηκε στα μποτοφορεμένα της πόδια, ενώ το δεξί της χέρι πήγε στη μέση της –στη λαβή του θηκαρωμένου της ξίφους.

«Τι είναι;» ψιθύρισε ο Φάλμαριν.

«...νομίζω πως είδα κάτι να κουνιέται πίσω από τούτες τις φυλλωσιές.» Το μαύρο βλέμμα της έδειχνε καθαρά σε ποιες φυλλωσιές αναφερόταν. «Άνθρωπος πρέπει νάταν...»

Ο Φάλμαριν κοίταξε προς την κατεύθυνση που κοίταζε κι εκείνη. «Δε βλέπω τίποτα...» δήλωσε, καθώς σηκωνόταν, αργά, όρθιος.

Η Ερία τράβηξε το σπαθί της, σιγανά, δίχως ν'ακουστεί απότομα το σούρσιμο του ατσαλιού πάνω στο θηκάρι. «Δεν έκανα λάθος –είμαι βέβαιη...» Τα μάτια της στένεψαν, ερευνώντας τις φυλλωσιές.

Ο Φάλμαριν βημάτισε, προσεκτικά, προσπαθώντας κι αυτός να εντοπίσει κάτι –αν υπήρχε.

Ξαφνικά –ένα βέλος!

«–Πρόσεχε, δάσκαλε!» φώναξε η Ερία και πετάχτηκε μπροστά στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

Το βλήμα διαπέρασε την αλυσιδωτή της αρματωσιά, κάτω απ' το δεξιό στήθος, και μπήχτηκε στα πλευρά της.

Η πολεμίστρια κατέρρευσε στα γόνατα, με μια κραυγή.

Ο Φάλμαριν στράφηκε και αντίκρισε την σκοτεινή φιγούρα με την άδεια βαλλίστρα ανάμεσα στα φυλλώματα της παραλίας. Τα μάτια του φλογίστηκαν.

** ** *

Η Καλνάρα δεν άκουσε τον εισβολέα να μπαίνει στο δωμάτιό της, λες κι η πόρτα της δεν είχε κλειδαριά και δεν ήταν τίποτα παραπάνω από μια μεταξένια κουρτίνα· όμως άκουσε το σιλέτο να βγαίνει απ' το θηκάρι του.

Άνοιξε, πάραυτα, τα βλέφαρά της κι αντίκρισε το πρόσωπο μιας δαιμονογυναίκας, λίγο προτού εκείνη πηδήξει πάνω της, υψώνοντας το λεπίδι της, με το δεξί της χέρι, ενώ έκλεινε το στόμα της κατασκόπου με τ'αριστερό. Τα παράξενα χρυσαφένια μάτια της κοιτούσαν βαθιά μες στα γαλανά της Καλνάρα και τα χείλη της ήταν σηκωμένα, αποκαλύπτοντας σφιγμένα, μυτερά δόντια. Λευκά, πλούσια μαλλιά πλαισίωναν το πρόσωπό της, πέφτοντας στους ώμους της.

Η κατάσκοπος του Βασιλιά άπλωσε το χέρι της να τραβήξει το ξιφίδιο που βρισκόταν στο θηκάρι στη μπότα της, δίπλα στο κρεβάτι. Αλλά δεν ήταν τόσο γοργή όσο η αντίπαλός της. Το σιλέτο της δαιμονογυναίκας κατέβηκε μια φορά, καρφωτά, στο λαιμό της, και η Καλνάρα πέθανε, δίχως να κραυγάσει...

** ** *

Ο φονιάς πέταξε κάτω τη βαλλίστρα του και χίμησε προς τη γονατισμένη Ερία, ενώ μια λιγνή, αστραφτερή λεπίδα χόρευε στο δεξί του χέρι.

Ο Φάλμαριν άρθρωσε μυστικιστικές λέξεις, επικαλούμενος τα Πνεύματα, και ο εχθρός αισθάνθηκε έναν πελώριο βράχο να τον χτυπά κατακέφαλα. Έπεσε πίσω, ανάσκελα, αλλά ακόμα έσφιγγε τη λαβή του όπλου του στο χέρι.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού γονάτισε πλάι στην Ερία, που κρατούσε το βέλος στα πλευρά της, διπλωμένη, ενώ κροτάλιζε τα δόντια της. «Ελάτε,» της είπε, προσπαθώντας να τη βοηθήσει να σηκωθεί.

«Οχι, μάγε!» γρύλισε εκείνη. «Αποτελείωσέ τον!»

«Σηκωθείτε, πρώτα!» πρόσταξε ο Φάλμαριν, και ήταν η μόνη φορά, μέχρι στιγμής, που η πολεμίστρια είχ'ακούσει τη φωνή του παραγμένη.

Με κάποια προσπάθεια, πάτησε στα πόδια της.

«Δάσκαλε!» φώναξε, γουρλώνοντας τα μάτια της, καθώς αντίκριζε το φονιά να σηκώνεται απ'την άμμο, με το ξίφος του στο χέρι.

Ο εχθρός ζύγωσε γοργά, ενώ η λεπίδα του ήδη σφύριζε στον αέρα, κατευθυνόμενη προς το κεφάλι του Φάλμαριν. Εκείνος πλαγιοπάτησε, και σκόνταψε στην πέτρα όπου καθόταν προ ολίγου, με αποτέλεσμα αυτός κι η Ερία να σωριαστούν.

Το πρόσωπο του δολοφόνου αποκαλύφθηκε στο φεγγαρόφωτο: Ήταν εκείνο ενός δαιμοναθρώπου, με διαμαντένια μάτια! Αγνόησε, εντελώς, την πολεμίστρια, σα να μην υπήρχε (προφανώς, τον ενδιέφερε μονάχα να την αδρανοποιήσει), και στάθηκε πάνω απ'τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού (που, μάλλον, ήταν ο βασιικός του στόχος), υψώνοντας το ξίφος του.

Αλλά κι ένα άλλο ξίφος είχε σηκωθεί, την ίδια στιγμή, απ'τα πνευματικά μάγια που άρθρωσε, πάραυτα, ο Φάλμαριν –αυτό της Ερία! Η λάμα πέταξε και χώθηκε στ'αριστερά πλευρά του εχθρού.

«ΑΑΑαααααργκχ!» Η πονεμένη του φωνή αντήχησε στην παραλία, αλλά ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού αμφέβαλε άμα θ'ακούστηκε ως τις ταβέρνες, μες στο χαλασμό που γινόταν εκεί.

«Μπάσταρδε!» Η Ερία κατάφερε ν'ανασηκωθεί στα γόνατά της, κρατώντας ένα ξιφίδιο, τ'οποίο έμπηξε στην κλείδωση του δεξιού ποδιού του δαιμονανθρώπου, ρίχνοντάς τον στην άμμο.

Ο Φάλμαριν, αμέσως, σηκώθηκε και πάτησε πάνω στο στέρνο του. «Ποιος σ'έστειλε;» απαίτησε, με τα μάτια του ν'αστράφτουν από οργή.

«Δε θα γλιτώσεις, σιχαμερό ανθρώπινο ον!...» σφύριξε ο δαιμονάνθρωπος. «Σε κυνηγά!» Και έκανε να τον χτυπήσει, με τη γροθιά του, στην κνήμη. Επάνω στον μέσο του έλαμπε ένα δαχτυλίδι.

Ο Φάλμαριν τράβηξε, απότομα, το πόδι του πίσω, γιατί, αμέσως, αντιλήφθηκε τον κίνδυνο –δηλητηριασμένη βελόνα.

Ο δαιμονάνθρωπος την έμπηξε στο λαιμό του και πέθανε, με σπασμούς.

«Τι σήμαινε αυτό;» απόρησε η Ερία, αγκομαχώντας απ'το βέλος που είχε μπηχτεί μέσα της. «Πώς...; Διαβολάνθρωποι εδώ;...»

«Ελάτε. Πρέπει να βρούμε τους άλλους.» Ο Φάλμαριν την ξαναβοήθησε να σηκωθεί και έφυγαν απ'αυτό το σημείο της παραλίας, στο ρυθμό που μπορούσε να βαδίζει η πολεμίστρια.

** ** *

Ο Μπράλμακ ξύπνησε με τον ίδιο τρόπο που είχε ξυπνήσει και η Καλνάρα: από τον ήχο του στιλέτου που κάποιος το τραβά απ'το θηκάρι του. Και, προτού προλάβει να κουνηθεί, μια λεπίδα ήταν στο λαιμό του.

«Σςς, άνθρωπε...» σφύριξε μια γυναικεία φωνή στ'αφτί του.

Ο Αρχικατάσκοπος δε μπορούσε να την δει, γιατί βρισκόταν πίσω του, μα ήταν βέβαιος πως επρόκειτο για δαιμονογυναίκα.

«Είσαι τυχερός,» του ψιθύρισε εκείνη. «Πολύ τυχερός. Ο αρχι-υπηρέτης του αφέντη επιθυμεί να σου μιλήσει.»

Ο Μπράλμακ αντίκρισε μια σκοτεινή φιγούρα με κουκούλα να μπαίνει στο κατάλυμά του απ' την μισάνοιχτη πόρτα.

Η κουκούλα έπεσε κι ένα αντρικό πρόσωπο φανερώθηκε στο φως του κεριού του δωματίου.

«Εσύ;» αναφώνησε ο Αρχικατάσκοπος.

«Μην κάνεις φασαρία!...» τον προειδοποίησε, σφυριχτά, η διαβολογυναίκα.

«Ποιος άλλος, Μπράλμακ; Ποιος άλλος θα γνώριζε τόσο καλά για την αποστολή σου;»

«Μα-μα, δεν μπορεί... Πώς...;»

«Όλα είναι δυνατά. Κι εσύ θα πεθάνεις –εκτός κι αν κάνεις μια συμφωνία μαζί μου, απ' την οποία δε θάχεις παρά να κερδίσεις, Μπράλμακ. Χρειάζομαι ανθρώπους σαν κι εσένα –και τους ανταμείβω καλά.»

«Μίλα,» αποκρίθηκε ο Αρχικατάσκοπος.

«Το ήξερα πως θα σ' έπειθα,» γέλασε η σκιερή μορφή. «Ποτέ δεν ήσουν εντελώς πιστός στο Βασιλιά. Εξάλλου, γιατί να υπηρετούμε, όταν μπορούμε να κυβερνήσουμε, φίλε μου;...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 11^ο

Δαιμονάνθρωποι στο Βασίλειο του Ωκεανού

Μα τα Πνεύματα! τι σας συνέβη;» Ο Γκούλχακ πετάχτηκε όρθιος, βλέποντας την Ερία να μπαίνει στην παραλιακή ταβέρνα, με την υποστήριξη του Φάλμαριν, ενώ ένα βέλος ήταν καρφωμένο στα πλευρά της.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού βοήθησε την αρχηγό της αποστολής να καθίσει σε μια καρέκλα, ενώ όλοι οι πολεμιστές τριγύρω έστρεφαν τα βλέμματά τους προς αυτήν.

«Μας επιτέθηκε ένας δολοφόνος,» δήλωσε. «Δαιμονάνθρωπος.»

«Δαιμονάνθρωποι εδώ;» φώναξε κάποιος θαμώνας της ταβέρνας, με ανήσυχη όψη στο πρόσωπό του. Και, σύντομα, η ανησυχία του απλώθηκε σ' όλους όσους ήταν στον χώρο.

«Πράγματι, πού βρέθηκαν δαιμονάνθρωποι εδώ, μάγε;» απόρησε ο Άνεμος, που είχε σηκωθεί όρθιος, με τον Ανώνυμο γαντζωμένο στον ώμο του και την Νύχτα να στέκεται δίπλα του.

«Πώς να ξέρω;» αντιγύρισε, οργισμένα, ο Φάλμαριν. Οι φλέβες στο μέτωπό του φαίνονταν πολύ καθαρότερα από άλλες φορές, καθώς προσπαθούσε να λύσει την αλυσιδωτή πανοπλία της Ερία, για να περιποιηθεί την πληγή της. «Ας με βοηθήσει κάποιος!» Ο τόνος της φωνής του ήταν προστακτικός.

Η Νύχτα πλησίασε. «Γνωρίζω κάτι κι εγώ από ιατρική. Όχι πολλά πράγματα βέβαια...» Έπιασε να λύνει τα λουριά της αρματωσίας της Ερία απ' την άλλη μεριά.

Σε λίγο, η αρχηγός της αποστολής σηκώθηκε, μετά βίας, όρθια και η αλυσιδωτή πανοπλία έπεσε από πάνω της. Ο Φάλμαριν έβγαλε την κάπα του και την άπλωσε στο πάτωμα, φωνάζοντας όλοι να κάνουν άκρη και να παραμερίσουν και τα τραπέζια και τις καρέκλες. Οι

διαταγές του, πάραυτα, εκτελέστηκαν, γιατί η φωνή του εκείνη τη στιγμή δεν έμοιαζε, πια, με την ήρεμη του Σοφού του Κύκλου του Φτερού, παρά θα μπορούσε κανείς να την συγκρίνει μ'αυτή του ανώτερου των βασιληάδων του κόσμου. Και τούτο εξέπληξε όσους τον γνώριζαν από πριν.

Έσκισε το πουκάμισο της πολεμίστριας στο σημείο όπου της είχε μπηχτεί το βέλος, για να μην τον δυσκολεύει στη δουλειά του. Ύστερα, πέρασε την ανοιχτή του παλάμη πάνω απ'το πρόσωπό της, μπροστά απ'τα μάτια της, ψιθυρίζοντας δυσκολοπρόφερτες λέξεις.

«Τι μου κάνεις, μάγε;...» ξεροκατάπие εκείνη, αισθανόμενη το στόμα της παράξενα ξερό. Μετά, ένιωσε διάφορες αόρατες παρουσίες γύρω της. Πνεύματα! Δεν γνώριζε πως ήταν το άγγιγμά τους, μέχρι στιγμής. Δεν γνώριζε, μάλιστα, αν πραγματικά υπήρχαν. Τώρα, έμαθε. Και τ'άγγιγμά τους ήταν γλυκό, νανουριστικό.

«Κοιμηθείτε, κύρια Ερία... Κοιμηθείτε...» Ήταν η φωνή του Φάλμαριν που ηχούσε στ'αφτιά της, προτού παραδοθεί, εντελώς, στην ονειρική αγκαλιά των Πνευμάτων και όλα σκοτεινιάσουν, για να μεταφερθεί σ'άλλους, άγνωστους τόπους, για κάποια ώρα, κατά την οποία η ψυχή είχ'απομακρυνθεί σχετικά απ'το κορμί της.

** ** *

«Ο καταραμένος δηλητηριαστής!»

Αυτή ήταν η φωνή του Φέρντεχ.

«Αν ο διαολεμένος δαιμονάνθρωπος ζούσε θα τούβγαζα τα μάτια, ένα-ένα, με τα ίδια μου τα χέρια!»

«Ηρεμήστε!» Και τούτη ήταν, πάλι, η φωνή του Φάλμαριν, προστακτική, όπως πριν· προστακτική, όπως κανείς δεν την είχε ξανακούσει, μέχρι τώρα... «Η κυρία Ερία θα ζήσει –αδρανοποίησα το δηλητήριο. Πόσες φορές πρέπει να το πω;»

Η αρχηγός της αποστολής άνοιξε τα μάτια της και κοίταξε. Βρισκόταν στην καμπίνα του Καπετάν Κλέντριν. Ο ίδιος ο

Καπετάνιος στεκόταν μπροστά σ'ένα παράθυρό της. Εκεί κοντά, επίσης, ήταν ο Γκούλχακ και η Μάνζρα, ο Άνεμος και η Νύχτα, καθισμένοι σε καρέκλες.

«Δεν την βλέπω, όμως, να συνέρχεται!» τόνισε ο Φέρντεχ, που ήταν όρθιος και χτυπούσε το πόδι του, νευρικά, στο πάτωμα.

«Τότε, είστε τυφλός,» αποκρίθηκε, ήρεμα, όπως παλιά, ο Φάλμαριν, που καθόταν πλάι της. «Γιατί έχει ξυπνήσει.»

Όλων τα μάτια στράφηκαν στην Ερία.

«Πώς αισθάνεστε;» τη ρώτησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Μουδιασμένη,» αποκρίθηκε εκείνη.

«Ωραία. Τα βότανά μου δούλεψαν,» παρατήρησε ο Φάλμαριν, μειδώντας. «Δε θ'αργήσετε να γίνετε καλά.»

«Τι ώρα είναι;»

«Πρωί. Αλλά ο Βάνσπαρχ δε βρίσκεται ακόμα στον ουρανό.»

«Όταν είμαστε στα δυτικά νερά, θα...;»

«Θα είστε όρθια,» τη διαβεβαίωσε ο Φάλμαριν. Κι αυτό, φαίνεται, την καθησύχασε, γιατί ξανάπεσε για ύπνο.

«Να ξεκινήσουμε;» ρώτησε ο Κλέντριν. «Ή να παραμείνουμε εδώ για σήμερα;»

«Κατ'αρχήν, πρέπει να ειδοποιηθεί η Βασίλισσα Αάνθα ότι δαιμονάνθρωποι βρίσκονται στην κεντρική νήσο του Βασιλείου της,» τόνισε ο Φέρντεχ. «Κι εγώ θα την ειδοποιήσω. Θ'αγοράσω μία βάρκα από τούτο το λιμάνι και θα φύγω αμέσως.»

«Δε χρειάζεται ν'αγοράσεις,» αποκρίθηκε ο Κλέντριν. «Έχει και η *Θαλάσσια Λεπίδα* βάρκες.»

«Αν, όμως, κάτι σας συμβεί και τις χρειαστείτε;» έθεσε το ερώτημα ο Φέρντεχ. Κούνησε το μελαχρινό του κεφάλι. «Όχι... Έχουμε αρκετά χρήματα, εξάλλου, για ν'αγοράσω μια βάρκα.» Προχώρησε ως την πόρτα της καμπίνας και την άνοιξε.

«Δηλαδή, φεύγεις τώρα;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Ναι,» δήλωσε ο Φέρντεχ. «Κάποιος πρέπει να ρίξει φως στο σκοτάδι όπου κρύβονται οι δαιμονάνθρωποι. Κι αυτό μπορεί να γίνει μονάχα με το να ειδοποιηθεί η Βασίλισσα Αάνθα.»

Ο Άνεμος σήκωσε, ελαφρώς, το χέρι του, σ' αποχαιρετισμό. «Καλή τύχη, φίλε μου.»

«Να προσέχεις,» πρόσθεσε η Μάνζρα.

«Θα σε περιμένω για μπίρες,» μειδίασε ο Γκούλχακ. «Μη χαθούμε.»

Ο Φέρντεχ επέστρεψε το μειδίαμα. Αλλά, προτού φύγει, άκουσε τη φωνή του Φάλμαριν:

«Σταθείτε, κύριε.»

Στράφηκε.

«Ποιο απ' τ' αντικείμενα που κουβαλάτε τούτη τη στιγμή επάνω σας θεωρείτε πολυτιμότερο;» ρώτησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Τι σημασία έχει αυτό;» απόρησε ο Φέρντεχ, συνοφρυωμένος.

«Απαντήστε μου,» επέμεινε ο Φάλμαριν, δίχως να προσθέσει τίποτ' άλλο.

«Τούτο το ξιφίδιο.» Έδειξε, με το χέρι, στον αριστερό του μηρό, όπου βρισκόταν δεμένο το εν λόγω όπλο. «Ήταν δώρο.»

«Ξεθηκαρώστε το,» ζήτησε ο Φάλμαριν.

Ο Φέρντεχ υπάκουσε, μην καταλαβαίνοντας ακριβώς τι το ήθελε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Εκείνος πήρε τη λεπίδα ανάμεσα στις ανοιχτές του παλάμες και ψιθύρισε ορισμένα λόγια, μέσ' απ' τα δόντια του. Η γητεία διήρκεσε μερικά λεπτά. Ύστερα, ο Φάλμαριν ελευθέρωσε το ξιφίδιο.

«Όταν βρίσκεστε σε κίνδυνο,» είπε στον πολεμιστή του Βασιλιά, «φωνάζτε τ' όνομά μου τρεις φορές. Το Πνεύμα μέσα στη λάμα θα ελευθερωθεί και θα έρθει, κατευθείαν, σε μένα. Οπότε θα μάθω τι σας συμβαίνει.»

«Πιστεύεις ότι κάτι θα του συμβεί;» ρώτησε η Νύχτα, πλησιάζοντας τον μάγο.

«Δεν είμαι σίγουρος για τίποτα,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Ασφαλώς, το απεύχομαι, μα πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι για τα πάντα. Αισθάνομαι πως σκοτεινές δυνάμεις βρίσκονται σε δουλειά παντού· τα Πνεύματα είναι ανήσυχα.

»Πηγαίνετε, τώρα, κύριε. Και όλ' η τύχη του Άρμπεναρκ μαζί σας.»

«Αντίο,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ, κι έφυγε, με γρήγορα, βήματα από την καμπίνα του Καπετάν Κλέντριν. Κατέβηκε απ' την *Θαλάσσια Λεπίδα* και βρέθηκε στις αποβάθρες.

«Ανεμε, νομίζω ότι έχουμε μπλέξει περισσότερο απ' όσο θα θέλαμε,» είπε η Νύχτα στον τυχοδιώκτη με τον παπαγάλο.

Εκείνος ακούμπησε το χέρι του στον ώμο της, στεκόμενος κοντά της. «Θ' ανταμειφθούμε καλά, όμως, όταν βρούμε τον θησαυρό.» Και φίλησε τα χείλη της.

Ωστόσο στο πρόσωπο της Νύχτας υπήρχαν αμφιβολίες...

«Να σαλπάρουμε;» ρώτησε, πάλι, ο Καπετάν Κλέντριν.

«Περίμενε λίγο, να δούμε, πρώτα, τον Φέρντεχ να φεύγει,» πρότεινε ο Γκούλχακ. Αυτός κι η Μάνζρα βγήκαν στο κατάστρωμα και στάθηκαν εκεί, κοιτάζοντας στις αποβάθρες.

Αντίκρισαν τον μελαχρινό, μακρυμάλλη φίλο τους να συνομιλεί με έναν ψαρά. Σε λίγο, έβγαλε μερικά χρυσά νομίσματα απ' το πουγκί του και του τα έδωσε. Απομακρύνθηκε απ' αυτόν και μπήκε σε μια αρκετά μεγάλη βάρκα, με πανί. Άρχισε να την λύνει απ' την αποβάθρα όπου ήταν δεμένη.

«Εντάξει,» είπε ο Γκούλχακ στον Καπετάνιο, που είχε κι εκείνος έρθει στην κουβέρτα. «Μπορούμε να φύγουμε.»

«Ξεκινάμε, κοπέλια!» φώναξε ο Κλέντριν στο πλήρωμά του.

Η άγκυρα σηκώθηκε, σχοινιά λύθηκαν, η ράμπα τραβήχτηκε στο κατάστρωμα, και τα πανιά ξετυλίχτηκαν και φούσκωσαν απ' τον άνεμο.

«Πορεία δυτική!» πρόσταξε ο Καπετάνιος, και η *Θαλάσσια Λεπίδα* ξεκίνησε το ταξίδι της, σχίζοντας τα κύματα...

** ** *

Ο Φέρντεχ έφτασε στην Θέρλινχ, την πρωτεύουσα του Ωκεανού, το επόμενο μεσημέρι, όταν ο Λούντρινχ κι ο Βάνσπαρχ ήταν ψηλά στον ουρανό. Είχε βγάλει την φολιδωτή αρματωσιά του και την είχ' αφήσει ριγμένη στα σανίδια της βάρκας. Τώρα, ήταν ντυμένος με μια λευκή τουνίκα, ανοιχτή μπροστά του, μια πράσινη κάπα, που έπεφτε πίσω απ' τους ώμους του, καφέ παντελόνι και μαύρες μπότες. Το σπαθί του κρεμόταν στο πλευρό του και το μαγεμένο απ' τον Φάλμαριν ξιφίδιο ήταν δεμένο, μέσα στο θηκάρι του, στον αριστερό του μηρό.

Στεκόταν ακουμπισμένος στο μικρό κατάρτι του πλεούμενου, καθώς πλησίαζε το λιμάνι της μεγαλοπρεπούς, αστραφτερής πόλης. Αντίκρισε έναν ιπποκαμποκαβαλάρη να έρχεται προς τη μεριά του. Ήταν αυτός που είχε ανταμώσει μαζί με τους άλλους, όταν πρωτοέφτασαν στην πρωτεύουσα: ο Χάλτερκ.

«Εσύ δεν ήσουν—;» άρχισε ο διοικητής του δέκατου τάγματος της βασιλικής φρουράς των ιπποκαμποκαβαλάρηδων.

«Μαζί με την ομάδα της Ερία; Ναι,» απάντησε ο Φέρντεχ.

«Γιατί επέστρεψες; Πάθατε κάτι;» ρώτησε ο Χάλτερκ.

«Ένας δαιμονάθρωπος χτύπησε την Ερία, με δηλητηριασμένο βέλος,» εξήγησε ο Φέρντεχ.

«Πώς!» εξεπλάγη ο Χάλτερκ. «Δαιμονάθρωπος εδώ; Στη Ράλβοχ; Αδύνατον!»

«Κι όμως,» τόνισε, ψυχρά, ο Φέρντεχ, σα να τον κατηγορούσε για ό,τι έγινε. «Και παραλίγο να σκοτώσει την Ερία. Δεν ξέρω τι θα κάναμε άμα δεν είχαμε τον Φάλμαριν μαζί μας. Αυτός ο άνθρωπος έχει αποδειχτεί παραπάνω από πολύτιμος.

»Οδήγησέ με στη Βασίλισσά σου. Τώρα. Πρέπει να της μιλήσω.»

«Έλα,» αποκρίθηκε, μ'έναν αναστεναγμό, ο Χάλτερκ.

Ο Φέρντεχ ακολούθησε τον ιππόκαμπο και βγήκαν σε μια αποβάθρα της Θέρληχ. Πέρασαν τους φανταχτερούς δρόμους της πόλης και μπήκαν στο παλάτι.

«Θα περιμένεις;» ρώτησε ο διοικητής.

«Όχι,» τόνισε ο Φέρντεχ. «Θέλω να τη δω αμέσως.»

Ο Χάλτερκ τον αγριοκοίταξε. «Η Βασίλισσά μας δεν φταίει γι' αυτό που σας συνέβη. Μην την κατηγορείς. Δεν έχει καμια γνώση ότι δαιμονάνθρωποι βρίσκονται στα εδάφη μας.»

«Δε θάπρεπε, όμως;» αποκρίθηκε, θυμωμένα, ο Φέρντεχ.

Ο Χάλτερκ έσφιξε τις γροθιές του. Δεν ήθελε να τσακωθεί με τον απεσταλμένο του Βασιλιά Βένγκριλ. Ανέβηκαν μια μαρμάρινη σκάλα και προχώρησαν, ώσπου βρέθηκαν μπροστά σε μια κλειστή, διπλή, ξύλινη πόρτα, εκατέρωθεν της οποίας στέκονταν δυο αρματομένες γυναίκες, με κοντάρια κι ασπίδες.

«Ανοίξτε,» ζήτησε ο διοικητής. «Ο κύριος επιθυμεί να δει τη Βασίλισσα.»

«Η Βασίλισσα, αυτή την στιγμή, γευματίζει,» αποκρίθηκε η μια φρουρός.

«Είναι σημαντικό να τη δω!» Τα μάτια του Φέρντεχ γυάλισαν από θυμό. «Πόσο αδιάφορη, τέλος πάντων, μπορεί νάναι τούτη η Αυλή;»

Η πολεμίστρια έκανε ν' απαντήσει, στον ίδιο τόνο, αλλά ο Χάλτερκ την πρόλαβε:

«Δαιμονάνθρωποι βρίσκονται στη Ράλβοχ,» εξήγησε. «Αυτός είν' ο λόγος που ο κύριος πρέπει να δει τη Βασίλισσα.»

«Και θα τη δω,» πρόσθεσε, επίμονα, ο Φέρντεχ.

«Να την ειδοποιήσουμε, τουλάχιστον,» αποκρίθηκε η φρουρός που είχε μιλήσει και πριν. Άνοιξε λίγο την πόρτα και, βάζοντας μέσα το κεφάλι της, είπε: «Βασίλισσά μου, κάποιος επιθυμεί να σας μιλήσει.»

«Ποιος είναι;» ήρθε η φωνή της Αάνθα.

«Φέρντεχ, Βασίλισσά μου, απεσταλμένος του Βασιλιά Βένγκριλ. Ήμουν με την ομάδα της Ερία,» αποκρίθηκε ο ίδιος, πίσω απ'την πόρτα.

«Περάστε,» του επέτρεψε η Αάνθα.

Ο Φέρντεχ μπήκε στην μεγάλη αίθουσα με το τραπέζι, πάνω σ'τοποίο υπήρχαν ένα σωρό θαλασσινά φαγητά. Εκεί κάθονταν κάμποσοι σύμβουλοι και στην κορυφή μια πορφυρομάλλα γυναίκα, ντυμένη πλούσια. Δεν υπήρχε αμφιβολία για το ποια ήταν.

Η Αάνθα σηκώθηκε όρθια. «Γιατί επιστρέψατε;»

Ο Φέρντεχ έκανε μια μικρή υπόκλιση. «Για να σας ειδοποιήσω, Βασίλισσά μου.»

«Σχετικά με τι;» ρώτησε η Αάνθα.

«Ένας δαιμονάνθρωπος μάς επιτέθηκε, σ'ένα μικρό λιμάνι, κάποια μίλια δυτικά απο δώ. Η Ερία τραυματίστηκε από ένα δηλητηριασμένο βέλος. Ευτυχώς, ο Φάλμαριν μπόρεσε να την γλιτώσει από βέβαιο θάνατο.»

«Δαιμονάνθρωπος στη Ράλβοχ;» απόρησε η Αάνθα. «Δεν το πιστεύω...» Φαινόταν έκπληκτη και αναστατωμένη. «Με συγχωρείτε για ό,τι σας συνέβη. Πρέπει να ελεγχθεί το θέμα, πάραυτα. Παρακαλώ, κύριε...»

«Φέρντεχ.»

«...καθίστε μαζί μας, να φάτε. Μου μοιάζετε ταλαιπωρημένος.»

«Σας ευχαριστώ, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε ο πολεμιστής του Βένγκριλ, και πήρε θέση στο τραπέζι.

«Προφανώς, το γεγονός ήταν εντελώς τυχαίο,» είπε ένας ξανθός άντρας, με μακριά μαλλιά, κι ο ίδιος πλούσια ντυμένος, σαν την Αάνθα, μόλις η Βασίλισσα του Ωκεανού κάθισε. «Θα ήταν κάποιος πειρατής, που μπήκε κατά λάθος στην Νήσο Ράλβοχ. Σίγουρα, δε θα υπάρχουν κι άλλοι...»

«Αν, όμως, υπάρχουν, Κράντμον;» έθεσε το ερώτημα η Βασίλισσα.

«Δεν έχουμε δει, πάντως, κανέναν,» τόνισε εκείνος.

«Με συγχωρείτε,» παρενέβη ο Φέρντεχ, «αλλά δε σας φτάνει ένας, κύριε, ο οποίος προσπάθησε να δολοφονήσει την αρχηγό μας;»

«Υπονοείτε ότι ξέφυγε;» στράφηκε στο μέρος του ο Κράντμον.

«Φυσικά και όχι. Ακόμα κι ο Φάλμαριν να μην τον είχε σκοτώσει, με τα μάγια του, θα τον κυνηγούσαμε, ώσπου να τον βρούμε –σας διαβεβαιώνω,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ, βάζοντας ένα μεγάλο ψάρι στο πιάτο του.

«Τότε, η απειλή έληξε,» συμπέρανε ο Κράντμον.

«Αν ήταν μονάχα ένας. Αν, όμως, έχει συνέταιρους;» είπε ο Φέρντεχ.

«Πρέπει να ερευνήσουμε,» συμφώνησε η Αάνθα.

«Ναι, Βασίλισσά μου,» έγνεψε καταφατικά ο πολεμιστής του Βασιλιά Βένγκριλ. «Γιατί υπάρχουν πολλές εξηγήσεις για το λόγο τούτης της επίθεσης. Κατ'αρχήν, ο Φάλμαριν πιστεύει ότι αυτός ήταν ο πραγματικός στόχος και όχι η Ερία. Η αρχηγός μας, απλά, πετάχτηκε μπροστά στο βέλος που προοριζόταν για κείνον, σώζοντάς του τη ζωή. Επομένως, τολμώ να υποθέσω πως κάποιος θέλει να μας εμποδίσει απ'το να λύσουμε το μυστήριο των χαμένων πλοίων. Και ξέρει ότι ο Φάλμαριν είναι ισχυρός στην πνευματική μαγεία και μπορεί να μας βοηθήσει· έτσι έχει βάλει σκοπό του να τον εξολοθρεύσει.»

«Μήπως, υπερβάλλετε λίγο, κύριε;» είπε ο Κράντμον.

«Νομίζω πως δεν υπερβάλλω καθόλου,» αποκρίθηκε ο Φέρντεχ. «Ξαναεπιχείρησαν να μας δολοφονήσουν όλους, στην Όρφαλχ του Σαραόλν. Έριξαν δηλητήριο στο ποτό μας. Και, πάλι, ο Φάλμαριν μάς έσωσε –εμάς και τον άρχοντα της πόλης. Και εδώ τολμώ να υποθέσω και κάτι άλλο: πως ό,τι κι αν είναι αυτό το κακό έχει εξαπλωθεί και στα δύο βασίλεια –και στο Σαραόλν και στο Βασίλειο του Ωκεανού.»

«Τα λόγια σας μου φέρνουν μεγάλη ανησυχία,» είπε η Αάνθα. «Δεν μπορώ παρά να θεωρήσω ότι όλοι μας βρισκόμαστε σε μεγάλο κίνδυνο.»

«Και δεν νομίζω πως λαθεύετε, Βασίλισσά μου,» συμφώνησε ο Φέρντεχ.

Ο Κράντμον ακούμπησε τους αγκώνες του στο τραπέζι, μπλέκοντας τα δάχτυλα των χεριών του μεταξύ τους. «Και τι προτείνεις να κάνουμε, Φέρντεχ;» ρώτησε. «Μου επιτρέπεις να σου μιλάω στον ενικό;»

«Ασφαλώς, Κράντμον,» απάντησε εκείνος. «Αυτό δεν είναι τ'όνομά σου; Άκουσα την Βασίλισσα να σ'αποκαλεί έτσι.» Ο ξανθός άντρας έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι του. «Όσο για το τι προτείνω...» Ο πολεμιστής του Βένγκριλ έμεινε σκεπτικός, για λίγο. «Έρευνα ολάκερης της Νήσου, αν συμφωνείτε, Βασίλισσά μου...» Στράφηκε στην Αάνθα.

«Αυτή είναι μια πολύ καλή ιδέα,» είπε, ξαφνικά, αλλάζοντας στάση σχετικά με την ύπαρξη δαιμονοθρόπων, ο Κράντμον. Έπιασε, τρυφερά, το χέρι της Βασίλισσας. «Θα το αναλάβω προσωπικά. Αν κάποιος κρύβεται στο νησί μας, θα βρεθούν –και θα εξοντωθούν.»

«Θα μπορούσα να βοηθήσω,» δήλωσε ο Φέρντεχ. «Έχω πολεμήσει αρκετές φορές ενάντια στους διαβολοανθρώπους της Μάγκραθμελ, η οποία είναι δυτικά του Σαραόλν, και γνωρίζω τις μεθόδους τους. Θα με βρεις πολύ χρήσιμο, Κράντμον.»

Ο ξανθός άντρας άργησε λίγο ν'απαντήσει, σα να περίμενε ν'ακούσει και τη γνώμη της Αάνθα. Όταν εκείνη δε μίλησε, είπε: «Θα ήταν τιμή μου, να με συντρέξεις, φίλε μου. Εμείς εδώ, στα νησιά, ξέρουμε περισσότερα πράγματα από μάχες στα πλοία, παρά από έρευνα και πόλεμο στην ξηρά· η βοήθειά σου, οπότε, θα ήταν παραπάνω από καλοδεχούμενη.»

«Από τότε έχετε ν'αντιμετωπίσετε Μαγκραθμέλιους;» ρώτησε ο Φέρντεχ.

«Συχνά μας επιτίθενται,» εξήγησε η Αάνθα. «Αλλά ως πειρατές, ή από τις ακτές της Μάγκραθμελ στην Βόρεια Γη, ή από τις ακτές της Μάγκραθμελ στη Νότια Γη. Όμως ποτέ δεν έχει τύχει να τους

πολεμήσουμε στην ξηρά ή να τους εντοπίσουμε ενώ είναι κρυμμένοι ανάμεσά μας.»

Έφαγαν για κάποια ώρα, δίχως να μιλούν. Όταν τελείωσαν το γεύμα τους, ο Κράντμον πρόσταξε την σύμβουλο αμύνης, Κάζναμ, της Βασίλισσας του Ωκεανού να ετοιμάσει στρατιώτες, που θα τους ήταν απαραίτητοι, για να ξετρυπώσουν τους δαιμονανθρώπους. Κι εκείνη έφυγε, όπως κι όλοι οι υπόλοιποι σύμβουλοι. Μόνο ο ξανθός άντρας, η Αάνθα και ο απεσταλμένος του Βασιλιά Βένγκριλ έμειναν στο τραπέζι.

«Είναι παράξενο,» είπε ο Φέρντεχ, πίνοντας κρασί απ' την κούπα του, «που έμαθαν για την αποστολή μας τόσο γρήγορα...»

«Γιατί;» ρώτησε ο Κράντμον. «Ολόκληρη ομάδα δεν μπορεί να κινείται κρυφά. Και, απ' ό,τι κατάλαβα, δεν κάνατε και καμία προσπάθεια να κινηθείτε κρυφά, έτσι δεν είναι;»

«Ναι. Ωστόσο,» πρόσθεσε ο Φέρντεχ, «σχεδόν αμέσως, αφότου φύγαμε απ' την πρωτεύουσα του Σαραόλν, επιχείρησαν να μας δηλητηριάσουν, στο παλάτι του Άρχοντα Φερχ της Όρφαλχ. Υποπεύομαι πως, ίσως, υπάρχει κάποιος προδότης μέσα στο Βασίλειό μας. Και το δικό σας.» Στράφηκε στην Βασίλισσα του Ωκεανού.

«Μου βάζετε, ξαφνικά, πολλές σκοτούρες στο νου,» είπε η Αάνθα. «Πρέπει να κινηθώ πολύ γρήγορα, αν ο κίνδυνος είναι τόσο μεγάλος, όσο λέτε...»

«Και είναι, Βασίλισσά μου. Σκεφτείτε μονάχα πόσα πλοία χάθηκαν στα δυτικά νερά του Βασιλείου σας. Σκεφτείτε όλες αυτές τις απόπειρες δολοφονίας εναντίον μας, επειδή κάποιος φοβάται μήπως ανακαλύψουμε τι συμβαίνει και το σταματήσουμε,» είπε ο Φέρντεχ.

«Όμως γιατί κάτι παρόμοιο δεν έγινε και με τους προηγούμενους απεσταλμένους του Βασιλιά Βένγκριλ;» έθεσε το ερώτημα η Αάνθα.

«Εμείς έχουμε μαζί μας τον Φάλμαριν, έναν απ' τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού. Και τον φοβούνται, όποιοι κι αν είν' οι εχθροί μας.»

«Οι Μαγκραθμέλιοι, αναμφίβολα.

»Κάποτε, πρέπει να καταστραφούν.» Φωτιές άναψαν στα σμαραγδένια μάτια της Αάνθα. «Αποτελούν απειλή για όλα τα βασίλεια με τα οποία συνορεύουν. Για όλο τον Άρμπεναρκ, αν θέλετε την προσωπική μου άποψη. Πιστεύω πως κάτι πραγματικά διαβολικό κρύβεται στα βάθη της ορεινής τους χώρας.»

«Ο Βασιλιάς τους, ο Χάμαγκορκ, είναι πράγματι σατανικός· και ισχυρός μάγος, έχω ακούσει,» είπε ο Κράντμον.

«Ο ένας τους Βασιλιάς,» τόνισε ο Φέρντεχ. «Στην Βόρεια Μάγκραθμελ της Βόρειας Γης. Στην Νότια Μάγκραθμελ, κυβερνά ο Καρθαβλέρν, ο οποίος δεν είναι λιγότερο επικίνδυνος.»

«Και στην Μάγκραθμελ της Νότιας Γης άρχει ο Τάγκορβαν,» συμπλήρωσε ο Κράντμον. «Ναι, είμαι καλά ενημερωμένος, σχετικά με τους εχθρούς μας, φίλε μου.» Ήπιε κρασί απ' την κούπα του.

«Εγώ, όμως, δεν εννοώ κανέναν βασιλιά,» διευκρίνισε η Αάνθα.

«Τότε, τι εννοείς, Βασίλισσά μου;» σήκωσε ένα φρύδι του ο Κράντμον.

«Κάτι άλλο –κάποιον άλλο,» εξήγησε η Αάνθα. «Δε σας κάνει εντύπωση πως, παρά το γεγονός ότι υπάρχουν τρεις Μάγκραθμελ, τον τελευταίο καιρό, δρουν σαν μία; Ενώ, παλιότερα, θυμάμαι ότι είχαν φιλονικίες μεταξύ τους, και εμείς –τα υπόλοιπα βασίλεια– ήμασταν περισσότερο ασφαλείς...»

«Ας μην αφήνουμε τη φαντασία μας να μας παρασύρει, Βασίλισσά μου,» μειδίασε, στραβά, ο Κράντμον.

«Θα ήθελες να ξεκουραστείς, Φέρντεχ;» ρώτησε η Αάνθα. «Μετά απ' το γρήγορο και γεμάτο αγωνία ταξίδι σου να έρθεις εδώ, υποθέτω, θα είσαι κουρασμένος...»

«Πρέπει να παραδεχτώ πως έχετε δίκιο, Βασίλισσά μου,» είπε εκείνος.

Η Αάνθα φώναξε μια υπηρέτρια να οδηγήσει τον πολεμιστή του Βασιλιά Βένγκριλ στον ξενώνα του παλατιού.

Όταν ήταν μόνοι, ο Κράντμον ρώτησε την Αάνθα, παίρνοντας τα χέρια της στα δικά του:

«Αν επιτύχω σ'ετούτη την αποστολή, θα με κάνεις Βασιληά σου, Βασίλισσά μου; Αν βρω από πού έρχονται οι δαιμονάνθρωποι, θα μ'αφήσεις να κυβερνήσω δίπλα σου;»

Εκείνη φάνηκε σκεπτική, όπως πάντα, όταν την ρωτούσε γι'αυτό το θέμα. Τον κοίταξε στα μάτια του. Ήταν μυστηριώδη· αλλά έτσι τα είχε συνηθίσει: ποτέ δεν αποκάλυπταν πολλά. Οι πράξεις του Κράντμον αποκάλυπταν περισσότερα.

Πλησίασε το πρόσωπό της στο δικό του και φίλησε τα χείλη του. Δεν μπορούσε να πει πως είχε παράπονο μαζί του· της άρεσε σαν άντρας, αλλά ήταν αυτό αρκετό για να τον κάνει Βασιληά;

«Απάντησέ μου,» είπε, σιγανά, ο Κράντμον, περνώντας το χέρι του γύρω απ'τους ώμους της και κρατώντας την κοντά του, «Βασίλισσά μου.» Την ξαναφίλησε, τρυφερά: το φιλί του ήταν ένα ζεστό χάδι πάνω στα χείλη της.

«Κράντμον...» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Ναι;» ρώτησε εκείνος, νιώθοντας την ανάσα της να γίνεται πιο γρήγορη πάνω στο πρόσωπό του.

«Πρέπει να το σκεφτώ,» δήλωσε η Αάνθα.

Ο Κράντμον απομακρύνθηκε, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα. «Δεν έχω αποδείξει την πίστη μου σ'εσένα;» απαίτησε, σχεδόν θυμωμένα.

«Έχεις, αλλά δεν είναι τόσο απλό,» είπε η Αάνθα· τα δάχτυλά της ήταν γαντζωμένα πάνω στο λευκό τραπεζομάντιλο.

«Δεν έχω αποδείξει την αγάπη μου σε σένα;»

«Κράντμον, μην τα λες αυτά! Με κάνεις να αισθάνομαι...»

«Τύψεις; –επειδή δεν λαμβάνω τίποτα για την πίστη μου και την αγάπη μου;» ρώτησε ο ξανθός άντρας. Σηκώθηκε απ'την καρέκλα του, απότομα. «Αλλά δεν πειράζει, Αάνθα. Έχω συνηθίσει.» Άρχισε να φεύγει, γρήγορα, απ'την αίθουσα.

«Κράντμον; Πού πας;» αναστέναξε η Βασίλισσα, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά της.

Εκείνος δεν απάντησε, καθώς άνοιγε την διπλή, ξύλινη πόρτα και τα βήματά του χάνονταν στον διάδρομο.

Η Αάνθα ήπιε κρασί, σκούπισε τα χείλη της, μεμια μαύρη πετσέτα, και την έριξε, θυμωμένα, πάνω στο τραπέζι, με μια απότομη κίνηση. Σηκώθηκε κι έφυγε απ'το δωμάτιο, αρχίζοντας να βαδίζει, άσκοπα, στις γαλαρίες του παλατιού της.

Ίσως ο Κράντμον να είχε δίκιο. Δεν λάμβανε τίποτα για ό,τι έδινε. Σίγουρα, θα αισθανόταν πικραμένος. Όμως δεν της ήταν εύκολο να κάνει κάποιον Βασιλιά του Ωκεανού. Ο φίλος της ήταν από ευγενική οικογένεια, όχι κάποιος τυχαίος, και τον συμπαθούσε πολύ. Παρ'όλ'αυτά...

Κούνησε το κεφάλι της, μπερδεμένη. Ένας βασιλιάς πρέπει νάχει διάφορες αρετές. Τις είχε εκείνος όλες; Αλλά, απ'την άλλη, μήπως τις είχαν οι υπόλοιποι βασιληάδες του Άρμπεναρκ; Μήπως τις είχε η ίδια; Ήταν η τελειότερη βασίλισσα που θα μπορούσε να έχει το Βασίλειο του Ωκεανού; Ήταν ο πατέρας της ο τελειότερος Βασιλιάς; Ποιος ήταν τέλειος, στο κάτω-κάτω; Ίσως νάπρεπε, τελικά, να δώσει στον Κράντμον την τιμή που ζητούσε... Ίσως...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 12^ο

Το δαιμονικό πρόσωπο στο φυλαχτό

Η επόμενη μας στάση, μάλλον, θα είναι στο Γκένχεκ,» είπε ο Καπετάν Κλέντριν.
«Υπάρχουν κι άλλα, μικρότερα νησιά, πριν απ'αυτό,»

τόνισε ο Γκούλχακ, δείχνοντας σημεία πάνω στον χάρτη που ήταν απλωμένος στο γραφείο της καμπίνας του Καπετάνιου.

«Αλλά θέλετε να το ρισκάρουμε να κάνουμε παραπάνω από μία στάσεις;» ρώτησε ο Κλέντριν.

«Ο Καπετάνιος έχει δίκιο,» συμφώνησε μαζί του η Ερία, που καθόταν στον καναπέ της καμπίνας, έχοντας ένα ελαφρύ πουκάμισο ριγμένο πάνω απ'τους επιδέσμους που έντυναν το τραύμα της στα πλευρά. «Είδετε όλοι τι συνέβη, όταν σταματήσαμε σε κείνο το μικρό λιμάνι. Εγώ κι ο Φάλμαριν παραλίγο να σκοτωθούμε. Αφού κάποιος μας κυνηγά, καλύτερα να μην του δίνουμε πολλές ευκαιρίες να μας ξεκάνει.»

Η Μάνζρα έγενεσε καταφατικά και κοίταξε τον Γκούλχακ, που κι αυτός ένευσε, λέγοντας: «Ναι...»

Ο Άνεμος δεν μίλησε, στεκόμενος κοντά σ'ένα παράθυρο και χαϊδεύοντας τον Ανώνυμο, που ήταν γαντζωμένος στον πήχη του.

«Σε λίγο καιρό θ'αρχίσω να ζηλεύω τον παπαγάλο,» του είπε η Νύχτα, μειδιώντας, στραβά, προς το μέρος του.

Ο Άνεμος γέλασε.

Ο Φάλμαριν, όμως, ήταν ιδιαίτερα σοβαρός, καθώς σταύρωνε τα χέρια εμπρός του, λέγοντας, με σκοτεινό ύφος: «Τα πράγματα είναι δύσκολα. Πολυπλοκότερα απ'ό,τι φανταζόμαστε, νομίζω...»

«Τι υπονοείς, μάγε;» ρώτησε ο Άνεμος, λοξοκοιτώντας τον.

«Ποτέ δεν υπονοώ τίποτα, κύριε,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Και θα προτιμούσα εάν δε μ'αποκαλούσατε 'μάγο'...» Μειδίασε, ψυχρά.

«Κι εγώ θα προτιμούσα να μη μας μιλούσες στον πληθυντικό,» αντιγύρισε ο Άνεμος. Και ο αέρας ανάμεσά τους φάνηκε να ηλεκτρίστηκε. Ύστερα, ο τυχοδιώχτης κούνησε το κεφάλι του και γύρισε απ'την άλλη, για να κοιτάξει έξω απ'το παράθυρο.

«Δεν χρειάζεται να τσακωνόμαστε για μικροπράγματα,» τόνισε η Ερία. «Δε θέλουμε διχόνοια ανάμεσά μας, τώρα, που πρέπει νάμαστε ενωμένοι.»

«Δεν τσακωνόμαστε,» τη διαβεβαίωσε ο Άνεμος, δίχως να στραφεί, για να την κοιτάξει.

Ο Φάλμαριν έγεννε, με το κεφάλι του, αμίλητος.

«Και στο Γκένχεκ, όπου θα σταματήσουμε,» συνέχισε την αρχική τους κουβέντα η Ερία, «θα είμαστε πολύ, πολύ προσεκτικοί. Κανένας δεν θα βγει στις ταβέρνες του λιμανιού.»

«Αυτό, πιστεύω, είναι τραβηγμένο,» της είπε ο Γκούλχακ. «Καλύτερα εσύ και ο Φάλμαριν να καθίσετε στο πλοίο, γιατί εσάς κυνηγούν, απ'ό,τι έχω καταλάβει.»

«Συγκεκριμένα, εμένα κυνηγούν, όπως έχουμε ξαναπεί,» διευκρίνισε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Έχω την εντύπωση πως φοβούνται μην τους χαλάσω τα σχέδια.»

«Πώς, δηλαδή;» ρώτησε η Μάνζρα, σηκώνοντας ένα φρύδι της.

«Αυτό,» παραδέχτηκε ο Φάλμαριν, «θα πρέπει να το ανακαλύψω, αν είναι να επιτύχουμε στην αποστολή μας.»

«Τελικά, ο Βασιληάς Βένγκριλ έκανε καλά που πρόσταξε να σε πάρουμε μαζί μας,» παρατήρησε η Ερία. «Γιατί... εγώ στην αρχή δεν ήμουν και τόσο σίγουρη ότι... θα μας φαινόσουν χρήσιμος.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Αλλά, βέβαια, τότε, πίστευα πως επρόκειτο για μια απλή υπόθεση πολύ έξυπνων πειρατών· πράγμα που δεν πιστεύω πλέον...»

»Όμως...» αναστέναξε, «τι είν'αυτά που λέω; Σου χρωστάω τη ζωή μου, Φάλμαριν. Δεν σε ευχαρίστησα... Σ'ευχαριστώ τώρα.»

«Υποχρέωσή μου, κυρία μου,» αποκρίθηκε, πάντα ευγενικός, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Εξάλλου, μην ξεχνάτε ότι εσείς σώσατε τη ζωή μου πρώτη, όταν πεταχτήκατε στο δρόμο εκείνου του βέλους, που με είχε στόχο.»

Η Ερία δε μίλησε· μόνο χαμογέλασε και κοκκίνισε λίγο.

Ο Άνεμος άνοιξε την πόρτα και βγήκε απ'την καμπίνα.

«Πού πας;» τον ρώτησε η Νύχτα.

«Να πάρω καθαρό αέρα.»

«Έρχομαι.»

Βγήκε κι εκείνη.

«Το Γκένχεκ θάναι κι ένα καλό μέρος για να συγκεντρώσουμε πληροφορίες, για το τι συμβαίνει στα πλοία που χάνονται στα δυτικά νερά του βασιλείου, μιας και το εν λόγω νησί, άλλωστε, εκεί βρίσκεται...» είπε η Ερία.

«Κι εσύ που έλεγες να μην πάμε σε ταβέρνες...» τη λοξοκοίταξε ο Γκούλχακ. «Υπάρχει καλύτερο μέρος να συγκεντρώσει κανείς πληροφορίες από μια ταβέρνα; Κάθε είδους φήμες κυκλοφορούν σ'αυτές.»

«Ναι,» συμφώνησε η Ερία. «Όμως,» τόνισε, «δεν χρειάζεται να βγούμε όλοι, για ν'ακούσουμε τι λένε οι ντόπιοι. Θα βγουν μερικοί από μας... εκείνοι που ξέρουν από τέτοια...»

Ο Γκούλχακ κι η Μάνζρα αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Ο Άνεμος και η Νύχτα;» ρώτησε η δεύτερη.

«Ακριβώς,» κούνησε το κεφάλι της καταφατικά η Ερία. Στράφηκε στον Φάλμαριν. «Εσύ τι λες, δάσκαλε;»

«Ο Άνεμος και η Νύχτα είναι, αναμφίβολα, καλοί στη δουλειά τους,» απάντησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Δε μου λες; σε πειράζει να σου κάνω μια προσωπική ερώτηση;» του είπε ο Γκούλχακ.

Ο Φάλμαριν σήκωσε ένα φρύδι του, γυρίζοντας προς τον πολεμιστή του Βασιλιά.

«Σε ενοχλεί να σ'αποκαλούν 'μάγε', αλλά όχι 'δάσκαλε';»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού χαμογέλασε πλατιά. «Ναι· έτσι ακριβώς είναι, κύριε.»

«Γιατί;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Γιατί είμαι δάσκαλος, κυρία μου.» Άνοιξε την πόρτα της καμπίνας και βγήκε στο κατάστρωμα, για να αποθαρρύνει τους συντρόφους του από τις ερωτήσεις που ήξερε πως θ'ακολουθούσαν: «τι διδάσκεις;», «σε ποιους το διδάσκεις;», «γιατί διδάσκεις αυτό που διδάσκεις;» κι άλλα τέτοια.

Στην πλώρη αντίκρισε την Νύχτα και τον Άνεμο να στέκονται αγκαλιασμένοι, με τον Ανώνυμο στον ώμο του τελευταίου. Δεν πλησίασε, παρά στάθηκε σ'ένα σημείο της κουβέρτας, αγναντεύοντας τον Ωκεανό κι αναρωτούμενος ποιος μπορεί να κρυβόταν πίσω απ'την επίθεση των δαιμοναθρώπων εναντίον του κι εναντίον της Ερία. Ή ποιος μπορεί να κρυβόταν πίσω απ'την όλη υπόθεση των χαμένων πλοίων. Άπαντες έμοιαζε να περιμένουν από κείνον να λύσει το μυστήριο, κι αυτό, για κάποιο λόγο, τον είχε κάνει να πιστέψει ότι, όντως, μονάχα εκείνος μπορούσε να το λύσει. Αλλά ήταν τούτη η αλήθεια, ή μια ψευδαίσθηση; Πιθανώς, το δεύτερο. Ωστόσο, δεν έβλαπτε να προσπαθήσει να συγκεντρώσει όσα στοιχεία είχε, μέχρι στιγμής, μήπως και καταλάβει τι τους περίμενε στο υποτιθέμενο νησί –αν ήταν νησί...

Κατ'αρχήν, τόσα καράβια είχαν χαθεί. Τα πρώτα ήταν εμπορικά, αλλά, μετά, όταν στάλθηκαν πολεμικά από τον Βασιλιά Βένγκριλ και την Βασίλισσα Αάνθα κι αυτά χάθηκαν. Συνεπώς, κατέληξε πως δεν είχε καμια σημασία αν το σκαρί μετέφερε εμπορεύμα ή μη. Τότε, τι να έπαιζε, πραγματικά, ρόλο; Οι ίδιοι οι άνθρωποι; το πλήρωμα; Γιατί; Ο Φάλμαριν δε μπορούσε τώρα να σκεφτεί το λόγο, πάντως, αναμφίβολα, πρέπει νάταν οι άνθρωποι ο στόχος εκείνων που έκαναν τα πλοία να εξαφανίζονται.

Επιπλέον, όταν μίλησε ο παπαγάλος (ο «Ανώνυμος», όπως τον αποκαλούσε ο Άνεμος), μιμήθηκε τις κραυγές των συγκεκριμένων ανθρώπων που μετέφερε ένα καράβι. Ήταν τρομαγμένες κραυγές – τρελαμένες κραυγές. Κάτι επιτιθόταν στα πληρώματα –κάτι που δε μπορούσαν εκείνοι να πολεμήσουν, γιατί δεν είχαν μάγους μαζί τους. Τούτη ήταν και η διαφορά της ομάδας της Ερία: είχε αυτόν – τον Φάλμαριν, και έλπιζαν πως θα τους έσωζε απ'την καταστροφή.

Επομένως, ως τώρα, τα στοιχεία ήταν δύο: Στόχος των χαμένων πλοίων ήταν οι άνθρωποι που μετέφεραν, και η «επίθεση» (ό,τι μπορεί να σήμαινε «επίθεση», στη συγκεκριμένη περίπτωση) γινόταν μέσω μαγείας.

Και... –ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού αναστέναξε, καθώς το σκεφτόταν τούτο– ο Άνθρωπος μόνο σ'ένα μέρος του συνδέεται με τη μαγεία –στο ψυχικό. Ήταν, λοιπόν, οι ψυχές των πληρωμάτων ο στόχος;

Μετά, υπήρχε κι ένα άλλο στοιχείο, βέβαια... Ότι δαιμονάνθρωποι πρέπει νάταν μπλεγμένοι στην υπόθεση... Φυσικά, αυτό δεν αναιρούσε τα προηγούμενα. Ίσα-ίσα, που οι Μαγκραθμέλιοι ήταν συνηθισμένο να προσπαθούν να προκαλέσουν αναταραχές. Όμως το γεγονός ότι έστω κι ένας από δαύτους –και, μάλιστα, δολοφόνος– βρέθηκε στην Ράλβοχ, την κεντρική νήσο του Βασιλείου του Ωκεανού, σήμαινε πως υπήρχε κάποιος προδότης εκεί... Κάποιος μέσα στο Βασίλειο, ο οποίος ήταν φίλος των διαβολανθρώπων...

Ποιος;

«Δάσκαλε;»

Ο Φάλμαριν γύρισε, για να δει την Ερία. «Αισθάνεστε αρκετά καλά για να στέκεστε;» ρώτησε.

Εκείνη μειδίασε. «Ένα βέλος δε θα με κάνει ανάπηρη. Έχω ξανατραυματιστεί σε μάχη.»

«Χαίρομαι,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Που έχω ξανατραυματιστεί σε μάχη;» έκανε η Ερία.

Ο Φάλμαριν γέλασε. «Που είστε καλά,» εξήγησε.

«Δε νομίζεις πως θα μπορούσαμε, πια, να μιλάμε... στον ενικό;» ρώτησε η Ερία.

«Μα, τι πρόβλημα έχετε όλοι σας με τον πληθυντικό;» απόρησε ο Φάλμαριν.

«Κανένα,» αποκρίθηκε η Ερία. «Απλά, δεν έχουμε συνηθίσει να μιλάμε στον πληθυντικό στους φίλους μας...»

«Εγώ πάντα στον πληθυντικό μιλάω στους μαθητές μου και στους άλλους δασκάλους, στον Πύργο του Φτερού,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

«Στους μαθητές σου;» παραξενεύτηκε η Ερία.

«Ναι· γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους του ο Φάλμαριν.

«Καλά. Πάω να πω στον Άνεμο και τη Νύχτα τι θα πρέπει να κάνουν, όταν φτάσουμε στο Γκένχεκ,» τον πληροφόρησε η Ερία.

Απομακρύνθηκε απ'τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού και ζύγωσε τους δυο τυχοδιώχτες, στην πλώρη.

«Να σας ζητήσω μια χάρη;» ρώτησε.

«Φυσικά,» αποκρίθηκε η Νύχτα.

«Εκτός και να περιλαμβάνει να πηδήξουμε, τώρα, στη θάλασσα,» πρόσθεσε ο Άνεμος, κάνοντάς τες και τις δυο να μειδιάσουν.

«Όχι, δεν περιλαμβάνει τίποτα τέτοιο,» τον διαβεβαίωσε η Ερία. «Θέλω, όταν σταματήσουμε στο Γκένχεκ, να βγείτε απ'το πλοίο και να ρωτήσετε, στις ταβέρνες, για φήμες, σχετικά με τα καράβια που χάνονται στα δυτικά νερά. Πιστεύω πως είστε καλοί σ'αυτό... κάνω λάθος;»

«Όχι, δεν κάνεις λάθος,» είπε η Νύχτα. «Θα δούμε τι μπορούμε να μάθουμε.» Στράφηκε στον Άνεμο. «Ε;»

Εκείνος έγνεψε καταφατικά, δίχως να δείχνει πως επρόκειτο για κάποια σπουδαία δουλειά.

«Ευχαριστώ,» είπε η Ερία.

«Μη μας ευχαριστείς. Για το θησαυρό ερχόμαστε μαζί σας,» της θύμισε η Νύχτα. «Οπότε, ό,τι είναι να μάθουμε για το νησί όπου χάνονται τα πλοία μάς ενδιαφέρει.»

** ** *

«Βασιλιά μου. Βασίλισσά μου.» Ο Μπράλμακ, ο Αρχικατάσκοπος του Σαραόλν, έκανε μια μικρή υπόκλιση μπροστά στον Βένγκριλ και την Δήνκα, που κάθονταν στους θρόνους τους. Στ'αριστερά ήταν το μεγάλο τραπέζι όπου βρίσκονταν οι βασιλικοί σύμβουλοι, οι οποίοι έστρεψαν τα κεφάλια τους, για να κοιτάξουν.

«Τι νέα έχεις;» τον ρώτησε ο μονάρχης.

«Γνωρίζω ποιος συνωμοτεί εναντίον σου, Βασιληά μου. Και θα τον φανερώσω τώρα. Ακόμα κι αν αυτό κοστίσει τη ζωή μου,» δήλωσε ο Μπράλμακ, αναστατώνοντας τους πάντες μες στην αίθουσα.

«Τι θες να πεις;» Ο Βένγκριλ πετάχτηκε όρθιος, και η Δήνκα πλάι του.

«Βασιληά μου.» Ο Μπράλμακ ύψωσε το χέρι και έκανε να στραφεί προς το τραπέζι των συμβούλων, για να δείξει κάποιον. Αλλά—

«Ααααααααααααρρρρρρρρρρργκρρρρρχ!» ούρλιαξε κι έπεσε στα γόνατα, κρατώντας, με τα δυο χέρια, το στέρνο του. Ύστερα, κατέρρευσε στο πάτωμα, ενώ καπνός υψωνόταν πάνω απ'το καμένο κουφάρι του.

«Φρουροί!» κραύγασε ο Βένγκριλ. Κι αμέσως, στρατιώτες συγκεντρώθηκαν, από τα τριγυρινά δωμάτια, στην μεγάλη, βασιλική αίθουσα.

Ύστερα, ο Βασιλιάς του Σαραόλν στράφηκε στους συμβούλους του, κοιτώντας τους όλους με σκληρό βλέμμα. «Τι ήταν αυτό που είπε; Ποιος είν'ο προδότης ανάμεσά σας;»

«Και καλύτερα να μιλήσει αμέσως,» πρόσθεσε ο Πόνκιμ, ο βασιλικός διπλωμάτης. «Άλλως θα υποφέρει αφάνταστα, όταν βρεθεί!» Στένεψε τα σκοτεινά του μάτια, που σπινθηροβολούσαν.

Κανένας δε μίλησε.

«Θα ανακαλύψω ποια είν'ή αλήθεια!» δήλωσε ο Βένγκριλ. Κατέβηκε απ'το υπερυψωμένο επίπεδο του πατώματος, όπου βρισκόταν ο θρόνος του και στάθηκε πάνω απ'τον Μπράλμακ. Γονάτισε, στο ένα πόδι, δίπλα του και γύρισε το πτώμα ανάσκελα. Καθώς τα χέρια του Αρχικατασκόπου παραμερίστηκαν απ'το καμένο του στέρνο, ο Βασιληάς του Σαραόλν αντίκρισε μέσα απ'την κουρελιασμένη, μαύρη τουνίκα του άντρα ένα σύμβολο να κρέμεται από μια χρυσή αλυσίδα:

Ήταν ένα κεφάλι, αλλά όχι ανθρώπινο· μήτε έμοιαζε μ' αυτά των δαιμονοαθρώπων. Πρέπει νάταν το κεφάλι ενός πραγματικού δαίμονα —όντα που θρυλείτο πως κατοικούσαν τα Αρχαία Χρόνια στον

Αρμπεναρκ, μα η φυλή τους είχε, πλέον, εξαφανιστεί... Το πρόσωπο ήταν σμιλευμένο πάνω σε χρυσάφι· στα πλάγια του έμοιαζε νάχει πολύχρωμα φτερά· τα μάτια του ήταν καμωμένα από σμαράγδια. Το όλο του παρουσιαστικό ήταν τρομακτικό, αλλά όχι επειδή ήταν ειδικός ή κακάσχημο, παρά επειδή ήταν... πανέμορφο. Ήταν τέτοιας ομορφιάς που τρόμαζε τον μονάρχη να την κοιτάξει –του προκαλούσε ανείπωτο τρόμο.

«Τι είν' αυτό;» ρώτησε, με δέος, η Δήνκα.

«Δεν ξέρω...» κούνησε το κεφάλι του, σα να τάχε χαμένα, ο Βασιλιάς. Πήρε το μενταγιόν με το δαιμονικό κεφάλι στο χέρι του και κραύγασε από πόνο, προτού το πετάξει, απότομα, στο έδαφος, κρατώντας τα δάχτυλά του.

«Βένγκριλ!» έκανε, τρομοκρατημένη, η Δήνκα. «Βασιληά μου!» Τον αγκάλιασε, ενώ το πρόσωπό της είχε γίνει χλομό όσο ποτέ.

Ο μονάρχης ξαναστάθηκε όρθιος, σφίγγοντας τα δόντια του. Στράφηκε στους συμβούλους του. «Θα λογοδοτήσετε –όλοι σας! Εκείνος που φταίει –θα τιμωρηθεί!»

«Μα-μα, Βασιληά μου, εμείς...» ψέλλισε η Αλφάρνα, η σύμβουλος οικονομικών. «Δεν... Κάτι πολύ άσχημο είχε συμβεί στον Μπράλμακ. Μπορεί... μπορεί να μην ήταν στα συγκαλά του... Βασιληά μου, σε παρακαλώ...»

«Η Αλφάρνα δεν έχει άδικο, Μεγαλειότητα,» είπε ο Πόνκιμ. «Πρέπει να το παραδεχτείτε. Οφείλουμε να ερευνήσουμε όλες τις πιθανές περιπτώσεις.

»Και θα γνωρίζετε, βέβαια, πως εγώ θέλω μονάχα το καλό του βασιλείου. Δεν θα μ'εμπιστευτείτε και τώρα –όπως πάντα;»

Ο Βένγκριλ στράφηκε στο μέρος του, βαριανασαίνοντας απ'τον καυτό –αλλά, συγχρόνως, για κάποιο παράξενο λόγο, παγερό– πόνο που του είχε προκαλέσει το περιδέρας στο χέρι με τ'οποίο το άγγιξε. «Πόνκιμ... Έχεις δίκιο... Έχω πανικοβληθεί. Πρέπει να κρατήσουμε την ψυχραιμία μας, αν είναι να βρούμε κάποια άκρη...»

«Βασιληά μου, θες να φωνάξω την θεραπεύτρια να δει το τραύμα σου;» ρώτησε η Δήνκα.

«Ναι, σε παρακαλώ, Βασίλισσά μου,» αποκρίθηκε, λαχανιασμένα, ο Βένγκριλ.

Η Δήνκα απομακρύνθηκε απ'αυτόν και προχώρησε προς έναν απ'τους διαδρόμους, φωνάζοντας: «Υπηρέτες! Υπηρέτες!»

«Αλλά,» πρόσθεσε, επιβλητικά, ο Βένγκριλ στους συμβούλους του, «κανείς δε φεύγει, προς το παρόν, από τούτη την αίθουσα.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου,» αποκρίθηκε ο Πόνκιμ, γνέφοντας καταφατικά, με το κεφάλι. «Δε νομίζω κανείς νάχει αντίρρηση,» σφύριξε, κοιτώντας τους υπόλοιπους, έναν-έναν, σαν όλοι νάταν «ο προδότης»...

Σε λίγο, η Δήνκα επέστρεψε, μαζί με την Τανθνίκα, την θεραπεύτρια, (μια γυναίκα μετρίου αναστήματος, με μαυρόγκριζα μαλλιά, δεμένα κότσο, η οποία ήταν ντυμένη μ'ένα γαλάζιο φόρεμα) και την Έρμελ.

Η τελευταία έτρεξε κοντά στον Βένγκριλ. «Πατέρα, είσαι καλά;»

«Ναι, κόρη μου,» αποκρίθηκε εκείνος, «καλά είμαι...»

«Τι είν'αυτό;» Η ματιά της Έρμελ στράφηκε στο φυλακτό με το δαιμονικό πρόσωπο, στο πάτωμα.

«Επικίνδυνο,» την προειδοποίησε ο Βένγκριλ. «Μην τ'αγγίζεις.»

«Βασιληά μου, μπορώ να δω το χέρι σου;» ζήτησε η Τανθνίκα. Εκείνος, ασφαλώς, την άφησε. «Ναι...» είπε η θεραπεύτρια. «Μοιάζει με κάψιμο... τίποτα παραπάνω. Πώς έγινε;»

«Μ'ετούτο το μενταγιόν.» Ο Βένγκριλ έδειξε το κόσμημα στο πάτωμα.

«Πρέπει να το πέταξες γρήγορα, μόλις αισθάνθηκες να σε καίει, έτσι, Βασιληά μου;» ρώτησε η Τανθνίκα.

«Ε...» έκανε ο Βένγκριλ. «Να σου πω την αλήθεια, δεν θυμάμαι πώς αντέδρασα εκείνη τη στιγμή. Σπασμωδικά, υποθέτω. Ναι, το πέταξα, αμέσως...» Στράφηκε στη Δήνκα, ερωτηματικά.

Εκείνη κατένευσε, με το κεφάλι.

Η Τανθνίκα έβγαλε ένα μπουκαλάκι, απ' το σάκο που κρεμόταν στον ώμο της, και άλειψε, με το περιεχόμενό του, τα δάχτυλα του Βένγκριλ που είχαν αγγίξει το δαιμονικό φυλαχτό.

Μετά, το βλέμμα της στράφηκε, ανήσυχο, στον Μπράλμακ, και γονάτισε πλάι του. Ακούμπησε το λαιμό του. «Είναι νεκρός,» διαπίστωσε.

«Το ήξερε ότι θα πέθαινε,» είπε ο Βένγκριλ. «Προσπάθησε να με προειδοποιήσει για έναν προδότη που βρίσκεται εδώ μέσα. Και έδειξε προς τους συμβούλους μου...» Τους κοίταξε, πάλι, όλους, ερευνητικά. Δεν μπορούσε να δει σε κανενός τα μάτια ενοχή. Ή, λοιπόν, ο δολοπλόκος προδότης γνώριζε πολύ καλά να κρύβει την ταραχή του, ή ο Μπράλμακ είχε κάνει λάθος... Ή όλα τούτα ήταν μια... φάρσα...; Ήταν δυνατόν να είναι φάρσα;...

«Με το περιδέραιο τι θα κάνουμε;» ρώτησε η Δήνκα, κοιτάζοντάς το, ξαπλωμένο στο πάτωμα.

«Κανείς δε θα τ' αγγίξει,» πρόσταξε ο Βένγκριλ.

«Και θα τόχουμε εκεί;» απόρησε η Δήνκα. «Άσε με να δοκιμάσω να το πιάσω με το μαντήλι μου.» Η Βασίλισσα έβγαλε ένα κομμάτι πορφυρό μεταξωτό πανί απ' τον κόρφο της.

«Όχι!» Ο Βένγκριλ τής έπιασε, σφιχτά, τον καρπό. Οι φλέβες είχαν φουσκώσει στο μέτωπό του και αισθανόταν το αίμα να σφυροκοπεί τα μηλίγγια του. «Είσαι τρελή; Δεν πρόκειται για κάτι υπερθερμασμένο! Πρόκειται για μαγεία, Δήνκα! Διαβολική μαγεία!»

Η Βασίλισσα ξανάβαλε το μαντίλι στον κόρφο της, καθώς ο σύζυγός της της ελευθέρωσε το χέρι. «Και τι θα γίνει μ' αυτό το πράγμα;» ρώτησε, ξεροκαταπίνοντας.

«Κατ' αρχήν...» Ο Βένγκριλ στράφηκε στους φρουρούς. «Φύγετε· δε σας χρειάζομαι άλλο.» Και προς τους συμβούλους: «Είμαι βέβαιος ότι κάτι παράξενο συμβαίνει. Μου ήσασταν όλοι πιστοί τόσα χρόνια· αποκλείεται κάποιος από σας να συνωμοτεί εναντίον μου. Συγχωρέστε με που αμφέβαλα για σας· θα ερευνήσω περισσότερο το ζήτημα να μάθω την αλήθεια.»

Έπειτα, τράβηξε την κόρη και την σύζυγό του κοντά στο θρόνο του και τις προειδοποίησε, εκεί όπου ήταν σίγουρος πως κανείς δεν τους άκουγε: «Νάστε πολύ, πολύ προσεκτικές. Αναμφίβολα, ο προδότης είναι εδώ, κάπου ανάμεσά μας.»

«Τότε, γιατί τους είπες–;» πήγε να ρωτήσει η Δήνκα.

«Για να τους κάνω να πιστέψουν πως δεν τους υποψιάζομαι και τόσο,» εξήγησε ο Βένγκριλ. «Όμως θα βάλω έναν κατάσκοπο να παρακολουθεί τον καθένα τους. Όπως τους τόνισα –θα μάθω την αλήθεια.

»Τώρα... φώναξε κάποιον να περιμαζέψει τον δύσμοιρο τον Μπράλμακ.»

«Και... και με το φυλαχτό τι θα γίνει, πατέρα;» ρώτησε η Έρμελ.

«Εσύ, κόρη μου, θα πας να βρεις έναν απ' τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού, να έρθει εδώ για να μας βοηθήσει,» είπε ο Βασιλιάς.

«Βένγκριλ!» διαφώνησε η Δήνκα. «Στέλνεις το παιδί μας, να–;»

«–να κάνει μια δουλειά την οποία δεν θέλω να εμπιστευθώ σ' άλλον,» τόνισε ο μονάρχης. «Αισθάνομαι πως εχθροί μάς περιτριγυρίζουν. Έχω άσχημα όνειρα. Τα πλοία μας χάνονται. Τα μηνύματά μου εξαφανίζονται, περιέργως, μέσα στο ίδιο μου το βασίλειο. Ο Αρχικατάσκοπός μου πέθανε από ανόσια μαγεία.»

Στράφηκε στην κόρη του. «Μπορείς, Έρμελ;»

«Ναι, πατέρα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα φέρω έναν Σοφό του Κύκλου του Φτερού. Εξάλλου, δεν βρίσκονται και τόσο μακριά, απ' ό,τι έχω ακούσει: μιας μέρας δρόμο, με άλογο, προς τα δυτικά κατοικούν.»

«Ναι,» είπε ο Βένγκριλ. «Καλή τύχη. Θα φροντίσω να φύγεις με μεγάλη μυστικότητα από εδώ, εντάξει;»

Η Έρμελ έγνεψε καταφατικά, με το κεφάλι, καταλαβαίνοντας την ανησυχία του πατέρα της.

** ** *

«Τι είναι αυτά που έμαθα, φίλε μου Βένγκριλ;» είπε ο Σόλμορχ, ντυμένος σαν δανδής, όπως συνήθως, έχοντας επισκεφτεί την μεγάλη αίθουσα του θρόνου, το απόγευμα, μια ώρα που κανένας σύμβουλος δεν ήταν εκεί, παρά μονάχα ο Βασιλιάς, η Βασίλισσα του κι η κόρη τους. «Ο Αρχικατάσκοπος Μπράλμακ είναι νεκρός;»

Ο Βένγκριλ, η Δήγκα κι η Έρμελ αλληλοκοιτάχτηκαν, μην ξέροντας κατά πόσο μπορούσαν να εμπιστευτούν ακόμα κι αυτόν, που τον ήξεραν χρόνια...

«Τι τρέχει;» ρώτησε ο Σόλμορχ, παραξενεμένος.

«Τι άκουσες για τον Μπράλμακ;» είπε ο Βασιλιάς.

«Ότι τον σκότωσε ένα φυλαχτό ανίερης μαγείας, και ότι το ίδιο φυλαχτό έκαψε το χέρι σου.» Πραγματικό ενδιαφέρον έμοιαζε να καθρεπτίζεται στο πρόσωπο του ευγενή.

Ο Βένγκριλ τού έδειξε τα ελαφρώς σημαδεμένα δάχτυλά του.

Ο Σόλμορχ γούρλωσε τα μάτια του. «Ωστε είν' αλήθεια! Μα, τα πανάρχαια Πνεύματα!...»

«Κι ετούτο είναι το φυλαχτό, φίλε μου.» Ο Βασιλιάς σηκώθηκε απ' την καρέκλα του και παραμέρισε ένα πορφυρό πανί που είχε βάλει πάνω απ' το περιδέραιο, το οποίο, ασφαλώς, ακόμα κανείς δεν είχε πάρει απ' το πάτωμα. Έπειτα, επέστρεψε στο κάθισμά του.

«Γιατί τόχετε αφήσει εκεί;» απόρησε ο Σόλμορχ.

«Κανείς δεν τολμά να τ' αγγίξει,» δήλωσε ο Βένγκριλ.

«Και εκεί θα μείνει;» παραξενεύτηκε ο Σόλμορχ.

«Θα...» άρχισε ο Βένγκριλ. «Θα δούμε τι θα κάνουμε, φίλε μου...»

Ο Σόλμορχ συνοφρυώθηκε. «Μου κρύβεις κάτι;...»

«Τι να σου κρύβω;» απόρησε ο Βένγκριλ, μορφάζοντας.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Σόλμορχ. «Όμως... σας βλέπω και τους τρεις πολύ... μαζεμένους – συσπειρωμένους – σα να φοβάστε κάτι. Αλλά ό,τι κι αν είν' αυτό, εμένα πάντα μπορείτε να μ' εμπιστευτείτε.»

«Ναι, φίλε μου...» Ο Βένγκριλ φάνηκε σκεπτικός, και ίσως να μιλούσε στον ευγενή, αλλά η Δήγκα τού έσφιξε το γόνατο, κάτω

απ'το τραπέζι, προειδοποιώντας τον. Έτσι, αποκρίθηκε σ'εκείνον: «Αν υπήρχε κάτι να σου πω, θα σ'το έλεγα. Σ'εμπιστεύομαι.» Σήκωσε τους ώμους του. «Αλλά δεν υπάρχει τίποτα.»

«Εντάξει, Βένγκριλ· όπως θέλεις.» Ο Σόλμορχ γέμισε τα ποτήρια όλων με κρασί.

** ** *

Ο Βασιλιάς κι η Βασίλισσα του Σαραόλν ήταν ξαπλωμένοι στο μεγάλο κρεβάτι τους με τις κουρτίνες, όταν οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ είχαν ολοκληρώσει τους κύκλους τους εδώ και κάποια ώρα.

«Φοβάμαι,» είπε η Δήνκα.

«Κι εγώ,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, σφίγγοντας, τρυφερά, το χέρι της και φιλώντας τα δάχτυλά της. «Αλλά... πιστεύω ότι θα καταφέρουμε ν'ανακαλύψουμε τι συμβαίνει. Και θα δώσουμε τέλος σ'ό,τι κι αν είν'αυτό.»

«Φοβάμαι και για την κόρη μας. Αύριο, θα φύγει...» Η Δήνκα ήταν έτοιμη να κλάψει.

Ο Βένγκριλ στράφηκε να την κοιτάξει. «Μην αρχίσουμε, πάλι, τα ίδια,» αναστέναξε. «Αν και, τώρα, έχεις λόγο που ανησυχείς... Όμως προσπάθησε να μην ανησυχείς· δε θα κάνει καλό σε κανέναν μας. Η Έρμελ θα βγει με πλήρη μυστικότητα απ'την Μάρβαθ· κανείς δε θα καταλάβει τίποτα. Ούτε ο κρυφός εχθρός μας.»

«Δε θα πάει και κάποιος μαζί της;» ρώτησε η Δήνκα. «Θα ήταν κα—»

«Φυσικά και θα στείλω μαζί της την Μπόρνεφ,» τη διαβεβαίωσε ο Βένγκριλ.

Η Δήνκα χώθηκε στην αγκαλιά του και κοιμήθηκε. Δύο φορές, κατά τη διάρκεια της νύχτας, ξύπνησε από εφιάλτες που αφορούσαν την κόρη της. Και το πρωί σηκώθηκε με την αυγή, παρά τις συνήθειές της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 13^ο

Το Κακό μέσα στο παλάτι

Θα ξαναδώ το παιδί μου να φεύγει,» μουρμούρισε, παραπονιάρικα, η Δήνκα, καθώς ντυνόταν, με τα καλά της (όπως συνήθως, άλλωστε), έχοντας ξυπνήσει με την αυγή.

«Μην το κάνεις να φαίνεται έτσι,» είπε ο Βένγκριλ, αγκαλιάζοντας τους ώμους της, ενώ εκείνη στεκόταν μπροστά σ'έναν μεγάλο καθρέφτη. «Θα πάει, για λίγο μόνο, στον Πύργο του Φτερού, για να φέρει βοήθεια. Αλλιώς τι θα γίνει μ'αυτό το καταραμένο φυλαχτό; Έλα, τώρα, να τη βρούμε να της μιλήσουμε, προτού φύγει...» Της έδωσε ένα ελαφρύ χτύπημα, με την παλάμη του, στα οπίσθια.

«Βένγκριλ!» μούγκρισε η Βασίλισσα. «Περίμενε. Δε θέλω η κόρη μας να με δει ατημέλητη, προτού μας εγκαταλείψει και ίσως... δε... με ξαναδεί ποτέ...»

«Δήνκα!...» αναστέναξε ο Βένγκριλ. Τη σήκωσε απ'τη μέση και την έβγαλε απ'το υπνοδωμάτιό τους, παρά τις διαμαρτυρίες της.

Όταν έφτασαν στο δωμάτιο της Έρμελ, εκείνη ήταν έτοιμη για αναχώρηση. Φορούσε πράσινο παντελόνι, καφετιές μπότες και επίσης καφετιά τουνίκα με κοντά μανίκια. Στους καρπούς της είχε περάσει σιδερένια περικάρπια, με σκαλίσματα. Στη μέση της τυλιγόταν μια μαύρη, πέτσινη, λεπτή ζώνη, απ'όπου κρεμόταν ένα λιγνό ξίφος, με περίτεχνα λαξευμένη λαβή. Τα ανοιχτά-καστανά μαλλιά της ήταν δεμένα σε μια αλογοουρά πίσω της. Στον ώμο της κρεμόταν ένας σάκος.

«Έρμελ!» Η Δήνκα γούρλωσε τα μάτια της. «Δεν είσαι ντυμένη όπως πρέπει νάναι μια κυρία του παλατιού –μια πριγκίπισσα!...»

«Όμως έτσι, όπως είμαι ντυμένη, μητέρα, λίγοι θα μ'αναγνωρίσουν,» αποκρίθηκε η κόρη της.

«Σωστά,» συμφώνησε ο Βένγκριλ. Πήρε τα χέρια της Έρμελ στα δικά του και φίλησε τα δάχτυλά της. «Να προσέχεις, λουλουδάκι.»

«Θα προσέχω, πατέρα.»

«Τώρα, έλα,» την προέτρεψε ο Βασιληάς. Η Έρμελ πήρε την κάπα της, την τύλιξε γύρω της, φορώντας και την κουκούλα, και τον ακολούθησε.

«Η Μπόρνεφ;» ρώτησε.

«Ναι. Πού είναι η Μπόρνεφ;» είπε κι η Δήνκα, κοιτώντας, αυστηρά, τον Βένγκριλ.

«Έξω απ'τα τείχη της πόλης θα σε περιμένει,» εξήγησε εκείνος στην κόρη του. «Βιάσου. Δε θέλω κανείς να καταλάβει τίποτα.» Της έδειξε μια σκάλα, που οδηγούσε στα διαμερίσματα των υπηρετών. Απο κεί θα μπορούσε να βγει, απαρατήρητη, απ'την πίσω πόρτα του παλατιού.

** ** *

Μια σκιερή φιγούρα γέλασε, μπροστά στον μαγικό καθρέφτη όπου φαίνονταν ο Βένγκριλ κι η οικογένειά του: ένα πνιχτό, διαβολικό γέλιο.

«Ανόητε Βασιληά του Σαραόλν... τι αφελής που είσαι! Νόμιζες ότι θα βγάλεις την κορούλα σου απ'το παλάτι δίχως εγώ να το ξέρω;» Κι άλλα γέλια. «Εγώ, Βασιληά –τα ξέρω όλα. Χα-χα-χα-χα...!»

** ** *

Η Έρμελ πέρασε απ'τα δωμάτια των υπηρετών: έναν μακρύ διάδρομο, δεξιά κι αριστερά του οποίου βρίσκονταν ξύλινες πόρτες. Σε κάποιο σημείο συνάντησε μια υπηρέτρια που έβγαινε, για τις πρωινές της δουλειές. Η Πριγκίπισσα την γνώριζε, αλλά δε μίλησε. Η κοπέλα γούρλωσε τα μάτια της, φοβισμένη, καθώς

αντίκριζε την παράξενη άγνωστη, με την κάπα και την κουκούλα. Παραμέρισε και η κόρη του Βασιλιά πέρασε εύκολα.

Άνοιξε την πίσω πόρτα του παλατιού και βγήκε, στον μεγάλο κήπο του Βένγκριλ. Πανέμορφα πουλιά κελαηδούσαν, με την αυγή, καθώς ο ήλιος διαπερνούσε τα πυκνά φυλλώματα των εξωτικών δέντρων με κάποια δυσκολία.

Ο πατέρας της τα είχε κανονίσει έτσι, ώστε να μην στέκονται φύλακες στην δυτική μεριά, απ' όπου εκείνη θα έφευγε. Αλλά μόνο για κάποια ώρα. Δηλαδή, είχε περιορισμένο χρόνο στη διάθεσή της. Οπότε, βάδισε γοργά μέσα την βλάστηση, που πάντα απολάμβανε, ακολουθώντας τα πετρόστρωτα μονοπάτια. Όταν βρέθηκε μπροστά στα κάγκελα του κήπου, τα σκαρφάλωσε και ξεκίνησε να περπατά γοργά στους πρωινούς δρόμους της Μάρβαθ. Κίνηση, ασφαλώς, δεν είχε μια τέτοια ώρα.

Ωστόσο, η Έρμελ είχε την παράξενη αίσθηση ότι την παρακολουθούσαν. Νόμιζε πως, συνεχώς, κάποιος σκοτεινός τύπος κρυβόταν μέσα σε κάθε κάθετο στενό της οδού που διέσχιζε. Μια παγερή ανατριχίλα διαπέρασε το κορμί της, γιατί είχε την εντύπωση πως οι φόβοι της δεν ήταν αβάσιμοι. Κάπου-κάπου, αντίκριζε κάτι σκιερό ν' απομακρύνεται, στο βάθος. Και τα όσα της είχε πει ο πατέρας της και το πόσο επιφυλακτικός έδειχνε την τρώμαζαν... Υπήρχε περίπτωση τούτος που, τώρα, την παρακολουθούσε (αν, τελικά, κάποιος την παρακολουθούσε) να ήταν ένας απ' τους εχθρούς τους; Το χέρι της έσφιξε, γερά, τη λαβή του ξίφους της· ένιωθε ότι το όπλο μπορούσε να της προσφέρει προστασία.

Όταν έβγαине, βέβαια, απ' την Μάρβαθ, θα αντάμωνε την Μπόρνεφ, έξω απ' τα τείχη, και θα ήταν περισσότερο προστατευμένη. Όποιος κι αν ήταν ο εχθρός θα το σκεφτόταν να επιτεθεί και στις δυο, όταν ήταν μαζί... Έτσι, η Πριγκίπισσα συνέχισε να βαδίζει, όσο πιο γρήγορα μπορούσε, αισθανόμενη τα πόδια της να την καίνε μες στις μπότες.

Και εκείνη η σκιά, διαρκώς, γλιστρούσε από σοκάκι σε σοκάκι, σαν παιχνίδια του φωτός...

Η καρδιά χτυπούσε δυνατά στο στήθος της Έρμελ· και χτύπησε ακόμα δυνατότερα, όταν αντίκρισε την δυτική πύλη της πόλης, στο τέλος του δρόμου, εμπρός της.

Λίγο και φτάσαμε, συλλογίστηκε. Λίγα βήματα...

Αν και έβλεπε τους φρουρούς, στις επάλξεις, δε μπορούσε να ξεπεράσει το φόβο της για την παράξενη «σκιά», που την κυνηγούσε. Συγκεκριμένα, οι πολεμιστές στα τείχη δεν την έκαναν να νιώθει διόλου ασφαλής. Άμα ο διώκτης της πεταγόταν γρήγορα, εδώ όπου εκείνη βρισκόταν, θα μπορούσε, άνετα, να τη μαχαιρώσει κάμποσες φορές, προτού οι στρατιώτες προλάβουν νάρθουν.

Όμως βγήκε απ' την πύλη δίχως να συμβεί τίποτα απ' τις δυσοίωνες σκέψεις της. Και, έξω απ' τα τείχη, αντίκρισε μια κουκουλοφόρο φιγούρα με κάπα και δύο άλογα. Το ένα το είχε καβαλήσει και τ' άλλο το κρατούσε απ' τα γκέμια.

Πλησίασε. «Μπόρνεφ;» ρώτησε.

«Φυσικά,» μειδίασε η πολεμίστρια, κάτω απ' την κουκούλα της, μέσα απ' την οποία ξέφευγε μια τούφα πορφυρών μαλλιών. Τα πράσινα μάτια της, όμως, άραυτα, στένεψαν, όταν παρατήρησαν πόσο χλομή ήταν η Πριγκίπισσα. «Τι έχεις, Έρμελ; Φοβάσαι; Μην—»

«Δεν είν' αυτό,» τόνισε εκείνη. «Είμαι σχεδόν σίγουρη ότι κάποιος με ακολουθεί, Μπόρνεφ...» Έριξε μια κλεφτή, ανήσυχη ματιά πίσω της.

«Δεν βλέπω κανέναν,» είπε η πολεμίστρια. «Να φωνάξω στους φρουρούς να το ερευνήσουν;»

Η Έρμελ θυμήθηκε τον πατέρα της, που της έλεγε να μην εμπιστεύεται κανέναν απόλυτα, αυτό τον καιρό. Επίσης, φοβόταν πως, ίσως, άμα εξαγρίωνε τον διώκτη της (αν ήταν, όντως, πραγματικός), μπορεί κάτι... κακό να γινόταν.

Κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Πάμε. Γρήγορα.»

«Ανέβα, τότε,» της πρότεινε η Μπόρνεφ. Και η Πριγκίπισσα καβάλησε το ελεύθερο άτι. Καθώς κάλπαζαν, η πολεμίστρια ρώτησε: «Μήπως ήταν της φαντασίας σου; Μήπως σ' έχει επηρεάσει ο Βασιλιάς; Γιατί μου φάνηκε πολύ αναστατωμένος, όταν μου μίλησε, μερικές ώρες πριν την αυγή. Φοβάται πολύ για τη ζωή σου. Όλοι αυτή η υπόθεση με το φυλαχτό μου μοιάζει ότι τον τρώμαξε ιδιαίτερα.»

«Χωρίς λόγο, όμως;» αποκρίθηκε η Έρμελ. «Μπόρνεφ, έχει δίκιο. Κάτι πολύ παράξενο συμβαίνει. Κάποιος κατάφερε να την φέρει στον Μπράλμακ, τον Αρχικατάσκοπό του. Πράγμα που σημαίνει πως αυτός ο 'κάποιος' είναι πολύ, πολύ επικίνδυνος. Σίγουρα, θα ξέρεις πόσο καλά εκπαιδευμένος ήταν ο Μπράλμακ.»

«Ναι,» παραδέχτηκε η πολεμίστρια, γνέφοντας καταφατικά.

Η Έρμελ άλλαξε θέμα: «Έχεις ξαναπάει στην κατοικία των Σοφών του Κύκλου του Φτερού;»

Η Μπόρνεφ κούνησε το κεφάλι της. «Όχι.»

«Έχω ακούσει παράξενα πράγματα για δαύτη,» είπε η Πριγκίπισσα: «ότι πνεύματα συγκεντρώνονται εκεί, κάνοντας συμβούλιο, σχετικά με το ποιον θνητό θ' αρπάξουν το επόμενο βράδυ...»

«Δεν είναι λιγάκι τραβηγμένο αυτό;» σήκωσε ένα της φρύδι η Μπόρνεφ.

«Δεν ξέρω,» μουρμούρισε η Έρμελ. «Κι άλλα λέγονται: ότι οι Σοφοί τρώνε έντομα, ας πούμε...»

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. «Τούτο είν' αρκετά διαδεδομένο. Δε γνωρίζω γιατί. Λες, τώρα, στ' αλήθεια να τρώνε έντομα;»

Έκαναν κι οι δυο τους μια γκριμάτσα απέχθειας.

Έστριψαν σ' ένα παλιό μονοπάτι, στα νότια, τ' οποίο περνούσε ανάμεσα από λόφους με λιγοστή βλάστηση, αλλά γεμάτους ξερόχορτα κι αγκάθια.

«Απο δώ μένουν οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού;» ρώτησε η Έρμελ.

«Έτσι ξέρω,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ.

«Τι άγονος τόπος...» παρατήρησε η Έρμελ, κοιτώντας γύρω της.

«Δεν θα μείνουμε εδώ, φιλενάδα,» είπε η πολεμίστρια. «Πάντως, ναι, δεν είναι και το πιο ευχάριστο μέρος.»

Το μεσημέρι έπιασε ζέστη. Κι οι δυο ήλιοι βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό και έριχναν τις ακτίνες τους στον Άρμπεναρκ σαν πύρινα βέλη.

«Κοντεύω να σκάσω, μέσα σ'ετούτη την κάπα,» παραδέχτηκε η Έρμελ. «Δε σταματάμε, Μπόρνεφ;»

«Ναι, γιατί όχι;» ανασήκωσε τους ώμους της εκείνη. Και έδειξε. «Να ένα δέντρο. Σπάνιο εδώ, ε; Ας το εκμεταλλευτούμε. Κι έχει και πλούσια φυλλώματα, απ'ό,τι βλέπω...!»

Το πλησίασαν και αφίπνευσαν, δένοντας τ'άτια τους σ'ένα ξερό κούτσουρο, παραπέρα. Οι ίδιες κάθισαν κάτω απ'τη σκιά του δέντρου, που ήταν το μοναδικό εκεί γύρω.

«Δεν είναι άδικο που εμείς έχουμε κρυφτεί απ'τον ήλιο, αλλά έχουμε αφήσει τα ζώα μας στο έλεός του;» είπε η Πριγκίπισσα.

«Καλύτερα αυτά παρά εμείς, φιλενάδα.» Η Μπόρνεφ έλυσε την κάπα απ'το λαιμό της και την απόθεσε πλάι της, ελευθερώνοντας τα σγουρά, πορφυρά μαλλιά της, που έπεσαν στους ώμους της. Ήταν ντυμένη με φολιδωτή αρματωσιά.

Η Έρμελ ακολούθησε το παράδειγμά της κι έβγαλε κι εκείνη την κάπα της, καθώς και φαγητό απ'το σάκο της, για να γευματίσουν.

«Τελικά, τώρα, που το σκέφτεσαι πιο ήρεμα, σε παρακολουθούσε κάποιος το πρωί;» ρώτησε η πολεμίστρια.

Η Έρμελ ανασήκωσε τους ώμους της. «Δεν ξέρω, ρε Μπόρνεφ... Έτσι νομίζω... Πάντως, φοβήθηκα πολύ.»

«Ο Βασιλιάς πρέπει να μάθει γι'αυτό,» τόνισε η πορφυρομάλλα.

«Όχι, καλύτερα όχι,» πρότεινε η Πριγκίπισσα. «Δε θέλω να τον ανησυχήσω. Αφού τίποτα δε συνέβη, όλα είν'εντάξει...»

«Δεν είν'εντάξει, Έρμελ,» διαφώνησε η Μπόρνεφ. «Ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να γίνει.»

«Δηλαδή, τι;» απαίτησε η Έρμελ, δαγκώνοντας μια μερίδα κρέας.

«Όπως σου είπα –ποτέ δεν ξέρεις,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. «Πάντως, κάτι μπορεί να γίνει. Και προτιμότερο είναι να μην το ρισκινδυνεύουμε. Τουλάχιστον, γνωρίζεις ότι ο πατέρας σου νοιάζεται για σένα. Για τούτο μπορείς νάσαι βέβαιη.»

Ύστερα, η πολεμίστρια σηκώθηκε, απότομα, σε κοντοκαθιστή θέση, πιάνοντας τη λαβή του σπαθιού της. «Κάποιος έρχεται!»

Η Έρμελ γύρισε πίσω της, για να κοιτάξει. Ατένισε, σε απόσταση, κάποιον ταξιδιώτη, με μαύρη κάπα και κουκούλα, να ζυγώνει, βαδίζοντας αργά. Δε μπορούσε να διακρίνει άμα ήταν άντρας ή γυναίκα.

Όταν ξαναστράφηκε στην Μπόρνεφ, εκείνη είχε ήδη σηκωθεί στις μαύρες, σκονισμένες μπότες της και κρατούσε το ξίφος της γυμνολέπιδο και με τα δυο χέρια.

«Πολύ δεν ανησυχείς;» τη ρώτησε η Πριγκίπισσα, καθώς κι εκείνη σηκωνόταν όρθια.

«Μ'αυτό που σου συνέβη το πρωί, όχι αρκετά,» διευκρίνισε η πορφυρομάλλα πολεμίστρια.

Ο άγνωστος σταμάτησε να βαδίζει, κάπου πέντε μέτρα απόσταση απ' τις δυο γυναίκες.

«Ποιος είσαι;» του φώναξε η Μπόρνεφ.

Σαν απάντηση εκείνος (εκείνη;) έριξε στο έδαφος ένα μικρό και στρογγυλό αντικείμενο, το οποίο έκανε έναν μεταλλικό ήχο. Κάτι γυάλισε πάνωθ' του: Μια γαλάζια ενέργεια! που μεγάλωσε και μεγάλωσε, ώσπου δημιούργησε ένα οβάλ, λαμπερό σχήμα, στο ύψος του κουκουλοφόρου.

«Τι κάνεις εκεί;» Η φωνή της Μπόρνεφ, τώρα, ήταν θυμωμένη.

Η Έρμελ έπιασε τη λαβή του ξίφους της, αισθανόμενη, ξανά, εκείνο το παγερό συναίσθημα ν' απλώνεται στο κορμί της. Υπήρχε περίπτωση... μπορούσε να... είναι εκείνος που την παρακολουθούσε στην πρωτεύουσα του Σαραόλν;...

Ξεθηκάρωσε, αργά, το σπαθί της.

Μέσα απ'το αστραφτερό, γαλάζιο, οβάλ σχήμα βγήκε κάποιος, ντυμένος κι αυτός με μαύρη κάπα και κουκούλα. Έπειτα, κι άλλος ένας, κι άλλος ένας, κι άλλος ένας, κι άλλος ένας....

«Μπόρνεφ...» Η Έρμελ έπιασε το μπράτσο της πορφυρομάλλας φίλης της, φοβισμένη. «Τι... τι κάνουν τούτοι;»

«Ποιοι είστε;» γρύλισε η πολεμίστρια.

Δέκα άνθρωποι (;) είχαν συγκεντρωθεί έξω απ'το οβάλ σχήμα, προτού ένας τσιριχτός ήχος ακουστεί απ'την μεταλλική συσκευή που ήταν η βάση του. Τότε, καπνός σηκώθηκε από δαύτη και το σχήμα διαλύθηκε.

«Σας ρώτησα κάτι!» φώναξε η Μπόρνεφ.

Εκείνος που είχε παρουσιαστεί πρώτος, ζυγώνοντας τις δυο γυναίκες με τα πόδια, κατέβασε την κουκούλα του. Κι αυτές αντίκρισαν το πρόσωπο ενός δαιμονοθρώπου!

Κι οι υπόλοιποι έβγαλαν τις κουκούλες τους –δαιμονάθρωποι όλοι τους!

«Τι θέλετε, καθάρματα;» απαίτησε η Μπόρνεφ.

«Οχι εσένα,» απάντησε, σταθερά, ο αρχηγός. «Την κοπέλα. *Τώρα...!*»

Η Μπόρνεφ αισθάνθηκε το χέρι της Έρμελ να τρέμει πάνω στο μπράτσο της. «Ούτε να το σκέφτεσαι!» αντιγύρισε στον δαιμονάθρωπο.

«Όπως επιθυμείς,» αποκρίθηκε εκείνος. «Σκοτώστε την κοκκινομάλλα,» πρόσταξε. «Και φέρτε μου την κοπέλα.»

Οι δέκα πολεμιστές του πλησίασαν και ξεκίνησαν να σχηματίζουν κύκλο γύρω απ'τις δυο γυναίκες, που κρατούσαν δίλαβα τα ξίφη τους, περιμένοντάς τους να επιτεθούν.

Τότε, απρόσμενα, μια πολεμική κραυγή ακούστηκε. Και ένας άντρας φάνηκε νάρχεται, καβάλα σ'ένα καφέ άτι. Είχε κορακίσια, πλούσια μαλλιά, που ανέμιζαν πίσω του, και στο δεξί χέρι έφερε ένα μεγάλο τσεκούρι. Η κάπα του ήταν πράσινη, η τουνίκα του κίτρινη και το παντελόνι κι οι μπότες του καφετιά.

Έπεσε πάνω στους δαιμοναθρώπους, διαγράφοντας ένα θανατηφόρο ημικύκλιο, με τη λεπίδα του, και αποκεφαλίζοντας τον έναν.

«Ξιπασμένα γουρούνια!» γρύλισε. «Σιχαίνομαι τη φάρα σας!»

Η Μπόρνεφ γέλασε, ευχαριστημένη μ' αυτή την απρόσμενη τροπή των πραγμάτων, και έμπηξε τη λεπίδα της στην κοιλιά ενός έκπληκτου πολεμιστή. Ένα ξίφος σφύριξε πλάι της και τ' απέκρουσε. Στράφηκε και ξέσχισε το στήθος του άντρα που το κράδαινε.

Η Έρμελ στάθηκε πλάτη-πλάτη με την πορφυρομάλλα φίλη της και σταμάτησε την επίθεση ενός δαιμοναθρώπου.

«Μπράβο, Πριγκίπισσα!» της φώναξε η Μπόρνεφ. «Αποτελείωσέ τον τώρα!» Η ίδια απέκρουσε δυο άγριες σπαθιές που την είχαν στόχο.

Η Έρμελ έκανε να καρφώσει τον εχθρό της στην κοιλιά, αλλά κείνος απέφυγε το χτύπημά της και, πάραυτα, κατέβασε το υψωμένο ξίφος του προς το μέρος της. Η κόρη του Βασιληά έσκυψε και η λάμα πέρασε ξυστά πλάι της, κόβοντας μια τούφα καστανόξανθα μαλλιά.

Έπειτα, το κεφάλι του δαιμοναθρώπου έφυγε απ' τους ώμους του, καθώς ένα τσεκούρι άστραψε στο φως των μεσημεριανών ήλιων.

«Πρόσεχε, κούκλα!» είπε ο μελαχρινός ξένος που βαβαλούσε το καφέ άτι.

Η Μπόρνεφ έμπηξε το ξίφος της στο στέρνο ενός εχθρού κι αμέσως, πήδησε προς τα πίσω, για να πετύχει μονάχα τον αέρα η επίθεση εκείνου που βρισκόταν δίπλα στον μακαρίτη. Ξάφνου, η Έρμελ πετάχτηκε και του χίμησε. Ο δαιμονάθρωπος απέκρουσε τη σπαθιά της. Αλλά δεν τα κατάφερνε τόσο καλά και με τις δυο να του επιτίθενται συγχρόνως· έτσι η Μπόρνεφ τού διαπέρασε τα πλευρά, σκοτώνοντάς τον.

Ο νεόφερτος ξένος απέκρουσε τρεις αντιπάλους, με τον πέλεκύ του, τον οποίο στριφογύρισε και πήρε ένα κεφάλι. Μετά, τον κατέβασε

στον ώμο ενός, μπήγοντας τη λεπίδα ως την καρδιά του διαβολανθρώπου.

«Δαιμονόσποροι!» μούγκρισε. «Θα σας καθαρίσω όλους!»

Η Μπόρνεφ σκότωσε γρήγορα έναν και στράφηκε στον επόμενο, με την Έρμελ πλάι της. Εκείνος ύψωσε το ξίφος του και το έστρεψε προς το κεφάλι της πολεμίστριας, που απέκρουσε. Η Πριγκίπισσα είδε το άνοιγμα που της παρουσιάστηκε και έχωσε το λεπίδι της στο λαιμό του εχθρού.

«Ωραία!» μειδίασε προς το μέρος της η Μπόρνεφ. «Τα πας καλά!»

Ο ξένος με το τσεκούρι έσπασε το θώρακα του τελευταίου δαιμοναθρώπου. Και στράφηκε στον αρχηγό τους, ο οποίος είχε ήδη απομακρυνθεί και έτρεχε. Χτύπησε τ'άλογο του στα πλευρά, με τα τακούνια των μποτών του, και κάλπασε πίσω του, βγάζοντας μια δυνατή πολεμική κραυγή απ'τα χείλη. Εκείνος, όμως, ανέβηκε σ'ένα μαύρο άτι, που ήταν όχι πολύ μακριά, και έφυγε, με τρομερή ταχύτητα.

«Ξιπασμένοι!...» έκανε ο νεόφερτος, αγκομαχώντας· και σταμάτησε το δικό του άλογο, τραβώντας τα γκέμια, γιατί ήξερε πως ήταν κουρασμένο και δε θα προλάβαινε τον δαιμονανθρώπο, που, ούτως ή άλλως, προηγείτο και το ζώο του έμοιαζε νάναι ιδιαίτερα καλής ράτσας.

Επέστρεψε στις δυο γυναίκες που είχε βοηθήσει.

«Ευχαριστούμε, φίλε,» του είπε η Μπόρνεφ.

«Χαρά μου να συντρέξω δυο όμορφες κυρίες,» αποκρίθηκε εκείνος, κατεβαίνοντας απ'τ'άτι του και κάνοντας την Έρμελ να κοκκινίσει. «Όπως και να ξεπαστρέψω μερικά απ'αυτά τα διαβολοσπέρματα.»

«Ποιος είσαι;» ρώτησε η Μπόρνεφ.

«Ονομάζομαι Έντρηλ,» συστήθηκε ο άγνωστος. «Κι εσείς;» Σήκωσε ένα μαύρο φρύδι του.

«Είμαι η Μπόρνεφ, πολεμίστρια του Βασιληά Βένγκριλ. Και η φίλη μου απο δώ—»

«Είμαι η Πριγκίπισσα Έρμελ, θυγατέρα του Βασιλιά,» πετάχτηκε η καστανόξανθη κοπέλα, μην παίρνοντας τα μάτια της από πάνω του.

«Γοητευμένος.» Ο Έντρηλ σήκωσε το χέρι της, με το δικό του, και το φίλησε.

«Βρισκόμασταν σε κάπως δύσκολη θέση, μέχρι που ήρθατε, κύριε,» είπε η Έρμελ, νιώθοντας τα μάγουλά της να καίνε.

«Σας παρακαλώ, να μου μιλάτε στον ενικό,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. Ύστερα, συνοφρυώθηκε. «Αλλά θα μπορούσα να μάθω πού πηγαίνει η Πριγκίπισσα του Σαραόλν σε τούτα τα μέρη;»

«Πηγαίνουμε στην κατοικία των Σοφών του Κύκλου του Φτερού, φίλε,» είπε η Μπόρνεφ. «Και δε νομίζω πως χρειαζόμαστε συνοδό. Αν και σ'ευχαριστούμε, βέβαια, για τη βοήθειά σου με τους δαιμονανθρώπους.»

«Ακόμα κι αν αυτός ο συνοδός έχει ξαναβρεθεί στον Πύργο του Φτερού;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Έχεις ξαναβρεθεί στον Πύργο του Φτερού;» είπε, αμέσως, η Έρμελ.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Έντρηλ. «Είμαι μισθοφόρος, αλλά, γενικά, κάνω ό,τι δουλειά βρω, άμα μου δοθεί η ευκαιρία· έτσι έχω ταξιδέψει πολύ.»

«Βλέπεις, Μπόρνεφ;» Η Έρμελ στράφηκε στην πολεμίστρια. «Ο άνθρωπος ξέρει το δρόμο.»

Εκείνη φάνηκε να δυσανασχετεί. «Έμενα κάτι άλλο μ'απασχολεί, τώρα,» δήλωσε: «Πώς βρέθηκαν τούτοι οι δαιμονάνθρωποι εδώ.»

«Ο ένας πρέπει να μας ακολουθούσε από πριν,» διευκρίνισε η Πριγκίπισσα. «Οι υπόλοιποι ήρθαν μέσα από κείνο το φωτεινό πράγμα...»

«Τι φωτεινό πράγμα;» ρώτησε ο Έντρηλ.

«Αυτός που μας ακολούθησε ως εδώ (δηλαδή, μάλλον μας ακολούθησε, γιατί δεν ξέρω πώς αλλιώς μπορεί να βρέθηκε πίσω μας) έριξε κάτω ένα μεταλλικό δίσκο και από δαύτον βγήκε ένα οβάλ, φωτεινό σχήμα, μέσω του οποίου ήρθαν οι άλλοι πολεμιστές.»

«Οι δαιμονάνθρωποι αυτό το αποκαλούν ‘εσωδιαστασιακή θύρα’, απ’όσο γνωρίζω,» την πληροφόρησε ο Έντρηλ. «Πού πέταξε το μεταλλικό αντικείμενο;»

«Εκεί.» Η Έρμελ έδειξε.

Εκείνος πλησίασε και γονάτισε πλάι του. Οι γυναίκες ήρθαν κοντά. Ήταν ένας μεταλλικός δίσκος, όσο η παλάμη ενός άντρα, με παράξενα σχήματα σκαλισμένα επάνω. Στο κέντρο είχε κάτι που γυάλιζε: ένα μικρό, στρογγυλό κομμάτι γυαλί. Τώρα, καπνός έβγαине από μέσα του.

Ο Έντρηλ σηκώθηκε όρθιος και το κλότσησε πέρα. «Μια απ’τις σατανικές συσκευές των επιστημόνων των δαιμονανθρώπων,» εξήγησε. «Είν’όλοι τους τρελοί.»

«Ας ξεκουραστούμε, τώρα, λίγο, πριν ξεκινήσουμε, πάλι, για την κατοικία των Σοφών,» πρότεινε η Μπόρνεφ. «Αλλά μακριά από τούτα τα κουφάρια.» Έλυσε τ’άτι της απ’το κούτσουρο όπου τόχε δέσει και το καβάλησε.

** ** *

Δεν άργησαν όλοι τους να βρεθούν καθισμένοι πλάι σ’ένα μικρό ρυάκι, με τ’άτια τους να πίνουν νερό, με δυσκολία, απο κεί –τόσο ρηχό ήταν. Το καλό του μέρους, όμως, ήταν πως είχε κάποια δέντρα –χαμόδεντρα, βέβαια, μα σκιά έκαναν.

«Πώς και βρέθηκες απο δώ, Έντρηλ;» ρώτησε η Έρμελ.

Ο άντρας ήπια κρασί απ’το φλασκί του και απάντησε: «Ερχόμουν απ’το Θόνμαρκ.»

«Τι έκανες στο Θόνμαρκ;» θέλησε να μάθει η Πριγκίπισσα.

«Δούλεα ως μισθοφόρος για τον Άρχοντα Έξφερκ,» εξήγησε ο Έντρηλ. «Καλός εργοδότης. Πληρώνει σωστά.

»Εσύ πώς, όμως, βρέθηκες εδώ; Δεν ήξερα ότι ο Βασιλιάς θα έστελνε την κόρη του για μια δουλειά που θα μπορούσε να κάνει μόνη της και η Μπόρνεφ, ας πούμε...»

«Το θέμα είναι πως...» Η Έρμελ κόμπιασε, μην ξέροντας αν έπρεπε να του μιλήσει ανοιχτά. Ο Βένγκριλ τής είχε πει να μην εμπιστεύεται κανέναν. Ακόμα και την πορφυρομάλλα φίλη της να προσέχει...

«Τι;» ρώτησε ο Έντρηλ. «Και πώς βρέθηκε αυτός ο δαιμονάνθρωπος στο Σαραόλν και σε κυνηγούσε;»

«Αυτό μ'έχει κάνει και μένα ν'αναρωτιέμαι,» δήλωσε η Μπόρνεφ, προσπαθώντας να βγάλει την Έρμελ απ'τη δύσκολη θέση. «Οι δαιμονάνθρωποι δεν επιτρέπεται να περνούν τα σύνορα.»

«Μαγεία πρέπει νάναι μπλεγμένη εδώ,» της είπε ο Έντρηλ. «Οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού ίσως να μπορούν να σας βοηθήσουν. Όμως δεν τους αναζητούσατε, αρχικά, γι'αυτό, έτσι δεν είναι; Γιατί τους αναζητούσατε;»

Οι δυο γυναίκες φάνηκαν να δυσανασχετούν.

«Τόσο μυστικό είναι;» απόρησε ο Έντρηλ. «Μην ανησυχείτε· δεν είμαι προδότης ή τίποτα τέτοιο. Εξάλλου, σας είπα, ήμουν μισθοφόρος στο Θόνμαρκ, στα δυτικά σύνορα...»

Η Έρμελ μίλησε, τελικά: «Ζητάμε τη βοήθεια τους γιατί χτες ο Αρχικατάσκοπος του πατέρα μου ήρθε στο παλάτι και...» Του διηγήθηκε όλα όσα είχαν συμβεί, και του είπε για τις ανησυχίες του Βένγκριλ.

«Αν τα πράγματα είναι έτσι, τότε, η κατάσταση είναι δύσκολη,» παρατήρησε ο Έντρηλ. «Σίγουρα, όποιος είναι ο προδότης έστειλε τον δαιμονάνθρωπο να σας κυνηγήσει. Πρέπει νάναι φίλος των Μαγκραθμέλιων.»

«Αυτό, όμως, πάλι δεν εξηγεί πώς κατάφερε να τον μπάσει στο Βασίλειο,» τόνισε η Μπόρνεφ.

«Σου είπα, με μαγεία, ή μ'αυτές τις συσκευές που κατασκευάζουν οι Μαγκραθμέλιοι,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ.

«Θα μας βοηθήσεις να βρούμε τον προδότη;» Η Έρμελ στράφηκε στο μέρος του, κοιτώντας τον στα μάτια.

«Θα κάνω ό,τι μπορώ,» υποσχέθηκε ο Έντρηλ.

«Δίχως ανταμοιβή;» σήκωσε τα φρύδια της η Μπόρνεφ. «Οι μισθοφόροι, συνήθως—»

«Γνωρίζω ότι ο Βασιληάς είναι γενναιόδωρος άνθρωπος,» είπε ο Έντρηλ. «Σίγουρα, θα με ανταμείψει και χωρίς να του το ζητήσω.»

«Μα και φυσικά θα σ' ανταμείψει –και μόνο επειδή μας βοήθησες.» Η Έρμελ απόθεσε το χέρι της, κάπως συγκρατημένα, πάνω στον ώμο του.

«Δεν ξεκινάμε, τώρα, για την κατοικία των Σοφών του Κύκλου του Φτερού,» πρότεινε η Μπόρνεφ. «Και, ως το βράδυ, θάμαστε εκεί.» Σηκώθηκε στις μπότες της.

Ο Έντρηλ κι η Έρμελ στράφηκαν να την κοιτάζουν, δυσαρεστημένα· ήταν φανερό πως ήθελαν να μιλούσαν κι άλλο μεταξύ τους. Αλλά η πορφυρομάλλα πολεμίστρια προχώρησε προς τ'άλογό της, κάνοντας πίσω τη χ αίτη της και ανεβαίνοντας στη ράχη του. Οπότε, η Πριγκίπισσα και ο τυχοδιωχτικός μισθοφόρος την ακολούθησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 14^ο

Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν επισκέπτεται τον Πύργο του Φτερού

Γιατί είχες έρθει παλιότερα στην κατοικία των Σοφών;» ρώτησε η Έρμελ τον Έντρηλ, καθώς κάλπαζαν, πάνω στον παλιό δρόμο, ανάμεσα στους ξερούς λόφους.

«Γιατί ο Άρχοντας Έζφερκ του Θόνμαρκ επιθυμούσε να τους συμβουλευτεί για κάποιο ζήτημα,» αποκρίθηκε ο μισθοφόρος.

«Και γιατί έφυγες απ'το Θόνμαρκ, αφού μας έλεγες πως ο Άρχοντας ήταν τόσο καλός εργοδότης;» τον ρώτησε η Μπόρνεφ.

«Ποτέ δεν μένω πολύ καιρό σ'ένα μέρος. Σκοπεύω να αναζητήσω δουλειά κάπου αλλού,» εξήγησε ο Έντρηλ. «Εξάλλου, έχω κουραστεί, τόσο καιρό στα σύνορα.»

«Γιατί δεν έρχεσαι στη Μάρβαθ;» του πρότεινε η Έρμελ. «Θα μπορούσα να φροντίσω να βρεις δουλειά στο παλάτι!»

«Ίσως και νάρθω,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Δεν έχω τίποτα να χάσω.»

«Στα σύνορα, όμως, θα υπάρχει μεγάλη ζήτηση για μισθοφόρους,» είπε η Μπόρνεφ. «Σίγουρα θα είδες πόσοι Μαγκραθμέλιοι είναι συγκεντρωμένοι εκεί... Εγώ, που δε συχνάζω σ'αυτά τα μέρη, και πάλι έχω ακούσει πολλά.»

«Πράγματι, η παρουσία των δαιμοναθρώπων είναι αισθητή,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ. «Όμως τίποτα δε συμβαίνει, έξω απ'το ν'ανησυχούν όλοι για μια 'πιθανή εισβολή', που, προσωπικά, δεν προβλέπω να γίνεται σύντομα.»

«Τότε, γιατί συγκεντρώνονται οι εχθροί μας;» απόρησε η Μπόρνεφ.

«Ό,τι ξέρεις ξέρω,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ, «παρότι ήμουν στα σύνορα για κάποιο καιρό. Ούτε καν κάποιος από δαύτους δεν βγήκε να μιλήσει, να μας πει... τις απαιτήσεις τους –κάτι, τέλος πάντων. Μια ανεξήγητη σιγή, λες και, απλά, κάθονται εκεί για να μας σπάσουν τα νεύρα ή το ηθικό. Και θα μπορούσα να πω πως τα καταφέρνουν, γιατί και όλοι έχουν εκνευριστεί –ιδιαίτερα ο Άρχοντας Έζφερκ– και το ηθικό των στρατιωτών έχει πέσει αρκετά, αφού φοβούνται πως τίποτα παράξενο γίνεται. Άκουσα κάτι απίστευτα πράγματα... Αλλά, βέβαια, ποτέ δεν ξέρεις...»

«Τι απίστευτα πράγματα, δηλαδή;» ρώτησε η Έρμελ, ακαδημαϊκά.

«Λέγανε, για παράδειγμα, ότι, κάποια στιγμή, τα τείχη του Θόνμαρκ θα πέσουν, από τερατώδεις σεισμούς, και οι δαιμονάνθρωποι (οι οποίοι, ασφαλώς, θα έχουν προκαλέσει τους εν λόγω σεισμούς) θα εισβάλουν, για να μας κομματιάσουν άπαντες. Κι

άλλες τέτοιες ιστορίες, που ήταν, φυσικά, όλες τους παρατραβηγμένες.»

«Απ'αυτά που έχουμε δει απ'τους Μαγκραθμέλιους, δε θάπρεπε τίποτα να θεωρούμε, πλέον, αδύνατο, φίλε μου,» διαφώνησε η Μπόρνεφ. «Τα μυαλά τους είναι διαβολικά. Γιατί τι διαφορετικού είδους μυαλά θα μπορούσαν να σκεφτούν εκείνες τις καταχθόνιες μηχανές που φτιάχνουν.»

«Ετσι είναι,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ. «Και γω δε λέω πως δεν πρέπει να φοβόμαστε τους δαιμοναθρώπους. Αν μη τι άλλο, έχουν κερδίσει τον φόβο μας, αν όχι το Βασίλειό μας. Απλά, άμα κι εσύ είχες ακούσει ό,τι άκουσα, δεν αμφιβάλλω καθόλου πως θα τάβρισκες υπερβολικά.»

«Πιθανώς...» μόρφασε η Μπόρνεφ.

Ήταν βράδυ, πια, όταν αντίκρισαν εμπρός τους τον στριφτό πύργο, την κατοικία των Σοφών του Κύκλου του Φτερού. Χτισμένος από καφετιά πέτρα, στην κορυφή του είχε κεραμίδια, που σχημάτιζαν ένα κωνοειδές καπέλο. Υπήρχε κάτι στην ατμόσφαιρα τούτου του μέρους –στον ίδιο τον αέρα– που το έκανε να δείχνει εξώκοσμο, σαν να μην ανήκει όχι, απλώς, στο Σαραόλν, αλλά πουθενά στον Άρμπεναρκ. Σαν να είχε έρθει από κάποιο μακρινό σημείο του Σύμπαντος, όπου αυτό το στριφτό χτίσμα που υψωνόταν πάνω απ'τους λόφους έστεκε μοναχό, μέσα στον Χώρο και στο Χρόνο.

«Ο Πύργος του Φτερού,» είπε ο Έντρηλ, με κάποιο δέος στη φωνή του.

Η Έρμελ κοίταζε, χαμένη στην απόμακρη, ερημική ομορφιά της κατοικίας των Σοφών, των οποίων τη βοήθεια αναζητούσε ο πατέρας της και Βασιλιάς του Σαραόλν.

Η Μπόρνεφ, ωστόσο, ήταν και επιφυλακτική, αν και γνώριζε πως οι Σοφοί του Κύκλου του Φτερού δεν ήταν εχθρικοί. Ίσως έφταιγαν οι ποικίλες φήμες που είχαν έρθει στ'αφτιά της για τούτο το μέρος.

Ο Έντρηλ ζύγωσε πρώτος την είσοδο, και οι δυο γυναίκες τον ακολούθησαν. Αφίππευσαν όταν αφίππευσε κι εκείνος.

«Ο Βασιληάς Βένγκριλ ζητά τη βοήθεια των Σοφών του Κύκλου του Φτερού!» φώναξε η Μπόρνεφ.

Περίμεναν –μια σχετικά μικρή αναμονή, που, όμως, τους έμοιαζε για μια αιωνιότητα.

Ύστερα, η παλιά, ξύλινη εξώπορτα του πύργου άνοιξε, για να φανερώσει ένα μεσόκοπο άντρα, ντυμένο με μαύρο ράσο. Τα μάτια του ήταν γκριζα και γυαλιστερά, και μια τούφα γκριζόμαυρων μαλλιών ξεπρόβαλε μέσα απ' την κουκούλα του.

«Πολύ συχνά ζητά ο Βασιληάς βοήθεια από μας, τον τελευταίο καιρό, κυρία μου,» παρατήρησε. Και συστήθηκε: «Ονομάζομαι Ζάλαθναπτ του Κύκλου του Φτερού.

»Κυρίες μου, κύριε –παρακαλώ, περάστε.» Παραμέρισε απ' την είσοδο και πίσω του φάνηκε ένας διάδρομος, φωτιζόμενος από δαυλούς. «Αφήστε τ' άτια σας έξω. Δε θα τα βρει κανένα κακό –σας διαβεβαιώνω.»

Η Μπόρνεφ κι η Έρμελ δίστασαν, μα ο Έντρηλ τούς έγνεψε καταφατικά και, τελικά, έκαναν όπως πρότεινε ο Σοφός.

«Ελάτε, ελάτε,» τους προέτρεψε ο Ζάλαθναπτ, αρχίζοντας ο ίδιος να βαδίζει στον διάδρομο.

Εκείνοι τον ακολούθησαν, και η εξώπορτα έκλεισε, σχεδόν αθόρυβα, πίσω τους, λες και ευγενικά χέρια την έσπρωξαν. Η Έρμελ έσφιξε τον καρπό της Μπόρνεφ, κοιτάζοντας τριγύρω, τις σκιές που γεννούσε το φως των δαυλών, με επιφύλαξη.

Ο Έντρηλ, ωστόσο, έμοιαζε πιο ήρεμος· ήταν φανερό πως είχε ξανάρθει εδώ.

Ο Ζάλαθναπτ τούς οδήγησε πάνω σε μια στριφτή σκάλα. Ανέβηκαν σ' έναν όροφο, δίχως να δουν κανένα άλλο μέσα στον πύργο, και ο Σοφός άνοιξε μια πόρτα. Ένα μικρό καθιστικό φανερώθηκε.

«Σαν στο σπίτι σας...»

Ο Έντρηλ κάθισε στον καναπέ, μπροστά στα τζάκι· η Έρμελ πήρε θέση δίπλα του και η Μπόρνεφ δεξιά αυτής.

«Πρέπει να σας μιλήσουμε...» είπε στον Σοφό.

«Ασφαλώς, κυρία μου,» προθυμοποιήθηκε εκείνος. Έκλεισε την πόρτα, κατέβασε την κουκούλα του, ελευθερώνοντας μακριά, γκριζόμαυρα μαλλιά, και κάθισε σε μια αναπαυτική πολυθρόνα, απέναντί τους. Έβγαλε μια πίπα μέσα απ' το ράσο του κι άρχισε να καπνίζει. «Ελεύθερα... Μην είστε τόσο... σφιγμένοι. Παρακαλώ...»

«Λοιπόν,» ξεκίνησε η Μπόρνεφ. Ύστερα, άλλαξε γνώμη: «Ο Βασιλιάς έστειλε την κόρη του, την Πριγκίπισσα Έρμελ απο δώ, για να σας μιλήσει.»

Ο Ζάλαθναπτ έστρεψε το βλέμμα του στην καστανόξανθη κοπέλα. «Τιμή μας που σας φιλοξενούμε στον πύργο μας, Πριγκίπισσά μου. Σας ακούμε.»

Οπότε, η Έρμελ τού διηγήθηκε –στην αρχή, με κάποιο δισταγμό, αλλά, έπειτα, με περισσότερη ευχέρεια– ό,τι είχε συμβεί από τότε που πέθανε ο Μπράλμακ, ο βασιλικός Αρχικατάσκοπος, από το διαβολικό φυλαχτό. Επίσης, ανέφερε και την επίθεση των δαιμονανθρώπων εναντίον αυτής και της Μπόρνεφ.

«Δαιμονικό πρόσωπο είπατε;» Ο Ζάλαθναπτ σήκωσε ένα του φρύδι, καθώς κάπνιζε.

«Στο περιδέραιο; Ναι, κύριε,» κατένευσε η Έρμελ. «Έτσι, τουλάχιστον, πιστεύει ο πατέρας. Γιατί, βέβαια, κανείς δεν έχει δει δαίμονες. Αμφιβάλλουμε άμα ποτέ υπήρξαν, μάλιστα...»

«Δεν αμφιβάλλουμε καθόλου, κυρία μου,» διαφώνησε ο Ζάλαθναπτ. «Οι δαίμονες υπήρξαν –και ήταν... τα πιο όμορφα και καλοσυνάτα όντα του Άρμπεναρκ.»

«Οι δαίμονες, κύριε;» απόρησε η Έρμελ. «Είστε βέβαιος;»

Ο Ζάλαθναπτ μειδίασε, γνέφοντας καταφατικά και βγάζοντας καπνό απ' τα ρουθούνια του. «Ω, ναι... Οι δαίμονες ήταν τα πιο όμορφα και τα πιο καλοσυνάτα όντα στον Άρμπεναρκ· και ο Άνθρωπος είναι το εγωιστικότερο και το μοχθηρότερο ον στον Άρμπεναρκ. Φυσικά, το πρόβλημα είναι το εξής: Ότι οι δαίμονες ήταν τα πιο όμορφα και καλοσυνάτα όντα, ενώ ο Άνθρωπος είναι το εγωιστικότερο και μοχθηρότερο ον...»

«Μα, κύριε... ξέρω για τις γνώσεις σας, ασφαλώς... αλλά όλοι οι θρύλοι και οι ιστορίες λένε πως οι δαίμονες ήταν κακάσχημοι και κακοί,» είπε η Έρμελ.

«Κατ'αρχήν, κακάσχημοι ποτέ δεν ήταν,» εξήγησε ο Ζάλαθναπτ. «Πάντα ήταν πανέμορφοι. Ωστόσο, η υπερβολική ομορφιά, κάποιες φορές, είναι τόσο... εκτυφλωτική που καταντά να μένει στο μυαλό των ανθρώπων ως... υπερβολική ασχήμια. Τώρα, όσον αφορά το πόσο 'κακοί' ήταν... Κάποτε, ήταν τα πιο καλοσυνάτα όντα, καθώς ήδη είπα. *Κάποτε*, όμως· μετά, διαστρεβλώθηκαν τα μυαλά τους, και επιθυμούσαν μονάχα να καταστρέψουν τον Άνθρωπο. Κι αυτό είναι που εμείς θυμόμαστε: τις μέρες των σκοτεινών δαιμόνων.» Φύσηξε καπνό απ' τα ρουθούνια του και γέλασε, κοφτά. «Βέβαια, ποιος ξέρει αν οι δαίμονες είχαν το δίκιο τους...; Κάποιοι λένε πως μας είχαν τόσο πολύ μισήσει, για τον τρόπο με τον οποίο ζούσαμε, που δε μπορούσαν να μας κοιτούν άλλο.

»Τέλος πάντων, όποια κι αν είναι η αλήθεια, το φυλαχτό που βρίσκεται στη βασιλική αίθουσα του Σαραόλν, τούτη τη στιγμή, είναι και πανάρχαιο και πολύ επικίνδυνο, αν οι θρύλοι αληθεύουν.»

«Και τι λένε οι θρύλοι;» θέλησε να μάθει η Έρμελ, λιγάκι τρομαγμένη απ' όλα όσα άκουσε απ' τον Σοφό, τα οποία δεν κατανόησε απόλυτα.

«Τα φυλαχτά αυτά φτιάχτηκαν από τους δαίμονες –τους μοχθηρούς δαίμονες–, τις ημέρες που εκείνοι είχαν, πλέον, διαφθαρεί και δεν υπήρχε σωτηρία, γι' αυτούς απ' τα νύχια του Σκότους. Ούτε οι Θεοί του Φωτός δεν μπορούσαν να τους βοηθήσουν. Αλλά τούτη είναι μια άλλη ιστορία. Τώρα... πώς μπορείτε να σωθείτε απ' το περιδέραιο εσείς; Νομίζω ότι θα πρέπει να έρθω μαζί σας, για να επικαλεστώ τα Πνεύματα.» Ο Ζάλαθναπτ αναστέναξε. «Όμως, η υπόθεση δεν είναι τόσο απλή. Πώς εμφανίστηκε το φυλαχτό είναι εκείνο που επιβάλλεται να μας ανησυχήσει. Γιατί, ακόμα κι αν εγώ το πάρω απ' το παλάτι και το εξαφανίσω απ' τα μάτια όλων, ώστε κανείς να

μην το ξαναδεί, φοβάμαι πως το Βασίλειο, πάλι, δε θάναι ασφαλές...»

«Τι μπορεί να συμβαίνει, κύριε;» ρώτησε η Έρμελ.

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Σοφός. «Οι δαίμονες, σύμφωνα με ό,τι γνωρίζουμε, δεν υπάρχουν, πια, στον Άρμπεναρκ· έχουν εξαφανιστεί ως τον τελευταίο. Ωστόσο, ποτέ δεν ήμαστε απολύτως σίγουροι γι' αυτό...»

«Θέλετε να πείτε πως μπορεί κάποιος... να ζει ακόμα;»

«Ναι. Γιατί όχι; Κάποιος που επιβίωσε απ' όλους τους πολέμους της Ιστορίας. Οι δαίμονες δεν πεθαίνουν από ηλικία· καθώς τα χρόνια περνούν, γίνονται σοφότεροι –και δυνατότεροι. Θα ήταν ανάθεμα για την εποχή μας να υπάρχει ένας δαίμονας από την Αρχή των Ημερών. Δε θα είχαμε τρόπο να τον αντιμετωπίσουμε, πιστεύω... Αλλά δε νομίζω να υπάρχει. Θα μου έμοιαζε παράξενο... πολύ παράξενο...»

«Αύριο θα έρθετε μαζί μας;» είπε η Έρμελ.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ζάλαθαναπ. Σηκώθηκε απ' την πολυθρόνα του. «Προς το παρόν, βουλευτείτε εδώ, όπου μπορείτε. Μας συγχωρείτε που δεν έχουμε ένα καθωσπρέπει δωμάτιο για την Πριγκίπισσα του Σαραόλν, αλλά, βλέπετε, ο Πύργος του Φτερού δεν χτίστηκε ποτέ για να φιλοξενεί μουσαφίρηδες, παρά για τη διδασκαλία της Γνώσης.»

«Δεν πειράζει,» ανασήκωσε, αμήχανα, τους ώμους της η Έρμελ. «Δεν υπάρχει πρόβλημα.»

«Χαίρομαι,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Καληνύχτα σας.» Και έφυγε, εγκαταλείποντάς τους στο μικρό καθιστικό...

«Παράξενο μέρος· παράξενοι άνθρωποι,» παρατήρησε η Μπόρνεφ.

«Κι εγώ το ίδιο είπα, όταν πρωτοήρθα εδώ,» μειδίασε ο Έντρηλ.

«Ας κοιμηθούμε, όμως,» πρότεινε η Έρμελ. «Δε νομίζω να κινδυνεύουμε.»

«Αυτό σίγουρα,» συμφώνησε ο Έντρηλ, γνέφοντας καταφατικά. «Δεν υπάρχει κίνδυνος στον Πύργο του Φτερού. Είναι ίσως το

ασφαλέστερο μέρος σ'όλο το Σαραόλν, παρότι δεν μοιάζει για κανένα σπουδαίο φρούριο.»

«Και, αναμφίβολα, δεν είναι,» είπε η Μπόρνεφ. «Θα πέσει, μόλις δεχτεί το πρώτο βλήμα από καταπέλτη.»

Η Έρμελ έβγαλε την κουβέρτα απ'το σάκο της και την άπλωσε στο δάπεδο, για να ξαπλώσει πάνω. Οι άλλοι δυο, σύντομα, ακολούθησαν το παράδειγμά της.

«Παράξενα δεν μιλούσε αυτός ο Ζάλαθναπτ,» ρώτησε, σιγανά, τους συντρόφους της η Πριγκίπισσα, καθώς κι οι τρεις τους λαγοκοιμόνταν.

«Όλοι τους έτσι είναι,» είπε ο Έντρηλ. «Αρχίζω να πιστεύω πως όσο περισσότερα γνωρίζει κανείς, τόσο πιο αλλόκοτος γίνεται.»

Η Έρμελ στράφηκε να τον κοιτάξει, κουκουλωμένη στην κουβέρτα της καθώς ήταν. «Γιατί;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ. «Αλλ'απ'ό,τι έχω παρατηρήσει, γενικά, αυτό συμβαίνει.»

Έπειτα, δεν μίλησαν για κανένα δεκάλεπτο, και ο τυχοδιωχτικός μισθοφόρος και η Μπόρνεφ κοιμήθηκαν, ενώ η Έρμελ ήταν ακόμα ξύπνια και κοιτούσε το ταβάνι του μικρού καθιστικού όπου βρίσκονταν. Διαπίστωσε ότι δε μπορούσε, εύκολα, να την πάρει ο ύπνος, μετά απ'όσα είχε ακούσει απ'τον Ζάλαθναπτ. Τελικά, η πολύ γνώση σε κάνει παράξενο.

Όμως οι δαίμονες καλοσυνάτα πλάσματα;... Τι αλλόκοτο... Πάντα της έλεγαν ότι ήταν μοθητροί και τρομεροί στην όψη. Βέβαια, και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού είπε ότι μονάχα πολύ, πολύ παλιά είχαν ακόμα καλοσύνη στην ψυχή τους· ύστερα, την έχασαν, για κάποιο λόγο που δε διευκρίνισε...

Αλλά τι καθόταν και τα σκεφτόταν αυτά; Μάλλον επειδή της είχαν κάνει εντύπωση. Δεν κοιμόταν καλύτερα;

Δε μπορούσε.

Ξαφνικά, άκουσε κάτι σαν... βήματα έξω απ'την πόρτα του καθιστικού.

Πάγωσε.

Έλα, Έρμελ, προσπάθησε να καθησυχάσει τον εαυτό της. Μην είσαι ανόητη. Αποκλείεται δαιμονάνθρωποι να ήρθαν εδώ. Αποκλείεται.

Σήκωσε λίγο το κεφάλι της, μέσα απ'την κουβέρτα, κι έριξε μια κλεφτή ματιά στη θύρα. Τα βήματα χάθηκαν. Η Πριγκίπισσα πετάχτηκε πάνω, δίχως ιδιαίτερο θόρυβο και δίχως να φορέσει τις μπότες της, για να μην κάνουν φασαρία τα πόδια της. Άνοιξε, σιγανά, την πόρτα κι έριξε μια γρήγορη ματιά στον φωτιζόμενο από δαυλούς διάδρομο, έξω. Ατένισε μια σκοτεινή φιγούρα, στο τέλος του, να στρέφεται στη μεριά της.

Τα μάτια της συνάντησαν δυο άλλα μάτια –γαλανά και... νεανικά. Ο νεαρός ήταν ξανθός, με λίγο μακριά μαλλιά, και ντυμένος με μπεζ ρόμπα, δεμένη στη μέση του με μια μαύρη, πέτσινη ζώνη. Στο στέρνο του κρεμόταν ένα φυλαχτό, που απεικόνιζε κάτι που η Έρμελ υπέθετε πως οι σοφοί και οι μάγοι όλου του Άρμπεναρκ πρέπει ν'αποκαλούσαν ρούντο.

Η Πριγκίπισσα χαμογέλασε, αμήχανα. «Γεια...»

«Με συγχωρείτε, κυρία μου,» είπε ο νεαρός. «Σας ξύπνησα; Δεν ήταν η πρόθεσή μου...» Χαμήλωσε το βλέμμα του.

«Όχι,» τόνισε, αμέσως, η Έρμελ. «Δε με ξυπνήσατε.» Αισθανόταν λιγάκι άβολα να του μιλά στον πληθυντικό, γιατί έμοιαζε νάναι στην ηλικία της· αλλά, αφού και κείνος έτσι της είχε μιλήσει... «Ήμουν ήδη ξύπνια και σκεφτόμουν.»

«Τότε, με συγχωρείτε που σας διέκοψα απ'τις σκέψεις σας,» διόρθωσε ο νεαρός.

«Μα κι αυτές δεν ήταν τίποτα σπουδαίες,» μειδίασε η Έρμελ. «Ούτως ή άλλως, δεν έβγαζα κανένα συμπέρασμα...»

«Ίσως θα μπορούσα να σας βοηθήσω, καλή μου κυρία,» προθυμοποιήθηκε ο νεαρός. «Αλλά τι λέω; Σίγουρα, θα θέλετε να ξεκουραστείτε. Με συγχωρείτε, πάλι· δικό μου λάθος που ήρθα εδώ.

Ο δάσκαλος, συνεχώς, μου λέει ότι είμαι πολύ περίεργος –παραπάνω απ’ό,τι χρειάζεται. Και η περιέργεια, τονίζει, είναι χρήσιμη μονάχα σε μικρές δόσεις. Όμως σας σκοτίζω με τη ζωή μου...»

«Δεν είν’αυτό,» αποκρίθηκε η Πριγκίπισσα. «Εγώ... δεν θα μπορούσα να κοιμηθώ, έτσι κι αλλιώς.»

«Δεν αισθάνεστε άνετα στον Πύργο;»

«Όχι. Άνετα είναι, αλλά...»

«Σας κρατάω; Καταλαβαίνω. Καλη–»

«Στάσου,» τον πρόλαβε η Έρμελ.

Ο νεαρός μαθητευόμενος στράφηκε, πάλι, στο μέρος της. «Θα θέλατε κάτι;»

«Ναι,» απάντησε η Πριγκίπισσα. «Δηλαδή, όχι. Όχι όπως νομίζετε. Απλά, δεν μπορώ να κοιμηθώ, όπως σας είπα, και μια παρέα –αν εσείς δεν είχατε κάτι καλύτερο να κάνετε– θα ήταν ευχάριστη. Ξέρετε, να μιλήσουμε, για λίγο... Έχω κάποιες απορίες, που ίσως να έχετε τις γνώσεις να μου λύσετε.»

Ο νεαρός την πλησίασε και πρότεινε το χέρι του. «Τλάφαρ, μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού, υπό τη διδασκαλία του Σοφού Ζάλαθναπτ.»

«Έρμελ,» συστήθηκε η κοπέλα, σφίγγοντας το χέρι του. «Εννοείς πως είσαι μαθητευόμενος του Ζάλαθναπτ;»

«Ναι, κυρία μου.» Ο Τλάφαρ συνέχισε να της μιλά με τον ίδιο σεβασμό και η Πριγκίπισσα αισθάνθηκε λιγάκι ένοχη που εκείνη του είχε, πριν λίγο, μιλήσει στον ενικό.

«Ο δάσκαλός σας μας έβαλε στον Πύργο,» είπε. «Και μας μίλησε.»

«Το γνωρίζω, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο Τλάφαρ. «Και –ντρέπομαι που το μολογώ– ήμουν περίεργος να δω τους ανθρώπους που φιλοξενούμε...»

«Δεν υπάρχει ντροπή,» τον διαβεβαίωσε η Έρμελ. «Αφού, όπως σας είπα, δε μπορούσα να κοιμηθώ.» Ανασήκωσε τους ώμους της, νιώθοντας πιο άνετα μαζί του, τώρα, που είχαν κάπως γνωριστεί. Ύστερα, ρώτησε: «Μήπως θα γινόταν... να μου μιλάτε στον ενικό;»

«Κυρία μου, σας σέβομαι πολύ, για να σας μιλάω στον ενικό,» εξήγησε ο Τλάφαρ.

Η Έρμελ κοκκίνισε. «Εντάξει. Αλλά... να σας ρωτήσω, τώρα, κάποια πράγματα;»

«Ναι. Όμως, παρακαλώ, ακολουθήστε με κάπου όπου μπορούμε να καθίσουμε. Οι σύντροφοί σας θα κοιμούνται, έτσι δεν είναι;»

Η Πριγκίπισσα έγνεψε καταφατικά.

Ο Τλάφαρ προχώρησε, γνέφοντας της να τον ακολουθήσει. «Ελάτε.»

Η Έρμελ πήγε πίσω του. Έστριψαν δεξιά και ο μαθητευόμενος άνοιξε μια ξύλινη πόρτα, μ'ένα σιδερένιο κλειδί που έβγαλε μέσα απ'τη ρόμπα του. Στον ίδιο διάδρομο υπήρχαν κι άλλες πόρτες –όλες τους μικρές σαν κι αυτήν.

Ο Τλάφαρ μπήκε σ'ένα σκοτεινό δωμάτιο και άναψε μια λάμπα. Το μέρος φωτίστηκε. Ήταν μικρό. Ένα γραφείο από παλιό ξύλο βρισκόταν στο κέντρο του, μια σκονισμένη βιβλιοθήκη πίσω απ'αυτό, ένα κρεβατάκι λίγο παραπέρα, και ο υπόλοιπος χώρος ήταν στολισμένος με βιβλία, περγαμηνές και χαρτιά, πεταμένα απο δώ κι απο κεί.

«Το κελί μου,» είπε ο νεαρός. «Συγχωρέστε την ακαταστασία. Καθίστε.» Τράβηξε την μοναδική καρέκλα εδώ μέσα: εκείνη πίσω απ'το γραφείο του.

Η Έρμελ έκλεισε την πόρτα και κάθισε. «Το κελί σας, είπατε;»

«Ναι.»

«Δε μου μοιάζει με... κελί...» ομολόγησε η Πριγκίπισσα.

Ο Τλάφαρ μειδίασε. «Σίγουρα θα εννοείτε κάποιου άλλου είδους ‘κελί’. Στον Πύργο του Φτερού ονομάζουμε ‘κελιά’ τα μέρη διαμονής των μαθητευόμενων και ‘διαμερίσματα’ τα μέρη διαμονής των δασκάλων.»

Η Έρμελ χαμογέλασε. «Τώρα, κατάλαβα,» παραδέχτηκε.

«Ήταν φυσικό να μπερδευτείτε,» είπε ο Τλάφαρ. «Δεν το γνωρίζατε.» Κάθισε στην άκρη του κρεβατιού του. «Τι θα θέλατε να με ρωτήσετε;»

«Ο δάσκαλός σας μου μίλησε για τους δαίμονες,» άρχισε η Έρμελ, και το ενδιαφέρον του μαθητευόμενου φάνηκε να κινήθηκε, αμέσως. «Είπε ότι ήταν πανέμορφα πλάσματα και καλοσυνάτα. Είν' αυτό αλήθεια;»

«Ο δάσκαλός μου δεν ψεύδεται,» δήλωσε ο Τλάφαρ.

«Δεν το είπα...» πήγε να δικαιολογηθεί η Έρμελ. «Απλά, ήθελα να ρωτήσω αν τόχατε ακούσει και σεις;»

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Τλάφαρ. «Είναι γνωστό σε μας εδώ, στον Πύργο του Φτερού.»

«Πώς είναι δυνατόν, όμως, αν οι δαίμονες ήταν τόσο καλοσυνάτα όντα, να έγιναν τόσο μοχθηρά, μετά; Τι τους άλλαξε;»

«Σκοτεινές δυνάμεις,» εξήγησε ο Τλάφαρ. «Θεοί. Γιατί, ξέρετε, τότε, υπήρχαν ακόμα Θεοί, ενώ η εποχή μας είναι άθεη.»

«Τι έγινε μ' αυτούς;»

«Το να σας εξηγήσω τι έγινε –που κι εγώ δεν το ξέρω τόσο καλά– σημαίνει πως πρέπει να σας μιλήσω για την Ιστορία του Άρμπεναρκ από την Αρχή του Χρόνου,» αποκρίθηκε ο Τλάφαρ. «Αλλά καλύτερα θα ήταν αυτά να σας τα πει κάποιος που τα γνωρίζει καλύτερα...»

«Οι άλλοι Σοφοί... Αισθάνομαι, κάπως, σε δύσκολη θέση μαζί τους –με το δάσκαλό σου, τουλάχιστον, με τον οποίο συζήτησα. Μ' εσένα, όμως, είμαι πιο άνετα. Γιαυτό ρωτάω πράγματα που μου φαίνονται παράξενα.»

Ο μαθητευόμενος δεν απάντησε.

Η Έρμελ σηκώθηκε και βάδισε, κάνοντας μια βόλτα μες στο μικρό δωμάτιο και κοιτάζοντας τους τόμους και τις περγαμηνές που βρίσκονταν στην βιβλιοθήκη. «Ολ' αυτά τάχεις διαβάσει;» ρώτησε τον Τλάφαρ.

Εκείνος μειδίασε. «Προσπαθώ.»

«Δεν τάχεις διαβάσει, δηλαδή, όλα ακόμα;» Η Έρμελ στράφηκε προς το μέρος του, στεκόμενη εμπρός του, καθώς εκείνος καθόταν στην άκρη του κρεβατιού.

«Ο δάσκαλος λέει ότι η Γνώση δεν αποκτιέται αμέσως, αλλά με αργά, σταθερά βήματα,» εξήγησε ο Τλάφαρ. «Πιστεύει πως, απλώς, δε θα καταλάβαινα τίποτα άμα διάβαζα μονομιάς όλα τα βιβλία στη βιβλιοθήκη μου.»

Η Έρμελ δεν μίλησε, περιμένοντάς τον να συνεχίσει.

«Δεν ξέρω αν σας τα εξηγώ αρκετά κατανοητά... Ο δάσκαλος υποστηρίζει, εν ολίγοις, πως η Γνώση αποκτιέται σταδιακά: Πρέπει να μάθεις καλά αυτό με τ'οποίο ασχολείσαι μια δεδομένη στιγμή, προτού συνεχίσεις σε κάτι άλλο, μια άλλη δεδομένη στιγμή.»

Η Έρμελ γέλασε, συγκρατημένα, και κάθισε δίπλα του στο κρεβάτι.

«Γιατί γελάτε;» ρώτησε ο Τλάφαρ, γυρίζοντας να την κοιτάξει.

«Ω, με συγχωρείς,» έκανε η Πριγκίπισσα. «Δεν ήθελα να σε προσβάλω ή τίποτα τέτοιο.» Διαπίστωσε πως, πάλι, του μιλούσε στον ενικό· τώρα, όμως, δεν την πείραζε. «Ξέρεις γιατί μου φάνηκε αστείο;»

Ο Τλάφαρ χαμογέλασε. «Γιατί;» Τα γαλανά του μάτια κοίταξαν μέσα στα πράσινα δικά της, όπως είχαν κοιτάξει την πρώτη φορά.

Η Έρμελ κατέβασε το βλέμμα της, έσφιξε τα χείλη της. «Κοίτα, προσπάθησες να μου τα πεις πιο απλά αυτά που ήθελες να μου πεις, αλλά, στην ουσία, τα έκανες πιο περίπλοκα και, ενώ πριν τα είχα καταλάβει, μετά δεν καταλάβαινα λέξη απ'όσα έλεγες.»

Τώρα κι ο Τλάφαρ γέλασε, και η Πριγκίπισσα ακούμπησε το χέρι της στο δικό του και στηρίχτηκε, για λίγο, πάνω του. Το πρόσωπο του μαθητευόμενου βρέθηκε κοντά στο δικό της κι εκείνος, ξαφνικά, τη φίλησε. Ύστερα, απομακρύνθηκε.

«Με... με συγχωρείτε,» είπε.

Η Έρμελ γάντζωσε τα δάχτυλά της στον ώμο του. «Μη μου ζητάς συγγνώμη. Φίλησέ με ξανά!»

Και ο Τλάφαρ την ξαναφίλησε, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω της, καθώς η Πριγκίπισσα του Σαραόλν λύγιζε προς τα πίσω, ξαπλώνοντας στο μικρό κρεβάτι.

«Κάτι μου λέει πως, αν το μάθει αυτό η Μπόρνεφ, θα τσακωθούμε άγρια,» μουρμούρισε.

Και, σαν απάντηση, «Ο δάσκαλος θα με σκοτώσει,» της ψιθύρισε ο Τλάφαρ.

Ύστερα, κι οι δυο τους βούλιαξαν σε μια θάλασσα αναστατωμένων αισθήσεων.

** ** *

«Τλάφαρ, θα έρθεις μαζί μου, στη Μάρβαθ;» ρώτησε η Έρμελ, καθώς ήταν ξαπλωμένη στο στέρνο του.

«Δε νομίζω να το επιτρέψει ο δάσκαλος, κυρία μου,» εξήγησε ο μαθητευόμενος, με το άρωμα των μαλλιών της να πλημμυρίζει τα ρουθούνια του.

«Μα και ο δάσκαλός σου θα έρθει στην Μάρβαθ!» πετάχτηκε η Έρμελ, και ανασηκώθηκε, για να κοιτάξει το πρόσωπό του.

«Αλήθεια;»

«Ναι. Ο πατέρας μου με έστειλε εδώ για να φέρω κάποιον απ'τους Σοφούς του Κύκλου του Φτερού στο παλάτι του, ώστε να δει τι μπορεί να κάνει με το δαιμονικό φυλαχτό.»

Ο Τλάφαρ πετάχτηκε σε καθιστή θέση. «Ο πατέρας σου! Στο παλάτι! Είσαι... η Πριγκίπισσα του Σαραόλν, η κόρη του Βασιληά Βένγκριλ;» Η έκφραση στο πρόσωπό του ήταν σαστισμένη.

Η Έρμελ χαμογέλασε. «Ναι.»

«Γιατί δεν μου τόπες νωρίτερα;» απαίτησε ο μαθητευόμενος.

Η Έρμελ ανασήκωσε τους γυμνούς ώμους της. «Γιατί να σ'το πω;»

«Γιατί να μου το πεις; Γιατί να μου το πεις;» Ο Τλάφαρ είχε γίνει κατακόκκινος στο πρόσωπο. Έκανε πίσω τα μαλλιά του, με το χέρι, ακουμπώντας το μέτωπό του στην παλάμη του, και τον αγκώνα του

εν λόγω χεριού στο σηκωμένο του γόνατο. «Ο δάσκαλος *σίγουρα* θα με σκοτώσει!»

Η Έρμελ τον αγκάλιασε, βρισκόμενη πίσω του. «Έλα, τώρα... Δεν είναι τόσο τραγικό...»

Ο Τλάφαρ την κοίταξε στα μάτια. «Δεν πρέπει να το μάθει,» τόνισε.

«Εντάξει,» συμφώνησε η Έρμελ. «Δε θα το μάθει. Κανείς δε θα το μάθει. Είμαστε σύμφωνοι.» Του έδωσε το χέρι της.

Ο μαθητευόμενος το πήρε στο δικό του και το φίλησε. «Πήγαινε, τώρα. Σε παρακαλώ.»

Η Έρμελ σηκώθηκε, ντύθηκε, βιαστικά, και άνοιξε την πόρτα του μικρού δωματίου. «Θα έρθεις αύριο μαζί μας, που θα ξεκινήσουμε για τη Μάρβαθ;»

«Δεν ξέρω,» αναστέναξε ο Τλάφαρ. «Πήγαινε –δε θέλω κανείς να υποψιαστεί τίποτα.»

Η Πριγκίπισσα έφυγε και έφτασε, γρήγορα, στο καθιστικό που είχε παραχωρήσει σ'εκείνη, στην Μπόρνεφ και στον Έντρηλ ο Ζάλαθναπτ. Χώθηκε μες στην κουβέρτα της κι έκλεισε τα μάτια, για να κοιμηθεί. Ευχόταν ο Τλάφαρ να ερχόταν μαζί τους αύριο, καθώς την έπαιρνε ο ύπνος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 15^ο

Ένας σκοτεινός μάγος κρυμμένος πίσω από ένα δαιμονικό φυλαχτό

Η Μπόρνεφ και ο Έντρηλ δεν πρέπει να κατάλαβαν ότι η Έρμελ έφυγε απ'το μικρό καθιστικό τη νύχτα, γιατί το πρωί, όταν τους ξύπνησε όλους ο Ζάλαθναπτ, δεν είπαν τίποτα.

«Συγκεντρωθείτε έξω απ'τον Πύργο,» τους ζήτησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Θα σας συναντήσω εκεί σε λίγο.»

Οπότε, η Πριγκίπισσα, η πολεμίστρια και ο μισθοφόρος πήραν τους σάκους τους στον ώμο, κατέβηκαν τις πέτρινες, στριφτές σκάλες, προχώρησαν σ'ένα διάδρομο, δίχως να συναντήσουν κανέναν, και η εξώπορτα άνοιξε με δική της θέληση εμπρός τους.

«Φιγουρατζήδες πάντα αυτοί οι μάγοι...» σχολίασε ο Έντρηλ, καθώς πλησίαζε το άλογό του και του χάιδευε το λαιμό.

Η Έρμελ διαπίστωσε πως ήταν αυγή, γιατί τώρα μόλις ο Λούντρινχ υψωνόταν απ'την ανατολή, ρίχνοντας αχτίνες που απλώνονταν, σαν ένα φωτεινό, αραχνοϋφαντο πέπλο, πάνω στους ξερούς λόφους, όπου ορθωνόταν μυστηριακός ο Πύργος του Φτερού.

Η Πριγκίπισσα αναρωτιόταν αν, τελικά, ο Τλάφαρ θα ερχόταν μαζί της, στη Μάρβαθ. Αλλά πότε να προλάβαινε να μιλήσει στο δάσκαλό του, αφού σε λίγο θ'αναχωρούσαν; Μάλλον δε θα τους συνόδευε... Η Έρμελ σταύρωσε τα χέρια μπροστά της κι αναστέναξε, κάπως απογοητευμένη.

Η Μπόρνεφ στράφηκε να την κοιτάξει, μ'ένα ερωτηματικό βλέμμα στα μάτια, καθώς ο πρωινός άνεμος έκανε τα πορφυρά της μαλλιά ν'ανεμίζουν. Η κόρη του Βασιλιά, απλά, χαμογέλασε, για να της δείξει πως ήταν καλά.

«Θάναι αρκετά κρύα η μέρα σήμερα,» είπε, ακαδημαϊκά, ο Έντρηλ. «Το αισθάνομαι.» Καβάλησε τ'άτι του.

Η Μπόρνεφ καβάλησε το δικό της. «Ως το βράδυ, θάμαστε στην πρωτεύουσα, όμως. Έλα, Έρμελ, ανέβα στ'άλογό σου.»

Η Πριγκίπισσα υπάκουσε, καθώς ακόμα σκεφτόταν άμα θαρχόταν ο Τλάφαρ. Όταν είχε, πλέον, συμπεράνει πως αποκλείεται να ερχόταν, ο Ζάλαθναπτ βγήκε απ'τον Πύργο του Φτερού, ακολουθούμενος απ'τον νεαρό, ξανθό μαθητευόμενό του. Η Έρμελ δε μπόρεσε παρά να χαμογελάσει, αλλά ο εκπαιδευόμενος Σοφός δεν ανταποκρίθηκε, για προφανείς λόγους.

«Ο μαθητευόμενός μου, Τλάφαρ, επέμενε να μας συντροφεύσει,» είπε ο Ζάλαθναπτ. «Είναι φιλομαθής νέος –και πολύ περίεργος: μειονέκτημα και πλεονέκτημα γι’αυτόν, θα όφειλα να ομολογήσω.»

«Δεν έχετε άλογα;» ρώτησε η Μπόρνεφ.

«Όχι. Υποχρεωτικά θα ιππεύσουμε μαζί σας, κυρία μου.» Και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού ζύγωσε το άτι του Έντρηλ και ανέβηκε πίσω απ’τον μισθοφόρο.

«Έλα μαζί μου,» είπε η Έρμελ στον Τλάφαρ, προτού προλάβει η Μπόρνεφ να μιλήσει. Προσπαθούσε να κρατά τον τόνο της φωνής της εντελώς ουδέτερο· δεν ήθελε η πορφυρομάλλα πολεμίστρια να υποψιαστεί τίποτα.

«Όπως επιθυμείτε, κυρία μου,» αποκρίθηκε ο μαθητευόμενος, τόσο αδιάφορα που έκανε την Πριγκίπισσα ν’αναρωτιέται αν κοιμήθηκε και ξέχασε όσα είχαν περάσει μαζί, χτες βράδυ. Αισθάνθηκε ψιλοενοχλημένη, αλλά, συγχρόνως, ζήλευε την αυτοκυριαρχία του Τλάφαρ. Τι μάθαιναν, τέλος πάντων, μέσα σ’αυτόν τον στριφτό πύργο;...

Ξεκίνησαν να καλπάζουν, μέσα στους ξερούς λόφους, ακολουθώντας το αρχαίο μονοπάτι που τους είχε φέρει εδώ.

«Ελπίζω να μην απαντήσουμε, πάλι, δαιμονανθρώπους,» είπε η Έρμελ, απολαμβάνοντας, την ίδια στιγμή, το άγγιγμα του μαθητευόμενου που κρατιόταν πάνω της.

«Αν απαντήσουμε, κακό δικό τους!» γέλασε ο Έντρηλ. «Κανείς τους δε θα ξεφύγει, τούτη τη φορά!» Κι έκλεισε το μάτι στην Πριγκίπισσα, η οποία ένιωσε, ξαφνικά, άβολα που το έκανε αυτό, ενώ ο Τλάφαρ ήταν μπροστά...

«Δεν είναι να παίρνει κανείς τους Μαγκραθμέλιους στ’αστεία,» είπε ο Ζάλαθναπτ. «Οι διαβολικές τους μηχανές βρίσκονται πέρα από την κατανόησή μας.»

«Έχω αντιμετωπίσει τη φάρα τους μπόλικες φορές,» δήλωσε ο Έντρηλ. «Γνωρίζω αρκετά καλά τις τακτικές τους. Ωστόσο, μην νομίζετε, κύριε, ότι ποτέ υποτιμώ έναν αντίπαλο...»

Κατά το μεσημέρι, βρέθηκαν στο ρηχό ρυάκι όπου είχαν σταματήσει και την προηγούμενη μέρα. Άφησαν τ'άτια τους να πουν νερό και οι ίδιοι κάθισαν, αναπαυτικά, κάτω απ'τη σκιά που δημιουργούσαν τα χαμόδεντρα. Αν και η αλήθεια ήταν πως δεν είχε τόση ζέστη, αφού ένας παγερός άνεμος φυσούσε από τα βόρεια. Οι ταξιδιώτες ήταν τυλιγμένοι στις κάπες τους, καθώς έτρωγαν φαγητό απ'τις προμήθειές τους.

«Ούτε ζώα δεν έχει σ'ετούτους τους καταραμένους λόφους, για να κυνηγήσει κανείς και να φάει τίποτα της προκοπής...!» μούγκρισε ο Έντρηλ, καρφώνοντας τον πέλεκυ του στο έδαφος. Στράφηκε στον Ζάλαθναπτ. «Γιατί χτίσατε τον πύργο σας σε τούτη την ερημιά;»

«Επειδή είναι ερημιά,» αποκρίθηκε, μυστηριακά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Αυτό μου τη δίνει με σας!...» αναστέναξε ο Έντρηλ. «Δεν καταλαβαίνω πάντα τι ακριβώς θέλετε να πείτε.

»Πώς και συ αποφάσισες να γίνεις σαν και δαύτους;» ρώτησε τον Τλάφαρ.

«Είμαι υπέρ της Γνώσης, κύριε,» απάντησε ο μαθητευόμενος.

Δεν φάνηκε καλή δικαιολογία στον Έντρηλ, αλλά δεν μίλησε.

«Ξέρεις να υφαίνεις μάγια;» ρώτησε η Έρμελ τον Τλάφαρ, καθώς καθόταν κοντά του. Η φωνή της δεν ήταν ιδιαίτερα δυνατή, γιατί δεν την ενδιέφερε ν'ακούσουν οι άλλοι τι έλεγε.

«Λίγα, κυρία μου, και όχι τόσο ισχυρά,» εξήγησε ο μαθητευόμενος.

«Θα μου δείξεις;» είπε, ακόμα πιο σιγανά, η Έρμελ.

«Φοβάμαι πως δεν μπορώ να το κάνω αυτό.»

«Γιατί;»

«Απαγορεύεται από τους δασκάλους του Πύργου.»

Το απόγευμα τούς βρήκε, πάλι, να καλπάζουν. Πέρασαν από τα κουφάρια των δαιμονανθρώπων που είχαν αντιμετωπίσει την προηγούμενη μέρα, συνέχισαν και, όταν η νύχτα έπεφτε, ήταν στην πλακόστρωτη δημοσιά που οδηγούσε στην πρωτεύουσα του

Σαραόλν. Την ακολούθησαν και έφτασαν. Προτού μουν, όμως, η Έρμελ είπε:

«Ο πατέρας μου επιθυμεί ο ερχομός σας νάναι κρυφός. Φορέστε όλοι τις κουκούλες σας.»

Έτσι έκαναν, λοιπόν. Και, όταν βρέθηκαν στους δρόμους της πόλης, η Πριγκίπισσα πρόσθεσε: «Θα μούμε από την δυτική μεριά του παλατιού, όπου το καγκελωτό τείχος του κήπου θάναι αφύλακτο, μέχρι τα μεσάνυχτα. Θα τόχει κανονίσει κι αυτό ο πατέρας μου· μην ανησυχείτε.»

«Τ'άλογα θα τα πάρω εγώ,» δήλωσε η Μπόρνεφ, «και θα τα πάω στο στρατόνα. Τα δικά μας, τουλάχιστον. Εσύ πού θα πας το δικό σου, Έντρηλ;»

«Μπορώ κι εγώ να το αφήσω στον στάβλο του στρατόνα;» ρώτησε ο μισθοφόρος.

«Κανονικά, όχι,» εξήγησε η Μπόρνεφ. «Πρέπει να δουλεύεις εκεί. Αλλά μη σε νοιάζει, όταν έχεις εμένα μαζί σου.» Μειδίασε.

«Ωραία,» αποκρίθηκε ο Έντρηλ. «Παρατηρώ πως είσαι το ίδιο καλή να σταβλίζεις κρυφά άλογα, όσο να πολεμάς διαβολανθρώπους!»

«Έρμελ, εσύ θα πας μόνη με τους δυο Σοφούς στο παλάτι, εντάξει; Ξέρεις πού να με βρεις. Κι ο Έντρηλ θάναι μαζί μου,» είπε η Μπόρνεφ.

Η Πριγκίπισσα έγγενε καταφατικά, κατεβαίνοντας απ'τ'άλογό της, ύστερα απ'τον Τλάφαρ. «Έγινε.

»Ακολουθήστε με,» προέτρεψε τον Ζάλαθναπτ και τον μαθητευόμενό του, καθώς η πορφυρομάλλα πολεμίστρια και ο κορακομάλλης μισθοφόρος έπαιρναν τ'άτι της απ'τα γκέμια κι απομακρύνονταν, μέσα στους νυχτερινούς δρόμους της Μάρβαθ, πάνω στα δικά τους.

Η Έρμελ προχώρησε, βιαστικά, με τους δυο άντρες στο κατόπι της. Τελικά, έφτασαν στην δυτική μεριά του κήπου του παλατιού. Εκείνη σκαρφάλωσε πάνω στα κάγκελα και πήδησε στο

εσωτερικό· το ίδιο κι ο Τλάφαρ. Ο δάσκαλός του, όμως, πέρασε από μέσα τους, σαν να ήταν αέρας. Η Πριγκίπισσα κι ο μαθητευόμενος ανοιγόκλεισαν τα μάτια τους.

«Τι κάθεστε και με κοιτάτε;» απαίτησε ο Ζάλαθναπτ. «Παρακαλώ, προχωρήστε.»

Η Έρμελ βάδισε στον εξωτικό κήπο του πατέρα της, ακολουθώντας ένα λιθόστρωτο μονοπάτι, με τον Τλάφαρ και το δάσκαλό του πίσω της. Έφτασαν μπροστά σε μια πόρτα, την οποία η κοπέλα άνοιξε και οδήγησε τους κατοίκους του Πύργου του Φτερού μέσα από διαδρόμους και πάνω σε σκάλες, ώσπου βρέθηκαν σ'ένα μικρό σαλονάκι, ψηλά στο εσωτερικό του παλατιού. Εκεί τους περίμεναν ο Βένγκριλ και η Δήνκα, κι οι δυο τους ντυμένοι με τα βασιλικά τους ρούχα. Στο κεφάλι του πρώτου ήταν η κορόνα του.

Η Πριγκίπισσα έβγαλε την κουκούλα της. «Πατέρα, τους έφερα.»

«Αγάπη μου! Ευτυχώς είσαι καλά!» Η Βασίλισσα την αγκάλιασε, σφιχτά, προτού εκείνη προφτάσει ν'αρθρώσει άλλη λέξη.

Η Έρμελ απομακρύνθηκε απ'τη μητέρα της, με κάποια δυσκολία, για να συστήσει τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού και τον μαθητευόμενό του.

«Πώς μπορούμε να σας εξυπηρετήσουμε, Βασιληά μου;» ρώτησε ο Ζάλαθναπτ.

«Θα περιμένουμε ως τα μεσάνυχτα,» αποκρίθηκε ο Βένγκριλ, «και τότε θα κατεβούμε στην αίθουσα του θρόνου μου, για να δείτε το φυλαχτό. Γιατί πολύ φοβάμαι πως κάποιος προδότης κρύβεται στο παλάτι μου, και δεν θέλω να μας αντιληφθεί.»

«Όπως επιθυμείτε, Βασιληά μου,» είπε ο Ζάλαθναπτ.

«Τι έμαθαν οι κατάσκοποί σου, πατέρα;» ρώτησε η Έρμελ.

«Τίποτα ακόμα,» δήλωσε ο Βένγκριλ, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του· η όψη του ήταν σκεπτική. «Αλλά και γι'αυτούς δεν είμαι τόσο σίγουρος... Πιθανώς, νάναι επίσης προδότες.»

Στράφηκε στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού και τον μαθητή του. «Μπορείτε να μου πείτε, κύριοι, τι υποψιάζεστε για την όλη κατάσταση; Πιστεύω πως η κόρη μου σας μίλησε σχετικά...»

«Ναι,» παραδέχτηκε ο Ζάλαθναπτ, καθώς όλοι κάθονταν σε πολυθρόνες. «Μας μίλησε. Και υποψιάζομαι πως το Σαραόλν βρίσκεται σε μεγάλο κίνδυνο.» Τα λόγια του πάγωσαν την Δήνκα και τον Βένγκριλ. Αλλά ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού συνέχισε, εξηγώντας τους ακριβώς τι ήταν παλιά οι δαίμονες και πώς μετατράπηκαν σε όντα του Σκότους από μοχθηρές δυνάμεις.

«Και τι μπορεί να σημαίνει το δαιμονικό πρόσωπο στο φυλαχτό;» ρώτησε ο Βασιλιάς.

«Τα φυλαχτά φτιάχτηκαν από δαίμονες, για να ελέγχουν ανθρώπους,» είπε ο Ζάλαθναπτ. «Στην εποχή μας, όμως, που πιστεύουμε πως κανέναν δαίμονα, πλέον, δε ζει, μπορώ να υποθέσω ότι στο Βασίλειο βρίσκεται κάποιος δαιμονολάτρης –ή κάποιοι δαιμονολάτρες...»

«Τα νέα που μου φέρνετε, κύριε, είναι πολύ ανησυχητικά,» παρατήρησε ο Βένγκριλ, με την όψη του σκοτεινιασμένη. «Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία πως, για να μηχανορραφεί αυτός ο δαιμονολάτρης εναντίον μου, ένα πράγμα μονάχα μπορεί να επιθυμεί –το θρόνο μου.»

Ο Ζάλαθναπτ έγνεψε καταφατικά.

«Έχετε ακούσει για τα χαμένα πλοία στα δυτικά νερά του Βασιλείου του Ωκεανού;» τον ρώτησε η Δήνκα.

«Ναι, Βασίλισσά μου. Στείλατε εκεί έναν δικό μας, Σοφό του Κύκλου του Φτερού, αν δε λαθεύω...»

«Πιστεύετε πως αυτό που συμβαίνει –τ’ότι χάνονται τα καράβια, εννοώ– μπορεί να σχετίζεται με τον εχθρό μας;»

«Διόλου απίθανο...»

«Και δεν έχουμε νέα απ’την Ερία,» είπε ο Βένγκριλ, μελαγχολικά.

«Είναι πολύ νωρίς ακόμα,» εξήγησε η Δήνκα.

«Ναι,» αναστέναξε ο Βένγκριλ. «Θα περιμένουμε, ως συνήθως. Όμως διαισθάνομαι πως αυτές οι αναμονές στρέφονται εναντίον μας...»

Τα μεσάνυχτα, κατέβηκαν όλοι τους στην βασιλική αίθουσα, η οποία ήταν άδεια, φωτιζόμενη από ένα πολύφωτο στο ταβάνι. Σιγαλιά απλωνόταν εντός της και στους τριγυρινούς διαδρόμους. Η ατμόσφαιρα έκανε τον Βασιληά και τη Βασίλισσα να φοβούνται· και είναι άσχημο να φοβάσαι μέσα στο ίδιο σου το παλάτι, γιατί ο φόβος είναι ένα συναίσθημα που γαντζώνεται πάνω σου σαν τη βδέλλα, αλλά δε ρουφά αίμα, παρά θάρρος, μέχρι να σ' αφήσει ένα άμυαλο, τρεμάμενο ον, που υποπτεύεται τους πάντες και τα πάντα γύρω του, που τρομοκρατείται από το παίξιμο μιας σκιάς στον τοίχο...

Ο Βένγκριλ έσκυψε και σήκωσε το πανί απ' το φυλαχτό –αλλά δεν υπήρχε φυλαχτό από κάτω!

«Πώς!» εξεπλάγη ο μονάρχης, γουρλώνοντας τα πράσινα μάτια του.

«Πατέρα,» είπε η Έρμελ, «πού... πού είναι το περιδέραιο;...»

Η Δήγκα κρατήθηκε απ' το μπράτσο του Βένγκριλ. «Εμείς δεν το πήραμε...»

«Ο προδότης το πήρε,» δήλωσε, δίχως αμφιβολία, ο Ζάλαθναπτ. «Εκείνος ευθύνεται γι' αυτό. Θα γνώριζε για τον ερχομό μου –για τον ερχομό κάποιου Σοφού του Κύκλου του Φτερού.»

«Μα, πώς;» απόρησε ο Βένγκριλ. «Η κόρη μου έφυγε απο δώ με... με κάθε δυνατή μυστικότητα!»

«Όχι και με τόση μυστικότητα, απ' ό,τι αποδείχτηκε, τελικά, πατέρα. Λυπάμαι που δε σ' το είπα αυτό νωρίτερα, αλλά πρέπει να σ' το πω τώρα...»

«Τι είναι, λουλουδάκι μου;»

«Δαιμονάνθρωποι επιτέθηκαν σε μένα και την Μπόρνεφ, όταν ταξιδεύαμε στους λόφους, προς τον Πύργο του Φτερού. Γλιτώσαμε επειδή επενέβη ένας πλανόδιος μισθοφόρος, ονόματι Έντρηλ.»

«Γιατί δεν μου το ανέφερες πριν;» απαίτησε ο Βένγκριλ, βάζοντας τα χέρια στη μέση του.

«Δεν... Θα σ'το έλεγα μετά. Δεν νόμιζα πως η στιγμή ήταν κατάλληλη,» δικαιολογήθηκε η Έρμελ.

«Εσείς το γνωρίζατε αυτό;» ρώτησε ο Βένγκριλ τον Ζάλαθναπτ.

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού έγενεψε καταφατικά. «Και μην κατηγορείτε, Βασιληά μου, την κόρη σας, που δεν το μάθατε αμέσως. Πραγματικά, η κουβέντα μας πριν δε μας οδήγησε σ' αυτό.»

«Δαιμονάνθρωποι στο Βασίλειό μου;...!» σφύριξε ο Βένγκριλ. «Αδύνατον! Ποιος ευθύνεται για τούτο; Θα το μετανιώσει!» Έσφιξε τις γροθιές του, εξοργισμένος.

«Ηρεμήστε, Βασιληά μου,» πρότεινε ο Ζάλαθναπτ. «Παρακαλώ. Δεν θα καταφέρετε τίποτα έτσι. Αφήστε με να δω τι μπορώ να κάνω...»

Ζύγωσε το σημείο όπου βρισκόταν το φυλαχτό και γονάτισε, στο ένα πόδι. Ύψωσε τα χέρια του πάνω απ' το δάπεδο και μουρμούρισε ακατανόητα λόγια στην γλώσσα των Πνευμάτων.

Η Έρμελ έριξε μια ματιά στον Τλάφαρ, για να δει τις αντιδράσεις του στη γητειά που ύφαινε ο δάσκαλός του. Αλλά εκείνου η όψη δεν φανέρωνε τίποτα.

Ο Ζάλαθναπτ έμοιαζε να συζητά με κάτι αόρατο. Ύστερα, σηκώθηκε όρθιος. «Βασιληά μου,» είπε. «Τα Πνεύματα αισθάνθηκαν μάγια να επιτελούνται εδώ, τα οποία είμαι βέβαιος πως ήταν απαραίτητα, για ν' αγγίξει κάποιος το δαιμονικό φυλαχτό.»

«Δηλαδή, μου λες ότι ο προδότης είναι και μάγος;» απαίτησε ο Βένγκριλ.

«Ναι,» κούνησε, αργά και καταφατικά, το κεφάλι του ο Ζάλαθναπτ. «Είναι πολύ πιθανό, Βασιληά μου... πολύ πιθανό...»

«Τι θα κάνουμε;» Τα μάτια της Δήνκα στράφηκαν στον Βένγκριλ, σχεδόν δακρυσμένα.

«Θα βρούμε τρόπο να τον εντοπίσουμε, Βασίλισσά μου,» τη διαβεβαίωσε ο Ζάλαθναπτ.

«Πώς;» θέλησε να μάθει ο Βένγκριλ. «Πώς θα γίνει αυτό;»

«Δεν γνωρίζουμε ακόμα, Μεγαλειότατε,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Αλλά ο μαθητευόμενός μου κι εγώ θα μείνουμε στο παλάτι σας, μέχρι ν'αποκαλύψουμε τον σκοτεινό μάγο.»

«Είναι κάποιος απ'τους συμβούλους του πατέρα μου,» είπε η Έρμελ. «Δεν μπορείτε να τον βρείτε, αν τους φέρουμε όλους εμπρός σας;»

Ο Ζάλαθναπτ κούνησε το κεφάλι του, αρνητικά. «Δεν νομίζω, κυρία μου. Μπορούμε να εντοπίσουμε, όμως, τη μαγεία του, γιατί τα Πνεύματα μάς μιλούν, όταν τα επικαλείται κάποιος. Δεν γνωρίζουν ποιος ήταν αυτός, αλλά γνωρίζουν πότε και πού τα επικαλέστηκε.»

«Και ο εχθρός σας έχει τη δύναμη να ανιχνεύσει και τη δική μας μαγεία, επίσης,» πρόσθεσε ο Τλάφαρ, έχοντας τα χέρια σταυρωμένα μπροστά του, έτσι που έμοιαζαν να χάνονται μέσα στην μπεζ ρόμπα του.

«Δηλαδή, θα πρέπει, πάλι, να περιμένουμε,» συμπέρανε ο Βένγκριλ.

«Φοβάμαι πως ναι, Βασιληά μου,» είπε ο Ζάλαθναπτ. «Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι γρήγορα.»

«Όμως οι κατάσκοποί μου;...» μουρμούρισε ο Βένγκριλ. «Αυτοί πρέπει να έμαθαν ποιος απ'τους συμβούλους μου ύφανε τα μάγια, αφού τους παρακολουθούσαν όλους –θα τους ρωτήσω!»

** ** *

«Σας ακούω: Τι βρήκατε;» ζήτησε να πληροφορηθεί ο Βασιληάς του Σαραόλν. Στεκόταν σ'ένα μισοσκοτεινό δωμάτιο, μαζί με κάμποσους άντρες και γυναίκες, που ενεργούσαν ως κατάσκοποί του μέσα στο παλάτι.

«Τίποτα,» αποκρίθηκαν, ένας-ένας, με τη σειρά.

«Αποκλείεται!» φάνηκε να θύμωσε ο Βένγκριλ, σουφρώνοντας τα φρύδια του. Γραμμές αυλάκωσαν το μέτωπό του. «Μου λέτε ψέματα! Το δαιμονικό φυλαχτό πάρθηκε απ'την αίθουσα του θρόνου. Ο προδότης το πήρε –κι εσείς παρακολουθούσατε όλους τους πιθανούς προδότες.»

«Βασιληά μου,» είπε μια γυναίκα, «παρ'όλ'αυτά, δεν βρήκαμε τίποτα...»

«Ζάλαθναπτ. Μπορείς να βοηθήσεις την κατάσταση;»

Ο Σοφός του Κυκλίου του Φτερού γλίστρησε μέσα απ' τις σκιές ενός τοίχου, σαν φάντασμα. Πίσω του άφησε τον μαθητευόμενό του να παρακολουθεί, προσεκτικά, τα δρώμενα. Ύψωσε το δεξί του χέρι προς τους κατασκόπους και ξεκίνησε να ψιθυρίζει λόγια.

«Αααααααααααααααααα!»

Η κραυγή που βγήκε απ' τα χείλη της γυναίκας η οποία είχε μιλήσει πριν λίγο στον Βασιλιά γέμισε το δωμάτιο και τάραξε όλους τους τριγυρινούς χώρους. Καπνός υψώθηκε απ' το στέρνο της, καθώς κατέρρεε στη μοκέτα του πατώματος.

Ο Βένγκριλ γονάτισε, αμέσως, πλάι της κι έσχισε, με μια απότομη κίνηση, το κουρελιασμένο πουκάμισό της.

Το δαιμονικό φυλαχτό έπεφτε στο στήθος της, και τα σμαραγδένια μάτια του άστραψαν, με διαβολικές φωτιές. Το στόμα του κινήθηκε κι ένα εωσφορικό γέλιο βγήκε:

«А-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα!»

«Μακριά του!» Ο Ζάλαθναπτ τράβηξε τον Βασιλιά του Σαραόλν απ'τον ώμο, αναγκάζοντάς τον ν'απομακρυνθεί, όπως έκαναν κι όλοι οι κατάσκοποι, τρομοκρατημένοι.

«Καταραμένε επικαλεστή Πνευμάτων! Νιώσε την οργή μου!»

«Ααααααααααργκχχ!» Ο Ζάλαθναπι πετάχτηκε πίσω, κρατώντας το κεφάλι ανάμεσα στις γούφτες του.

«Δάσκαλε!» φώναξε ο Τλάφαρ. Ύψωσε τα χέρια εμπρός του και ύφανε, γρήγορα, ένα ξόρκι.

Το φυλαχτό άρχισε να υψώνεται στον αέρα, ενώ ο Ζάλαθναπτ πισωπατούσε, λαχανιασμένος και σκυμμένος, προσπαθώντας να συνέλθει. Έπειτα, το περιδέραιο έγινε κατακόκκινο—

—και το δαιμονικό του γέλιο αντήχησε, πάλι: «Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα! Δεν έχεις τη δύναμη να μου αντιταχείς, μαθητευόμενε!»

Ο Τλάφαρ τινάχτηκε πίσω, κοπανώντας πάνω στον τοίχο, βίαια.

Το φυλαχτό έπεσε, πάλι, πάνω στη νεκρή κατάσκοπο—

—αλλά, πάραυτα, ξανασηκώθηκε. Τώρα, ο Ζάλαθναπτ το κρατούσε στον αέρα!

Μια γαλάζια λάμψη ξεκίνησε να το καλύπτει, με δυσκολία, γιατί ήταν φανερό πως εκείνο πάλευε να την αποτινάξει. Τελικά, όμως, φυλακίστηκε απ' αυτήν και πέταξε προς τη χούφτα του Σοφού του Κύκλου του Φτερού, ο οποίος έκλεισε τα δάχτυλά του γύρω του, δίχως να πάθει κακό.

«Ήταν πανίσχυρός, δάσκαλε...» είπε ο Τλάφαρ, αγκομαχώντας απ' το χτύπημα που είχε δεχτεί κι απ' την ισχύ που τον είχε διαπεράσει.

Ο Ζάλαθναπτ έγενεψε καταφατικά. «Ναι, ήταν...»

«Τι συνέβη;» ρώτησε ο Βένγκριλ.

«Ο εχθρός σας, Βασιληά μου, ενεργούσε μέσω τούτου του φυλαχτού,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Ποιον παρακολουθούσε αυτή η κατάσκοπος;» ρώτησε ο Βένγκριλ τους άλλους κατασκόπους του, αναφερόμενος στη νεκρή.

«Δεν ξέρουμε, Μεγαλειότατε,» απάντησε ένας. «Τους παρακολουθούσαμε εναλλάξ —όχι έναν αποκλειστικά ο καθένας.»

«Κακώς!» θύμωσε ο Βένγκριλ. «Αυτό να κάνετε απο δώ και στο εξής!»

«Ως προστάξετε, Βασιληά μου.»

Ο μονάρχης ρώτησε τον Ζάλαθναπτ: «Τι θα κάνουμε με το φυλαχτό, τώρα;»

«Ο εχθρός σας έφυγε, για την ώρα, από μέσα του. Και όσο παραμένει εντός της προστατευτικής γητειάς που έχω υφάνει πάνω

του, δεν θα υπάρχει πρόβλημα. Θα το έχω μαζί μου, παρότι είναι επικίνδυνο.»

«Μα, δάσκαλε,» διαφώνησε ο Τλάφαρ, «εσύ δε μου έλεγες κάποτε—»

«Σιωπή, μαθητευόμενε. Δεν είναι τώρα η κατάλληλη ώρα για ερωτήσεις,» τον διέκοψε ο Ζάλαθναπτ. Και προς τον Βένγκριλ: «Πηγαίνετε να αναπαυθείτε, Βασιλιά μου. Δεν πιστεύω να υπάρχει άμεσος κίνδυνος για τη ζωή σας· και καλύτερα να κοιμηθείτε, για να καθαρίσει ο νους σας.»

«Πού το ξέρεις ότι δεν κινδυνεύει η ζωή μου, ή της οικογένειάς μου;» απαίτησε εκείνος.

«Αν ο εχθρός σας σας ήθελε νεκρούς, θα ήσασταν τώρα νεκροί, τόσο καιρό που βρίσκεται εδώ, στο παλάτι,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 16^ο

Η Πριγκίπισσα του Σαραόλν κάνει μια επιλογή

Ο Ζάλαθναπτ, η Δήνκα και ο Βένγκριλ συζητούσαν αναμεταξύ τους σε μια γωνία της βασιλικής αίθουσας του Σαραόλν, ενώ ο Τλάφαρ στεκόταν μπροστά σ'ένα ανοιχτό παράθυρο, αγγαντεύοντας την πρωτεύουσα από κάτω, καθώς την έλουζε το φως του Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ μόλις ξεπρόβαλε απ'την Δύση.

Αισθάνθηκε ένα χέρι στον ώμο του και γύρισε. Ήταν η Έρμελ, ντυμένη σαν αληθινή πριγκίπισσα, με ένα θαλασσί, μακρυμάνικο φόρεμα και κοσμήματα. «Βαριέσαι;» τον ρώτησε.

«Λίγο,» παραδέχτηκε ο μαθητευόμενος.

Η Έρμελ έριξε μια ματιά στον Βασίληά και τη Βασίλισσα που μιλούσαν με τον Ζάλαθναπτ. «Τι λένε οι γονείς μου με τον δάσκαλό σου;»

«Συλλογιούνται πώς να πιάσουν τον προδότη που κρύβεται εδώ μέσα, κυρία μου,» εξήγησε ο Τλάφαρ.

Η Έρμελ έριξε άλλη μια ματιά, αλλά, τώρα, στο τραπέζι των συμβούλων. «Ποιος απ' αυτούς λες να είναι;»

Ο μαθητευόμενος σήκωσε τους ώμους του. «Πραγματικά, κυρία μου, δεν ξέρω...»

Η Έρμελ άγγιξε τις δίπλες της ρόμπας του, ισιώνοντάς τες. «Θα μπορούσαμε, επιτέλους, να κόψουμε αυτό το 'κυρία μου';» ρώτησε, κάπως, διστακτικά.

Ο Τλάφαρ απέφυγε ν' απαντήσει. «Θα με ξεναγήσετε στο παλάτι σας;»

Η Έρμελ μειδίασε, πονηρά. «Θέλεις να δεις όλα τα δωμάτια;»

«Όχι όσο το δικό σας,» διευκρίνισε ο μαθητευόμενος, χαϊδεύοντας το χέρι της, καθώς ήταν ακόμα πιασμένο πάνω στην μπεζ ρόμπα του. «Εγώ σας έδειξα το κελί μου, στον Πύργο...»

Τα μάτια της Έρμελ γυάλισαν. «Έλα!» τον παρότρυνε, και προχώρησε πρώτη, γνέφοντάς του να την ακολουθήσει.

Έφυγαν απ' την αίθουσα του θρόνου και βάδισαν στους διαδρόμους του παλατιού, που αρκετοί φωτίζονταν από μεγάλα παράθυρα στους τοίχους και φρουροί βρίσκονταν εκεί όπου διασταυρώνονταν.

«Φαίνεται μεγάλο μέρος,» παρατήρησε ο Τλάφαρ. «Πόσο καιρό θα πάρει σε κάποιον να το εξερευνήσει ολόκληρο;» αναρωτήθηκε.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε, ειλικρινά, η Έρμελ. «Δεν έχω ποτέ αρχίσει να το εξερευνώ απ' την αρχή ως το τέλος. Η αλήθεια είναι πως ίσως να μην έχω δει κι όλα του τα δωμάτια...»

Ανέβηκαν μια πλατιά σκάλα με λίγα σκαλοπάτια, στρωμένη με πορφυρό χαλί. Βρέθηκαν σ'ένα φαρδύ, κοντό πέραςμα με σβησμένους δαυλούς στους τοίχους, επειδή, τώρα, έμπαινε φως απ'το παράθυρο στο τέλος του κι αυτοί δε χρειάζονταν. Δυο πόρτες ήταν στ'αριστερά. Η Πριγκίπισσα άνοιξε την πιο κοντινή τους.

«Κι οι δυο στο ίδιο μέρος οδηγούν,» εξήγησε: «στο δωμάτιό μου.» Μπήκαν σ'έναν χώρο με πέτρινο τζάκι, ένα μικρό τραπέζι, μια ταπετσαρία (σκηνή κυνηγιού), χαλί, που κάλυπτε όλο το πάτωμα, έναν πολύχρωμο σοφά, και μια μεγάλη λάμπα, που βρισκόταν στο δάπεδο και έφτανε την πόρτα στην απέναντι μεριά σε ύψος. «Εδώ είναι το σαλόνι μου.»

«Ωραίο σαλόνι,» παραδέχτηκε ο Τλάφαρ.

Η Έρμελ στράφηκε να τον κοιτάξει, για να δει αν το έλεγε ειρωνικά. Εκείνος χαμογέλασε. «Τι;» ρώτησε.

«Τίποτα,» κούνησε το κεφάλι της η Πριγκίπισσα, παρατηρώντας στην όψη του πως δεν το είχε πει ειρωνικά, τελικά. Γύρισε και βάδισε προς την πόρτα αντίκρυ. Την άνοιξε. «Κι εδώ είναι το υπνοδωμάτιο.»

Ένα δωμάτιο φανερώθηκε, εντός του οποίου βρισκόταν ένας μεγάλος καθρέφτης στον δεξή τοίχο, ένα γραφείο στον αριστερό (που δε φαινόταν να δεχόταν συχνή χρήση), ένα μεγάλο κρεβάτι με κουρτίνες στο κέντρο, και μια μπαλκονόπορτα παραδίπλα, που οι δικές της κουρτίνες ήταν τραβηγμένες.

Η Έρμελ πλησίασε το γραφείο, και ο Τλάφαρ την ακολούθησε. Η Πριγκίπισσα πήρε ένα μεγάλο νύχι απο κεί και του το έδειξε. «Είναι νύχι από αληθινό γρύπα,» του είπε, περήφανα. «Ο πατέρας μου το βρήκε σ'ένα απ'τα ταξίδια του, όταν ήταν μικρός.»

«Πού έχει ταξιδέψει ο πατέρας σας;» ρώτησε ο μαθητευόμενος.

Η Έρμελ άφησε το νύχι στο γραφείο, πάλι, και κουλούριασε τα χέρια της πίσω απ'το λαιμό του. «Πάψε να μου μιλάς στον πληθυντικό και θα σου απαντήσω...» είπε, μ'ένα στραβό μειδίαμα.

«Δεν μπορώ να προδώσω τις αρχές μου,» δήλωσε ο Τλάφαρ. «Ούτε τον δάσκαλό μου.»

«Μα ήδη το έχεις κάνει,» του θύμισε η Έρμελ. «Όταν αγαπηθήκαμε στο κελί σου, στον Πύργο. Θα το επέτρεπε αυτό ο δάσκαλός σου;»

«Δεν ξέρω,» παραδέχτηκε ο Τλάφαρ και χάιδεψε το μάγουλό της.

«Τότε γιατί δεν του το είπες;» απαίτησε η Πριγκίπισσα, αρχίζοντας να πισωπατά προς το κρεβάτι της, τραβώντας τον μαζί της, καθώς τα χέρια της ήταν ακόμα τυλιγμένα γύρω του.

«Μα επειδή δεν ξέρω δεν του το είπα,» εξήγησε ο Τλάφαρ. «Δεν ξέρω πως θα αντιδρούσε.» Έσκυψε και φίλησε το μάγουλό της, ύστερα το λαιμό της.

Η Έρμελ απομακρύνθηκε απ'τον μαθητευόμενο, γελώντας, και πρότεινε το χέρι της, για να μην τον αφήσει να την πλησιάσει. Ξεκούμπωσε τα κουμπιά του φορέματός της κι αυτό γλίστρησε στο πάτωμα. Ο Τλάφαρ καταβρόχθισε κάθε πόντο του νεανικού κορμιού της, με το γαλάζιο βλέμμα του, προτού η Πριγκίπισσα πέσει, ορμητικά, στην αγκαλιά του....

** **

«Νομίζω πως πρέπει, κάποια στιγμή, να το πω στον δάσκαλο,» αναστέναξε ο Τλάφαρ, καθώς η Έρμελ ήταν ζαρωμένη στην αγκαλιά του, μέσα στα βελούδινα σκεπάσματα. Τα κοσμήματά της – περιδέριο, δαχτυλίδια, βραχιόλια, σκουλαρίκια– ήταν άτακτα διασκορπισμένα στο κρεβάτι.

«Δε σ'αρέσουν τα μυστικά, αγάπη μου;» ρώτησε η Πριγκίπισσα του Σαραόλν.

«Εσάς σας αρέσουν;» αποκρίθηκε ο μαθητευόμενος.

Η Έρμελ ξεφύσηξε. «Πότε θα σταματήσεις να μου μιλάς στον πληθυντικό;»

«Ποτέ,» είπε, απλά, εκείνος.

Η Πριγκίπισσα σκαρφάλωσε πάνω του και έφερε το πρόσωπό της κοντά στο δικό του. «Αν συνεχίσεις να μου μιλάς στον πληθυντικό, θα πάω στον Ζάλαθναπτ και θα του πω πως με ξελόγιασες και πως—!»

«Δε θα το έκανες αυτό!» πετάχτηκε ο Τλάφαρ.

Η Έρμελ έπεσε στο πλάι, ξαναβουτώντας μες στα σκεπάσματα, ενώ γελούσε. «Ορίστε! Μίλησες στον ενικό! Τα κατάφερα!»

Κι ο μαθητευόμενος γέλασε. «Παλιοκόριτσο!» μούγκρισε, ύστερα, και της χίμησε, τραβώντας την κουβέρτα από πάνω τους.

«Βοήθεια!» συνέχισε να γελά η Πριγκίπισσα.

** ** *

Αργότερα, όταν κι οι δυο ήλιοι του Άρμπεναρκ βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, η Έρμελ βγήκε απ'το παλάτι, με την εικόνα του προσώπου του Τλάφαρ ακόμα έντονη στο μυαλό της. Στην πραγματικότητα, δεν ήθελε να φύγει, αλλά έπρεπε να συναντήσει την Μπόρνεφ στο πανδοχείο «*Η Κίτρινη Ωρα*», για να της πει τι έγινε χτες βράδυ, καθώς και τον Έντρηλ, για να τον φέρει, ύστερα, στον πατέρα της, ώστε να εισπράξει την αμοιβή του, που τις βοήθησε εναντίον των δαιμονανθρώπων. Εξάλλου, καλά έκανε που απομακρυνόταν λίγο απ'τον μαθητευόμενο, μην άρχιζε ο δάσκαλός του, ή κάποιος άλλος, να υποψιάζεται τίποτα. Δεν είχε συνειδητοποιήσει γιατί, μα νόμιζε πως θάταν καλύτερα αν κρατούσαν τη σχέση τους κρυφή...

Η *Κίτρινη Ωρα* ήταν γεμάτη κόσμο, γιατί το μεσημέρι πλησίαζε. Ανάμεσά στους ανθρώπους που κάθονταν στα τραπέζια, ξεχώρισε την πορφυρο- μάλλα πολεμίστρια εύκολα· πάντα την ξεχώριζε εύκολα, μέσα σε πλήθη. Σίγουρα οφειλόταν στα κόκκινα μαλλιά της. Δίπλα της καθόταν ο Έντρηλ. Έπιναν μπίρες.

«Νόμιζα ότι μας είχες ξεχάσει!» είπε, κάνοντας τη θυμωμένη, η Μπόρνεφ, αλλά, ασφαλώς, αστειευόταν, πράγμα που η Πριγκίπισσα δεν δυσκολεύτηκε να καταλάβει.

«Το μυαλό μου ήταν αλλού,» παραδέχτηκε η Έρμελ· και κοκκίνισε, προς στιγμή, αν και γνώριζε πως οι φίλοι της δεν ήξεραν τίποτα για τον Τλάφαρ κι αυτήν.

«Λοιπόν, τι έγινε στο παλάτι;» ρώτησε η Μπόρνεφ.

Η Έρμελ τής τα διηγήθηκε όλα.

«Μου μοιάζει πως η οικογένειά σου έχει άσχημα μπλεξίματα,» παρατήρησε ο Έντρηλ.

«Ναι,» παραδέχτηκε η Έρμελ. «Και... με συγχωρείς που δεν σε πήγα στον πατέρα μου αμέσως. Συνέβησαν αυτά που σας είπα, οπότε... Αλλά έλα τώρα!» πρόσθεσε, γρήγορα.

«Θα μπορεί να με δεχτεί;» αναρωτήθηκε ο Έντρηλ. «Πλησιάζει μεσημέρι...»

«Τότε, ας βιαστούμε.» Η Έρμελ σηκώθηκε απ' την καρέκλα της.

Ο Έντρηλ γέλασε, τελείωσε τη λίγη μπίρα που είχε μείνει στην κούπα του, σηκώθηκε κι αυτός, πέρασε τη ζώνη με το σπαθί του στη μέση και είπε: «Φύγαμε.» Στράφηκε στην Μπόρνεφ. «Τα λέμε μετά.»

«Έγινε,» αποκρίθηκε η πολεμίστρια, μ' ένα χαμόγελο.

** **

«Πατέρα, αυτός είναι ο Έντρηλ,» σύστησε τον μισθοφόρο η Έρμελ στον Βασιλιά του Σαραόλν, που καθόταν στο θρόνο του. Η Δήγκα έλειπε, εκείνη τη στιγμή, αλλά ο Ζάλαθναπτ βρισκόταν εκεί κοντά, μέσα στην αίθουσα του θρόνου, παρακολουθώντας, σαν αετός, τους βασιλικούς συμβούλους· το ίδιο κι ο Τλάφαρ.

Ο Βένγκριλ κοίταξε τον κορακομάλλη άντρα, ερευνητικά. «Χαίρομαι πολύ για τη γνωριμία, κύριε. Αλλά...»

«Πατέρα, δεν θυμάσαι ποιος είναι;» απόρησε η Έρμελ.

Ο Βένγκριλ κούνησε το κεφάλι του. «Όχι, κόρη μου. Μου τον είχες αναφέρει και παλιότερα;»

«Και βέβαια! Είναι ο άνθρωπος που βοήθησε εμένα και τη Μπόρνεφ να πολεμήσουμε τους δαιμοναθρώπους. Δίχως τη βοήθειά του, πιθανώς να είχαμε πεθάνει.»

«Φυσικά!» Ο Βένγκριλ κατέβηκε απ'το θρόνο του και έσφιξε το χέρι του Έντρηλ. «Κύριε, σας είμαι υπόχρεος εκατομμύρια φορές! Πώς θα μπορούσα να σας ανταμείψω; Με χρυσάφι, με πολύτιμους λίθους, κάποιο σπάνιο φυτό, μια θέση στο παλάτι;»

«Μεγαλειότητα,» αποκρίθηκε, με σεβασμό, ο Έντρηλ, «η αλήθεια είναι πως το μόνο που θα ήθελα...» Κόμπιασε λίγο. Και στράφηκε στην Πριγκίπισσα. «Έρμελ, θα δεχόσουν να με παντρευτείς;»

Εκείνη αισθάνθηκε πως την χτύπησαν με κάποιο βράχο και πως ο κόσμος αναποδογύρισε γύρω της. Όχι πως έβρισκε τον τυχοδιωχτικό μισθοφόρο απωθητικό –αντιθέτως, μάλιστα, την γοήτευε–, αλλά ο Τλάφαρ;... Αν δεν είχε γνωρίσει τον μαθητευόμενο, όλα θα ήταν διαφορετικά, όμως, τώρα, δεν ήταν.

«Πρέπει... πρέπει να το σκεφτώ,» αποκρίθηκε. «Είμαι... Δεν είμαι σίγουρη...»

Ο Έντρηλ φάνηκε απογοητευμένος, και η Έρμελ μισομετάνιωσε τα λόγια της –αλλά τι άλλο να έκανε;

«Να περιμένω να μου απαντήσεις;» τη ρώτησε ο μισθοφόρος.

«Ναι,» είπε η Πριγκίπισσα –κι αυτό, μετά, το μετάνιωσε ακόμα περισσότερο, γιατί αισθανόταν πως ποτέ δε θα μπορούσε να του απαντήσει. Αν γνώριζε ο πατέρας της για τον Τλάφαρ, μπορεί τα πράγματα να ήταν διαφορετικά, μα, τώρα, δε γνώριζε...

«Τότε, θα μπορούσα να καταταγώ στον στρατό σας, για λίγο καιρό, Βασιλιά μου;» είπε ο Έντρηλ στον Βένγκριλ.

«Δίχως άλλη κουβέντα,» αποκρίθηκε, αμέσως, εκείνος. «Μάλιστα, νομίζω πως δύναμαι να σας δώσω τη θέση διοικητή. Ελάτε να

υπογράψουμε την σχετική συμφωνία.» Και προχώρησαν προς το τραπέζι, για να μιλήσουν με τον Αρχιστράτηγο του Βασιλείου.

Η Έρμελ έμεινε μόνη. Στράφηκε κι έριξε μια ματιά στον Τλάφαρ, στην άλλη μεριά της αίθουσας. Ύστερα, κοίταξε, πάλι, τον Έντρηλ. Η αλήθεια ήταν πως κι οι δυο της άρεσαν. Ο μαθητευόμενος Σοφός του Κύκλου του Φτερού ήταν στην ηλικία της και αισθανόταν πιο άνετα μαζί του (παρά τον πληθυντικό). Ο τυχοδιωχτικός μισθοφόρος, όμως, είχε μια διαφορετική γοητεία· κάτι που την τραβούσε σ' αυτόν...

Η Πριγκίπισσα αναστέναξε. *Τι θα κάνω;...!* συλλογίστηκε, απεγνωσμένα.

** ** *

«Μπόρνεφ...» Η Έρμελ είχε επισκεφτεί την πορφυρομάλλα φίλη της στο δωμάτιό της, στον στραώνα. Ήταν διοικήτρια ενός μικρού τάγματος και έτσι δεν έμενε μαζί με κάποια άλλη. «Θέλω να σου μιλήσω...»

«Τι είναι;» ρώτησε η πολεμίστρια την Πριγκίπισσα του Σαραόλν, που καθόταν σε μια καρέκλα του μικρού τραπεζιού, αντίκρυ της.

«Να... Είναι ότι...» Καθάρισε το λαιμό της. «Είμαι μπερδεμένη.»

«Είδες, πάλι, κάτι;» είπε, ανήσυχα, η Μπόρνεφ. «Κάποιος σ' ακολουθεί;»

Η Έρμελ κούνησε το κεφάλι της. «Όχι. Δεν είν' αυτό...»

Η Μπόρνεφ συνοφρυώθηκε. «Τότε, τι είναι;»

«Είναι... Α...» Η Έρμελ ξεφύσησε. «Βάλε κάτι να πιούμε.»

Η πολεμίστρια την κοίταξε παραξενεμένη. Ανασήκωσε τους ώμους της. «Καλά.» Άφησε την καρέκλα της, γονάτισε πλάι σ' ένα μπαούλο κι από μέσα έβγαλε ένα μπουκάλι μισογεμάτο κρασί και δυο ποτήρια. Τα έφερε στο τραπέζι και τα γέμισε με το ποτό, προσφέροντας το ένα στην Πριγκίπισσα.

Εκείνη ήπια, αμέσως, σχεδόν αδειάζοντάς το.

Η Μπόρνεφ μειδίασε. «Έρμελ. Ποτέ δεν πίστευα πως ήσουν τόσο... γερό ποτήρι... Αλλά μην πίνεις έτσι, απότομα, θα μεθύσεις.»

«Μα, μόνο μεθυσμένη μπορώ να σου πω αυτό τ'οποίο ήρθα να σου πω,» εξήγησε η Πριγκίπισσα.

Η Μπόρνεφ αναστέναξε. «Πες το, επιτέλους! Θα τσακωθούμε.» Κατέβασε λίγο απ' το κρασί της.

«Λοιπόν,» έκανε, αποφασιστικά, η Έρμελ. «Θα το πω. Εγώ και... Α... Ναι... Κοίτα...»

Η Μπόρνεφ την ατένισε μ' ένα βλέμμα που έκανε την Πριγκίπισσα να γελάσει. «Τι θα γίνει, θα το πεις;»

«Εντάξει, εντάξει,» είπε η Έρμελ, χαμογελώντας. «Είμαι ολίγον τι μπλεγμένη με τον Τλάφαρ, κατ' αρχήν...»

«Τι!» πετάχτηκε η Μπόρνεφ. «Τι-τι εννοείς;»

«Να, είδες; Τόξερα πως θ' αντιδρούσες έτσι· γιαυτό δεν τόλεγα,» αποκρίθηκε η Έρμελ.

«Τι εννοείς είσαι μπλεγμένη με τον Τλάφαρ;» απαίτησε η Μπόρνεφ.

«Είμαι μπλεγμένη όπως... μπορείς να φανταστείς,» διευκρίνισε η Έρμελ. «Έτσι.» Έφερε κοντά τον δείκτη του δεξιού της χεριού και τον δείκτη του αριστερού.

«Το ξέρει ο πατέρας σου;» ρώτησε η Μπόρνεφ.

«Όχι.»

«Το ξέρει ο δάσκαλος του Τλάφαρ;»

«Όχι.»

«Υπέροχα, Πριγκίπισσα του Σαραόλν!» αναποδογύρισε τα μάτια της η Μπόρνεφ.

«Υπάρχουν και χειρότερα,» πρόσθεσε, κάπως μαζεμένα, η Έρμελ.

«Πόσο χειρότερα;» σχεδόν γρύλισε η πολεμίστρια.

«Ο Έντρηλ με ζήτησε σε γάμο...» δάγκωσε το κάτω χείλος της η Έρμελ.

«Και τι του είπες;» ρώτησε η Μπόρνεφ, αν και πίστευε πως γνώριζε την απάντηση.

«Ότι... θα το... σκεφτώ,» μόρφασε, δήθεν αδιάφορα, η Έρμελ.

Η Μπόρνεφ χτύπησε τα νύχια της στην ξύλινη επιφάνεια του τραπεζιού, σουφρώνοντας, θυμωμένα, τα χείλη της. «Δε μου λες, μικρή μου, πώς—»

«Υπάρχει και κάτι ακόμα χειρότερο,» την διέκοψε, δειλά, η Έρμελ.

«Κι άλλο;» απόρησε η Μπόρνεφ.

«Ναι...» Η Έρμελ καθάρισε το λαιμό. «Είναι... Νομίζω πως μου αρέσουν και οι δύο,» είπε, γρήγορα.

«Θα τη σκοτώσω!» κοπάνησε το μέτωπο με την παλάμη της η πορφυρομάλλα πολεμίστρια.

«Σε παρακαλώ, μη θυμώνεις, Μπόρνεφ. Εγώ ήρθα για να ζητήσω τη βοήθειά σου κι εσύ...; Δεν είσαι φίλη μου;»

Εκείνη σήκωσε το βλέμμα της και της χαμογέλασε. «Φυσικά και είμαι, Έρμελ. Με συγχωρείς, αν θύμωσα. Αλλά δε μπορούσες να μου μιλήσεις πριν συμβούν όλα τούτα τα... μπερδεμένα;»

«Δεν είχα χρόνο,» παραδέχτηκε η Πριγκίπισσα. «Τι να κάνω, τώρα;»

«Είναι πασιφανές πως πρέπει να διαλέξεις έναν απ'τους δύο,» τόνισε η Μπόρνεφ.

«Να διαλέξω έναν απ'τους δύο, ε;»

Η πολεμίστρια έγνεψε καταφατικά. «Ναι.»

«Σίγουρα;»

«Εγγυημένα πράγματα.»

«Μα, Μπόρνεφ, δε μπορώ να —διαλέξω...»

«Τότε, εντάξει, μη διαλέξεις —αν πιστεύεις πως θα δεχτούν να τους έχεις και τους δύο!»

Η Έρμελ δάγκωσε το χείλος της. «Λες να μη δεχτούν, ε;...»

«Εσύ τι λες;» τη λοξοκοίταξε η Μπόρνεφ.

«Σ'αυτή την περίπτωση... ναι, με τον Τλάφαρ καλά περνάμε,» αποφάσισε η Πριγκίπισσα. «Αλλά και με τον Έντρηλ καλά δε θα περνούσαμε;...» άλλαξε γνώμη.

«Έρμελ!...»

«Καλά, Μπόρνεφ! Καλά! Τον Τλάφαρ θέλω.» Ύστερα, αμέσως: «Μπορείς, όμως, να μου κάνεις μια χάρη;»

«Τι χάρη;» ρώτησε η πολεμίστρια.

«Μια μικρή, μικρή, μικρή χάρη για τη φίλη σου...;»

«Τι χάρη, Έρμελ;»

«Πες μου, πρώτα, κάτι: Σ'αρέσει ο Έντρηλ;»

«Αν αρέσει σε μένα ο Έντρηλ;» απόρησε η Μπόρνεφ.

Η Έρμελ έγνεψε καταφατικά.

«'Ντάξει είν'ό άνθρωπος. Μια χαρά.»

«Όχι, δε με κατάλαβες. Θέλω να πω –σ'αρέσει ο Έντρηλ;»

«Ναι. Γιατί όχι; Δε θα τον παντρευόμουν κιόλας, βέβαια –αλλά, ούτως ή άλλως, δε νομίζω να παντρευόμουν ποτέ κανέναν άντρα.»

«Γιατί;»

«Τώρα, αυτό είναι το θέμα; Ή γιατί με ρωτάς αν μου αρέσει ο Έντρηλ; Άσε που αρχίζω να καταλαβαίνω, και–»

«Μπόρνεφ, αφού το παραδέχτηκες –δεν είναι τόσο άσχημος–, δε μπορείς να τον απασχολήσεις λίγο; Να τον απομακρύνεις από μένα, να μη μου ζητά να παντρευτούμε; Επειδή, άμα τον έχω συνέχεια κοντά μου, να με ρωτάει αν αποφάσισα τι θα του απαντήσω, δεν ξέρω κι εγώ, στο τέλος, τι θα του πω... Ίσως να τον παντρευτώ, όμως είναι και ο Τλάφαρ στη μέση... Με καταλαβαίνεις; Θέλω να τον κάνεις να με ξεχάσει· και, ως αποτέλεσμα, θα τον ξεχάσω κι εγώ.»

Η Μπόρνεφ φάνηκε να το σκέφτεται. Ήπια όλο το κρασί της, προτού μιλήσει: «Έγινε, Έρμελ.» Της έδωσε το χέρι.

Η Πριγκίπισσα, καθώς το έσφιγγε, σηκώνόταν απ'την καρέκλα της. «Πρέπει να φεύγω, τώρα.»

Κι η Μπόρνεφ σηκώθηκε, για να την ξεπροβοδίσει. «Ορίστε τι κάνω για σένα.»

«Λες και θα κακοπεράσεις,» μειδίασε η Έρμελ, χτυπώντας την, με τη γροθιά της, στο μπράτσο.

«Κακομαθημένη Πριγκίπισσα! –φύγ’απο δώ!» την έσπρωξε, παιχνιδιάρικα, η Μπόρνεφ, καθώς εκείνη έβγαινε απ’το δωμάτιο, γελώντας.

** ** *

Ο Κράντμον κι ο Φέρντεχ στέκονταν σ’ένα απ’τα μπαλκόνια του παλατιού της Αάνθα, ατενίζοντας την πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού κάτωθέ τους. Ήταν βράδυ και τα τέσσερα φεγγάρια του Άρμπεναρκ στόλιζαν τον ουρανό, μαζί με την βασιλική συνοδεία αρίφνητων άστρων. Ο κάθε άντρας είχε κι ένα κρυστάλλινο ποτήρι με κρασί στο χέρι του.

«Νομίζω πως αυτή η αναζήτησή μας για δαιμονανθρώπους δε μας οδηγεί πουθενά, φίλε μου,» είπε ο πολεμιστής του Βασιλιά Βένγκριλ.

«Ναι,» αναστέναξε ο Κράντμον. «Έτσι πιστεύω κι εγώ. Έχεις, όμως, κάτι να προτείνεις;» Ήπια μια γουλιά απ’το ποτό του.

«Ναι,» απάντησε, ευθέως, ο Φέρντεχ. «Να σταματήσουμε να ερευνούμε τη Θέρλχη και να ξεκινήσουμε να ψάχνουμε όλη τη Νήσο. Εξάλλου, αυτή ήταν η αρχική ιδέα μου.»

«Η Ράλβοχ, όμως, είναι μεγάλη,» τόνισε ο Κράντμον. «Και, φίλε Φέρντεχ, γεμάτη δάση, σκοτεινά κι επικίνδυνα· μην την κρίνεις απ’την ακτή της, επειδή μονάχα αυτή έχεις δει.»

«Μα, δεν καταλαβαίνεις; Το ότι είναι γεμάτη δάση δίνει τη δυνατότητα στους δαιμονανθρώπους να κρύβονται εκεί,» εξήγησε ο πολεμιστής του Βασιλιά του Σαράόλν.

«Χμμ,» έκανε, σκεπτικός, ο Κράντμον. «Πρέπει νάχεις δίκιο... Ωστόσο μια αποστολή στα δάση θα έκρυβε πολλούς κινδύνους για μας.»

«Αν δεν θέλεις νάρθεις, θα πάω εγώ,» δήλωσε, αποφασιστικά, ο Φέρντεχ. «Μ'ό,τι στρατιώτες έχει την καλοσύνη να μου προσφέρει η Βασίλισσα.»

«Φίλε μου, το πιθανότερο είναι να μην επιστρέψεις ποτέ· ούτε κι οι δύσμοιροι που θα φανούν τόσο τολμηροί, ώστε νάρθουν μαζί σου,» αποκρίθηκε ο Κράντμον.

«Είσαι δειλός!» Ο Φέρντεχ στράφηκε να τον κοιτάξει κατάματα, ενώ θυμός καθρεπτιζόταν στα δικά του μάτια.

«Ηρέμησε.» Ο Κράντμον ακούμπησε το χέρι του στον ώμο του πολεμιστή. «Δεν έχει γίνει άλλη επίθεση απ'τους δαιμονανθρώπους. Και, απ'την εμπειρία μου γνωρίζω το εξής, που, αν θες, το λαμβάνεις υπόψη σου: Ποτέ μην κάνεις εσύ την πρώτη κίνηση· άσε τον εχθρό να την κάνει, και νάσαι έτοιμος γι'αυτόν. Έχω άδικο, Φέρντεχ;»

Εκείνος σταύρωσε τα χέρια μπροστά του. «Τούτο είναι σωστό. Ωστόσο, έτσι νιώθω πως μένω άπραγος. Τουλάχιστον, ας στείλουμε ένα μήνυμα στον Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν, για να του αναφέρουμε την κατάσταση, ώστε να μην ανησυχεί. Τι λες;»

«Συμφωνώ,» αποκρίθηκε, μ'ένα φιλικό μειδίαμα, ο Κράντμον. «Θα το φροντίσω προσωπικά.»

«Μα η Βασίλισσα δεν πρέπει να το υπογράψει;»

«Ασφαλώς. Απλά, εγώ θα φροντίσω να της το θυμίσω, καθώς και να φύγει γρήγορα απ'το Βασίλειο του Ωκεανού.»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17^ο

Βασιληάδες δίχως στοιχεία· Σοφοί δίχως ιδέες

Βασίλισσά μου. Ο Φέρντεχ πρότεινε χτες βράδυ να στείλουμε μήνυμα στον Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν, αναφέροντάς του την κατάσταση. Το βρίσκεις συνετό;»

Ο Κράντμον μίλησε, ενώ ο ίδιος, ο Φέρντεχ, η Αάνθα και οι σύμβουλοί της βρίσκονταν στην αίθουσα του θρόνου του Βασιλείου του Ωκεανού και ήταν πρωί.

«Γιατί να μην το βρίσκω συνετό, Κράντμον;» απόρησε εκείνη.

Ο άντρας σήκωσε τα χέρια του. «Μια απλή ερώτηση έκανα, Βασίλισσά μου...»

«Ναι,» είπε η Αάνθα, σουφρώνοντας τα κόκκινα χείλη της. «Γιατί όχι; Ίσα-ίσα, που θα τον καθησυχάσουμε κιόλας. Όσο μπορούμε να τον καθησυχάσουμε μ'όλ'αυτά που συμβαίνουν...»

«Τουλάχιστον, Βασίλισσά μου, θα γνωρίζει τι γίνεται,» εξέφρασε τη γνώμη του ο Φέρντεχ. «Δε θα βρίσκεται σε άγνοια.»

«Τότε, θα γράψω ένα μήνυμα,» είπε η Αάνθα. Έκανε νόημα στον σύμβουλο της πολιτείας να της δώσει πένα, μελάνι και χαρτί, και, σύντομα, αυτά ήταν εμπρός της.

«Μην ξεχάσεις να αναφέρεις και τους δαιμονοανθρώπους, Βασίλισσά μου,» της υπενθύμισε ο Φέρντεχ. «Καθώς και τους φόβους μας πως μπορεί τέτοιοι να κρύβονται και στο Σαραόλν.»

«Μα, και βέβαια, θα γνωστοποιήσω στον Βασιλιά Βένγκριλ όλες μας τις υποψίες,» αποκρίθηκε η Αάνθα.

«Ναι,» συμφώνησε ο Κράντμον, «έτσι πρέπει, Βασίλισσά μου, γιατί καλό είναι να γνωρίζεις τον εχθρό σου, να τον περιμένεις να δράσει και, όταν δράσει, να είσαι έτοιμος γι'αυτόν· δεν νομίζεις;» Σήκωσε τα φρύδια του.

«Είναι μια λογική που δουλεύει τις περισσότερες φορές,» παραδέχτηκε η Αάνθα, με μια γκριμάτσα αδιαφορίας.

«Αυτό έλεγα στον Φέρντεχ, χτες βράδυ,» εξήγησε ο Κράντμον, «επειδή μου πρότεινε να ερευνήσουμε τα δάση, στο κέντρο της Νήσου. Αλλ'αν κάναμε κάτι τέτοιο, θα ήταν επιζήμιο για μας. Τα δάση είν'επικίνδυνα.»

«Ίσως, όμως, όπως είπα, οι δαιμονάνθρωποι να κρύβονται εκεί,» υπέθεσε ο Φέρντεχ.

«Τότε, άστους να δράσουν εκείνοι πρώτοι,» τόνισε ο Κράντμον. «Δε συμφωνείς;»

Ο Φέρντεχ δεν απάντησε, μα δεν έφερε κι αντίρρηση. Στο πρόσωπό του, ωστόσο, υπήρχαν αμφιβολίες για τις μεθόδους του ξανθού ευγενή.

Η Αάνθα βούτηξε την πένα της στο μελάνι κι άρχισε να γράφει το γράμμα. Όταν τελείωσε, το διάβασε στους υπόλοιπους, οι οποίοι, ένας-ένας, έγνεψαν καταφατικά.

«Τώρα, επίτρεψέ μου, Βασίλισσά μου...» Ο Κράντμον άπλωσε το χέρι του προς το μήνυμα, καθώς εκείνη το τύλιγε, σε κυλινδρική μορφή, το σφράγιζε και το έδενε, με μια κορδέλα. «Θα φροντίσω να φύγει γρήγορα.»

Η Αάνθα τού το έδωσε, κι ο ξανθός άντρας βγήκε, αμέσως, απ'την αίθουσα του θρόνου.

Ο Φέρντεχ γέμισε ένα ποτήρι με κρασί και ήπια μια μικρή γουλιά, συνοφρυωμένος.

** ** *

«Καλημέρα, Έντρηλ,» είπε η Μπόρνεφ, όταν συνάντησε τον μισθοφόρο σ'έναν διάδρομο του στρατώνα της Μάρβαθ.

«Καλημέρα, Μπόρνεφ,» αποκρίθηκε εκείνος.

«Πώς κι απο δώ; Σε προσέλαβε ο Βασιληάς στο στρατό του;» ρώτησε η πολεμίστρια.

«Ναι. Τώρα είμαι Διοικητής των *Πορφυρών Σπαθιών*,» εξήγησε ο Έντρηλ.

«Των *Πορφυρών Σπαθιών*;» εξεπλάγη η Μπόρνεφ. Μειδίασε, κάπως πονηρά. «Θα πρέπει να σ'έκρινε πολύ ικανό, για να σου προσφέρει τη διοίκηση του αμέσως κατώτερου τάγματος από τα *Χρυσά Ξίφη*, που είναι η βασιλική φρουρά.»

«Ναι...» έκανε, σκεπτικός, ο Έντρηλ, φανερά δυσανασχετώντας για κάτι.

«Τι είναι; Δε χαίρεσαι;» απόρησε η Μπόρνεφ.

«Χαίρομαι. Ναι, χαίρομαι,» είπε ο Έντρηλ. «Αλλά...» αναστέναξε, «δε μ'αρέσει που δεν πήρα τη διοίκηση με την αξία μου, παρά ως ευγνωμοσύνη του Βασιλιά, επειδή βοήθησα την κόρη του κι εσένα εναντίον των δαιμονοανθρώπων.»

«Μην κάνεις έτσι,» γέλασε η Μπόρνεφ. «Δεν είναι λίγοι εκείνοι που παίρνουν υψηλές θέσεις με τέτοιους –ή χειρότερους– τρόπους. Στο κάτω-κάτω, για να αντιμετωπίσεις τόσους Μαγκραθμέλιους μαζί μας, δε μπορεί παρά να είσαι ικανός πολεμιστής. Και δεν άρπαξες και το πόστο κανενός; Ο προηγούμενος διοικητής, ο Μάζερακ, ήταν, πια, ηλικιωμένος και ήθελε να παραιτηθεί, έτσι κι αλλιώς.»

«Αλλά πού ξέρει ο Βασιλιάς πως είμαι ικανός στο να προστάζω στρατιώτες στο πεδίο της μάχης;» έθεσε το ερώτημα ο μισθοφόρος.

«Έντρηλ, αμφιβάλλεις για τον εαυτό σου;» ρώτησε, ευθέως, η Μπόρνεφ.

«Όχι... Πιστεύω πως έχω τη δυνατότητα να τα καταφέρω καλά...» παραδέχτηκε ο άντρας.

«Ορίστε, λοιπόν! Αλλιώς, μπορούσες, απλά, να μη δεχτείς τη θέση και να ζητήσεις κάποια χρηματική αμοιβή, ε;» Η ερώτηση της Μπόρνεφ στόχευε να τον κάνει να της μιλήσει περισσότερο και να στραφεί αλλού η κουβέντα...

«Ασφαλώς,» είπε ο Έντρηλ. «Όμως δεν ήθελα χρηματική αμοιβή. Κι ετούτη η θέση ίσως νάναι και προσωρινή, ξέρεις...»

Η Μπόρνεφ σήκωσε ένα φρύδι της, προσποιούμενη άγνοια.
«Αλήθεια; Γιατί;»

«Γιατί ζήτησα την Έρμελ σε γάμο,» δήλωσε ο Έντρηλ.

Η Μπόρνεφ δεν έδειξε ούτε να χαίρεται ούτε να λυπάται.
«Δέχτηκε;» ρώτησε, εντελώς ουδέτερα.

«Όχι... Όχι ακριβώς. Λέει πως θέλει να το σκεφτεί, πρώτα.»

«Μάλιστα... Αλλά, εδώ πού τα λέμε, νομίζω, προσωπικά, ότι είναι, κάπως, μικρή για τέτοια...» μόρφασε η πολεμίστρια.

«Μικρή;»

Η Μπόρνεφ σήκωσε τους ώμους της. «Ναι. Πάντα φαινόταν λιγάκι μεγαλύτερη απ'ό,τι είναι, γιατί ίσως να—»

«Όχι, δεν είναι καθόλου αυτό,» τη διέκοψε ο Έντρηλ.
«Καταλαβαίνω πολύ καλά πόσο χρονών είναι. Εξάλλου, πώς μπορεί να νομίζεις ότι μεγαλοδείχνει; Δε μεγαλοδείχνει καθόλου!...»

«Ναι;» έκανε, δήθεν σκεπτική, η Μπόρνεφ. «Εγώ πάντα την θεωρούσα, ξέρεις, πιο μεγάλη απ'ό,τι πραγματικά είναι.»

«Ίσως επειδή κάνετε παρέα...» υπέθεσε ο Έντρηλ. «Και, αναμφίβολα, θα την έχεις συνηθίσει.»

«Ναι. Ίσως,» συμφώνησε η Μπόρνεφ. Ύστερα: «Δε μου λες, πού θα πας να φας; Μεσημεριάζει.»

«Δεν έχω αποφασίσει ακόμα,» παραδέχτηκε ο Έντρηλ.

«Πάμε στην *Κίτρινη Ωρα*;» πρότεινε η Μπόρνεφ. «Έχω πεινάσει.»

«Εντάξει,» συμφώνησε ο Έντρηλ. Και, καθώς βάδιζαν, ρώτησε:
«Γιατί ονομάζεται *‘Η Κίτρινη Ωρα’*;»

«Επειδή οι μπίρες έχουν κίτρινο χρώμα και το πανδοχείο φημίζεται ιδιαίτερα για τις μπίρες του,» εξήγησε η Μπόρνεφ.

Ο Έντρηλ μειδίασε. «Μάλιστα...»

Σε λίγο, βρίσκονταν στην *Κίτρινη Ωρα*, τρώγοντας.

«Πράγματι, καλή τούτη η μπίρα,» παρατήρησε ο μισθοφόρος, πίνοντας μια μεγάλη γουλιά απ'την κούπα του. «Τόχα προσέξει και την προηγούμενη φορά που ήμασταν εδώ. Και μαζεύει κόσμο πολύ

το μέρος...» Κοίταξε τριγύρω. Μόνο ένα τραπέζι ήταν άδειο. «Πάντα έτσι είν'η κατάσταση;»

«Περίπου,» αποκρίθηκε η Μπόρνεφ. «Έτσι δεν ήταν και όταν είχαμε ξανάρθει;»

«Ναι.» Ο Έντρηλ έγνεψε καταφατικά.

«Να σε ρωτήσω κάτι προσωπικό;»

Ο μισθοφόρος την κοίταξε, σηκώνοντας το κεφάλι απ'το φαγητό του. «Τι;»

«Σχετικά με την Έρμελ,» διευκρίνισε η Μπόρνεφ.

«Γιατί;»

«Είναι φίλη μου και ενδιαφέρομαι γι'αυτήν.»

«Πρώτα.»

«Την αγαπάς πραγματικά;»

Ο Έντρηλ σκούπισε το πρόσωπό του, με μια μεγάλη, λευκή πετσέτα, και ακούμπησε την πλάτη στην καρέκλα του. «Νομίζω πως ναι.»

«Μα, δεν την γνωρίζεις καλά-καλά,» είπε η Μπόρνεφ, ακουμπώντας κι εκείνη την πλάτη στην καρέκλα της.

«Σκοπεύω να τη γνωρίσω,» δήλωσε ο Έντρηλ, πίνοντας μια γουλιά απ'τη μπίρα του. «Αλλά έχω την εντύπωση πως μ'αποφεύγει στο παλάτι.» Ανασήκωσε τους ώμους του. «Ίσως επειδή σκέφτεται την πρότασή μου...»

«Η ίσως επειδή είναι πολύ μικρή, Έντρηλ,» πρόσθεσε η Μπόρνεφ. «Σ'το είπα και πριν,» αναστέναξε. «Η Έρμελ είναι κοριτσάκι· δεν είναι έτοιμη για κάτι τέτοιο.» Ακούμπησε τους αγκώνες της στο τραπέζι. «Και εσύ χρειάζεσαι μια αληθινή γυναίκα.»

Ο Έντρηλ την κοίταξε, διστάζοντας να μιλήσει. «Τι θες να πεις, Μπόρνεφ; Νόμιζα ότι δε με συμπαθούσες. Ή, μήπως, έχεις βάλει κάποιο στοίχημα με τη φίλη σου;» Ο τόνος της φωνής του ήταν ενοχλημένος. Σηκώθηκε απ'το τραπέζι κι έριξε μερικά αργύρια πάνω του, προτού κάνει να φύγει.

«Μη φεύγεις, Έντρηλ,» ζήτησε η πολεμίστρια.

Εκείνος δεν απομακρύνθηκε, αλλά δεν κάθισε και στην καρέκλα του.

Η Μπόρνεφ ξεφύσησε. «Εντάξει. Άκου να δεις: Η Έρμελ δε θέλει να σε παντρευτεί.»

«Θα το πιστέψω όταν τ'ακούσω απ'τα χείλη της,» τόνισε ο Έντρηλ.

Κι η Μπόρνεφ σηκώθηκε όρθια. «Εκείνη δε θα σ'το πει. Σε συμπαθεί, ναι. Μα, δε θα σε παντρευτεί. Η πρότασή σου την... τρώμαξε. Εξάλλου, δε σε ξέρει και τόσο καλά.

»Και... δεν παύει να είναι μια ψιλό-κακομαθημένη πριγκίπισσα... Δεν είναι μια γυναίκα για σένα. Αλλιώς, σίγουρα, θάχεις συνηθίσει. Θα καθίσεις, μήπως, στην Μάρβαθ για πάντα; Ή θα είναι αναγκασμένη η Έρμελ να σε περιμένει εδώ, ενώ εσύ θα περιπλανιέσαι, πουλώντας τις υπηρεσίες σου ως μισθοφόρος;» Η πορφυρομάλλα πολεμίστρια γνώριζε, βέβαια, ότι η φίλη της θα πετούσε στην ιδέα ν'αφήσει το παλάτι και να φύγει μαζί με τον τυχοδιώκτη, αλλά, τώρα, ο σκοπός ήταν να την ξεμπλέξει από δαύτον –για το δικό της καλό, στο κάτω-κάτω...

Ο Έντρηλ κάθισε, βαριά, στην καρέκλα του, ακουμπώντας το κεφάλι στην χούφτα του και ξεφυσώντας.

Η Μπόρνεφ έφερε την καρέκλα της κοντά στη δική του και κάθισε κι αυτή. «Ξέρεις ότι έχω δίκιο. Η Έρμελ μπορεί να είναι όμορφη – όπως κάθε κοπέλα στην ηλικία της–, αλλά υπάρχουν κι άλλα πράγματα να σκεφτείς. Θέλεις να σου πω τι θα πρότεινα εγώ;»

Ο Έντρηλ στράφηκε στο μέρος της. «Τι;»

«Να την αφήσεις ήσυχη, σχετικά με το γάμο,» είπε η Μπόρνεφ. «Να μην της ξαναμιλήσεις γι'αυτόν. Εντάξει;»

«Μα, αν εκείνη, τελικά, αποφασίσει να με παντρευτεί; Τότε, θ'αρνηθώ;» απόρησε ο Έντρηλ.

Η Μπόρνεφ κούνησε το κεφάλι της. «Δε... δε νομίζω να σου ζητήσει να την παντρευτείς. Άκου με –την γνωρίζω καλά.» Έσφιξε το χέρι του.

Ο Έντρηλ φάνηκε προβληματισμένος. «Θα κάνω όπως προτείνεις,» αποφάσισε. «Αισθάνομαι σα να είδα, ξαφνικά, κάτι που δεν ήθελα πριν να δω...»

Η Μπόρνεφ μειδίασε. Τεντώθηκε και φίλησε το μάγουλό του. Του ψιθύρισε στ'αφτί: «Έχουν κάτι ωραία, αναπαιτικά, ευρύχωρα δωμάτια επάνω. Να κλείσω ένα;»

«Θα χρειαστούμε ευρύχωρο δωμάτιο;» τη λοξοκοίταξε ο Έντρηλ.

Η Μπόρνεφ γέλασε. Εκείνος τύλιξε τα χέρια του γύρω απ'τους ώμους της και της έκλεισε το στόμα μ'ένα δυνατό φιλί στα χείλη.

** ** *

«Αάνθα... Κάθε στιγμή που σ'αντικρίζω αισθάνομαι ένα γαργαλητό παντού επάνω μου... Αναρωτιέμαι πώς μπορώ και συγκρατώ, πια, τον εαυτό μου στην βασιλική αίθουσα...»

Ο Κράντμον αγκάλιασε την Βασίλισσα του Ωκεανού, σαν βόας, καθώς εκείνη στεκόταν μπροστά στο παράθυρο του δωματίου της, αγναντεύοντας τη θάλασσα να χτυπά τα βράχια.

«Θα έχει καταιγίδα απόψε,» είπε, σιγανά.

«Μόνο αυτό μπορείς να σκεφτείς, τώρα;» Ο ξανθός άντρας παραμέρισε τα πορφυρά, πλούσια μαλλιά της, που ήταν σαν μετάξι στο άγγιγμα, και έσυρε τα χείλη του πάνω στον αλαβάστρινο λαιμό της.

«Κράντμον...» έκανε, ξέπνοη, η Αάνθα, καθώς τα χέρια του την έσφιγγαν πάνω στο στήρνο του. «Ανησυχώ πολύ...»

Ο ξανθός άντρας την έστρεψε, ευγενικά, στο μέρος του και πήρε το πρόσωπό της στις χούφτες του. Τα μυστηριώδη μάτια του ατένισαν βαθιά μέσα στα πράσινα δικά της. «Για ποιο πράγμα, αγαπημένη μου;»

«Για όλα όσα συμβαίνουν... Για τους δαιμονοανθρώπους στο Βασίλειό μας· για τα πλοία που χάνονται... Νιώθω πως κάτι μοχθηρό κρύβεται κάπου πολύ κοντά μου... νιώθω... άβολα.»

«Γοργόνα μου,» χαμογέλασε, καλοσυνάτα, ο Κράντμον, «δεν χρειάζεται να φοβάσαι τίποτα, όταν είμαι εγώ εδώ. Οι Μαγκραθμέλιοι αποδείχτηκαν ακίνδυνοι, τελικά, αφού δεν έχουν κάνει άλλη κίνηση, πέρα από την απόπειρα δολοφονίας της αρχηγού των πολεμιστών του Βένγκριλ. Άμα θέλουν τόσο να κρύβονται στα δάση, άστους, τους ηλίθιους!» Γέλασε. «Το μόνο που μπορούν να κάνουν καλά απ'ό,τι φαίνεται, είν'αυτό –να κρύβονται. Και, μάλιστα, όχι εδώ κοντά, γιατί την πρωτεύουσα την ψάξαμε. Ψάξαμε κάθε σπιθαμή της, Βασίλισσά μου.» Φίλησε τα ρουμπινένια χείλη της.

«Κράντμον...» Η Αάνθα γαντζώθηκε στους ώμους του, πιέζοντας το κορμί της πάνω στο δικό του. «Τα λόγια σου με ηρεμούν... αλλά, ίσως...»

«Κάνε με Βασιληά σου,» της ψιθύρισε εκείνος, καθώς φιλούσε, ξανά, το λαιμό της, «και θ'ακούς τα λόγια μου κάθε μέρα και κάθε νύχτα –κάθε στιγμή της μέρας και κάθε στιγμής της νύχτας...»

** ** *

«Τι νέα σήμερα;» Ο Βένγκριλ είχε συγκεντρώσει, το βράδυ, τους κατασκόπους στο δωμάτιό του. Εκείνος στεκόταν όρθιος εμπρός τους· η Δήνκα καθόταν σε μια πολυθρόνα και χασμουριόταν, νυσταγμένα, μ'ένα ποτήρι κρασί στο χέρι: ήταν ολίγον τι μεθυσμένη.

«Τίποτα σημαντικό, Βασιληά μου,» είπε ένας κατάσκοπος.

«Γιατί σας πληρώνω;» φώναξε, ξαφνικά, ο Βένγκριλ, νιώθοντας ένα κύμα οργής να τον πλημμυρίζει. Ύστερα, πήρε βαθιά ανάσα και προσπάθησε να ηρεμήσει. «Τέλος πάντων, δεν έχετε ούτε κάποια υποψία;»

«Μεγαλειότατε, οι σύμβουλοί σας φέρονται εντελώς... κανονικά,» δήλωσε μια γυναίκα.

«Και,» πρόσθεσε κάποιος άλλος, «είναι φυσιολογικό και ο προδότης ανάμεσά τους να φέρεται έτσι, αν ξέρει –και, μάλλον, ξέρει– ότι τον παρακολουθούμε.»

«Θα πρέπει να γίνει κάτι, Μεγαλειότατε –κάτι που θα τον κάνει να κινηθεί, ώστε να τον εντοπίσουμε,» εξήγησε η κατάσκοπος που είχε μιλήσει πριν.

«Καλώς...» αναστέναξε, απογοητευμένα, ο Βένγκριλ. «Πηγαίντε, πηγαίντε.»

«Καληνύχτα, Μεγαλειότατε,» είπε ένας, καθώς εγκατέλειπαν το δωμάτιο.

Ο Βένγκριλ στράφηκε στη Βασίλισσά του και άρπαξε το ποτήρι με το κρασί απ' τα χέρια της, προτού εκείνη προλάβει να το φέρει, πάλι, στα χείλη της. «Δήνκα –σταμάτα, επιτέλους να πίνεις! Δε βγάζεις τίποτα έτσι!»

Δάκρυα έτρεξαν στα μάγουλά της. «Και τι να κάνω, για να πάψω να σκέφτομαι ότι κάποιος θάρθει το βράδυ, να μας μαχαιρώσει; –ότι κάποιος θα μπει στο δωμάτιο της...» (λυγμός) «...Έρμελ, για να τη μαχαιρώσει;»

Ο Βένγκριλ κάθισε στο χέρι της πολυθρόνας και αγκάλιασε τη σύζυγό του, που ακούμπησε το πρόσωπό της στο στήθος του.

«Ησύχασε το νου σου,» της πρότεινε, αλλά η φωνή του πρόδιδε πως κι ίδιος δεν ήταν ήρεμος. Και είναι, πραγματικά, μάταιο να προσπαθείς να παρηγορήσεις κάποιον, όταν εσύ χρειάζεσαι με τη σειρά σου κάποιον άλλο να σε παρηγορήσει... «Ξέρεις τι είπε ο Ζάλαθναπτ;» Περίμενε να σηκώσει το βλέμμα της· και, όταν εκείνη το σήκωσε, μίλησε: «Είπε ότι ο προδότης δε θέλει να μας σκοτώσει, γιατί, αν ήθελε, τόσο καιρό που βρίσκεται εδώ μέσα, θα το είχε ήδη κάνει.»

Η Δήνκα άρχισε να κλαίει, χειρότερα από πριν, σαν ν'άκουσε ακριβώς αυτό που δεν ήθελε ν'ακούσει.

«Γυναίκες...» αναστέναξε ο Μονάρχης του Σαραόλν.

«Βούλωστο, Βένγκριλ,» κλαψούρισε η Δήνκα, χωμένη στην αγκαλιά του.

** ** *

«Δάσκαλε, δε νομίζετε ότι θα έπρεπε να κάνουμε κάτι γρηγορότερα;» ρώτησε ο Τλάφαρ, καθώς αυτός κι ο Ζάλαθναπτ βάδιζαν σ' ένα μακρύ μπαλκόνι του παλατιού, ενώ ένας κρύος αέρας φυσούσε, κάνοντας τις ρόμπες τους να κυματίζουν.

«Κάποιες φορές, μαθητευόμενέ μου, το προτιμότερο είναι να περιμένεις τον εχθρό σου να δράσει πρώτος,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Και, όταν δράσει, να είσαι έτοιμος –να τον παγιδέψεις και να κερδίζεις τη μάχη.»

«Μα, δάσκαλε, πότε ο προδότης –όποιος κι αν είναι– θα δράσει;» έθεσε το ερώτημα ο Τλάφαρ. «Φοβάμαι για τη βασιλική οικογένεια.»

«Εντοπίζω μια κάποια ένταση στη φωνή σας, μαθητευόμενε,» παρατήρησε ο Ζάλαθναπτ. «Υπάρχει ιδιαίτερος λόγος που φοβάστε για τη βασιλική οικογένεια;»

«Ιδιαίτερος λόγος; Τι εννοείτε, δάσκαλε;»

«Όπως, συνήθως, σας αποκρίνομαι, εννοώ αυτό που λέω.»

«Είναι η βασιλική οικογένεια του Σαραόλν, δάσκαλε· πώς να μην φοβάμαι γι' αυτήν. Όλοι μας θάπρεπε να φοβόμαστε. Εσείς δε φοβάστε;»

«Φοβάμαι. Για όλο το Βασίλειο, μαθητευόμενε.» Ύστερ' από λίγο βάδισμα, πρόσθεσε: «Μια παγίδα χρειαζόμαστε. Το δόλωμα, για να πιάσουμε το ψάρι· το τυρί, για να κλείσουμε τον ποντικό στη φάκα.»

«Ναι, δάσκαλε,» έγεννε καταφατικά ο Τλάφαρ. «Έχετε, μήπως, κάποια ιδέα;»

«Όχι, μαθητευόμενε, δυστυχώς...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 18^ο

Στους τόπους του Λανχ, ένας τρελός που μιλά σε μια άγνωστη γλώσσα

Ως την αυγή, θα είμαστε στο Γκένχεκ, υποθέτω,» είπε ο Καπετάν Κλέντριν, ακουμπώντας τον δείκτη του χεριού του πάνω σ'ένα σημείο του χάρτη στο γραφείο του.

«Οι πολεμιστές μου θα χαρούν που θα δουν, πάλι, ξηρά, Καπετάνιε,» είπε η Ερία, η οποία στεκόταν πλάι του, μέσα στην καμπίνα. «Ιδιαίτερα ύστερ'απ'την χτεσινοβραδινή καταιγίδα.»

«Ο καιρός αλλάζει,» έγεννε καταφατικά ο Κλέντριν. «Προς το χειρότερο. Αυτό δε θα μας βοηθήσει καθόλου στο ταξίδι μας.»

«Τούτο είναι πολύ άσχημο, τώρα, που η ένταση ανάμεσα στους δικούς μου μεγαλώνει, καθώς πλησιάζουμε στα δυτικά νερά, και όλοι κοιτούν, συνέχεια, τον Φάλμαριν, πιστεύοντας ότι θα τους μιλήσει για το τι πρέπει να κάνουμε, ώστε να μη χαθούμε κι εμείς όπως τους προηγούμενους που στάλθηκαν εδώ.» Η Ερία αναστέναξε και άνοιξε την πόρτα της καμπίνας. «Τουλάχιστον, σήμερα η νύχτα είναι γαλήνια.» Βγήκε στην κουβέρτα.

Στην πλώρη κάθονταν ο Άνεμος και η Νύχτα (πάντα μαζί με τον παπαγάλο που ο πρώτος είχε ονομάσει «Ανώνυμο»). Μακριά απ'αυτούς ήταν ο Γκούλχακ κι ο Φάλμαριν, συζητώντας κάτι αναμεταξύ τους.

Η αρχηγός της ομάδας προτίμησε να ζυγώσει τους δυο τυχοδιώχτες-θησαυροκυνηγούς, για να τους θυμίσει την αποστολή που είχαν υποσχεθεί πως θ'αναλάβουν.

«Με την αυγή θα είμαστε στο Γκένχεκ,» τους είπε η Ερία. «Είστε έτοιμοι;»

Ο Άνεμος ανασήκωσε τους ώμους του. «Πάντα είμαστε έτοιμοι. Εξάλλου, το να συλλέξουμε μερικές πληροφορίες δεν είναι τίποτα το σπουδαίο ή πρωτόγνωρο για μας.»

«Όμως να προσέχετε,» τους προειδοποίησε η Ερία. «Γιατί μπορεί να κινδυνέψετε από δαιμονανθρώπους, αν μάθουν ότι είστε μαζί μας.»

«Ίσως να ξέρουν ήδη ότι είμαστε μαζί σας,» τόνισε η Νύχτα, ενώ ο βραδινός άνεμος έπαιρνε τα πλούσια, κορακίσια μαλλιά της.

«Ίσως,» παραδέχτηκε η Ερία. Ύστερα, σκέφτηκε κάτι. «Πολύ πιθανόν, μάλιστα, αν έχουν κατασκόπους στην Θέρληχ, την πρωτεύουσα του Βασιλείου του Ωκεανού.

»Αν πιστεύετε ότι θα είναι πολύ επικίνδυνο για σας να βγείτε απ'το πλοίο—»

«Έχουμε περάσει κι από χειρότερα,» την έκοψε ο Άνεμος. Κι έριξε ένα βλέμμα στην Νύχτα. «Έτσι, συντρόφισσα;»

«Οντως,» παραδέχτηκε εκείνη. «Και θα πάμε να κάνουμε τη δουλειά σου, Ερία —γιατί είναι, συγχρόνως, και δική μας δουλειά. Ωστόσο, θα φυλαγόμαστε παραπάνω απ'το κανονικό, εφόσον έχουμε αυτές τις υποψίες. Αν κι ο Άνεμος απο δώ, συνήθως, είναι λιγάκι παράτολμος.»

«Τ'ότι είμαι παράτολμος μάς έχει σώσει μπόλικες φορές,» τόνισε ο τυχοδιώκτης.

«Δεν είπα τ'αντίθετο,» συμφώνησε η Νύχτα.

«Εντάξει,» κατέληξε η Ερία. «Κάντε τη δουλειά σας όπως ξέρετε. Εγώ, απλά, σας εύχομαι κάθε δυνατή τύχη.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε ο Άνεμος. «Όλων των ειδών οι ευχές είναι ευπρόσδεκτες.» Χάιδεψε το κεφάλι του Ανώνυμου, ο οποίος τίναξε τα φτερά του, γαντζωμένος πάνω στον πήχη του τυχοδιώκτη.

Η αρχηγός της αποστολής έφυγε από κοντά τους και πήγε κοντά στον Γκούλχακ και τον Φάλμαριν.

«Τι νέα, Ερία;» ρώτησε ο ξανθός πολεμιστής του Βασιληά Βένγκριλ.

«Θάμαστε στο Γκένχεκ με την αυγή,» είπε εκείνη.

«Νέα μέρη, νέες παγίδες διαισθάνομαι,» αναστέναξε ο Φάλμαριν.

«Μα δεν θα βγούμε καθόλου απ' το πλοίο,» εξήγησε η Ερία. «Μόνο η Νύχτα κι ο Άνεμος θα βγουν, ώστε να μάθουν ό,τι μπορούν για το τι φημολογείται σχετικά με τα χαμένα εμπορικά καράβια.»

«Κάποιες φορές, δεν πηγαίνεις εσύ στις παγίδες, παρά αυτές έρχονται σε σένα,» απάντησε ο Φάλμαριν. Αναστέναξε. «Αλλά ελπίζω να μην έχω δίκιο –για ετούτο το συγκεκριμένο νησί, τουλάχιστον...»

«Αναρωτιέμαι τι να κάνει ο Φέρντεχ,» είπε ο Γκούλχακ. «Άραγε έφτασε στην Θέρλχη και συνάντησε την Αάνθα;...»

«Δεν γνωρίζω αν συνάντησε την Αάνθα, αλλά υποθέτω πως είναι καλά,» Ήταν ο Φάλμαριν που μίλησε.

«Πώς το ξέρεις, δάσκαλε;» ρώτησε η Ερία.

«Μου μίλησαν τα Πνεύματα, όταν τους το ζήτησα,» αποκρίθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Και δεν σου είπαν κιόλας αν βρήκε την Αάνθα;» απόρησε η Ερία.

«Τα Πνεύματα, καθότι δεν αποτελούνται από ύλη, αισθάνονται περισσότερο αύρες, κυρία μου,» την πληροφόρησε ο Φάλμαριν.

Η Ερία δεν το κατάλαβε αυτό ακριβώς, όμως δεν ρώτησε τίποτα. Γιατί μπορεί η απάντηση του Σοφού του Κύκλου του Φτερού να οδηγούσε σε άλλες ερωτήσεις και το όλο θέμα να καταντούσε ένα μεγάλο μπλεγμένο δίχτυ. Αλλά η αρχηγός της αποστολής ήθελε να έχει το μυαλό της καθαρό, για τώρα. Έτσι άφησε τα Πνεύματα και τη μαγεία για τους μάγους. Καληνύχτισε τον Φάλμαριν και τον Γκούλχακ και κατέβηκε τα σκαλιά του πλοίου, για να πάει να ξαπλώσει στην κουκέτα της. Ο ύπνος δεν άργησε να την πάρει.

** ** *

«Ξηρά! Ξηρά!»

Η φωνή του παρατηρητή ξύπνησε όλους εκτός απ'τους πιο υπναράδες ναύτες του πλοίου. Ωστόσο, πολλοί απ'τους πολεμιστές του Βασιλιά του Σαραόλν παρέμειναν να κοιμούνται, γιατί τους είχε εξουθενώσει τρομερά η καταιγίδα την προηγούμενη νύχτα, αφού δεν ήταν διόλου συνηθισμένοι στη θάλασσα. Απ'τους λίγους που σηκώθηκαν ήταν κι η Ερία. Ο Γκούλχακ άφησε το κρεβάτι του μετά από μερικά σπρωξίματα της αρχηγού· η Μάνζρα χρειάστηκε να δεχτεί ένα ποτήρι νερό στο κεφάλι, για να συνέλθει – όπως και κάμποσοι άλλοι.

Ύστερα, ανέβηκαν όλοι στο κατάστρωμα. Εκεί ήδη στέκονταν ο Καπετάν Κλέντριν και ο Φάλμαριν, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, μαζί με την Νύχτα, τον Άνεμο και –ασφαλώς– τον Ανώνυμο: Τέσσερις φιγούρες που φωτίζονταν απ'το πρώτο φως της ημέρας, που έφερνε ο Λούντρινχ.

Στον ορίζοντα φαινόταν ένα νησί γεμάτο βουνά, απόκρημνα μέρη και βραχώδεις ακτές. Η *Θαλάσσια Λεπίδα* κατευθυνόταν προς μια πόλη- λιμάνι, όπου ήταν αραγμένες μερικές βάρκες, όμως κανένα μεγάλο, εμπορικό πλοίο.

«Η Ράβμικ,» είπε ο Κλέντριν στους υπόλοιπους. «Ίσως το μόνο ασφαλές σημείο για ν'αράξει κανένας το σκαρί του σε τούτο το βραχονήσι· γεμάτο ύφαλους είν'το διαολεμένο!»

Η *Θαλάσσια Λεπίδα* μπήκε με το πάσο της στο λιμάνι, σταμάτησε σε μια αποβάθρα και έριξε άγκυρα. Κάποιοι κάτοικοι της πόλης την κοιτούσαν καλά-καλά από ταβέρνες, αλλά οι περαστικοί έκαναν όθνην ότι δεν την πρόσεχαν κι έφευγαν, βιαστικά.

«Όχι και τόσο θερμή υποδοχή...» σχολίασε ο Γκούλχακ, μέσ'απ'τα δόντια του.

Η Ερία στράφηκε στους πολεμιστές της. «Ακούστε, τώρα: Κανείς δε θα βγει από τούτο το καράβι. Επαναλαμβάνω –*κανένας*. Έγινα κατανοητή;»

Εκείνοι έγνεψαν καταφατικά.

«Μιας και μιας φτάνουμε σε ξηρά, αρχηγέ, και...» διαμαρτυρήθηκε η Μάνζρα.

«Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος. Δεν το ξανασυζητώ,» είπε η Ερία. «Μονάχα ο Άνεμος και η Νύχτα θα βγουν.»

«Και όσοι απ'τους ναύτες μου θέλουνε,» δήλωσε ο Κλέντριν.

«Καπετάνιε—» Η Ερία στράφηκε στο μέρος του.

«Επ! όχι κουμάντο στο πλήρωμά μου, κοπελιά,» τη διέκοψε ο Κλέντριν. «Εξάλλου, δε νομίζω να βρίσκονται οι δικοί μου σε κίνδυνο. Απλοί ναύτες είναι.»

«Και,» πρόσθεσε ο Άνεμος, «θα φαινόταν περίεργο αν *μόνο* εγώ κι η Νύχτα βγαίναμε από τούτο το σκαρί. Θα κινούσαμε, αμέσως, τις υποψίες των δαιμονανθρώπων —αν υπάρχουν τέτοιοι εδώ.»

Η Ερία παρατήρησε πως υπήρχε λογική στα λόγια του και έγνεψε καταφατικά.

Οπότε, οι δύο τυχοδιώχτες βγήκαν μαζί με τους ναύτες απ'τη *Θαλάσσια Λεπίδα*. Το πλήρωμα χωρίστηκε σε παρέες και η κάθε παρέα πήγε και προς μια απ'τις ταβέρνες του λιμανιού. Η Νύχτα και ο Άνεμος μπήκαν σε μία που ονομαζόταν «*Οι Τρεις Καπεταναίοι*».

«Γεια χαρά, ταξιδιώτες!» τους χαιρέτησε ένας άντρας με άσπρα γένια, χοντρή, μπλε τουνίκα, μαύρο, φαρδύ παντελόνι και ευρύχωρες μπότες. «Πώς κι απο δώ; Έχουμε να βιγλίσουμε μεγάλο σκαρί αρκετό καιρό. Έχουνε τρομάξει όλ'οι στεριανοί μού φαίνεται.» Γέλασε και ήπιε μια μεγάλη γουλιά απ'τη μπίρα του.

«Και με το δίκιο τους, Τανμέδιε,» είπε ένας νεότερος άντρας, με μαύρα μαλλιά, ο οποίος καθόταν σ'ένα τραπέζι παραδίπλα, τυλιγμένος σε κάπα.

Η Νύχτα τράβηξε μια καρέκλα σ'αυτό το τραπέζι. «Μπορούμε να καθίσουμε, φίλε;»

«Φχαρίστως, κούκλα,» αποκρίθηκε εκείνος. «Έχουμε κάνα μήνα ν'ακούσουμε νέα από αλλού. Όπως είπε ο γέρο-Τανμέδιος απο δώ, έχουνε τρομάξει τα σκαριά όλα και δεν ζυγώνουν, πια, πολύ τα δυτικά νερά του Ωκεανού.»

Ο Άνεμος και η Νύχτα κάθισαν. «Λόγω των εξαφανίσεων, ε;» υπέθεσε ο πρώτος, ενώ η κορακομάλλα γυναίκα παράγγελνε μερικές μπίρες απ' την σερβιτόρα του μέρους.

«Βέβαια, σύντροφε,» αποκρίθηκε ο ξένος.

«Τι ακριβώς συμβαίνει, ξέρετε εσείς;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Λίγα,» αποκρίθηκε ο άντρας. «Γιατί κανένας ποτέ δεν επέστρεψε να μας μιλήσει.»

«Έκτος από έναν, Βένκεν,» του θύμισε ο Τανμέδιος.

«Εκτός από έναν;» Σήκωσε το φρύδι του ο Άνεμος. «Αναμφίβολα, θα μας ενδιέφερε αυτός ο ένας.»

Οι μπίρες τους ήρθαν.

«Λαθεύεις, φίλε,» του είπε ο Βένκεν. «Ο τύπος είναι τρελός – πειραγμένος εδώ.» Έδειξε, με το δάχτυλο, το κεφάλι του.

«Παραταύτα, θα μας ενδιέφερε,» τόνισε ο Άνεμος. «Πού μπορούμε να τον βρούμε;»

«Ρε φιλαράκο, μήπως είστε και σεις πειραγμένοι κάπως;» απόρησε ο Βένκεν. «Άκουσα ότι είχε τρικυμία στ' ανοιχτά. Κουνήθηκαν παραπάνω απ' όσο άντεχαν τα μυαλά σας;»

«Σε ρώτησα κάτι,» είπε, ενοχλημένος απ' το σχόλιό του, ο Άνεμος: «Πού μπορούμε να βρούμε τον τρελό.»

«Στους τόπους του Λανχ, βόρειο-δυτικά απο δώ.» Ήταν ο Τανμέδιος που απάντησε. «Μα δε θα σας συμβούλευα να πάτε, καπ' τάνιε. Έκτος κι άμα θες να χάσεις την κυρά σου –ή και τη ζωή σου– νωρίτερα απ' ό,τι σ' τοχει γράψει η Μοίρα.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Άνεμος. «Τι το τόσο επικίνδυνο караδοκεί σ' αυτούς τους τόπους του Λανχ;»

«Γκαχούμιοι,» δήλωσε ο Βένκεν.

«Τι είναι οι... Γκαχούμιοι;» θέλησε να μάθει η Νύχτα, συνοφρυωμένη, ακουμπώντας την κούπα με τη μπίρα της στο τραπέζι.

«Τέρατα,» την πληροφόρησε ο Βένκεν. «Φρικτά τέρατα. Εκτρώματα. Δε ζυγώνουνε την πόλη, αλλά τρέφονται με τη σάρκα όποιου βρούνε έξω από δαύτη, στους τόπους του Λανχ.»

«Πώς μοιάζουν, όμως;» ρώτησε η Νύχτα.

«Δεν έχω ποτέ μου δει, κυρά,» αποκρίθηκε ο Βένκεν. «Όσοι έχουνε δει, συνήθως, είναι νεκροί. Όμως οι θρύλοι λένε—»

«Εγώ ξέρω καλύτερα τι λένε οι θρύλοι,» τον έκοψε ο Τανμέδιος. «Λένε ότι οι Γκαχούμιοι έχουνε ένα κέρατο στο μέτωπο· το δέρμα τους είναι κόκκινο-καφέ· τα δόντια τους σα λεπίδες· οι ράχες τους καμπουριασμένες και αγκάθια ξεφυτρώνουν από δαύτες, ενώ σέρνουν αποκρουστικές ουρές πίσω τους.»

«Η περιγραφή σου είναι πολύ πειστική, θα όφειλα να ομολογήσω, φίλε μου,» είπε ο Άνεμος. «Μήπως, κατά τύχη, τους έχεις... δει;» Σήκωσε ένα φρύδι του.

«Η αλήθεια είναι πως ναι, τους έχω δει,» παραδέχτηκε ο Τανμέδιος.

«Κοροϊδεύεις τους ανθρώπους, γέρο;» έκανε ο Βένκεν. «Ποτέ δε μούχεις πει κάτι τέτοιο.»

«Πιστεύεις ότι όλα τα λέω σε σένανε;» γέλασε ο Τανμέδιος. «Ναι... έχω δει τους Γκαχουμίους. Ήμασταν τέσσερις γεροί άντρες, ψημένοι απ' τη θάλασσα —μόνο εγώ κατάφερα να ζήσω... λόγω δειλίας θα όφειλα, ντροπιασμένος ακόμα, να ομολογήσω....»

»Γιαυτό σας λέγω, καπ'τάνιε, μη ζυγώνετε τους τόπους του Λανχ.» Έσεισε το γέρικο, αλλά σκληρό, δάχτυλό του προς τον Άνεμο.

«Γιατί ονομάζονται 'του Λανχ';» ρώτησε η Νύχτα.

«Λένε —δεν ξέρω αν είναι αλήθεια αυτό ή από πού ξεπήδησε ο θρύλος— πως 'Λανχ' είναι το όνομα του αρχηγού των Γκαχουμίων. Και φημολογείται ότι έχει έρθει από... αλλού.»

Η Νύχτα παραξελεύτηκε. «Τι... αλλού;»

«Από αλλού. Μονάχα τούτο ξεύρω. Τελεία.»

Ο Άνεμος ψιθύρισε στη σύντροφο του: «Πάμε να τα πούμε αυτά στην Ερία και στο Φάλμαριν;»

Η Νύχτα έγνεψε καταφατικά.

Σηκώθηκαν απ' το τραπέζι.

«Φεύγετε τόσο γρήγορα;» απόρησε ο Βένκεν. «Δεν πιστεύω να τρέξετε στους τόπους του Λανχ! Θάταν μεγάλη βλακεία. Μόνο θάνατο θα βρείτε.»

«Εγώ σας προειδοποίησα,» δήλωσε ο Τανμέδιος.

«Καλήμέρα και στους δυο σας,» χαιρέτισε ο Άνεμος, και αυτός κι η Νύχτα εγκατέλειψαν την ταβέρνα.

Επέστρεψαν στη *Θαλάσσια Λεπίδα*, και βρήκαν την Ερία, τον Φάλμαριν, τον Γκούλχακ, την Μάνζρα και τον Καπετάν Κλέντριν να κάθονται στην πλώρη.

«Γυρίσατε τόσο σύντομα;» απόρησε η αρχηγός της αποστολής.

«Νομίζω πως μάθαμε ό,τι υπήρχε να μάθουμε,» εξήγησε η Νύχτα. Και τους μίλησε γι' αυτά που τους είπαν ο Τανμέδιος και ο Βένκεν.

«Μάγε, εσύ γνωρίζεις για τους Γκαχουμίους και για τον τόπο του Λανχ;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Για τον τόπο του Λανχ δεν έχω ιδέα,» παραδέχτηκε ο Φάλμαριν, «αλλά είναι ενδιαφέρον που τον μαθαίνω τώρα· οι γνώσεις ποτέ δεν είναι άχρηστες. Ωστόσο για τους 'Γκαχουμίους' –όπως τους είπατε– έχω ξανακούσει· αν και όχι μ' αυτή την ονομασία.»

«Τι εννοείς;» θέλησε να μάθει ο Άνεμος.

«Αυτά τα πλάσματα, σύμφωνα με την περιγραφή που μου δώσατε, μου θυμίζουν τα αποτελέσματα κάποιων πειραμάτων των Μαγκραθμέλιων. Αποτυχημένων πειραμάτων, νομίζω, γιατί ποτέ τα όντα εκείνα δεν χρησιμοποιήθηκαν ως πολεμιστές· ήταν πολύ... άτακτα, δε μπορούσαν να πειθαρχήσουν, ώστε να πολεμήσουν μαζί με άλλους. Θα επιτίθονταν τόσο στους εχθρούς όσο και στους δικούς τους.»

«Και πώς βρέθηκαν εδώ, στο Γκένχεκ;» απόρησε η Νύχτα.

«Υπάρχει ένας θρύλος ότι ήρθαν από τη Νότια Γη, διασχίζοντας τον Ωκεανό, πάνω σε μια κακοφτιαγμένη σχεδιά,» δήλωσε ο Κλέντριν, όταν ο Φάλμαριν δεν μίλησε.

«Και, αφού νότια τούτου του νησιού βρίσκεται η Μάγκραθμελ της Νότιας Γης, μπορούμε να συμπεράνουμε πως είναι πολύ πιθανό ο θρύλος του Καπετάνιου να είναι αληθινός,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Το ερώτημα, τώρα, είναι να πάμε να ρίξουμε μια ματιά στους τόπους του Λανχ ή όχι;» ρώτησε ο Άνεμος, στρεφόμενος στην Ερία.

«Λάθος –άλλο είναι το ερώτημα,» πετάχτηκε ο Γκούλχακ.

Ο τυχοδιώκτης στράφηκε στο μέρος του, με ερωτηματική όψη στο πρόσωπό του.

«Το ερώτημα είναι πώς ζει αυτός ο τρελός για τον οποίο ακούσατε στους τόπους του Λανχ, εφόσον οι... Γκαχούμιοι»—δεν είχε συνηθίσει την παράξενη λέξη—«κατοικούν εκεί και είναι τόσο επικίνδυνοι.»

«Ο Γκούλχακ έχει δίκιο,» τόνισε η Ερία. «Πώς είναι δυνατόν να μην τον έχουν σκοτώσει;»

«Δεν ξέρω,» κούνησε το κεφάλι του ο Άνεμος.

«Και δεν σκεφτήκαμε να ρωτήσουμε,» πρόσθεσε η Νύχτα. «Πάντως, οι ντόπιοι ήταν σίγουροι ότι ο τύπος μένει εκεί.» Ανασήκωσε τους ώμους της. «Ίσως να τον είδαν να πηγαίνει στους τόπους του Λανχ. Βέβαια, δε μας είπε κανείς ότι τον είδε και να γυρίζει...»

«Πιστεύω πως πρέπει να ρωτήσετε περισσότερα πράγματα εκείνους που σας μίλησαν για τον τρελό,» είπε η Ερία.

Ο Άνεμος και η Νύχτα αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο πρώτος στην αρχηγό της αποστολής. «Φεύγουμε.»

Εγκατέλειψαν, πάλι, το πλοίο και κατέβηκαν στο λιμάνι, ενώ και ο Βάνσπαρχ βρισκόταν στον ουρανό. Βάδισαν προς την ταβέρνα «Οι Τρεις Καπεταναίοι» και μπήκαν. Ο Βένκεν είχε φύγει, αλλά ο Τανμέδιος βρισκόταν ακόμα εκεί.

«Α!» έκανε, μόλις τους αντίκρισε, ενώ κατέβαζε μια γουλιά μπίρα. «Βάλατε μυαλό, βλέπω! Δε θα πάτε στους τόπους του Λανχ.»

«Η αλήθεια, φίλε μου, είναι πως επιστρέψαμε για περισσότερες πληροφορίες,» εξήγησε ο Άνεμος, κι αυτός κι η Νύχτα κάθισαν στο τραπέζι του Τανμέδιου.

Εκείνος γέλασε. «Τελικά, δε βάζετε μυαλό με τίποτα! Τι θέλετε να μάθετε;»

«Πώς μπορεί ο τρελός να ζει εκεί, μαζί με τους Γκαχουμίους;» ρώτησε η Νύχτα. «Δεν είναι και απ'τα πιο φιλόξενα όντα, απ'ό,τι μας είπατε...»

«Μα, δεν είναι σίγουρο πως, όντως, ζει,» τόνισε ο Τανμέδιος. «Καθόλου σίγουρο,» κούνησε το κεφάλι του. «Μπορεί νάναι και μακαρίτης.»

«Δηλαδή, δεν έρχεται εδώ, στην πόλη;» είπε ο Άνεμος.

«Όχι,» τον διαβεβαίωσε ο Τανμέδιος.

«Πώς πρωτοεμφανίστηκε σε τούτα τα μέρη;» ρώτησε η Νύχτα.

«Τον ξέβρασε η θάλασσα, κοπελιά,» αποκρίθηκε ο Τανμέδιος. «Τονε βρήκε μια σερβιτόρα στο λιμάνι. Όταν τονε συνεφέρανε, αρχίνησε να μουρμουρίζει και να φωνάζει πράγματα ακατανόητα. Άλλοτε μιλούσε στην ανθρώπινη λαλιά, άλλοτε... δεν ξέρω σε τι λαλιά μιλούσε. Έφυγε απ'την πόλη τρέχοντας, και κατευθύνθηκε βόρειο-δυτικά, προς τους τόπους του Λανχ.»

«Κι από τότε, δεν τον έχετε ξαναδεί;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Ορισμένοι λεν πως τον βλέπουνε από απόσταση, πάνω σ'απόκρημνες πλαγιές, ν'ατενίζει τον Ωκεανό. Προσωπικά, δεν τον έχω αντικρίσει,» δήλωσε ο Τανμέδιος. «Αυτά είχα να σας πω. Και μακριά απ'τους τόπους του Λανχ, άμα αγαπάτε τις ζωές σας.»

«Σ'ευχαριστούμε για τις πληροφορίες,» είπε ο Άνεμος, καθώς σηκωνόταν απ'την καρέκλα του, και το ίδιο κι η Νύχτα.

«Ίσως να μην είναι και τόσο καλή ιδέα, τελικά, να πάμε στους τόπους του Λανχ,» είπε η κορακομάλλα, ενώ έβγαιναν απ'τους *Τρεις Καπεταναίους*.

Ο τυχοδιώκτης χαίδεψε τη ράχη του παπαγάλου του· ο αέρας του λιμανιού έκανε τα μαλλιά του ν'αναδεύονται. «Φοβάσαι;» ρώτησε, πειραχτικά.

«Άνεμε! Δεν κάνω πλάκα,» μούγκρισε η Νύχτα. «Τι πιθανότητες έχουμε να βρούμε τον τρελό, ανάμεσα στους Γκαχουμίους;»

«Δε θα πάμε μόνοι μας· θα πάρουμε και τους πολεμιστές της Ερία μαζί μας,» εξήγησε εκείνος.

«Ναι, αλλά ο τύπος μπορεί νάναι μακαρίτης,» υπέθεσε η Νύχτα.

«Μα ο Τανμέδιος είπε πως κάποιοι τον έχουν ατενίσει από απόσταση,» διαφώνησε ο Άνεμος.

«Ίσως νάταν άλλος αυτός που ατένισαν,» είπε η Νύχτα, καθώς ανέβαιναν την ράμπα της *Θαλάσσιας Λεπίδας*.

«Άλλος που να στέκεται έξω απ'την πόλη και ν'αγναντεύει τη θάλασσα,» απόρησε ο Άνεμος. «Μόνο ένας τρελός θα τόκανε αυτό, με τόσα τέρατα που κυκλοφορούν τριγύρω.»

«Τι συζητάτε;» τους ρώτησε η Ερία, ενώ ζύγωναν την πλώρη.

«Αν θάπρεπε να πάμε στους τόπους του Λανχ ή όχι,» της απάντησε η Νύχτα. «Εγώ προτείνω να μην πάμε, γιατί οι πιθανότητες να βρούμε κάτι είναι μικρές.»

«Αλλά *υπάρχουν* πιθανότητες,» τόνισε ο Άνεμος.

«Τι σας είπαν οι ντόπιοι;» θέλησε να μάθει η Ερία.

Η Νύχτα επανέλαβε τα λόγια του Τανμέδιου.

«Είναι φανερό, λοιπόν, πως ο τύπος κατοικεί κάπου στους τόπους του Λανχ, αφού τον έχουν δει να στέκεται σε υψώματα και ν'ατενίζει τη θάλασσα,» είπε ο Άνεμος. «Οι Γκαχούμιοι δεν τον έχουν σκοτώσει.»

«Παράξενο, όμως, δεν είν'αυτό;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά η Ερία. «Αφού όλους τους σκοτώνουν και κανένας δεν πλησιάζει στους τόπους του Λανχ, γιατί νάχουν αφήσει εκείνον ζωντανό;»

«Το ίδιο μ'έχει κάνει κι εμένα ν'απορώ,» δήλωσε ο Καπετάν Κλέντριν.

«Μάγε;» Ο Άνεμος στράφηκε, ερωτηματικά, στο Φάλμαριν.

«Κατά πάσα πιθανότητα, κύριοι και κυρίες, το ότι ο τρελός φίλος μας είναι ακόμα ζωντανός οφείλεται σ' αυτό που του συνέβη στο πλοίο όπου βρισκόταν, προτού η θάλασσα τον ξεβράσει εδώ,» είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. «Δεν υπάρχει άλλη λογική εξήγηση.»

«Μα, τι μπορεί να του συνέβη;» θέλησε να μάθει ο Άνεμος.

«Όλοι ακούσαμε τις κραυγές του πληρώματος ανάμεσα στο οποίο βρισκόταν και ο παπαγάλος που, τώρα, κάθετε στον ώμο σας, κύριε,» είπε ο Φάλμαριν. «Έτσι συμπεράναμε πως μονάχα μαγεία μπορεί νάναι μπλεγμένη στην υπόθεση. Και η μαγεία έχει παράξενα αποτελέσματα· τα Πνεύματα είναι ιδιότροπα όντα...»

«Οπότε... τι κάνουμε;» ρώτησε ο Άνεμος την Ερία. «Πάμε όλοι μαζί στους τόπους του Λανχ; Όσο και δεινοί στην μάχη νάναι οι Γκαχούμιοι, σίγουρα, δε θα μπορούν να τα βάλουν μ' όλους σου τους πολεμιστές...»

Η αρχηγός της αποστολής αναστέναξε. «Αρχικά, είχαμε αποφασίσει να μην βγούμε απ' το πλοίο...»

«Έλα, όμως, που, τώρα, είναι αναγκαίο,» αποκρίθηκε ο Άνεμος.

«Δεν είναι αναγκαίο,» διαφώνησε η Νύχτα.

«Ο τρελός θα μπορεί να μας δώσει πληροφορίες για το τι πρόκειται να συναντήσουμε,» εξήγησε ο Άνεμος.

«Ούτε καν στην ανθρώπινη λαλιά δε μιλά, και ακόμα κι ό,τι λέει σ' αυτήν είναι ακατανόητο,» αντιγύρισε η Νύχτα.

«Για τους κάτοικους της Ράβμικ,» διευκρίνισε ο Άνεμος. «Ο Φάλμαριν ίσως να τον καταλάβει.» Ξαναστράφηκε στην αρχηγό της αποστολής. «Λοιπόν, Ερία, τι λες να κάνουμε, τελικά;»

Εκείνη ρώτησε τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού: «Πόσο επικίνδυνοι μπορεί νάναι αυτοί οι Γκαχούμιοι;»

«Πολύ παραπάνω από έναν άοπλο, γεροδεμένο άνθρωπο και τουλάχιστον ισότιμοι με οπλισμένους πολεμιστές,» είπε ο Φάλμαριν.

«Κι εμείς έχουμε αρκετούς πολεμιστές,» τόνισε ο Άνεμος. «Πάνω από είκοσι.»

«Εντάξει,» σηκώθηκε όρθια η Ερία. «Πάμε.

»Καπετάνιε, αν δεν έχουμε επιστρέψει ως αύριο το πρωί, πριν την εμφάνιση του Βάνσπαρχ, ν' αρχίσεις ν' ανησυχείς.»

Πρόσταξε τους πολεμιστές της να συγκεντρωθούν έξω απ' τη *Θαλάσσια Λεπίδα*. Οι κάτοικοι της Ράβμικ απομακρύνθηκαν απ' αυτούς, διατηρώντας τις αποστάσεις τους. Τους κοίταζαν από μακριά. Έτσι, οι απεσταλμένοι του Βασιληά Βένγκριλ του Σαραόλν ξεκίνησαν για τους τόπους του Λανχ, βαδίζοντας βόρειο-δυτικά. Η Ερία προπορευόταν, μαζί με τον Άνεμο, την Νύχτα και τον Φάλμαριν· ο Γκούλχακ και η Μάνζρα φυλούσαν τα νώτα της ομάδας.

Βγήκαν απ' την πόλη, την οποία δεν περιτριγύριζε κανένα ισχυρό τοίχος, παρά μονάχα ένας ξύλινος φράχτης, τα ανοίγματα του οποίου φρουρούσαν άντρες με δερμάτινα γιλέκα, κάπες, ξίφη στις ζώνες, φαρέτρες στην πλάτη και τόξα στα χέρια. Δεν μίλησαν καθόλου στους ανθρώπους της Ερία. Αφού δεν προκαλούσαν προβλήματα στην Ράβμικ, δεν τους ενδιέφερε όπου κι αν πήγαιναν. Ένας μονάχα τους προειδοποίησε πως οι τόποι του Λανχ στους οποίους κατευθύνονταν ήταν πάρα πολύ επικίνδυνοι. Η αρχηγός της αποστολής τού απάντησε πως το γνώριζαν και πως αναζητούσαν κάποιον τρελό που η θάλασσα τον ξέβρασε εδώ, αφότου το πλοίο του χάθηκε, όπως πολλά εμπορικά τον τελευταίο καιρό. Ρώτησε, μάλιστα, αν τον είχαν δει, όμως οι φύλακες της Ράβμικ, απλά, έσεισαν αρνητικά τα κεφάλια τους.

«Υπάρχει ένα γενικότερο κλίμα φόβου εδώ,» παρατήρησε ο Άνεμος. «Η Βασίλισσα Αάνθα έπρεπε από καιρό νάχει φροντίσει να ξεπαστρέψει τους Γκαχουμίους.»

«Ίσως να μη γνωρίζει για το πρόβλημα,» αποκρίθηκε η Ερία. «Η ίσως να μην έχει αρκετούς πολεμιστές, για να στείλει εδώ, να καθарίσουν τα εδάφη από τα τέρατα.»

«Στο κάτω-κάτω,» είπε η Νύχτα, «οι Γκαχούμιοι δεν ενοχλούν κανέναν μέσα στην πόλη· μόνο όσους βγαίνουν. Και κανένας δεν βγαίνει.»

Η Ερία έγεννε καταφατικά, συμφωνώντας. «Αν κάποτε γίνουν σχέδια να κατοικηθούν και οι τόποι του Λανχ, τότε, πιθανώς να πραγματοποιηθούν και κάποιες ενέργειες εκκαθάρισης των Γκαχουμίων. Αλλά αμφιβάλλω άμα ποτέ θα θέλει κανείς να κατοικήσει εδώ· δείτε τι απότομα που είναι τα βράχια!»

Εκείνη κι η ομάδα της είχαν μόλις βρεθεί μπροστά σε μια άτσαλη ανηφόρα, όλο μεγάλες, κοφτερές πέτρες και λάκκους.

«Με προσοχή.» συμβούλεψε τους πολεμιστές της η αρχηγός της αποστολής, αρχίζοντας πρώτη ν' ανεβαίνει.

Ο Φάλμαριν, βαδίζοντας πλάι της, σήκωσε ένα μακρύ ξύλο απ' το έδαφος και το χρησιμοποίησε σα ραβδί, για να τον διευκολύνει στο ανέβασμα. Όταν βρίσκονταν όλοι τους σ' ένα ύψωμα, μπορούσαν να δουν κάτωθι τους την Ράβμικ και τη *Θαλάσσια Λεπίδα* αραγμένη στο λιμάνι.

«Τι ξερότοπος...» είπε ο Γκούλχακ, ξέπνοος, κοιτώντας τα περίχωρα της πόλης.

«Και πού είν' επιτέλους αυτός ο τρελός;» ξεφύσησε η Μάνζρα.

«Ακόμα δεν ξεκινήσαμε την αναζήτησή μας γι' αυτόν,» της είπε ο Άνεμος.

«Γκυραααααρρρ!...»

Η παράξενη, βραχνή κραυγή τούς τρώμαξε όλους, και έστρεψαν, γρήγορα, τα κεφάλια τους προς τα πάνω. Οι δύο ήλιοι του Άρμπεναρκ βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, καθώς ήταν σχεδόν μεσημέρι. Έτσι, καθώς τους τύφλωναν, δεν μπόρεσαν να δουν παρά μια σκιερή μορφή στο ύψωμα. Αλλά, αναμφίβολα, δεν ήταν ανθρώπινη: ένα κέρατο προεξείχε απ'το μέτωπό της και ήταν εφιαλτικά μεγαλόσωμη. Γρήγορα, αποτραβήχτηκε και χάθηκε απ'τα μάτια τους.

«Γκαχούμιος,» είπε ο Άνεμος, με απόλυτη βεβαιότητα.

«Δεν είναι καλό που μας εντόπισαν από τόσο νωρίς,» τόνισε ο Φάλμαριν. «Να φυλάγεστε για ενέδρες.»

«Ενέδρες;» απόρησε ο Άνεμος. «Εσύ μας έλεγες, μάγε, πως οι Γκαχούμιοι είναι 'άτακτα' πλάσματα, γι'αυτό δεν τα κράτησαν και στους στρατούς τους οι Μαγκραθμέλιοι· είναι, λοιπόν, ικανά να στήσουν ενέδρες;»

«Ποτέ δεν σκοτώνονται αναμεταξύ τους, κύριε,» τον πληροφόρησε ο Φάλμαριν. «Μάλιστα, συνεννοούνται όπως εμάς ο ένας με τον άλλο.»

«Άσχημα νέα τούτα,» παρατήρησε η Ερία, τραβώντας το σπαθί της και ξεκινώντας, πάλι πρώτη, προς ένα μονοπάτι που έμοιαζε λιγότερο τραχύ απ'τ'άλλα.

Οι πολεμιστές της ακολούθησαν, διασχίζοντας τα μέρη που οι ντόπιοι αποκαλούσαν «τόπους του Λανχ». Σε κάποια στιγμή, κουράστηκαν να βαδίζουν, μέσα στα άτσαλα βράχια και ζήτησαν να κάνουν στάση, μιας και ήταν μεσημέρι. Η αρχηγός τους συμφώνησε· οπότε, καταυλίστηκαν, προσωρινά, κάτω από μια πλαγιά, που ήταν το πιο σκιερό σημείο που μπορούσαν να βρουν, γιατί πολλά δέντρα δεν υπήρχαν. Ευτυχώς, δεν είχε ιδιαίτερη ζέστη· συγκεκριμένα κρύο είχε, και όλοι ήταν τυλιγμένοι στις κάπες τους.

«Πού μπορεί να κατοικεί ένας τρελός;» ρώτησε ο Γκούλχακ. «Γιατί κάτι μου λέει πως θα πρέπει κι εμείς ν'αρχίσουμε να σκεφτόμαστε σαν τρελοί, για να τον βρούμε.»

«Ένας τρελός μπορεί να κατοικεί παντού,» αποκρίθηκε η Νύχτα. «Και δεν είναι δυνατόν να σκεφτείς σαν τρελός άμα δεν είσαι.»

«Θα επιχειρήσω να ζητήσω την βοήθεια των Πνευμάτων, για να τον εντοπίσω,» δήλωσε ο Φάλμαριν.

Και δεν τελείωσε καλά-καλά τα λόγια του, όταν μουγκρητά αντήχησαν από τα βράχια γύρωθό τους.

Γκαχούμιοι!

Ήταν όπως τους είχε περιγράψει ο Τανμέδιος: χρώμα δέρματος καφέ-κόκκινο, κέρατο στο μέτωπο, καμπουριασμένη ράχη με

αγκάθια, και μακριά ουρά. Στα χέρια καρτούσαν μεγάλα ρόπαλα. Όμως άλλο είναι ν' ακους για ένα έκτρωμα κι άλλο να τ' αντικρίζεις με τα ίδια σου τα μάτια· έτσι, οι απεσταλμένοι του Βασιληά Βένγκριλ και οι δυο τυχοδιώχτες-θησαυροκυνηγοί κοκάλωσαν στις θέσεις τους, για μερικά δευτερόλεπτα: τόσο τρομερή ήταν η όψη των τεράτων.

Αλλά, έπειτα, τράβηξαν τα όπλα τους, καθώς οι Γκαχούμιοι τούς κύκλωναν, ερχόμενοι απ' όλες τις μεριές.

«Μόνο τούτοι μας έλειπαν...» είπε η Μάνζρα, έχοντας την ασπίδα της στο ένα χέρι και το ξίφος της στ' άλλο.

«Οι κάτοικοι της Ράβμικ δεν έχουν άδικο που τους φοβούνται,» συμπέρανε ο Γκούλχακ, κρατώντας γερά το δίλαβο σπαθί του.

Τα τέρατα άρχισαν να ζυγώνουν τους μαχητές του Σαραόλν, όταν είχαν σχηματίσει ένα δαχτυλίδι γύρω τους. Στα πρόσωπά τους, κιτρινιάρικα, αρρωστημένα μάτια γυάλιζαν και κοφτερά δόντια αποκαλύπτονταν, καθώς τα αποκρουστικά χείλη τους ήταν σηκωμένα.

«Ας μην το καθυστερούμε!» γρύλισε ο Γκούλχακ και έμπηξε, απρόσμενα, τη σπάθη του στο στέρνο ενός Γκαχουμίου. Εκείνος κατέρρευσε, βογκώντας βραχνά. Ένα ρόπαλο ήρθε προς τη μεριά του ξανθού πολεμιστή και, καθώς εκείνος έκανε να τ' αποφύγει, τον πήρε στο κεφάλι. Δεν είχε προλάβει να φορέσει το κράνος του πριν – όπως κι οι περισσότεροι –, έτσι αίμα πετάχτηκε και ο άντρας έπεσε στα γόνατα.

Απ' τις κραυγές γύρω του και τον χτύπο του ατσαλιού πάνω στα ρόπαλα καταλάβαινε ότι η μάχη είχε ξεσπάσει. Αλλά, τώρα, καλύτερα να μεριμνούσε για τον εαυτό του, πρώτα –το έκτρωμα εμπρός του ύψωνε το όπλο του, με τα δύο χέρια! Ο Γκούλχακ ίσα που πρόλαβε να σηκώσει το δικό του και ν' αποκρούσει. Αλλά το σώμα του κλονίστηκε απ' την τρομερή σύγκρουση, γιατί η δύναμη του αντιπάλου του ήταν ανείπωτη. Έχασε τη λαβή του πάνω στη

σπάθη, η οποία έπεσε στο πετρώδες έδαφος. Εκείνος καταράστηκε μέσα απ'την ανάσα του, προσπαθώντας να έρθει στα συγκαλά του και να κυλήσει στο πλάι, για ν'αποφύγει την επόμενη επίθεση του Γκαχουμίου, που, σίγουρα, θα του άνοιγε το κρανίο σαν πεπόνι.

Τότε, απρόσμενα, μια πολεμική κραυγή ακούστηκε πλάι του και ένα λεπίδι δάγκωσε τον ώμο του ειδεχθούς τέρατος, κάνοντάς το να γρυλίσει και να στραφεί στ'αριστερά του. Ο Γκούλχακ στάθηκε στα μοτοφορεμένα πόδια του, σηκώνοντας μαζί και το δίλαβο σπαθί του.

Αντίκρισε τον Γκαχούμιο να ανεμίζει το βαρύ του ρόπαλο προς τη μεριά της Μάνζρα. Πάραυτα, έθεσε τη λεπίδα του οριζόντια και τον λόγχισε στα δεξιά πλευρά. Το τέρας βρυχήθηκε από πόνο και έχασε την ισορροπία του. Η πολεμίστρια του Σαραόλν κατέβασε το ξίφος της και το χτύπησε στον αυχένα, ο οποίος ήταν τόσο σκληρός που δεν κόπηκε απ'τη σπαθιά (!). Ωστόσο το πλάσμα κατέρρευσε σ'έναν ματωμένο σωρό σάρκας.

«Είσαι καλά;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Ναι—» Ο Γκούλχακ στράφηκε, αμέσως, πίσω του, καθώς άκουσε ένα μη-ανθρώπινο μουγκρητό. Ίσα που πρόφτασε ν'αποκρούσει το ρόπαλο του Γκαχουμίου, με τη λεπίδα του.

«Άνεμε —σ'τάλεγα εγώ!» Η Νύχτα απέφυγε, μετά βίας, το βαρύ, επικίνδυνο κούτσουρο που κρατούσε ένα απ'τα τέρατα. Το ξιφίδιό της δυσκολευόταν να το χρησιμοποιήσει, γιατί δίσταζε να πλησιάσει πολύ τον εχθρό.

Ο τυχοδιώχτης φίλος της πήδησε μακριά απ'το ρόπαλο ενός άλλου Γκαχουμίου. «Λίγη εξάσκηση δε μας κάνει κακό!» Τράβηξε το δικό του ξιφίδιο απ'τη δεξιά του μπότα και το έβαλε κατά του όντος, πετυχαίνοντάς το κάτω απ'τον ώμο και κοντά στη μασχάλη, καθώς εκείνο διέγραφε ακόμα ένα ημικύκλιο με το μεγάλο όπλο του. Βόγκησε και το ρόπαλο τού έπεσε. Ο Άνεμος επιχείρησε να το σηκώσει, όμως το βρήκε πολύ βαρύ για κείνον. Ο Γκαχούμιος ξεκάρφωσε τη λεπίδα του άντρα από πάνω του και στράφηκε,

γρυλίζοντας οργισμένα, στο μέρος του. Άπλωσε τα νύχια του να τον ξεσχίσει. Εκείνος έσκυψε, γρήγορα.

Ένας πολεμιστής του Βασιλιά ήρθε κοντά του και σπάθισε κατά του εχθρικού πλάσματος, πετυχαίνοντάς το στην κοιλιά. Αυτό, πρώτα, έπεσε στα γόνατα και, έπειτα, πέθανε, καθώς σωριαζόταν στο έδαφος.

«Ευχαριστώ που τόχες αφοπλίζει,» είπε ο μαχητής.

«Ευχαριστώ που το σκότωσες,» μειδίασε ο Άνεμος. Ύστερα, στράφηκε στην κορακομάλλα συντρόφισσά του. «Νύχτα!»

Ένας Γκαχούμιος την είχε ρίξει ανάσκελα και ύψωνε το ρόπαλό του. Ο τυχοδιώχτης έτρεξε, αρπάζοντας το ξιφίδιό του από κάτω. Ο πολεμιστής τον ακολούθησε. Αλλά δεν πρόλαβαν το τέρας, προτού κατεβάσει το όπλο του. Ευτυχώς, όμως, τ'αντανακλαστικά της Νύχτας ήταν γρήγορα και κύλησε στο πλάι, αποφεύγοντας το μοιραίο χτύπημα.

Σηκώθηκε στα πόδια της, καθώς ο Άνεμος και ο μαχητής του Σαραόλν έρχονταν στο πλευρό της. Ο Γκαχούμιος άρχισε να σφυροκοπεί την ασπίδα του δεύτερου, με το ρόπαλό του, καθώς εκείνος προσπαθούσε, απεγνωσμένα, να βρει άνοιγμα, για να τον χτυπήσει. Ο πολεμιστής σκόνταψε σε μια πέτρα πίσω του. Αλλά, προτού τον συνθλίψει το όπλο του τέρατος, μια ασπίδα –που δεν ήταν του στρατιώτη– βρέθηκε στο δρόμο του, και μια λεπίδα μπήχτηκε στα σωθικά του εχθρού.

«Νάναι πάντα κοφτερό το ξίφος σου, αρχηγέ,» είπε, ξέπνοος, ο άντρας, αντικρίζοντας την Ερία.

«Ερία, έρχεται κι άλλος!» φώναξε η Νύχτα.

Η πολεμίστρια γύρισε, αλλά το ρόπαλο του Γκαχουμίου έφυγε απ'το χέρι του και τον κοπάνησε, μερικές φορές, κατακέφαλα, μέχρι που αίμα πετάχτηκε και το κτήνος κατέρρευσε.

«Δύο ξέφυγαν,» ανέφερε ο Φάλμαριν, πλησιάζοντας. «Οι υπόλοιποι είναι νεκροί.»

«Εσύ το έκανες αυτό, μάγε;» ρώτησε η Νύχτα.

«Ποιο;»

«Το... Εσύ έκανες το ρόπαλό του να φύγει απ'το χέρι του και να τον χτυπήσει;»

«Ναι,» απάντησε, αδιάφορα, ο Φάλμαριν.

«Πόσοι δικοί μας είναι νεκροί;» θέλησε να μάθει η Ερία.

Ο Φάλμαριν κοίταξε, ερευνητικά, το μικρό πεδίο της μάχης. «Κανένας. Μόνο πέντε άντρες και δύο γυναίκες είναι τραυματισμένοι.»

«Γκούλχακ, χτυπήθηκες κι εσύ;» είπε η Ερία, καθώς ο ξανθός πολεμιστής ζύγωνε, μαζί με τη Μάνζρα, και οι υπόλοιποι συγκεντρώνονταν γύρω απ'την αρχηγό της αποστολής και τους «κοντινούς της συμβούλους».

«Ελαφρώς,» αποκρίθηκε ο άντρας, βάζοντας το αριστερό του χέρι στο κεφάλι. Η παλάμη του γέμισε αίμα.

«Περιποιηθείτε τα τραύματά σας,» τους πρόσταξε όλους η Ερία. «Δε θέλω μισερούς μαχητές στην ομάδα μου.»

Εκείνοι υπάκουσαν, αρχίζοντας να δένουν τις πληγές τους με επιδέσμους απ'τους σάκους τους.

«Φάλμαριν, έλεγες πως θα εντοπίσεις τον τρελό, με τα μάγια σου,» του θύμισε ο Άνεμος.

«Θα το κάνω, μόλις πάρω μερικές ανάσες,» υποσχέθηκε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

Η ομάδα της Ερία κάθισαν να ξεκουραστούν, άπαντες ξεθεωμένοι από τη μάχη. Δεν τους είχε κουράσει τόσο η μαχητική ικανότητα των Γκαχουμίων, όσο η τρομερή τους δύναμη. Όποτε απέκρουαν τα ρόπαλα των τεράτων αισθάνονταν να ταρακουνιούνται σύγκορμοι.

Σε λίγο, ο Φάλμαριν στάθηκε κοντά σ'έναν μεγάλο βράχο και, στηριζόμενος στο ραβδί του, έκλεισε τα μάτια και άρχισε να μουρμουρίζει μέσ'απ'τα δόντια του. Είχε απομακρυνθεί απ'τους υπόλοιπους, γιατί ήξερε πως, ούτως ή άλλως, δεν τους ενδιέφερε ο τρόπος με τον οποίο επιτελείτο η μαγεία του, μόνο τ'αποτελέσματά της.

Όταν τελείωσε τη «συζήτησή» του με τα Πνεύματα, επέστρεψε στους συντρόφους του. Η όψη του δεν φανέρωνε ούτε επιτυχία ούτε αποτυχία να εντοπίσει τον τρελό.

Η έκφραση της Ερία, όμως, φανέρωνε την ανυπομονησία της να μάθει τι είχε βρει ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Είναι δυτικά απο δώ,» δήλωσε, απλά, εκείνος.

«Δηλαδή, κατάφερες να τον εντοπίσεις;» είπε η αρχηγός της αποστολής.

«Και όχι μόνο...» Τώρα η Ερία παρατήρησε την κούραση στο πρόσωπο του Φάλμαριν –όπως και οι υπόλοιποι.

Συνοφρυώθηκε. «Κάτι δεν πήγε καλά;»

«Αυτός ο άνθρωπος δεν είναι φυσιολογικός...» εξήγησε, αργά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Και βέβαια δεν είναι φυσιολογικός· οι κάτοικοι της Ράβμικ τον θεωρούν τρελό,» είπε ο Άνεμος.

«Όχι, όχι,» κούνησε το κεφάλι του ο Φάλμαριν. «Δεν είναι καθόλου αυτό. Τα Πνεύματα δεν ξεχωρίζουν τρελούς και γνωστικούς· γι'αυτά όλοι είμαστε αύρες. Αλλά... ο εν λόγω κύριος δεν έχει μια συνηθισμένη αύρα. Η αύρα του είναι ισχυρή.»

«Ίσως να είναι μάγος!» πετάχτηκε ο Άνεμος.

«Όχι!» Η φωνή του Φάλμαριν ήταν δυνατή. «Οι μάγοι δεν έχουν διαφορετικές αύρες απ'τους υπολοίπους. Απλά, γνωρίζουν τη γλώσσα των Πνευμάτων και πώς να τα επικαλούνται.»

«Τότε, ποιοι έχουν διαφορετική αύρα απ'τους υπολοίπους;» ρώτησε η Νύχτα.

«Όντα αξιοσημείωτης δύναμης,» απάντησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Όπως;» θέλησε να μάθει η Ερία.

«Όπως ήταν, ας πούμε, οι δαίμονες, που, τώρα, πια, δεν υπάρχουν. Λέγεται πως είχαν ιδιαίτερα ισχυρές αύρες. Καθώς κι οι Θεοί.»

«Μα, σίγουρα, δε μιλάμε ούτε για δαίμονα ούτε για Θεό, έτσι, Φάλμαριν;» υπέθεσε η Νύχτα.

«Αναμφίβολα,» συμφώνησε εκείνος. «Όμως κάτι παράξενο έχει συμβεί σ'αυτόν τον άνθρωπο· κάτι παράξενο από το ταξίδι του μαζί με ένα απ'τα πλοία που, τώρα, έχουν χαθεί.»

«Πάμε να τον βρούμε,» πρότεινε η Ερία. «Ελπίζω να τον συναντήσουμε προτού νυχτώσει. Είναι μακριά, Φάλμαριν;»

«Δεν ξέρω ακριβώς. Πάντως, όχι πολύ, υποθέτω.»

«Ξεκινάμε!» Η Ερία έκανε νόημα στους πολεμιστές της να ετοιμαστούν και να την ακολουθήσουν.

«Παρατήρησες τι απότομη που είν'η πλαγιά προς τα δυτικά;» της είπε ο Άνεμος.

Η Ερία συνοφρυώθηκε. «Πράγματι... Θάχουμε μεγάλο πρόβλημα.»

«Ας κάνουμε τον κύκλο,» πρότεινε η Νύχτα. «Μάλλον, θα βρούμε κάποιον άλλο, ασφαλέστερο δρόμο.»

«Ίσως, όμως, έτσι να καθυστερήσουμε,» είπε η Ερία.

«Καλύτερα λιγάκι καθυστερημένοι, παρά γκρεμοτσακισμένοι,» μειδίασε η Νύχτα.

Η Ερία γέλασε, κοφτά. «Έγινε. Θα κάνουμε τον κύκλο.»

Οδήγησε τους στρατιώτες της προς τα βόρεια, κάτω από ψηλούς, απότομους βράχους, που έριχναν πελώριες σκιές, μοιάζοντας με αρχαίοι Θεοί ξεχασμένοι στις όχθες του ποταμού του Χρόνου. Ύστερα, έστριψαν λίγο δυτικά και βρήκαν ένα αρκετά βατό μονοπάτι.

«Είμαστε τυχεροί,» παρατήρησε ο Άνεμος.

«Μη βιάζεσαι να το κρίνεις αυτό, φίλε μου,» είπε ο Γκούλχακ, που το κεφάλι του ήταν δεμένο μ'έναν λευκό επίδεσμο, για να καλύπτει το τραύμα από το ρόπαλο του Γκαχουμίου.

Ενόσω ανηφόριζαν, βαδίζοντας πάνω στο στενό μονοπάτι, ο Φάλμαριν μουρμούρισε: «Τα Πνεύματα τσιρίζουν... Κάτι παράξενο έχει αυτός ο άνθρωπος...»

Όταν ήταν σ'ένα ύψωμα, απ'τ'οποίο φαινόταν μια ερημική, βραχώδης ακτή, όπου χτυπούσαν τα κύματα της θάλασσας,

αντίκρισαν τον άντρα να κάθεται οκλαδόν στο κακοτράχαλο έδαφος. Είχε την πλάτη του γυρισμένη στην ομάδα της Ερία, και ο άνεμος έπαιρνε τα μακριά, μαύρα μαλλιά του. Προφανώς, ήταν απορροφημένος με το ν' αγναντεύει το πέλαγος.

«Κύριε,» του φώναξε η αρχηγός της αποστολής. «Κύριε. Μπορούμε να σας μιλήσουμε;»

Εκείνος σηκώθηκε, αργά, και, το ίδιο αργά, στράφηκε στο μέρος της, να την κοιτάξει. Το πρόσωπό του κάλυπταν γένια· η όψη του είχε αλλάξει από παλιά, από τότε που τον γνώριζε η πολεμίστρια, αλλά δεν μπορεί να ήταν άλλος παρά αυτός. Αν και, τώρα, τα μάτια του είχαν κάτι το αλλόκοτο· έμοιαζαν μ' αυτά κάποιου που αντικρίζει σε κόσμους πέρα, μακριά απ' τον Άρμπεναρκ, άυλους ή και υλικούς.

«Ράθμαλ;»

«Ράθμαλ...» επανέλαβε ο άντρας. «Ναι, με ονόμαζαν κάποτε έτσι, όταν βρισκόμουν στις υπηρεσίες του Βασιλιά Βένγκριλ του Σαραόλν.»

«Ράθμαλ, τι σου συνέβη;» ρώτησε η Ερία. «Γιατί δεν επέστρεψες στο Βασίλειο; Νομίζαμε πως είχες χαθεί μαζί με το καράβι σου.»

«Μα ο Ράθμαλ *χάθηκε* μαζί με κάποιο καράβι,» απάντησε ο άντρας. «Τον ήξερα αυτό τον άντρα που αποκαλείς Ράθμαλ. Δεν υπάρχει, πια...»

Η Ερία τον πλησίασε. «Ράθμαλ! Είσαι εδώ –σε βλέπω. Είσαι συ!»

«Όχι,» κούνησε το κεφάλι του ο άντρας. «Δεν είμαι ο Ράθμαλ. Είμαι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Δεν γνωρίζω ακριβώς γιατί, αλλά τούτο το όνομα μου λέω ότι μου ταιριάζει...»

Κι ο Φάλμαριν τον ζύγωσε. «Τι συνέβη στον Ράθμαλ, φίλε μου; Τι συνέβη στο πλοίο;»

«Ο Ράθμαλ πέθανε, όταν οι άλλοι ούρλιαζαν... γιατί οι ψυχές τους χάνονταν. Μπορούσε να τις δει· μπορούσε να δει τις ψυχές τους να χάνονται, να πηγαίνουν προς εκείνο το νησί –το καταραμένο μαγικό νησί. Ο Ράθμαλ... Ένας τρελαμένος απ' τον πόνο ναύτης τον έσπρωξε, έπεσε απ' το κατάστρωμα»–ο άντρας μιλούσε σαν

υπνωτισμένος–, «η θάλασσα τον παρέσυρε... αλλά η μισή ψυχή του είχε ήδη χαθεί. Βρίσκεται ακόμα στο νησί, με τα παράξενα φώτα.»

«Τι είδους παράξενα φώτα;» ρώτησε ο Φάλμαριν, συνοφρυωμένος.

«Οι παράξενες στήλες...» Ο άντρας έμοιαζε να ονειρεύεται. «Η μαγεία τους κυρίευσε τον Ράθμαλ, και γεννήθηκα εγώ, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. Η ενέργεια πλημμύρισε τον Ράθμαλ... όταν έπεσε στο πέλαγο, τον πλημμύρισε η ενέργεια, τον πλημμύρισε... Και γεννήθηκα εγώ. Αισθάνομαι την ισχύ να ρέει εντός μου –έχω ανθρώπινο αίμα; Δεν ξέρω τι μου συμβαίνει...» Μετά, άρχισε να μιλά σε μια γλώσσα που κανείς δεν καταλάβαινε –κανείς εκτός απ'τον Φάλμαριν, ο οποίος συνέχισε να συζητά μαζί με τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Η Ερία, ο Άνεμος, η Νύχτα και όλοι οι υπόλοιποι πολεμιστές του Βασιλείου κάθισαν στο ύψωμα, άλλοι κοιτώντας τον Ωκεανό και άλλοι τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού και τον παράξενο άντρα να μιλούν, με ακατανόητες λέξεις και φράσεις· και η κουβέντα τους κράτησε ώρα –πολλή, πολλή ώρα....

Όταν οι ήλιοι του Άρμπεναρκ έδυσαν και τα τέσσερα φεγγάρια του έκαναν την εμφάνισή τους στον νυχτερινό ουρανό, οι μόνοι ήχοι π'ακούγονταν ήταν οι ομιλίες του Φάλμαριν και του πρώην-Ράθμαλ σε κείνη την αλλόκοτη γλώσσα, καθώς και τα κύματα που έσκαγαν στα βράχια.

Τελικά, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού πλησίασε την Ερία και κάθισε πλάι της· το ίδιο και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Θα έρθει μαζί μας,» δήλωσε ο πρώτος.

«Είσαι καλά, δηλαδή, τώρα, Ράθμαλ;» ρώτησε η αρχηγός της αποστολής.

Ο άντρας τής έριξε ένα σκληρό βλέμμα. «Δεν υπάρχει Ράθμαλ!»

«Τότε, γιατί έρχεσαι μαζί μας;» απόρησε η Ερία.

«Ζητώ να βρω το άλλο μισό της ψυχής μου,» εξήγησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Γιαυτό θα μας συνοδέψει,» πρόσθεσε ο Φάλμαριν. «Και η βοήθειά του μπορεί να μας φανεί πολύτιμη. Του εξήγησα πως δεν είναι καθόλου άχρηστος, όπως πίστευε. Τα όντα με κατώτερη από την ανθρώπινη ευφυία δεν μπορούν να τον δουν, γιατί δεν υπάρχει εξολοκλήρου στον Άρμπεναρκ, μα και στον άυλο κόσμο των Πνευμάτων, συγχρόνως. Δεν τα βλέπεις τα Πνεύματα να μας περιστοιχίζουν, Άνθρωπε-Με-Μισή-Ψυχή;»

Ο πρώην-Ράθμαλ έγενεσε καταφατικά. «Τα Πνεύματα είν'αυτά, ναι,» έγενεσε καταφατικά. «Σ'ευχαριστώ που μου το είπες, Φάλμαριν. Τους ρωτούσα τόσο καιρό τι πλάσματα είναι και δε μου λέγανε· μονάχα διαρκώς μου μιλούσαν με αινίγματα. Μ'έχουν τρελάνει στα αινίγματα· έτσι καθόμουν κι εγώ εδώ, ατενίζοντας τον Ωκεανό, και σκεφτόμουν να βρω τις λύσεις στα αινίγματά τους.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού μειδίασε. «Αλλά μαζί ανακάλυψα τις λύσεις στα μισά απ'αυτά, τουλάχιστον.»

«Και, τόση ώρα, σε τι γλώσσα μιλούσατε, μάγε;» ρώτησε ο Άνεμος.

«Μα, στη γλώσσα των Πνευμάτων, ασφαλώς,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έμοιαζε να κοιτάζει, για μια στιγμή, τον αέρα –ή πίσω απ'τον αέρα. «Τα Πνεύματα γελάνε, φίλε μου.»

«Πάντα γελάνε με μας, τους Άνθρώπους,» εξήγησε ο Φάλμαριν. «Γελάνε επειδή αγνοούμε την παρουσία τους, ενώ εκείνα δεν αγνοούν τη δική μας...»

«Ε, μάγε! πες σ'αυτά τα Πνεύματά σου να πάψουν να μας κοιτούν από κλειδαρότρυπες, αλλιώς θα...!» απείλησε ο Άνεμος.

«Αλλιώς τι θα κάνετε, κύριε;» στράφηκε στο μέρος του, μειδώντας, ο Φάλμαριν.

Ο Άνεμος πήρε μια πέτρα και την πέταξε στη θάλασσα. «Τίποτα, ανάθεμά τα!»

Τώρα, και οι Άνθρωποι γέλασαν, με την αδυναμία τους να μη μπορούν να δουν εκεί όπου, εύκολα, βλέπουν άλλα όντα...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 19^ο

Ο αόρατος εχθρός

Λίγο πριν την εμφάνιση του Βάνσπαρχ από την Δύση, η Ερία και η ομάδα της επέστρεψαν στη *Θαλάσσια Λεπίδα*.

«Πάνω στην ώρα ήρθατε, για να μην τρέχω σ' αυτούς τους τόπους του Λανχ, ψάχνοντάς σας,» είπε ο Καπετάν Κλέντριν. «Και φέρατε και... Ποιος είν' ο κύριος;»

«Ο... Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή,» αποκρίθηκε η αρχηγός της αποστολής, μη μπορώντας ακόμα να συνηθίσει ν' αποκαλεί τον Ράθμαλ έτσι.

«Πώς;» συνοφρυώθηκε ο Κλέντριν.

«Το όνομά του δεν έχει σημασία,» τόνισε ο Φάλμαριν. «Σημασία έχει ό,τι πρόκειται, τώρα, να σας πω.»

«Και τι έχεις να μας πεις, μάγε;» απαίτησε ο Άνεμος, σταυρώνοντας τα χέρια μπροστά του, ενώ ο Ανώνυμος καθόταν στον ώμο του.

«Κατ'αρχήν, στο νησί όπου κατευθυνόμαστε υπάρχει κάτι που κλέβει τις ψυχές των ανθρώπων που πλησιάζουν. Κάποια παράξενα φώτα, μου εξήγησε ο κύριος απο δώ»—έριξε ένα βλέμμα στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή—, «τα οποία έχουν τη μορφή όρθιων στηλών, το προκαλούν αυτό. Αλλά δε μπορώ να ξέρω σε τι ακριβώς αναφέρεται... Ωστόσο εκείνο για τ'οποίο μπορώ να σας διαβεβαιώσω είναι ότι δεν έχω τη δύναμη να σας προστατέψω όλους απ'το εν λόγω κακό. Ορισμένοι μόνο απ'την ομάδα σας, κυρία μου, πρέπει νάρθουν μαζί μας.» Κοίταξε την αρχηγό της αποστολής. «Και, προτείνω, κανείς απ'το πλήρωμά σας, Καπετάνιε.» Στράφηκε στον Κλέντριν.

«Εμείς θα έρθουμε, ό,τι κι αν πεις, μάγε,» τόνισε ο Άνεμος, αναφερόμενος στον εαυτό του και τη Νύχτα. «Ένας θησαυρός μάς περιμένει εκεί πέρα, και δε σκοπεύουμε να τον χάσουμε, μετά από τόσο κόπο.»

«Δεν πρόκειται να βρείτε κανέναν θησαυρό, κύριε» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Γιαυτό να είστε βέβαιος. Αλλά, φυσικά, δε μπορώ να σας εμποδίσω απ'το να έρθετε...»

«Κι εγώ θα έρθω,» δήλωσε η Μάνζρα.

«Ναι,» έγνεψε καταφατικά ο Γκούλχακ, «όπως κι εγώ. Μέσα είμαι.»

«Και, Ερία, εσείς θα έρθετε;» ρώτησε ο Φάλμαριν.

«Μα εννοείτε αυτό, δάσκαλε!» πετάχτηκε εκείνη.

«Ούτ'εγώ θ'αφήσω το πλοίο μου,» είπε αποφασιστικά ο Καπετάν Κλέντριν.

Και κάποιοι άλλοι απ'τους πολεμιστές του Βασιληά πήγαν να πουν πως θάρθουν, μα ο Φάλμαριν τους διέκοψε, υψώνοντας το χέρι του. «Όχι! Κανείς περαιτέρω δε θα μας συντροφεύσει. Δε θα δύναμαι να σας προστατέψω και θάναί σα να πηγαίνετε σε βέβαιο θάνατο –ή, μάλλον, σε κάτι ακόμα χειρότερο.

»Καπετάνιε, νομίζω πως είναι ώρα γι'αναχώρηση.»

Η Ερία πρόσταξε τους ανθρώπους της ομάδας της να την περιμένουν εδώ, και, αν έβλεπαν πως αργούσε πολύ να επιστρέψει, να πάνε στο Σαραόλν, για να ειδοποιήσουν τον Βασιληά, αφού, πρώτα, θα περνούσαν απ'τη Θέρληχ, για να μεταφέρουν τα δυσάρεστα μαντάτα και στην Βασίλισσα Αάνθα. Ο Καπετάνιος έδωσε παρόμοιες διαταγές στους ναύτες του.

Έπειτα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή και ο Κλέντριν σήκωσαν την άγκυρα, ο Άνεμος και η Νύχτα έλυσαν τα πανιά. Η *Θαλάσσια Λεπίδα* έφυγε απ'το λιμάνι της μικρής πόλης Ράβμικ, πλέοντας δυτικά.

«Θυμάσαι προς τα πού ακριβώς είναι το καταραμένο νησί;» ρώτησε η Ερία τον πρώην-Ράθμαλ.

«Όχι,» αποκρίθηκε εκείνος, με χαμένη φωνή, σα να κοίταζε αλλού κι όχι στον Άρμπεναρκ. «Αλλ’αν συνεχίσουμε έτσι, πρέπει, τελικά, να το βρούμε μπροστά μας...»

«Φάλμαριν.»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, που στεκόταν στην πλήρη γύρισε, για ν’αντικρίσει τη Νύχτα να τον πλησιάζει.

«Τι θα θέλατε, κυρία μου;» ρώτησε.

«Είχες πει, προτού απαντήσουμε αυτόν τον... Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, ότι η αύρα του είναι διαφορετική απ’τις αύρες των άλλων – πιο ισχυρή. Και αναρωτιόμουν σήμερα, καθώς ερχόμασταν απ’τους τόπους του Λανχ: πώς είναι δυνατόν να είναι πιο ισχυρή η αύρα ενός ανθρώπου που έχει μισή ψυχή;»

«Έχει μισή ψυχή,» συμφώνησε ο Φάλμαριν, «αλλά τον έχουνε λούσει και παράξενες δυνάμεις –οι οποίες του άρπαξαν την υπόλοιπη ψυχή του. Έτσι μπορεί να κοιτά, ταυτόχρονα, εδώ και στον κόσμο των Πνευμάτων. Και τα όντα με κατώτερη ευφυΐα δεν τον βλέπουν, γιατί απλά δεν υπάρχει εξολοκλήρου στον Άρμπεναρκ. Κάτι παράξενο του έχει συμβεί, κυρία μου. Όμως αυτό το παράξενο τον κράτησε ζωντανό στους τόπους του Λάνχ, γιατί αλλιώς –αν οι Γκαχούμιοι μπορούσαν να τον δουν– θα είχε πεθάνει.

»Προσωπικά, τον λυπάμαι...»

«Μα, γιατί; Έχει δυνάμεις που δεν έχουμε εμείς,» είπε η Νύχτα.

«Δυνάμεις που δεν έπρεπε να διαθέτει,» διόρθωσε ο Φάλμαριν. «Δεν είναι απλό να κοιτά κανείς στον κόσμο των Πνευμάτων – καθόλου απλό. Χρειάζεται εκπαίδευση, που εκείνος δεν είχε ποτέ του κάνει. Επίσης, έχει μισή ψυχή. Πράγμα που είναι τρομερά μαρτυρικό...»

«Μαρτυρικό; Πώς;» θέλησε να μάθει η Νύχτα.

«Δεν μπορείς να το καταλάβεις, αν δεν το αισθανθείς. Ούτε κι εγώ το καταλαβαίνω απολύτως. Είναι σαν... να σου λείπει, συνεχώς, κάτι,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Μόνο έτσι μπορώ να το εξηγήσω. Σα να ζητάς, διαρκώς, να ενωθείς με κάτι που δεν υπάρχει.»

«Όντως, πρέπει νάναι άσχημο...» συμφώνησε η Νύχτα, κάπως αβέβαια.

«Και τα Πνεύματα τον προβληματίζαν με γρίφους, μέχρι που τον βοήθησα να λύσει αρκετούς από δαύτους. Δυστυχώς, είναι διαβολικά παιχνιδιάρικα με όσους δεν γνωρίζουν καλά να χειρίζονται τις δυνάμεις του νου τους, θα όφειλα να ομολογήσω...» Αναστέναξε.

Ο Καπετάν Κλέντριν βρισκόταν στο τιμόνι της *Θαλάσσιας Λεπίδας*, κοιτώντας τον ορίζοντα. Πλάι του στεκόταν ο Άνεμος, με τα χέρια στη μέση και τον Ανώνυμο στον ώμο. Ο αέρας έκανε την κάπα του ν' ανεμίζει πίσω του.

«Ακόμα πιστεύεις, ρε παλιομπαγαπόντη, ότι θα βρεις θησαυρό στο νησί;» ρώτησε ο Καπετάνιος.

«Ναι,» απάντησε, ξερά, ο τυχοδιώχτης, και τα μάτια του άστραψαν στη σκέψη ενός μπαούλου γεμάτο χρυσάφι –ή, καλύτερα, πολλών μπαούλων γεμάτων χρυσάφι.

«Τι λες, ρε χρηματολιμασμένο τσακάλι των λιμανιών;» μούγκρισε ο Κλέντριν. «Δεν ακούς κανέναν;» Έφτυσε. «Αλλά τι κάθομαι και σου λέγω τώρα, αφού τη βουτιά την έκανες· ήρθες μαζί μας. Δεν υπάρχει, πια, γυρισμός για σένα, μου φαίνεται.»

«Άμα δεν υπάρχει γυρισμός για μένα, Καπετάνιε,» αντιγύρισε, μ' ένα ειρωνικό μειδίαμα, ο Άνεμος, «δεν υπάρχει γυρισμός και για σας. Αλλά δε θάθελα να σκέφτομαι αυτή την περίπτωση. Ε, Καπετάν Κλέντριν; Είσαι παλιός θαλασσόλυκος και πρέπει να γνωρίζεις πως η θάλασσα απαιτεί τόλμη από κείνους που ταξιδεύουν στα νερά της.»

«Τόλμη, ναι,» έγνεψε καταφατικά εκείνος. «Και σύνεση, μπαγαπόντη μου, όμως... και σύνεση.»

«Έχουμε το μάγο μαζί μας, για τη σύνεση, Καπετάνιε,» είπε ο Άνεμος. «Αν είναι σε κάτι καλός, είναι στη σύνεση, αναμφίβολα. Οπότε σε μας δε μένει παρά η τόλμη, δε νομίζεις;»

«Κάποια μέρα, συντόμως, θα σε πλακώσω στο ξύλο· να μου το θυμηθείς!...» μούγκρισε ο Καπετάν Κλέντριν.

«Προσπάθησε, όποτε θες, Καπετάνιε,» τον προκάλεσε ο Άνεμος.

Ύστερα, κι οι δυο τους γέλασαν, δυνατά, κάνοντας την Ερία που καθόταν σ'ένα βαρέλι, κοντά στο κατάρτι, να στραφεί, παραξενεμένη, στο μέρος τους. Η αρχηγός της αποστολής, από την ώρα που είχε ξεκινήσει το καράβι, κοίταζε, προσεκτικά, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, τον οποίο γνώριζε κάποτε ως Ράθμαλ. Ο άντρας στεκόταν στην άκρη της κουβέρτας, αγναντεύοντας τη θάλασσα ή τον ουρανό. Έμοιαζε να παραμιλά σε μια παράξενη γλώσσα. Αλλά η πολέμιστρια ήξερε πως συνομιλούσε με τα Πνεύματα. Δεν μπορούσε να τον συνηθίσει έτσι· θα προτιμούσε να ήταν ο παλιός του, λογικός εαυτός, όχι τούτο το παράλογο πλάσμα που ατένιζε σ'άλλους κόσμους. Άραγε, αν έβρισκε το μέρος της ψυχής του που του έλειπε, θα γινόταν, πάλι, κανονικός, ή θα παρέμενε για πάντα όπως ήταν τώρα –κάτι απόμακρο.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή φώναξε στον Φάλμαριν, μιλώντας, πάλι, στη γλώσσα των Πνευμάτων. Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού τού απάντησε στην ίδια γλώσσα και πήγε κοντά του. Άρχισαν να συζητούν για κάποιο θέμα. Και η Ερία, που τους παρακολουθούσε, δεν καταλάβαινε λέξη. Σε λίγο, αποφάσισε να βρει την Μάνζρα και τον Γκούλχακ, στην καμπίνα του Καπετάνιου.

Ο Άνεμος κατέβηκε απ'την πρύμνη και βάδισε ως την πλώρη, όπου καθόταν μόνη η Νύχτα, με την κάπα τυλιγμένη γύρω της και την κουκούλα της στο κεφάλι.

«Κάποιες φορές, νομίζω πως είμαστε ανόητοι,» του είπε. «Ίσως, τελικά, να μην υπάρχει θησαυρός.»

Ο τυχοδιώκτης αναστέναξε. «Όχι κι εσύ! Γιατί όλοι σας είστε τόσο απαισιόδοξοι;»

«Άνεμε,» η Νύχτα στράφηκε να τον κοιτάξει, «δεν είπα ότι δεν υπάρχει σίγουρα· είπα, *ίσως*, τελικά, να μην υπάρχει.»

«Αυτό σημαίνει πως δεν πρέπει να προσπαθήσουμε;» ρώτησε εκείνος, και κάθισε πλάι της, βάζοντας το χέρι του στους ώμους της και αφήνοντας τον Ανώνυμο πάνω στα λίγα σκαλιά παραδίπλα.

«Πάντα προσπαθούμε,» αποκρίθηκε η Νύχτα, φιλώντας το μάγουλό του.

** ** *

«Τι συζητούσατε;» ρώτησε η Ερία τον Φάλμαριν και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, το μεσημέρι, όταν είχαν καθίσει, για να γευματίσουν, στην καμπίνα του Καπετάνιου.

«Λύναμε γρίφους,» εξήγησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Δύο μας μένουν, πια,» είπε ο πρώην-Ράθμαλ.

Η Ερία τον κοίταξε, και τα μάτια της φανέρωναν λύπη για αυτόν.

«Πρέπει να σας μιλήσω,» της είπε, σε λίγο, ο Φάλμαριν. «Ιδιαιτέρως.»

Η πολεμίστρια κι εκείνος βγήκαν στο κατάστρωμα, όπου δεν ήταν κανείς, εκτός απ'τον Καπετάν Κλέντριν, ο οποίος στεκόταν στην πρύμνη, οδηγώντας τη *Θαλάσσια Λεπίδα*.

«Θα σας παρακαλούσα να μην κοιτάτε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή

έτσι,» ζήτησε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού.

«Τι εννοείς;» ρώτησε η Ερία, ξεφυσώντας.

«Το βλέμμα σας εμπεριέχει οίκτο, ή λαθεύω;»

«Ίσως... Ναι. Αλλά τι σημασία έχει αυτό, Φάλμαριν; Πώς μπορώ να μην λυπάμαι. Αλλιώς τον γνώριζα παλιά—»

«Καταλαβαίνω... Αλλά αλλιώς γνώριζε κι ο ίδιος τον εαυτό του παλιά. Οπότε, προσπαθήστε να μην το δείχνετε τόσο πολύ. Το ότι είναι... παράξενος —με τα δικά μας κριτήρια— δε σημαίνει πως είναι και ανόητος.»

«Εντάξει, Φάλμαριν,» είπε η Ερία. «Θα προσπαθήσω.»

Πριν μπουν στην καμπίνα, φώναξε στον Κλέντριν: «Καπετάνιε, θες να κατέβεις λίγο απο κεί; Θα κρατήσω εγώ το τιμόνι, μέχρι να φας.»

Εκείνος δεν απάντησε αμέσως, σα να το σκεφτόταν. Ύστερα, «Πρέπει να παραδεχτώ πως πεινάω,» είπε. «Και δε μπορώ ν'αρνηθώ μια τέτοια πρόταση.»

Κατέβηκε απ'το τιμόνι και η Ερία πήρε τη θέση του εκεί. Ο Καπετάνιος κι ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού μπήκαν στην καμπίνα. Ο Κλέντριν άρχισε να τρώει. Κατόπιν, ενώ δεν είχε τελειώσει ακόμα το φαγητό του, είπε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή:

«Φιλαράκο μου, άμα δεις κάποιο χάρτη, θα μπορείς να θυμηθείς πού είναι το νησί όπου πάθατε την πανωλεθρία;»

Εκείνος δεν απάντησε, σα να μην άκουσε τον Καπετάνιο.

«Κατάλαβες τι σε ρώτησα;» Ο Κλέντριν τού μίλησε λες και ο πρώην-Ράθμαλ ήταν ηλίθιος.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή εστίασε το βλέμμα του περισσότερο πάνω στον ναυτικό. «Ναι,» απάντησε, τελικά. Δεν έδειχνε ιδιαίτερο ενδιαφέρον για κουβέντα με κανέναν, εκτός από τον Φάλμαριν.

«Λοιπόν, άμα δεις τον χάρτη, θα μας δείξεις πού είναι το νησί;» Και, δίχως προειδοποίηση, ο Κλέντριν ξεδίπλωσε το χάρτη αυτού του κομματιού του Ωκεανού και τον κράτησε ανοιχτό, με τα δύο χέρια, εμπρός του, στραμμένο προς τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Εκείνος δεν ακούμπησε το δάχτυλό του πουθενά επάνω στο χαρτί. «Λυπάμαι, κύριε,» είπε. «Δε θα μπορούσα ποτέ να σας δείξω το εν λόγω νησί. Ακόμα θυμάμαι... Ο Ράθμαλ τ'αντίκρισε να εμφανίζεται εκεί όπου ο Καπετάνιος και οι άλλοι δεν το περίμεναν. Απορούσαν από πού ήρθε. Διάφορα άρχισαν να ψιθυρίζονται. Ύστερα, ο πόνος ξεκίνησε. Ούρλιαζαν, φώναζαν, παρακαλούσαν, βλαστημούσαν. Ο Ράθμαλ έπεσε στη θάλασσα, μ'ένα τμήμα του να λείπει... Και ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή γεννήθηκε...»

«Αυτή η ιστορία, όποτε την ακούω, με κάνει ν'ανατριχιάζω,» είπε η Μάνζρα στον Γκούλχακ, που έτρωγαν ο ένας κοντά στον άλλο.

«Τι ακριβώς ήταν εκείνο που σας χτύπησε;» ρώτησε ο Άνεμος τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή.

Αυτός κούνησε το κεφάλι του. «Δεν ξέρω... Μια δύναμη, που προερχόταν απ' τις φωτεινές στήλες... Κάτι...»

«Σύντομα –δυστυχώς ή ευτυχώς–, θ' ανακαλύψουμε,» είπε ο Φάλμαριν.

«Είσαι προετοιμασμένος, μάγε;» θέλησε να μάθει ο Άνεμος.

«Το 'προετοιμασμένος' είναι σχετικό,» του απάντησε ο Φάλμαριν. «Εύχομαι να είμαι *αρκετά* προετοιμασμένος γι' αυτό που πρόκειται ν' αντιμετωπίσουμε.»

«Πάντως, μπορείς να μας προστατέψεις όλους εμάς... Σίγουρα...;» είπε η Μάνζρα.

«Ναι,» δήλωσε ο Φάλμαριν. «Έτσι πιστεύω, γιατί δεν είστε ιδιαίτερα πολλοί. Αλλά θα πρέπει να στέκεστε κοντά μου και να ακολουθείτε τις οδηγίες μου.»

«Και τότε περιμένεις να μας δώσεις αυτές τις οδηγίες;» απόρησε ο Γκούλχακ. «Μπορεί να φτάσουμε από λεπτό σε λεπτό στον κίνδυνο.»

«Θα σας δώσω τις οδηγίες όταν θάναι κι η Ερία εδώ,» υποσχέθηκε ο Φάλμαριν. «Θέλω να τις ακούσετε όλοι.»

** ** *

Η Ερία επέστρεψε στην καμπίνα κατά το απόγευμα και ο Καπετάν Κλέντριν ήταν έτοιμος να φύγει, για ν' αναλάβει εκείνος το τιμόνι. Αλλά ο Φάλμαριν τον πρόλαβε:

«Μείνετε, για λίγο, Καπετάνιε. Γιατί, όπως είπαμε πριν, πρέπει να μιλήσω σε όλους σας.»

«Τι είναι, δάσκαλε;» ρώτησε η Ερία.

«Δε θα σας κουράσω,» υποσχέθηκε ο Φάλμαριν. «Θα σας εξηγήσω μόνο τι θα κάνετε, όταν φτάσουμε στο νησί.» Όλοι στράφηκαν στο μέρος του, σταματώντας τις συζητήσεις αναμεταξύ τους και

κοιτώντας τον με ενδιαφέρον. «Εκτός του ότι θα στέκεστε κοντά μου, για να μπορώ να σας προστατέψω, με τις δυνάμεις μου, θα πρέπει να προσπαθείτε και οι ίδιοι να παλέψετε αυτό που θα μας επιτίθεται.»

«Πώς;» ρώτησε η Μάνζρα.

«Πολύ απλό τούτο είναι να το πω, αλλά δεν ξέρω πόσο εύκολα θα το καταφέρετε,» αναστέναξε ο Φάλμαριν. Φάνηκε να σκέφτεται τον τρόπο με τον οποίο θα εξέφραζε τα υπόλοιπα λόγια του· ύστερα, συνέχισε: «Όταν αισθανθείτε κάτι να εισβάλλει στο νου σας, μην το αφήσετε να σας κυριέψει –πετάξτε το πίσω.»

Οι άλλοι τον κοίταξαν μ'εκφράσεις απορίας στα πρόσωπά τους· μονάχα ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή έμοιαζε να τον καταλαβαίνει περισσότερο. Αυτό στενοχώρησε, κάπως, τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Δηλαδή,» επιχείρησε να εξηγήσει, με πιο απλά λόγια, «δε θα σκέφτεστε ότι όντως κάτι πάει να εισβάλλει –όμως δε θα το ξεχνάτε, συγχρόνως.»

«Μάγε, πας να μας τρελάνεις;» σήκωσε ένα φρύδι του ο Άνεμος.

«Προσπαθώ να σας κάνω να καταλάβετε τι θέλω να πω, ενώ δεν έχετε καμια εκπαίδευση πάνω σε τέτοιου είδους ζητήματα,» αντιγύρισε, θυμωμένα, ο Φάλμαριν. Έπειτα, ηρέμησε. «Όπως έλεγα, πρέπει να ξέρετε ότι η απειλή –το κάτι– υπάρχει, αλλά είναι κάπου εκεί έξω –έξω απ'το νου σας. Εν ολίγοις να το κρατάτε σε απόσταση. Για παράδειγμα, έστω ότι το μυαλό σας ήταν η καρδιά του κάστρου, τότε, δε θάπρεπε ο εχθρός να περάσει τα τείχη, ώστε να την φτάσει; Γιατί, αν την έφτανε, θα ερχόταν το τέλος σας. Χρήσιμο, ίσως, θάταν, επίσης, να γνωρίζετε πως, όταν αναφέρομαι σε μυαλό ή νου, ουσιαστικά, εννοώ την ψυχή σας· όμως εσείς θα νομίζετε ότι η επίθεση γίνεται στο μυαλό σας. Μονάχα μετά απ'την εμπειρία ίσως κατανοήσετε τι, πραγματικά, συνέβη. Όπως ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.» Στράφηκε στο μέρος του.

Εκείνος έγεννε, αργά, καταφατικά, με το κεφάλι του.

Ένας ανείπωτος τρόμος τούς είχε καταλάβει όλους –πράγμα φανερό στα πρόσωπά τους.

«Μην ανησυχείτε τόσο,» προσπάθησε να τους καθησυχάσει ο Φάλμαριν. «Αυτά που σας λέω να κάνετε, σας τα λέω για να έχετε... επιπλέον προστασία απ' αυτή που θα σας προσφέρω εγώ –για να με βοηθήσετε. Αν μπορούσατε να προστατευτείτε μόνοι σας, τότε, θα ήμουν άχρηστος σε τούτο το ταξίδι κι εσείς Σοφοί του Κύκλου του Φτερού. Ή 'μάγοι', όπως θέλουν να τους αποκαλούν μερικοί ανάμεσά σας.»

Ο Άνεμος μειδίασε. «Το πέταξες το σχόλιό σου, πάλι, παλιομπαγαπόντη!»

Ο Καπετάν Κλέντριν ξέσπασε σε βραχνό γέλιο, και οι υπόλοιποι δεν άργησαν ν' ακολουθήσουν το παράδειγμά του.

** ** *

Για δύο ολόκληρες μέρες έπλεαν, με δυτική κατεύθυνση. Ο καιρός δεν ήταν καλός και η *Θαλάσσια Λεπίδα* κουνιόταν διαρκώς, ζαλίζοντας τους στεριανούς, οι οποίοι, όμως, πλέον, είχαν, κάπως, συνηθίσει τον Ωκεανό και δεν βρίσκονταν στην κατάσταση που ήταν παλιά. Ο Φάλμαριν, όπως συνήθως, δεν υπέφερε από τα συμπτώματα των άλλων, πίνοντας ένα συγκεκριμένο βότανο, που είχε πολύ λίγο μαζί του, για να μοιραστεί. Όσο ταξίδευαν, συνέχιζε τα «μαθήματα» του, για να είναι έτοιμη η ομάδα του, όταν θα ερχόταν, τελικά, η ώρα ν'αντιμετωπίσουν το καταραμένο νησί και τις ψυχοαπορροφητικές δυνάμεις του.

Και το μεσημέρι της τρίτης μέρας, ενώ και ο Λούντρινχ και ο Βάνσπαρχ βρίσκονταν ψηλά στον ουρανό, ο Άνεμος φώναξε από το παρατηρητήριο:

«Ξηρά! Ξηρά!»

Και κατέβηκε, βιαστικά, στο κατάστρωμα.

«Νησί;» τον ρώτησε η Ερία.

«Ναι!» έκανε ενθουσιασμένος ο Άνεμος, μ'ένα χαμόγελο ως τ'αφτιά. «Το νησί που ψάχνουμε –αυτό πρέπει νάναι!»

«Τότε, δε θάπρεπε νάστε τόσο χαρούμενος, κύριε,» τον συμβούλεψε, με σκοτεινό ύφος, ο Φάλμαριν, κάτω απ'την κουκούλα του. «Ελέγξτε τα συναισθήματά σας. Θα χρειαστεί να πολεμήσουμε.

»Ελάτε όλοι μαζί μου, στην πρύμνη,» ζήτησε.

Η ομάδα τον ακολούθησε και στάθηκαν άπαντες γύρω απ'τον Κλέντριν, που κρατούσε το τιμόνι.

«Αυτό ήταν, Καπετάνιε –θα γίνουμε πλούσιοι!» φώναξε ο Άνεμος.

Ο Φάλμαριν τού έριξε ένα φαρμακερό βλέμμα, γιατί τον εκνεύριζε ν'αγνοούν τα λόγια του. Η Νύχτα έσφιξε το χέρι του τυχοδιώχτη μέσα στο δικό της και έβαλε το δάχτυλο του άλλου της χεριού στα χείλη της, προτρέποντας τον να μη μιλά.

Η Ερία στένεψε τα μάτια της, καθώς το νησί φανερωνόταν στον ορίζοντα. Γύρω του κάτι γυάλιζε. Στήλες. Άστραφταν, όπως το φως των ήλιων έπεφτε πάνω τους.

«Αυτό είναι, σίγουρα,» είπε η αρχηγός της αποστολής, κρατώντας την ανάσα της. Στράφηκε στον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Αυτό δεν είναι, Ράθμαλ;»

«Ο Ράθμαλ είναι νεκρός,» τόνισε εκείνος. «Αλλά, ναι, αυτό είναι...»

«Είθε τα Πνεύματα να μας προστατέψουν,» μουρμούρισε ο Γκούλχακ.

«Πράγματι, τα Πνεύματα,» συμφώνησε ο Φάλμαριν. Η φωνή του δυνάμωσε: «Ετοιμαστείτε, όπως είπαμε!» Ύψωσε τα χέρια του στον αέρα κι άρχισε να συνομιλεί με αόρατες οντότητες, σε μια γλώσσα που κανείς, έξω απ'τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή, δεν καταλάβαινε.

Σύντομα, είδαν κάτι να αστράφτει αχνά γύρω τους, σαν ένα πελώριο προστατευτικό δαχτυλίδι να τους είχε περιτριγυρίσει.

«Τι είν'αυτό, μάγε;» ρώτησε ο Άνεμος.

Ο Φάλμαριν δεν του απάντησε.

Ύστερα, ο τυχοδιώκτης αισθάνθηκε κάτι... κάτι να τον χτυπά στο μυαλό. Πάραυτα, θυμήθηκε αυτά που είχ' ακούσει απ' τον Σοφό του Κύκλου του Φτερού. Προσπάθησε να το αγνοήσει, ενώ, συγχρόνως, γνώριζε ότι υπήρχε εκεί. Το ένιωσε ν' αποσύρεται. *Τα κατάφερα!* σκέφτηκε, απορημένος με τον εαυτό του. *Τελικά, ίσως νάχω κρυφό ταλέντο στη μαγεία!*... Όμως, στη συνέχεια, η επίθεση επέστρεψε, με μεγαλύτερη δύναμη. *Τι θέλω κι ανοίγω το μεγάλο μου...* μυαλό; μούγκρισε ο Άνεμος, καθώς πάσχιζε να διώξει τον εχθρό.

Έριξε μια ματιά γύρω του. Παρατήρησε πως κι οι σύντροφοί του πρέπει να μάχονταν. Η Ερία είχε τα μάτια της κλειστά και κρατιόταν απ' την άκρη της πρύμνης. Βρισκόταν, φανερά, σε ψυχικό πόλεμο μ' ό,τι κι αν ήταν αυτό που επιτιθόταν. Ο Γκούλχακ είχε τα χέρια στους κροτάφους του και τα δόντια σφιγμένα πίσω απ' τα χείλη του. Η Μάνζρα στεκόταν ακίνητη –παγωμένη. Τα μάτια της ήταν ορθάνοιχτα και κοιτούσαν τη θάλασσα, λες και το νερό τής προσέφερε κάποια προστασία. Η Νύχτα έσφιγγε, με το χέρι της, τον πήχη του τυχοδιώκτη φίλου της, αλλ' αυτός δεν το αισθανόταν· άλλα, ισχυρότερα συναισθήματα τον κατέκλυζαν. Κι εκείνο που υπερίσχυε ήταν το ένστικτο της αυτοάμυνας. Ο Καπετάν Κλέντριν είχε σχεδόν γείρει πάνω στο τιμόνι. Ο Άνεμος φοβόταν πως τον αντίκριζε να χάνει τη μάχη... Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στεκόταν δίπλα στον Φάλμαριν και μουρμούριζε μαζί του σε κείνη την αλλόκοτη γλώσσα. *Διαολεμένος μάγος είναι και τούτος;* απόρησε ο θησαυροκυνηγός. Όμως, μόλις αντιλήφθηκε ότι οι σκέψεις του τον άφηναν αφύλαχτο στον εχθρό, ξέχασε, αμέσως, όλους τους υπόλοιπους και συγκεντρώθηκε στον εαυτό του και μόνο· εξάλλου, δε μπορούσε να κάνει τίποτα για να τους βοηθήσει. Ο μοναδικός που μπορούσε να κάνει κάτι για να βοηθήσει ήταν, ασφαλώς, ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, και ίσως κι ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ο Φάλμαριν γνώριζε καλά το ρόλο του· επάνω του ήταν ριγμένο το βάρος όλης τούτης της ομάδας. Καθοδηγούσε τα Πνεύματα με μαγικές λέξεις προσταγής, τα διασπούσε και τα ένωνε,

σχηματίζοντας το προστατευτικό δαχτυλίδι γύρω απ'την πρύμνη. Και αισθανόταν την εχθρική ισχύ να το σφυροκοπεί. Δεν είχε ποτέ του νιώσει μια τόσο μεγάλη δύναμη. Ήταν λες και γίγαντες κοπανούσαν τα τείχη μιας πόλης, μ'αποτέλεσμα εκείνα να τρέμουν απ'την κορυφή ως τα θεμέλια. Και ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού δεν ήξερε άμα θα τα κατάφερνε ν'αντιστέκεται, αν δεν είχε μαζί του και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Δεν περίμενε ότι θα του ήταν τόσο χρήσιμος –όμως, τελικά, ήταν! Έμοιαζε με μια ζωντανή πηγή ενέργειας, απ'την οποία αντλούσε δύναμη ο Φάλμαριν, για ν'αντιτίθεται στον αόρατο αντίπαλο.

Ποιος ήταν ο εχθρός, τέλος πάντων; Τι είδους οντότητα; Οι Θεοί δεν υπήρχαν, πλέον· ούτε δαίμονες μάγοι... Όχι, όμως, τώρα, σκέψεις για πράγματα άλλα από την άμυνα του εαυτού του και των συντρόφων του: Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού συγκεντρώθηκε στο προστατευτικό δαχτυλίδι, φορτίζοντάς το με επιπλέον ενέργεια.

Κάποια στιγμή, νόμισε πως άκουσε έναν ψίθυρο στον νου του:

Ποιος μου αντιστέκεται έτσι; Θ'αρπάξω την ψυχή σου! Θα με ταΐσεις κατώτερο ον –θα επιστρέψω στον κόσμο σου, μάγε!

Η ψυχή του Φάλμαριν πάγωσε, αλλά εκείνος δεν τόβαλε κάτω. Συνέχισε να μάχεται –να διώχνει την πνευματική ισχύ που τον κατέκλυζε επιθετικά και, τώρα, τα χτυπήματά της ήταν πιο άγρια. Κοίταξε, προς στιγμή, τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή: Το πρόσωπό του είχε ασπρίσει· κι εκείνος είχ'ακούσει την διαβολική φωνή στο μυαλό του.

Κουράγιο, φίλε μου, του είπε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Σε χρειάζομαι –χρειάζομαι την δύναμή σου! Μαζί μπορούμε να τον νικήσουμε!

Ήταν εδώ και την προηγούμενη φορά, Φάλμαριν...

Ποιος είναι;

Είναι μυστήριο. Η μισή μου ψυχή φτύνει την παρουσία του –είναι κάτι το ανείπωτα διαβολικό.

Πολέμα τον –μαζί μου!

Ενέργεια λαμποκοπούσε γύρω απ'το προστατευτικό δαχτυλίδι, γεμίζοντας τον αέρα μ'εξώκοσμους ήχους –ήχους που οι λέξεις αδυνατούν να περιγράψουν.

Ηρθε η ώρα –ΘΑ ΑΡΠΑΞΩ ΤΙΣ ΨΥΧΕΣ ΣΑΣ!

Το μαγικό δαχτυλίδι άρχισε να θρυμματίζεται. Η ενέργεια πεταγόταν προς όλες τις κατευθύνσεις, σα να ξέφτιζε. Τα κομμάτια της έπεφταν στη θάλασσα και ατμός σηκώνόταν.

Η *Θαλάσσια Λεπίδα* ζύγωνε το καταραμένο νησί.

Ο Φάλμαριν αντίκρισε καλύτερα τις φωτεινές στήλες: Κρύσταλλοι! Κάτι γνώριζε για κρυστάλλους –κάπου είχε ακούσει για δαύτους...

Βοηθήστε με –ΟΛΟΙ!

Η νοητική κραυγή του απευθυνόταν στην ομάδα του. Και οι σύντροφοι του Σοφού του Κύκλου του Φτερού ανταποκρίθηκαν –αν κι εκείνος δεν περίμενε αυτό να γίνει τόσο γρήγορα, ή με τέτοια αποτελεσματικότητα. Αισθάνθηκε τον εχθρό να κραυγάζει και να μαζεύεται, απομακρυνόμενος απ'το προστατευτικό δαχτυλίδι, τ'οποίο ξεκίνησε να επιδιορθώνει τις ζημιές του.

Οι κρύσταλλοι! Όταν βρίσκονταν μέσα στον κύκλο που σχημάτιζαν οι κρύσταλλοι γύρω απ'το νησί, ο Φάλμαριν και οι σύντροφοι του θα ήταν ασφαλείς από την ψυχοαπορροφητική μαγεία τους.

Ο Καπετάν Κλέντριν κρατούσε τη *Θαλάσσια Λεπίδα* σε σταθερή πορεία, παρότι είχε πέσει σα νεκρός πάνω στο τιμόνι. Στην ακτή όπου ζύγωναν υπήρχαν κι άλλα καράβια, τσακισμένα στα βράχια, ή ξαπλωμένα από το ήμισυ και πάνω στην αμμουδιά κι από το ήμισυ και κάτω βρισκόμενα μέσα στο νερό.

ΜΑΚΡΙΑ! ΜΑΚΡΙΑ!

Τώρα, ο Φάλμαριν μπορούσε να διακρίνει φόβο στη φωνή του ανώτερου όντος, και χαμογέλασε, διαβολικά.

Οι ώρες σου είναι μετρημένες, ψυχοαρπαχτή!

«Αράξτε!» φώναξε ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού, καθώς η *Θαλάσσια Λεπίδα* ζύγωνε στην ακτή του νησιού. Προχώρησε, πρώτος, ακολουθούμενος απ'τους υπόλοιπους, και ο Γκούλχακ κι ο

Άνεμος έριξαν άγκυρα. Ο εχθρός πάλευε, αλλά το προστατευτικό δαχτυλίδι του Φάλμαριν ήταν ισχυρό.

Κατέβηκαν απ' το καράβι, βουτώντας στο νερό, που τους έφτανε ως το λαιμό. Προχώρησαν, αργόσυρτα, σαν ζωντανοί-νεκροί, με ηγέτη τους τον άντρα με την κάπα και την κουκούλα, μέχρι που βγήκαν στην αμμουδιά.

Εκεί έστεκε ένας ψηλός κρύσταλλος –μια στήλη που τους ξεπερνούσε όλους σε ύψος.

Μόλις τον προσπέρασαν, ο Φάλμαριν διέλυσε το προστατευτικό δαχτυλίδι. Η παρουσία του εχθρού δεν υπήρχε, πια.

«Καταραμένα μαραφέτια!» Ο Γκούλχακ, σφίγγοντας, οργισμένος, τα δόντια του, σήκωσε ένα βαρύ τσεκούρι και κοπάνησε τον κρύσταλλο, σπάζοντάς τον.

Μια εξώκοσμη κραυγή ήρθε απ' το πυκνό δάσος στο εσωτερικό του νησιού, για να τους τρομοκρατήσει όλους.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20^ο

Μάργκανθελ

Νομίζω πως κάτι βρίσκεται μέσα σ' αυτό το δάσος,» είπε ο Γκούλχακ, διστακτικά, ακουμπώντας την κεφαλή του μεγάλου τσεκουριού του στο έδαφος.

«Σοβαρά;» έκανε, ειρωνικά, ο Άνεμος. «Όλοι μάγοι είστε σε τούτη την κομπανία;»

«Βούλωστο, ηλίθιε θησαυροκυνηγέ!» αντιγύρισε ο Γκούλχακ.

«Μόλις απέδειξες ποιος είν' ηλίθιος, σπάζοντας αυτόν τον κρύσταλλο!» είπε, θυμωμένα, ο Άνεμος.

«Σταματήστε, τώρα!» τους διέκοψε η Ερία, προτού συνεχίσουν. «Ό,τι έγινε έγινε.» Στράφηκε στον Φάλμαριν. «Ήταν, πράγματι, κακό που σπάσαμε τον κρύσταλλο;»

Ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού κούνησε, αργά, το κεφάλι του. «Όχι, δε νομίζω... Ίσα-ίσα, μάλλον, δώσαμε ένα πλήγμα παραπάνω στον εχθρό μας.»

Ο Γκούλχακ έριξε στον Άνεμο ένα νικηφόρο βλέμμα. Εκείνος γύρισε απ'την άλλη, σνομπάροντάς τον.

«Ποιος είναι, αλήθεια, αυτός ο... εχθρός;» ρώτησε η Ερία.

«Δεν ξέρω ακριβώς,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν. «Πάντως, είναι κάτι ισχυρό. Κάτι που έχει δυνάμεις ισχυρότερες απ'αυτές των Πνευμάτων. Πίστευα –όλοι στον Πύργο του Φτερού πιστεύαμε– πως τέτοιες δυνάμεις είχαν εξαφανιστεί, με την πτώση των Θεών και τον αφανισμό των δαιμόνων...»

Ο Άνεμος γέλασε. «Σας τόλεγα ότι υπάρχει θησαυρός εδώ!»

«Με συγχωρείς, φίλε –έχεις αυταπάτες,» μούγκρισε ο Γκούλχακ. «Πού τον βλέπεις το θησαυρό; Πες το, να τον δούμε και μεις, μήπως και πλουτίσουμε!»

«Ο θησαυρός, προφανώς, ανήκει σ'αυτό το πλάσμα που μας πολεμά, ό,τι κι αν είναι!» εξήγησε ο Άνεμος.

«Ναι, *προφανώς*,» κάγχασε η Μάνζρα.

«Όταν βρούμε τον θησαυρό, μην πάρετε αργύριο, αφού δεν πιστεύετε στην ύπαρξή του!» αντιγύρισε ο Άνεμος.

«Ας προχωρήσουμε,» πρότεινε η Νύχτα. «Τώρα, είμαστε ασφαλείς, έτσι δεν είναι;»

«Εντελώς ασφαλείς δεν ξέρω αν είμαστε,» απάντησε ο Φάλμαριν. «Πάντως, όσο βρισκόμαστε μέσα στον κύκλο των κρυστάλλινων στηλών που περιτριγυρίζουν το νησί, δεν κινδυνεύουμε να χάσουμε τις ψυχές μας.»

«Καπετάνιε, είσαι καλά;» Η Ερία στράφηκε στον Κλέντριν, που είχε πέσει στα γόνατα, κρατώντας το κεφάλι του και γρυλίζοντας.

«Εμένα δε μου φαίνεται καλά...» παρατήρησε ο Άνεμος· ο Ανώνυμος έκρωξε.

«Καπετάνιε...;» Η Ερία ακούμπησε το χέρι της στον ώμο του Κλέντριν. Εκείνος τινάχτηκε, άγρια, πάνω και την έσπρωξε. Η αρχηγός της αποστολής παραπάτησε, αλλά δεν έπεσε.

Η έκφραση στο πρόσωπο του ναυτικού δεν ήταν φυσιολογική. Τα δόντια του ήταν σφιγμένα και γυμνωμένα, και τα μάτια του πορφυρά, λες και δαιμονικές φωτιές είχαν ανάψει μέσα τους!

«Μάγε, νομίζω πως, πάλι, σε χρειαζόμαστε,» εξέφρασε την άποψή του ο Άνεμος.

«Αναισθητοποιήστε τον,» πρότεινε ο Φάλμαριν.

Ο Κλέντριν χίμησε στην Ερία, γρυλίζοντας, σα θηρίο. Εκείνη πήδησε παραδίπλα, αποφεύγοντάς τον, ενώ ξεθηκάρωνε το σπαθί της. Και η Μάνζρα κι ο Γκούλχακ τράβηξαν τα ξίφη τους.

«Ο μάγος είπε αναισθητοποιήστε τον, όχι ξεκοιλιάστε τον,» τόνισε ο Άνεμος.

«Σκάσε, τυχοδιώχτη!» αποκρίθηκε ο Γκούλχακ. Ζύγωσε, γρήγορα, τον Κλέντριν, επιχειρώντας να τον κοπανήσει με το πλατύ μέρος της λεπίδας του.

Ο Καπετάνιος απέφυγε την επίθεση και έπεσε πάνω στον πολεμιστή, αγκαλιάζοντας τη μέση του και σωριάζοντάς τον, με την πλάτη, στην αμμουδιά. Όμως η Μάνζρα ήρθε από πάνω του και τον βάρωσε, με τη λαβή του ξίφους της, στον αυχένα, κάνοντάς τον να χάσει τις αισθήσεις του.

Ο Γκούλχακ σηκώθηκε όρθιος, παραμερίζοντας τον Κλέντριν. «Τι τον έπιασε, στα ξαφνικά;»

«Δεν ήταν στα ξαφνικά, στρατιωτάκι,» του είπε ο Άνεμος. «Στο πλοίο, τον είδα να χάνει τη μάχη με τον εχθρό μας.»

Ο Φάλμαριν έγνεψε καταφατικά. «Ναι. Κάπως, επηρεάστηκε απ' αυτόν. Δέστε τον.»

Η Μάνζρα κι η Ερία έκαναν όπως ζήτησε.

«Θα τον πάρουμε μαζί μας;» ρώτησε η Νύχτα.

«Καλύτερα να τον αφήσουμε εδώ,» αποκρίθηκε ο Φάλμαριν.
«Εξάλλου, δεν βλέπω κανένα επικίνδυνο θηρίο τριγύρω...»

«Τα Πνεύματα είναι ανήσυχα,» είπε, αφηρημένα, ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

«Ναι, το ξέρω,» κούνησε καταφατικά το κεφάλι ο Φάλμαριν.
«Τούτο το νησί είναι μέρος ισχυρής μαγείας.»

«Πάμε στο δάσος,» πρότεινε ο Άνεμος. «Απο κεί ήρθε η κραυγή, άλλωστε.»

«Ελάτε,» είπε ο Φάλμαριν, και ξεκίνησε να βαδίζει πρώτος.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή προχωρούσε στα δεξιά του και η Ερία στ'αριστερά, με το ξίφος της γυμνολέπιδο. Μετά, έρχονταν ο Άνεμος και η Νύχτα, και, τέλος, ο Γκούλχακ και η Μάνζρα, για να φυλάνε τα νώτα τους. Τον Καπετάν Κλέντριν τον άφησαν στην παραλία, δεμένο, με σκοπό να επιστρέψουν γι'αυτόν, αφού είχαν αντιμετωπίσει τον σκιώδη εχθρό που τον είχε μεταλλάξει, ψυχικά, σε τέρας.

Η βλάστηση τούς κατάπνε και παντού γύρω τους έβλεπαν πράσινο. Πού και πού μόνο ξεχώριζε κανένας κορμός. Το δάσος ήταν ιδιαίτερα πυκνό. Ίσως περισσότερο ζούγκλα, σαν αυτές που υπάρχουν στη Νότια Γη, όπου κανείς απ'τους ανθρώπους της ομάδας της Ερία δεν είχε ταξιδέψει.

«Πού πηγαίνουμε;» αναστέναξε η Μάνζρα. «Δεν μου φαίνεται να φτάνουμε πουθενά...»

«Ο εχθρός μας δεν πρέπει νάναι μακριά,» είπε ο Φάλμαριν. «Τον αισθάνομαι.»

«Κι εγώ,» συμφώνησε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή.

Ύστερα από κάμποσο βάδισμα, απογευματίασε και μεγάλες σκιές τύλιξαν το δάσος, ενώ ένας παγερός αέρας φυσούσε, κάνοντας τα μέλη της ομάδας να κρατούν, γερά, πάνω τους τις κάπες που φορούσαν.

Όταν τα φυλλώματα παραμερίστηκαν από μπρος τους, αντίκρισαν ένα ξέφωτο. Και στο εωσφορικό λυκόφως είδαν το παράξενο

μηχάνημα, τ'οποίο τους πάγωσε την καρδιά. Ήταν πανύψηλο, όσο τρεις άντρες, και καμωμένο αποκλειστικά από μέταλλο. Επάνω του ήταν λαξευμένο ένα ανθρώπινο κορμί με κερασφόρο κεφάλι. Μικρά φωτάκια έλαμπαν σε διάφορες μεριές του. Μακριά καλώδια ξεκινούσαν απ' την κορφή του, κατέβαιναν και εισχωρούσαν στη γη.

Τώρα, ο Φάλμαριν άρχιζε να καταλαβαίνει τι ακριβώς συνέβαινε. Κατ'αρχήν, τούτο το κατασκεύασμα δε μπορεί νάταν παρά μια σατανική επινόηση των δαιμονοανθρώπων. Κατά δεύτερο λόγο, τα καλώδια, μάλλον, συνεχίζονταν υπογείως και συνδεόταν το καθένα και με μια απ' τις κρυστάλλινες στήλες που κύκλωναν το νησί. Συνεπώς, οι ψυχές που απορροφούνταν απ' τα πληρώματα των караβιών τάιζαν αυτό το έκτρωμα. Αλλά γιατί;

ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ! ΜΑΚΡΙΑ!

Η εωσφορική φωνή αντήχησε στο νου όλων.

Ανθρωπάκια –ΜΑΚΡΙΑ ΜΟΥ!

«Τι στ'ανάθεμα είν' αυτό το πράμα;» έκανε, χάσκοντας, ο Άνεμος.

«Δε βλέπω κανένα θησαυρό εδώ, τυχοδιώχτη,» είπε ο Γκούλχακ.

«Εκτός κι αν θεωρείς θησαυρό όλο τούτο το μέταλλο.»

Ο Φάλμαριν εξέφρασε την ερώτηση που ήταν στο μυαλό όλων: «Τι είσαι;»

Είμαι Θεός, ανθρωπάκια.

«Οι Θεοί εξολοθρεύτηκαν, μετά από πολέμους μεταξύ τους,» είπε ο Φάλμαριν.

Ακριβώς, μάγε. Κι εγώ είμαι ο Μάργκανθελ –ή, θα γίνω ο Μάργκανθελ! Αναγνωρίζεις το όνομα;

«Ναι...» Ο Φάλμαριν αναγνώριζε το όνομα του διαβολικού Θεού που είχε επιχειρήσει, στην Πρώιμη Εποχή, ν'ανατρέψει την Ισορροπία στον Άρμπεναρκ και να φέρει την Διάλυση. «Καταστρέψτε αυτό το μηχάνημα,» πρόσταξε τους συντρόφους του. Και, όταν εκείνοι δίστασαν: «Τώρα!»

Ο Γκούλχακ πλησίασε, κρατώντας το τσεκούρι με τ'οποίο είχε σπάσει τον κρύσταλλο, στην παραλία.

Όχι! Μακριά μου, ανθρωπάκι! Θα γίνω Θεός! Δε θα μου στερήσετε τη δόξα –γιατί, αν το πράξετε, θα το μετανιώσετε όλοι σας, πικρά!

Ο πολεμιστής του Βασιληά του Σαραόλν, αγνοώντας τις προειδοποιήσεις του σατανικού «μέλλοντος Θεού», ύψωσε τον πέλεκυ του, με τα δυο χέρια, και τον κατέβασε, με δύναμη, πάνω στην μηχανή των δαιμονανθρώπων.

KPAAAK!

Ενέργεια πετάχτηκε τριγύρω και καπνοί σηκώθηκαν.

AAAAAAAAAAAAAAAA! ούρλιαξε το μισοζωντανό ον μέσα της.

Ο Γκούλχακ ξαναβάρωσε το μηχάνημα, και περισσότερος καπνός σηκώθηκε, ενώ οι λάμπες δυνάμωσαν.

Ανόητοι θνητοί!

Μια μαύρη, αέρινη μορφή πετάχτηκε έξω απ' το μεταλλικό κατασκεύασμα. *Θα πληρώσω σε σε σε σε σε σε σε σε!* Έπεσε πάνω στον αιφνιδιασμένο Φάλμαριν και εξαφανίστηκε.

Όλοι στράφηκαν στον Σοφό του Κύκλου του Φτερού.

«Δάσκαλε; Είσαι ἑντάξει;» ρώτησε ἡ Εῤῥία.

Εκείνος μειδίασε, στραβά. «Ω, ναι. Αισθάνομαι πολύ καλά...» Στράφηκε στον Γκούλχακ και, προτείνοντας το δεξί του χέρι, εξαπέλυσε απ' την χούφτα του κυανοπόρφυρη ενέργεια. Τον πέτυχε στο στήθος και τον έστειλε πάνω στην τυλιγμένη στις λάμπεις μηχανή.

«Αααααααρρρ!» ούρλιαξε ο πολεμιστής του Βασιληά, καθώς αισθανόταν όλο του το κορμί να φλέγεται.

«Γκούλχακ!» φώναξε η Μάνζρα, ενώ οι άλλοι είχαν μείνει άφωνοι.

«Πέθανε, ανθρωπάκι!» γέλασε, υστερικά, ο Φάλμαριν.

Και, τότε, κατάλαβαν πως τούτος δεν ήταν ο Σοφός του Κύκλου του Φτερού. Το πλάσμα –εκείνο το μαύρο, άυλο πλάσμα που είχε πεταχτεί απ' το μεταλλικό κατασκεύασμα– βρισκόταν μέσα του!

«ΘΑ ΣΑΣ ΕΞΟΛΟΘΡΕΥΣΩ ΟΛΟΥΣ!»

Τα χέρια του γέμισαν με θανατηφόρα ενέργεια, καθώς η μικρή ομάδα πισωπατούσε, το κάθε μέλος της απομακρυνόμενο απ'το

παράξενο ον. Μόνο ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή στάθηκε εκεί όπου ήταν και πριν.

«Ωωω... Εσύ δε φοβάσαι;» γέλασε ο μισός-Θεός. «Έχουμε ξανασυναντηθεί παλιότερα, έτσι δεν είναι; Τότε, γλίτωσες και πήρες ένα κομμάτι μου εντός σου –ήρθε η ώρα να επαναδιεκδικήσω αυτό που μου ανήκει, δε νομίζεις, μισόψυχο ανθρωπάκι;» Εξαπέλυσε την ενέργεια καταπάνω του.

Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή πρότεινε τα χέρια του, επιχειρώντας να την σταματήσει, καθώς οι λάμπεις τον τύλιγαν και το εξώκοσμο μουγκρητό τους αντηχούσε σ'όλο το νησί.

«Σ'αναγνωρίζω, τώρα, κακό Πνεύμα!» φώναξε. «Θα σε καταστρέψω!»

«Είσαι ανίκανος να με καταστρέψεις, μισόψυχο ον!» γέλασε ο μισός-Θεός. «Ήταν λάθος μου που σ'άφησα να ξεφύγεις τότε –ή, μάλλον, ήσουν τυχερός.»

«ΑΑΑαα...» Ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή γονάτισε απ'την ενέργεια που τον κύκλωνε, προσπαθώντας ακόμα να την απωθήσει, με τα χέρια του.

«Α-χα-χα-χα-χα-χα-χα!» κραύγασε ο μισός-Θεός.

«Πρέπει κάτι να κάνουμε...» είπε η Ερία.

«Ναι –να τρέξουμε!» τόνισε ο Άνεμος.

«Όχι –πρέπει να βοηθήσουμε το Φάλμαριν!» φώναξε η αρχηγός της αποστολής.

«Το Φάλμαριν;» είπε ο Άνεμος. «Δε νομίζω να χρειάζεται τη βοήθειά μας!»

«Τη χρειάζεται –δεν είν'ο εαυτός του!»

«Ναι! Ναι! Λύγισε μπροστά στον Κύριό σου, μισόψυχο ον!» φώναξε ο «Φάλμαριν», βλέποντας τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή να καταρρέει. Έκανε μια μεγάλη δρασκελιά και τον γράπωσε απ'τον λαιμό σηκώνοντάς τον, σαν μαριονέτα, απ'το έδαφος. «Πώς σου πέρασε καν απ'τον ασθενικό σου νου ότι ήταν ποτέ δυνατόν να τα βάλεις μ'έναν Θεό;»

«Δεν είσαι Θεός,» ψέλλισε ο Άνθρωπος-Με-Μισή-Ψυχή. «Σε εμποδίσαμε. Εμποδίσαμε την θεοποίησή σου –δεν είσαι ολοκληρωμένος.»

«ΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΡΡΡ!» Ο μισός-Θεός τον εκτόξευσε πάνω σ'ένα δέντρο, και εκείνος έμεινε ακίνητος (νεκρός;). Ο κορμός κάρηκε απ' την εξώκοσμη ενέργεια που τον έλουσε.

«Φάλμαριν!» φώναξε η Ερία. «Φάλμαριν, τι έκανες; Διώξτον! Διώξτον από μέσα σου!»

«Χο-χο-χο-χο-χο!...» Το γέλιο του μισού-Θεού ήταν βραχνό, καθώς στρεφόταν στην Ερία και στους άλλους. «Επιθυμείς να δοκιμάσεις κι εσύ τη θεϊκή μου μαγεία, γυναίκα;»

«Αυτό ήταν,» έκανε ο Άνεμος –«φεύγουμε!» Τράβηξε τη Νύχτα απ' τον καρπό· εκείνη δεν του αντιστάθηκε, και χάθηκαν στη βλάστηση.

«Φάλμαριν!» ξαναφώναξε η Ερία. «Άκουσέ με! Δεν είσαι αυτός!»

«Αρχηγέ, μήπως θάταν καλύτερα ν' ακολουθήσουμε τον Άνεμο και τη Νύχτα,» πρότεινε, τρέμοντας, η Μάνζρα.

«Χα-χα-χα-χα-χα-χα! Θα σε *αφανίσω*!» Τα μάτια του μισού-Θεού άστραψαν, με κόκκινες λάμπες και κίτρινη ακτινοβολία, καθώς κοιτούσαν την Ερία. Το χέρι του υψώθηκε προς το μέρος της και η χούφτα του γέμισε με κυανοπόρφυρη ενέργεια. «Δες τον θάνατο να έρχεται, γυναίκα!»

«Αρχηγέ, δε φεύγουμε;...» ψέλλισε η Μάνζρα.

«Μάνζρα, αν μας εγκαταλείψεις τώρα, θα το θεωρήσω λιποταξία!» την προειδοποίησε η Ερία, αν κι η ίδια αισθανόταν τα χέρια της να τρέμουν.

Η ξανθιά πολεμίστρια, αγνοώντας την, έφυγε, τρέχοντας.

«Ω, τι γενναία θνητή που είσαι!...» γέλασε ο μισός-Θεός, απευθυνόμενος στην Ερία. «Προκαλείς τις δυνάμεις ενός Θεού!»

«Φάλμαριν, μην κάθεσαι ν' ακούς αυτόν τον σαλτιμπάγκο!» φώναξε η πολεμίστρια.

Η ενέργεια στη χούφτα του μισού-Θεού ήταν έτοιμη να εκτοξευτεί, όταν, ξαφνικά, έσβησε. Και μια κραυγή βγήκε απ'τα χείλη του κορμιού του Σοφού του Κύκλου του Φτερού. Τα χέρια του γράπωσαν το κεφάλι του, σα να διεξαγόταν κάποια εσωτερική πάλη. Το σώμα του όλο έτρεμε απ'την ισχύ που το έλουζε.

* * * * * * * *

—Πίσω, άνθρωπε! Κάνε πίσω! Το κέλυφός σου μου ανήκει!—

–Τρελαμένη Θεέ –γύρνα στο μέρος του θανάτου σου κι άσε τον
Άρμπεναρκ σε ησυχία!–

—Με τι δύναμη θα με διώξεις, θνητέ;—

—Μ'όση δύναμη έχω στη διάθεσή μου! Επίστρεψε στην κόλαση
απ'όπου ξεπήδησες!—

Τρελή πάλη αρχίνησε. Εσωτερικοί κόσμοι, φαντασιώσεις, μνήμες, δεξιότητες του νου, ευφυΐα, ευστροφία –μια αχαλίνωτη μάχη ψυχής και νόησης. Αλλά ήταν η Γνώση που έδωσε την πραγματική βοήθεια στον θνητό. Η Γνώση που εἶχ'αποκτήσει στον Πύργο του Φτερού και την οποία δίδασκε. Αισθάνθηκε το διαβολικό Πνεῦμα να τρέμει εμπρός στην αρχαία, απαγορευμένη Γνώση του, γιατί έφτανε μέχρι και σ'εποχές που εκείνο υπήρχε και ήταν αναμειγμένη μ'αυτή εποχών που ο Θεός δεν ζούσε. Η δύναμη του θνητού μεγάλωνε –μεγάλωνε με κάθε σκέψη, με κάθε δευτερόλεπτο που περνούσε, με κάθε κλάσμα του δευτερολέπτου, με κάθε ακόμα μικρότερη μονάδα χρόνου.

—Τούτο δε θα περάσει έτσι! Θα ξαναϊδωθούμε, ανθρωπάκι!—

* * * * * * * *

«Αααααααααρρρρρ!»

Το κορμί του Σοφού του Κύκλου του Φτερού έπεσε στα γόνατα, υψώνοντας τα χέρια πάνω απ'το κεφάλι του. Και μια μαύρη, σκιώδης μορφή πετάχτηκε προς τον ουρανό.

«Φάλμαριν;» ρώτησε, δειλά, η Ερία.

«Ναι, κυρία μου;» αποκρίθηκε εκείνος, καθώς σηκωνόταν όρθιος. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν αυτός.

«Φάλμαριν!» Η Ερία τον αγκάλιασε, σφικτά. Ύστερα, απομακρύνθηκε λίγο και είπε: «Πώς είσαι;»

«Σωματικός; Μια χαρά. Αλλά, μα τα Πνεύματα, αισθάνομαι το νου και την ψυχή μου να πλέουν σε ποτάμια πρωταρχικού Χάους...»

Τότε, αναπάντεχα το νησί όλο τραντάχτηκε! Η γη σείστηκε –κι ένας τρομερός σεισμός ξεκίνησε!

«Ο Γκούλχακ κι ο Ράθμαλ!» φώναξε, αμέσως, η Ερία. Στράφηκε προς τον πρώτο, που είχε πέσει στην δαιμονική μηχανή, και είδε πως εκεί υπήρχε μονάχα ένα σκέλεθρο, με λίγη σάρκα πάνω του. «Ω, Γκούλχακ...» Τα μάτια της αρχηγού της αποστολής γέμισαν δάκρυα, καθώς το έδαφος τρανταζόταν κάτω απ'τα μπιτοφορεμένα πόδια της.

Ο Φάλμαριν πλησίασε τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. «Είναι ζωντανός,» φώναξε, για ν'ακουστεί πάνω απ'τον θόρυβο του σεισμού. «Βοήθησέ με, Ερία!»

Σήκωσαν τον πρώην-Ράθμαλ και έβαλαν τα χέρια του στους ώμους τους, καθώς ξεκίνησαν να βαδίζουν, γρήγορα, για να αποφύγουν το διαβολικό μηχανήμα, που είχ'αρχίσει να πέφτει, φέρνοντας μαζί του όλη την θανατηφόρα ισχύ που κουβαλούσε.

Το δάσος έτρεμε ολάκερο και πολλοί κορμοί δέντρων ξεριζώνονταν απ'τη γη και σωριάζονταν, επικίνδυνοι να πλακώσουν την Ερία, το Φάλμαριν και τον Άνθρωπο-Με-Μισή-Ψυχή. Έμοιαζε να είχε έρθει το τέλος του κόσμου και τα πάντα να διαλύονταν. Και, σαν να μην έφταναν όλα τούτα, η καταστροφή και η πτώση της μηχανής των δαιμονοανθρώπων είχε κάνει παράξενη κυανοπόρφυρη ενέργεια να πετάγεται παντού, απειλώντας να τους καταβροχθίσει.

Όταν το ταρακούνημα του εδάφους είχε πάψει, οι τρεις άνθρωποι έβγαιναν απ'το δάσος, λαχανιασμένοι και βαριανασαίνοντας.